

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

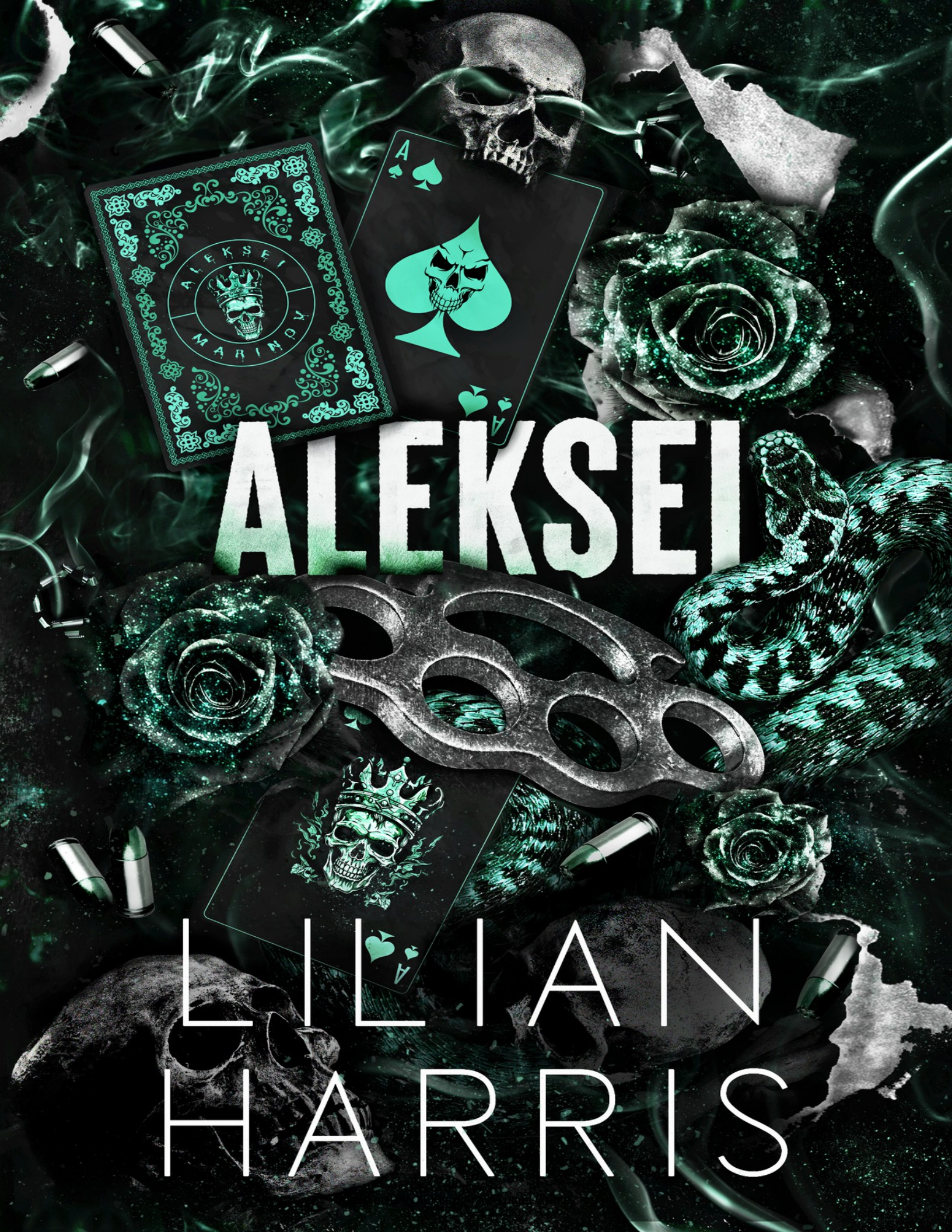
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEKSEI

LILIAN
HARRIS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

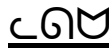
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

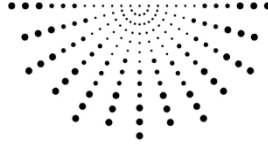
<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ALEKSEI
MARINOV BRATVA
İKİNCİ KİTAP

LILIAN HARRIS

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

Beş Ay Önce

[Bölüm 5](#)

Günümüz

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

Solntsevo Bölgesi, Rusya

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

Bir Ay Sonra [Bölüm](#)

[52](#)

[Çalma Listesi](#)

[Lilian Harris'in Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

© 2026 Lilian Harris. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Biçimlendirme: CPR Yayıncılık Hizmetleri

Düzeltilme: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Wildheart Graphics

CONTENT WARNING

Lütfen dikkate bilin bu kitap ağır ağır
konular ve sahneler içermektedir. Uyarıların tam
listesini görmek için lütfen **BURAYA TIKLAYIN**.

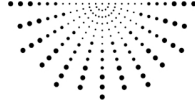
ÇEVİRİLER VE TELAFUZLAR

- Fionn – "Fee-yun"
- Eriu – "Air-ooh"
- Iseult – "Ee-salt"
- Tynan – "Tie-nan"
- Cillian – "KILL-ee-in"
- Dorogaya – sevgili
- Katyonak – kedi yavrusu
- Moya ptichka – benim küçük kuşum
- Moya okhotnitsa – benim avcı kızım
- Lyubov moya – aşkım
- Detka – bebek
- Moya – benim
- Svolichy – piçler
- Blyat – siktir
- Slava Bogu – Tanrı'ya şükür
- Davay – gidelim
- moy brat – kardeşim
- Porca miseria – Tanrı aşkına
- Ublyudok - pislik
- Ya tvayu mamu yibal – İngilizceye tam olarak çevrilemez, ama kelime anlamı "Annemi becerdim"dir.

*Yapabileceğine inanmaya cesaret eden ve başarana kadar pes
etmeyen kız için.*

20. kitaba içelim, ben daha yeni başlıyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

FIONA

Onu görmeden önce hissediyorum.

Omurgamın dibinde yavaşça yanan bir his. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştığım nefesimin kesilmesi. Sevmediğim bir içkiyi parmaklarımla sıkıca kavramam.

O burada. Biliyorum.

Bas sesleri barda düşük ve ağır bir şekilde yankılanıyor, sandalyeler yıpranmış parke zeminde sürtünüyor, Dana'nın kahkahaları ise tüm bunları bastırıyor. O da bir savcı, erkeklerin etrafında döndüğü türden bir kadın. Sarışın. Neşeli. Utanmadan sıcakkanlı.

Ben tam tersiyim. Kuralları severim. Sınırları. Kafeslerdeki erkekleri

—tercihen suçlu kararı verildikten sonra tatmin edici bir sesle kapanan türden.

Bugün kazandık. Onlardan birini hapse attık. Yine de burada, odayı tarayarak, onun için değilmiş gibi davranıyorum.

Dana, pinot noir kadehini kaldırıyor. "Bugünkü zaferden sonra gülümsemelisin."

Ağzım hafifçe kıvrılır. "*Bu* benim gülümsemem."

O şakacı bir şekilde gözlerini devirir ve benim dinlenirkenki cinayet yüzüm hakkında bir şeyler mırıldanır, ama ben sadece yarı dinliyorum. Bakışlarım yine, bir gelgit gibi çekilir.

Her gölge ona benziyor. Her karanlık köşe aynı şeytani vaat ediyor. Ve bunun bana yaptığı şeyden nefret ediyorum.

Duruşma biteli iki ay oldu. Mahkemede durup, sahip olduğum tüm kanıtları ortaya koyduğumdan beri, sonunda Aleksei Marinov'u alt edecek kişinin ben olacağıma emindim. Ama o piç kurusu serbest kaldı.

Şimdi her yerde. Sokakta. Çay veya kahve almak için sırada arkamda. Hatta lanet rüyalarımda bile.

En kötüsü ne biliyor musun? Zihnim yetişemedi vücutum tepki veriyor. Nabzım hızlanıyor. Uyluklarım sıkışıyor. Yavaş, hain bir ağrı içimde derinlere doğru kıvrılıyor.

Bu içgüdüsel. İlkel. Ve kesinlikle affedilemez. Onun gibi bir adam bana tiksinti dışında başka bir şey hissettirmemelidir. Ama ne zaman gözlerimiz karşılaşa, donup kalıyorum, ona yakın olmak istiyorum, sanki benzinle kibrit gibi.

Bir yudum daha alıp, derimin altında kasıp kavuran fırtınayı yatıştırmaya çalışıyorum. Kendime hayal gördüğümü söylüyorum. Paranoyak olduğumu. Geceleri onu yok etmeye çalışan kadını takip etmekten daha iyi şeyler yapabileceğini. Yatağını sıcak tutmaya istekli pek çok kadın var, zamanını daha iyi değerlendirebilir.

Ama ben gerçeği biliyorum. Aleksei gibi bir adam işleri öylece bırakmaz ve ben onun sinirine dokundum. Gördüm. Hissettim.

Beni unutmaması gerekirdi, ama bunun yerine beni izliyor. Onu boğazlayacak kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi sırtıyor. Ve bunun için beni öldüreceğinden emin olmasaydım, haftalar önce uzaklaştırma emri çıkarırdım.

Ama içten içe? Sanırım hoşuma gidiyor. Onun zihninde yaşadığımı bilmek bana garip bir heyecan veriyor. Her şeye rağmen, hala beni izlemekten kendini alamıyor. Gözlerini kapattığında beni görüyor. O duruşma sırasında zihnine o kadar derinlemesine girmiştik ki, hala beni oradan nasıl çıkaracağını bulamadı. Ve dikkatli olmazsa, bunu tekrar yapacağım.

Çünkü onun gibi erkeklere böyle davranırsın: onları mahvedersin.

İçkimi yudumlarken, ensemdeki sıcaklığı hissetmiyormuş gibi davranıyorum. Kime ait olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum.

O kadar çok numara yapıyorum ki, neredeyse kendim de inanıyorum.

Ta ki kalabalık dağılana ve onu görene kadar. Aleksei Marinov.

Birdenbire ortaya çıktı. Köşede lanet bir kral gibi oturuyordu, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, elinde koyu renkli ve pahalı bir içki vardı. Gözlerini kırpmıyor. Gülümsemeye de tenezzül etmiyor. Sadece o derin kahverengi gözleriyle beni izliyor.

Ve midemin bir anda düğümlenmesinden nefret ediyorum. Nefesimin kesilmesinden. Hayranlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde izlendiğimi hissetmekten. Kararı okudukları sırada yüzündeki küstah gülümsemeyi hatırladıkça kanım daha hızlı akıyor, koyu renkli gözleri bana odaklanıyor. Sanki benimle alay ediyormuş gibi.

Gözlerimi bardağıma indiriyorum, onu kalın parçalara ayırıp birini boynuna saplasam nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Eminim o iğrenç piç bundan hoşlanırdı.

Dikkatim yine ona yöneliyor. Kestane rengi saçları geriye taranmış, çenesi kan akıtacak kadar keskin, siyah gömleği güneşin ısıttığı teninde yayılan dövmeyle gösterecek kadar açık. *GQ dergisinin* sayfalarından çıkmış gibi görünüyor... tabii *GQ dergisi* canavarları konu alsaydı.

Yine de, içimde ham ve canlı bir şey göğsümü parçalıyor. Ona bu kadar uyumlu olmam iğrenç bir şey. Duyularımın beni bu kadar kolay ele vermesi. O, sanki benim üzerimde yarattığı etkiyi biliyormuş gibi, ağzını hafifçe kıvrırken, ben koltuğumda kıpırdanıyorum.

Gözlerimi kaçırdığımda, bir rahatlama hissi beni sarıyor. Ama bir alev gibi, tekrar ona çekiliyorum. Gözlerimiz buluşuyor, gözlerinde yoğun ve vahşi bir şey var. Bakışlarını sanki bana dokunuyormuş, alev alıyormuş ve içimde yayılıyormuş gibi hissediyorum.

Bana bunu yapabilmesinden nefret ediyorum. Her şeye rağmen.

Mahkemede durup, onun gözlerinin içine bakarak, tüm gücümle cinayet suçlamasını sunduğumu hatırlıyorum. Söylediğim her kelime ateşli, her nokta keskinleşmişti. Jürinin onun bir canavar olduğunu görmesini istedim.

Ve yine de, o zaman bile, gözlerimiz her buluştuğunda içimdeki bir şey parçalanıyordu.

Şimdi de aynı bakış. Karanlık. Açgözlü.

O duyguyu gömmeliydim. Onu aleyhine sunduğum her dava dosyasında ve delilde boğmalıyım. Ama o duygu hayatta kaldı. Büyüdü. Davayı kaybettiğimde ve o mahkeme salonundan özgür ve zarar görmeden çıktığında, beni en çok inciten şey başarısızlık değildi. Çıkarken bana bakışlarıydı, sanki ben ona aittim.

Ama *ona* sahip olan *benim*.

Takıntı. Nefret. Şehvet. O hepsini hissediyor... benim için.

Ama ben de ondan daha iyi değilim. Ben de hissediyorum. Bütün bu lanet duygular, beni bu kadar canlı hissettirmemesi gereken bir adamda birbirine karışmış durumda.

Başka yere baktığımda, bize çok da yaşça büyük olmayan, temiz giyimli iki adamın yaklaştığını görüyorum.

Oh, harika...

"Bayanlar, bir içki daha ister misiniz?"

Dana hemen canlanır, onlar iki sandalye çekince flörtöz bir şekilde gülümser.

"Hayır, teşekkürler." Umursamazca bakarak, neredeyse hiç dokunmadığım içkimi kaldırıyorum.

Uzun boylu olan adam beni dikkatle süzüyor. Elbette çekici bir adam, ama ben erkeklerden bıkmış durumdayım.

"Bir şeyi mi kutluyorsunuz?" "Evet.

Mahkumiyetimi," derim düz bir sesle. Sanki şaka yapıyormuşum gibi güler.

Onun gibi erkekleri tanıyorum. Kendilerinden çok eminler. Sonra yatağa girerler ve üç dakika dayanırlar.

Ya da belki de sadece benimle ilgili bir durumdur.

Şimdiden görebiliyorum. Beni soyup tahrik olamayacak, ama çok iyi bir adam olduğu için ışıkları kapatıp acıyarak benimle yatacak ve sonra onu bir daha asla görmeyeceğim.

Vücudumda bir sorun olduğu için değil. Onları soğutan benim cildim. Segmentel vitiligo, on beş yaşımdan beri var olan bir şey. Soluk mermer desenli lekeler

sağ kalçamdan sırtıma kadar uzanıyor. Eskiden bundan nefret ederdim, ama artık etmiyorum. Ben buyum, ve eğer hoşlarına gitmiyorsa, siktirip gidebilirler.

Ama artık flört etmekle uğraşmıyorum bile. Çaba harcamaya değmez. Artık pek iyi erkek kalmadı ve ben de en boktan olanları çekiyorum sanki.

Annem, henüz doğru erkeği bulamadığımı düşünüyor. Bir gün babam gibi birini bulacağımı düşünüyor. Ama ben yirmi sekiz yaşındayım ve bu hala gerçekleşmedi.

Bunun üzerine Aleksei'ye bakıyorum ve tiksirmek yerine, onun benim her santimetrekaremi taparcasına sevecek türde bir erkek olup olmadığını merak ediyorum.

Siktir, neden böyle düşünüyorum ki?

Bir saniye için başka yere bakıyorum ve tekrar baktığımda, parmakları sanki benim tenimi hayal ediyormuş gibi bardağının kenarını okşuyor.

Bu görüntü zihnime girerken boynumdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor — elleri üzerimde, ağzı ağzımı okşuyor — ve birdenbire, hareketsiz oturup vücudumun etkilenmemiş gibi davranmak imkansız hale geliyor.

Bu kirli. Zalimce. İşkence gibi.

O tamamen yanlış. O bir suçlu. Ama ben, sadece bir geceliğine de olsa, ona ait olma düşüncesiyle tükendiğim halde buradayım.

O izlemeye devam ediyor, ama bu sefer dikkatini masamızdaki erkeklere veriyor. Yüz ifadesinde bir değişiklik yok, ama çenesinin açısı, duruşundaki gerginlik... biraz değişiyor. Sanki bir fırtına yaklaşıyor gibi.

Acaba... kıskanıyor mu?

Sanırım bunu öğreneceğiz.

Yanımdaki adama daha yakın eğiliyorum, anlattığı saçma şakaya gülüyor ve komikmiş gibi davranıyorum. Elimi koluna dokunduruyorum, sadece bir teoriyi test etmek için.

Ve Aleksei'ye tekrar baktığımda... O gitmiş.

Dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor. Rahatlama hissi geliyor, soğuk ve geçici, ardından hayal kırıklığı geliyor. Onlar beni

rakip gibi içimi parçalıyor, hakimiyet için birbirlerini tırmalıyorlar.

Açıkçası çıldırmışım. En son ihtiyacım olan şey onun ilgisi. Beni rahat bırakmasını istiyorum, şu anda yaptığı gibi peşimden gelmesini değil.

Masadan kalkıp paltomu alıyorum ve ayağa kalkarken giyiniyorum.

Dana bana gözlerini kısarak bakar. "Çıkıyor musun?" "Evet." Zorla gülümserim.

"Yorgunum."

Ayağa kalkıp bana hızlıca sarılır. "İş yerinde görüşürüz."

Dikkatim hala masada oturan iki adama kayıyor. Biri bir şey hakkında konuşuyor, diğeri ise bana göz kırpmıyor.

Ciddi misin?

"Kalmak istediğinden emin misin?" diye fısıldarım. "Biri sigortacıda çalışıyor gibi görünüyor, diğeri ise göz kapağıyla flört etmeye çalıştı."

Dana burun kıvrır. "Ben hallederim."

"Sen öyle diyorsan. Eve vardığında bana mesaj at da, seni bir hendekten çıkarmak için endişelenmek zorunda kalmayayım."

"Ben iyiyim." O gülerek masaya geri oturur.

Park yerine doğru yürümeye başlıyorum, kaldığım her saniye için şimdiden pişmanlık duyuyorum. Gece artık farklı. Daha karanlık, daha ağır. Cildine baskı yapan, yakandan kayarak boğazını sıkan türden bir gece.

Hızlıca yürürken, topuklarım kaldırıma yüksek sesli tıklamalarla vuruyor. Arka otoparka doğru attığım her adım içimdeki bir şeyi sıkıştırıyor. Esinti elbisenin eteğini yakalayıp paltomun altına kayıyor ve ensemin arkasında hissettiğim ürperti daha da yoğunlaşıyor.

Zihnim kabul etmeden önce bedenim biliyor: o burada.

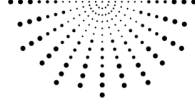
Anahtarlarım zaten elimde, gerekirse kullanmayı planladığım bir silah gibi parmaklarımın arasında sıkıca tutuyorum. Arabam görünür görünmez, kendimi zorlayarak ilerliyorum, sanki kurtuluşummuş gibi ona kilitleniyorum.

Sadece bin. Sadece sür. Sadece nefes al. Sen iyisin.

Kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz, Sayın Savcı?"

İKİNCİ BÖLÜM

FIONA

Onun sesini duyduğum anda vücudum kilitleniyor.

Sadece bana ulaşmakla kalmıyor. Beni sıkıca sarıyor. Her hücrem tepki veriyor. Kan kulaklarımda statik elektrik gibi akıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor, kalçalarım içgüdüsel olarak kasılıyor ve karnımın derinliklerinde, avın avcısını hissettiği gibi bir çırpınma hissediyorum.

Sonra, yavaşça dönüp, nabzımın titremesini ve bacaklarımda arasındaki o derin zonklamayı lanetlerim.

Ve işte orada: Aleksei Marinov. Şehvet, tehlike ve unutmaya çalıştığım her şey.

Benden çok daha uzun, benim 168 cm'ime karşılık 193 cm'lik boyuyla, sanki kaldırım onunmuş gibi birkaç metre ötede duruyor. Sanki *ben* onunmuşum gibi. Tüm ihtişamıyla bir şeytan.

Bir eli özel dikim paltosunun cebine sokulmuş, duruşu aldatıcı bir şekilde rahat. Ama o gözler, buzla kaplı ateş, şiddet ve sahiplenmeyle dolu. Yavaşça ve pişmanlık duymadan gözlerini üzerimde gezdiriyor, sanki bu onun hakkıymış gibi dokunduğu her santimetreye kendini kazıyor.

Bunda hiç naziklik yok. Hiçbir nezaket numarası yok. Onunla ilgili her şey ham ve pişmanlık duymayan bir haldedir ve bu beni kuru odunlara çakılan kibrit gibi vurur.

Gözlerimi kaçırmalı, kendime bir mesafe illüzyonu yaratmalıyım, ama gözlerim onun gözlerine kilitli kalıyor.

Duruşmanın sonuna doğru mahkemeden çıktığımı hatırlıyorum, ellerim adrenaline titriyordu, kaybettiğim için öfkeliydim ve Aleksei'nin bakışları beni her bulduğunda içimde hissettiğim o düşük kıvrılma hissine daha da öfkeleniyordum. Ve şimdi o, kaçamayacağım bir gölge gibi. Bir hatırlatma. Bir tehdit. Bir cazibe.

Yok etmeye çalıştığım adam... ve hala beni yok eden adam.

O bana doğru bir adım atıyor, ben bir adım geri çekiliyorum, onun dokunuşunu arzularken, onun açıkça oluşturduğu tehditten kaçmak arasında kalmışım.

"Burada ne işin var, Marinov?"

Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Beni takip ettiği çok açık, ama asıl soru her seferinde beni nasıl bulabildiği. Uzmanlara arabamı, evimi, lanet olası telefonumu tarattım, ama hiçbir şey çıkmadı.

Arabası arkama yaklaşıp mesafeyi kapatmaya devam ediyor ve ondan ya da bana etkisinden kaçacak hiçbir yerim kalmıyor.

"Bu çok açık." Rus aksanı, boğazımı sıkan bir ip gibi tenimde iz bırakıyor. "Soyulmaman için seni takip ettim. Ben tam bir beyefendiyim." Ben alaycı bir şekilde güldüğümde, ağzının köşesi yavaşça yukarı kalkıyor ve kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. Bu, beni tiksindirmemesi gereken bir hareketti. Ama bunun yerine, omurgamdan aşağı bir arzu dalgası yayıldı. Yaklaştıkça varlığı mekanı kapladı, nefesimi, düşüncelerimi ve mantığımı çaldı, ta ki aramızda sadece bir fısıltı kalana kadar.

"Farklı görünüyorsun." Gözlerindeki ateşli bakışlar, sanki hafızasına kazımak istercesine vücudumun her yerini tarar.

Hayır, sanki zaten ona aitmiş gibi.

"Mahkemeye giydiğin o daracık takım elbiseyi senden çıkardığımı hayal etmeyi mi tercih ederim, yoksa..." Parmağı, elbisenin V yakasının hemen altındaki boyun çizgisini okşayarak yukarı doğru kayıyor. "Yoksa bu daracık şeyi senden yırtıp çıkarmayı mı?"

Her sinir uçum alevlenir, içim acı verici bir şekilde gerilir. "Kardeşin ve en iyi arkadaşım evli diye, seni sikmene izin vereceğim anlamına gelmez. Şimdi geri çekil."

Ama kendimi bile ikna edemiyorum, sesim kısılıyor. "Haklısın..." Parmakları göğüslerimin arasından aşağı doğru kayıyor

, her dokunuşunda direncim biraz daha azalır. "Sen, yakınında olmam gereken son kadınsın."

Nefesiyle yanağımı okşarken, ben kıpırdamıyorum. "Yine de buradasın," diye fısıldıyorum. "Kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyorsun."

küçük köpek yavrusu gibi beni takip ediyorsun."

Avuç içim pamuğun altındaki sert kaslara çarptı. O alçak, karanlık, eğlenceli bir şekilde güldü. Tekrar ittim ama o kıpırdamadı.

"Benden uzak dur." Bu sefer ciddiym. Belki.

Ayak sesleri arkasındaki kaldırımda yankılanıyor. Bir yabancı geçiyor, yaşanan savaştan habersiz.

Aleksei dönmüyor. Hatta kıpırdamıyor bile. Vücudu beni hapseder, bana bastırırken, bakışları da beni aynı şekilde sıkıca sabitliyor, sanki kaçmam için bana meydan okuyor gibi. Sanki kaçmayacağımı zaten biliyormuş gibi.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Aleksei çenemi avuçlarken çenesi seğiriyor, bu his bana durumun ne kadar kötü olduğunu unutturuyor. Ağzı kulağıma yaklaşıyor.

"Tek bir yanlış kelime söylersen, bir sonraki nefesini almadan önce o adam ölmüş olacak."

Ve onun ciddi olduğunu biliyorum. "Ben iyiyim."

Yabancı adam başını sallar. "Tamam. İyi geceler."

O uzaklaşınca, rahat bir nefes alıyorum. Aleksei, arabası uzaklaşınca hareket ediyor, parmakları çenemi sıkıca kavlıyor, başparmağı alt dudağımı tembelce okşuyor.

Omurgamdan bir titreme geçer.

"Aferin kızım. İtaatkar olmanı seviyorum."

Bu sözlerin içimdeki bir şeyi eritmesinden nefret ediyorum.
"Bir daha bana öyle deme."

Onun boğuk kahkahası vücudumu sıvı bir sıcaklık kaplar.
"Ama hoşuna gidiyor, değil mi moya okhotnitsa? Eminim parmağımı o amcığa sokarsam, onu ıslatırsın."

İçim bir anda kaskatı kesildi.

Bunu nereden biliyor? Ve bu kelime ne anlama geliyor?

"Dinle beni, pislik. Bu iş şimdi bitecek. Beni takip etmeyi bırakmalısın. Benimle oynamayı bırakmalısın. Çünkü yapmazsan, sana uzaklaştırma emri çıkaracağım. Ve bunu ihlal ettiğinde, seni sistemin derinliklerine gömeceğim, dışlerini bile bulamayacaklar." "Donmuş küçük buz prensesi rolünü oynarken bile çok sevimlisin.

küçük buz prensesi rolünü oynarken bile çok sevimlisin. Ama eminim ki seni altıma aldığımda yumuşak, sıcak ve uysal olacaksın. Olmazsan..." Parmak eklemleri yanağımı hafifçe okşadı. "İçindeki buzı sikerek çıkaracağım."

Kendimi durduramadan ona tokat attım. Bu olur olmaz gözlerim büyüdü ve onun sırtışı genişledi, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıktı.

Elini boğazıma geçirip sıkıca sıkarken, vücudu benimkine doğru itiyor ve karnımda onun kalın ve ağır varlığını hissedebiliyorum. "Bu pek kibar bir davranış değildi."

"Bırak beni."

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Özür dileyene kadar bırakmam. Nazikçe."

Çenemi kaldırıyorum, burada olan her neyse onunla savaşmam gerekiyor. "Siktir git, Marinov. Bu bir oyun değil."

Ağzı benimkine çok yakın, aramızdaki havada bir öpücüğün vaadini tadabileceğim kadar yakın. "Aynı fikirde değilim. Çünkü ben çok eğleniyorum."

Dudakları boğazımın yanından aşağı kayıyor ve ağzı cildime değdiği anda, başım izinsiz olarak geriye doğru eğiliyor ve arabama çarpıyor. Yumuşak bir ses çıkıyor ağzımdan ve onun muhteşem yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görünce hemen pişman oluyorum. Mahkemede beni yendiğinde de aynı ifadeyi takınmıştı.

Tiksinti damarlarımdan akıyor, öldürmek istediğim açlıkla çarpışıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve mahkeme sonrası duşa geri dönüyorum, parmaklarım bacaklarımın arasında çalışırken, yeterince yaklaşırsa yapacağı tüm pis şeyleri hayal ediyorum.

Ve şimdi burada, sanki hakkı varmış gibi bana dokunuyor.

Çünkü onu kim durduracak? Açıkçası ben değilim.

"Bilmelisiniz, Sayın Savcı..." Sözleri cildimde boğuk bir iz bırakıyor. "Benim barıma gelen sizdiniz. Belki de sizden uzaklaştırma emri almam gereken kişi benimdir."

Onun barı mı? Tanrım.

"Bilmiyordum..." İtirafım, eli kalçama, sonra daha aşağıya kayarken nefesimle birlikte dışarı çıkıyor.

"Kanıtlayın."

Kalbim, parmakları elbisenin eteğinin altına kayarken, ciğerlerimi ağrıtabilecek kadar yavaş bir şekilde titriyor. Çıplak tenimi okşuyor, yukarı doğru kayıyor, dokunuşu daha çok bir vaat gibi hissettiren tembel bir tehdit gibi. Santim santim, daha yükseğe, daha yükseğe... ta ki parmak eklemleri hassas uyluk iç kısmımda kayana kadar.

İstem dışı dudaklarım açılır ve bir inilti çıkar. "Yapma."

Bu kelime hem kırılğan hem de inandırıcı değil. Çünkü ne demek istediğimi bile bilmiyorum.

Durma mı? Daha ileri gitme mi? Asla istemeyeceğime yemin ettiğim bir şey için yalvartma mı?

Ama o beni görmezden geliyor, parmakları üzerinde duruyor, vücudu benimkini hapsetmiş, ağzı o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Her saniye, dizlerim çökmek üzereyken geçiyor. Ereksiyonu içime daha da giriyor ve benim hakkımda ne düşündüğü, birbirimize ne kadar zehirli sözler söylediğimiz önemli değil, vücutlarımız birbirini istiyor. Arzuluyorlar. Ve ikimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Ağzı kulağımın altındaki çukura dalıyor, nefesinin sıcaklığı beni sarıyor, damgalı y o r .

Parmak uçları bacağımdan yukarı doğru kayıyor, cildimde ateş yakıyor, ta ki hala sahip olduğumu iddia ettiğim kontrolümü benden alacağı yere gelene kadar.

Yumruğum onun kalın saçlarını bulur ve beni ayakta tutan tek şey gibi sıkıca tutunur. Boğazımı sıkan eli, başımı döndürecek kadar havayı keser ve onun üzerimde kurduğu gücün beni ne kadar uçurumun eşiğine getirdiğinin acı verici farkındalığına kapılırım.

Neden başka biri olamadı? Neden onun olması gerekiyordu?

Ama başka biri olsaydı bu kadar iyi olur muydu?

"Nasıl kanıtlayayım?" Sözlerim alçak sesle çıkıyor.

Çaresizce bir rahatlama, içimi kemiren çılgınlıktan uzaklaşmak için bir dikkat dağıtıcı arıyorum.

O, aramızdaki havayı dolaştırmaya yetecek kadar geri çekildi ve midemi burkan bir gülümsemeyle bana baktı. "Avukat sensin."

Ağzı benim ağzımın üzerinde dolaşüyor, dudaklarımı zar zor okşuyor, her sinirimin daha fazlasını istemesine neden oluyor.

"Anla." Sesi alçalıyor, sert ve derin, ondan saklamak için mücadele ettiğim yerlerimi okşuyor.

Diğer eli, ne yaptığını çok iyi bilerek tangamın askısıyla oynuyor. Gözlerim kapanıyor, vücudum onun dokunuşuna doğru kıvrılıyor, yasak olduğunu yemin ettiğim şeyi arzuluyorum.

O bir katil, Fiona. Nefret ettiğin türden bir adam. Onun gibi adamlar insanları mahveder.

Ve seni de mahvedecek.

Ama zihnim ve bedenim savaş halinde ve bedenim kazanıyor.

Külotumu yana kaydırıp parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde, boğuk bir inilti kaçıyor. Saçlarını daha sıkı kavr , dişlerimi gıcırdatıyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki onu hayatta tutan tek şey buymuş gibi beni izliyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Yavaşça içime giriyor, girişi zar zor aşıyor.

"Hayır." Bu kelime boğazımda takılır, duvarlarım onu sıkıştırır.

"Yalan söylemekte pek başarılı değilsiniz, Bayan Clark."

Sonra iki parmağını içime sokar — sertçe, derinden, nefesimi keserek.

Çığlık atamadan, avucunu ağzıma kapatıyor, sesimi bastırıyor ve daha hızlı, daha sert bir şekilde içime giriyor, uzuvlarımdaki tüm kontrolümü elimden alıyor. Tırnaklarım, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak sert pazılarına batıyor, ta ki vücudum artık bana ait değilmiş gibi hissedene kadar.

Benim boğuk çığlıklarım, heyecanımın kaygan ritmi ve onun bakışları benimkinden hiç ayrılmadan, düşük, acımasız nefes alıp verme ritmi dışında, her şey sessizdir.

Çok yaklaştım. Fazla yaklaştım. Gözlerim geriye dönüyor, bu yoğunluktan kaçmak için çılgınca, ama o başını hafifçe sallıyor.

"Bana bak. Sadece bana. Amını bu kadar ıslatanın kim olduğunu hatırlayacaksın."

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve yüzündeki memnuniyet ışıltısı kanımı kaynatıyor.

"İşte bu." Her hecede karanlık bir onay damlıyor. "Çok iyi itaat ediyorsun."

Onun sözleri içimde bir şeyleri ateşliyor, öfke çenemi sıkarken, utanç verici ve tatlı bir ihtiyaç içimde birikiyor.

Bundan hoşlandığım için kendimden nefret ediyorum. Bunu bildiği için onu lanetliyorum.

Ağzı, sanki aklımı okuyormuş gibi kıvrılıyor. "Kontrolünü kaybetmen sorun değil. Bana ver, okhotnitsa. Çünkü o zaten benim."

"Sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Karanlık bir kahkaha çıkar. "Bunu hariç." Sert bir itme nefesimi keser. "Şu haline bak, çaresiz bir fahişe gibi parmaklarımdan damlıyorsun. Eminim yalvarırken tadı daha da tatlı olur."

Kanım kulaklarımda daha yüksek sesle pompalanıyor, kalbim hızla atıyor.

Bir başka sert itmeyle vücudum titremeye başlar. Biraz daha ve her şey bitecek. Eve gidebilirim. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim.

"Ama sen..." Sesi alçalıyor, sertleşiyor. "Sen bunu hak etmiyorsun."

Parmaklarının bir sonraki hareketi, dizlerimin titremesine yetecek kadar keskin. Burnu boğazımı yukarı doğru çekiyor, kokumu ezberlermişçesine beni içine çekiyor.

"Benden, istediğim zaman sana ne yaptırabileceğimi bilmenin utancından başka hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Sonra... durur.

Ne?

Yokluğu şiddetli. Vücudumdaki her sinir protesto ederek çılgılık atıyor, sıcaklık soğuğa çarpıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. O orospu çocuğu.

O, sanki tüm hayatı boyunca yüzünde kazınmış gibi görünen o kibirli bakışıyla geri çekilir ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bir elini cebine sokar.

"S-sen..." Sözlerim parçalanır, tutarlı bir şey oluşturmak için çok düzensizdir.

Başını eğerek, sanki beni parça parça ayırdığı bir bulmaca gibi inceliyor.

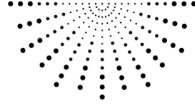
"Eve gitmelisiniz, Sayın Savcı." Sesi alçak ve aldatıcı bir şekilde nazikleşir. "Gece geç oldu. Dışarıda birçok tehlikeli adam var."

Sonra dönüp, sanki beni çoktan unutmuş gibi uzaklaşır. Ben ise hala burada, nefes nefese ve öfkeli, korkuyla ilgisi olmayan bir şeyle titreyerek duruyorum.

Arzu. Nefret. Cazibe. Yakın olmak istemediğim bu adamda bir araya gelen çelişkiler yumağı.

Yine de onun varlığı hala bana yapışık duruyor — cildimde, nefesimde — sanki hiç gitmemiş gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

ÜÇ EKRAN mutfağımın siyah mermer tezgahında parıldıyor, güvenlik kamerası görüntüleri onun hayatının rulet çarkı gibi dönüyor.

Biri adliye merdivenlerini gösteriyor. Diğeri, ofis binasının dışındaki caddeyi. Sonuncusu, benim en sevdiğim, ofisine bakan sokağı gösteriyor.

O, benim işimi nasıl yaptığımı pek bilmiyor. Şu anda masasında otururken, bilgisayarında bir şey okurken kaşlarını çatarken yüzünün yan tarafını nasıl görebildiğimi bilmiyor.

Kahvemi yudumlarırken, fincanımın kenarından buhar yükseliyor — siyah ve kaynar, tam da sevdiğim gibi. Şeker yok. Krema yok. Yanmayı hafifletecek hiçbir şey yok.

Bir süre onu izliyorum, gözlerim titrek görüntülere kilitlenmiş, o ise dosyalara gömülmüş çalışıyor. Yazıyor, duraklıyor, saçlarını kulağının arkasına atıyor, her zaman yoğun düşündüğünde yaptığı gibi. Benim yapmak istediğim gibi.

Yeşil çayını eline alıyor ve yakından bakmam gerekmeden haklı olduğumu anlıyorum. Her sabah içtiği şey bu, yatmadan önce ise papatya çayı tercih ediyor. Kahveyi sadece ara sıra içiyor.

Fiona tahmin edilebilir biridir ve bu da kameralara ihtiyaç duymadan her hareketini bilmemi çok kolaylaştırır.

Onun programını ondan daha iyi biliyorum. Çayını nereden aldığını, öğle yemeğini saat kaçta yediğini, geç kaldığında hangi trafik ışıklarından hızla geçtiğini biliyorum.

Bu yüzden, sonunda ayağa kalkıp ceketini düzelterip paltosunu aldığında, nereye gittiğini zaten biliyorum.

Parmağım trackpad üzerinde kayıyor ve kamera açısı bir sonraki görüntüye geçiyor.

İşte orada, caddeyi geçiyor, kalçaları sallanıyor, sanki gömmek istediği kişinin kaybettiği günden beri her hareketini izlediğini unutmuş gibi.

Kazandığım gün.

Benim ahlaksızlığımın boyutunu bilmiyor. Onun için yaptıklarımı. Bunu yaparken aldığım riski. Ama artık her şeyi bildiğim için, beni hapiste çürümeyi izlemekten ne kadar zevk aldığını bilsem bile, yine aynısını yapardım.

Blyat, jüri kararı okuduğu gün çok güzeldi. Gözlerindeki o ateş. Sanki cam parçalarıyla boğuluyormuş gibi sıkılaştıran dudakları. İçimde doğal olmayan, sahiplenici bir şey uyandırdı.

Onu istediğim için değil. Onu kırdığım için. Ve dün gece, ona kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlattım.

Arabayla uzaklaşırken onu hala dikiz aynasında görebiliyorum: yeşil gözleri alev alev yanıyor, parmakları kapıya kazınıyor, sanki yüzümü parçalamakla beni geri çekip başladığım işi bitirmek arasında karar verememiş gibi.

Eve giderken kendine bunun nefret, hor görme... kendini temiz hissettiren her türlü kutsal kelime olduğunu söylediğine bahse girerim. Ama ben gerçeği biliyorum. Elimin altında nabzının nasıl hızlandığını hissettim. Ağzı hayır dese de vücudunun parmaklarımı nasıl sıkıca kavradığını biliyorum.

Vücudu, zihninin kabul etmeyi reddettiği şeyi çoktan anlamıştı: benim için boyun eğecekti. Tamamen.

Gerçekten beni alt edebileceğini mi sandı? Mahkeme salonuna girip benim gibi bir adamı kemiklerine kadar soyup soğana çevireceğini ve benim de buna izin vereceğimi mi sandı? Davanın her şeyin sonu olduğunu, dışarı çıkıp onun adını, yüzünü, kazandığını sandığında dudaklarının kıvrılma şeklini unutacağımı mı sandı?

Hayır.

Fiona gerçek gücün neye benzediğini bilmiyor.

Gerçek güç, tokmak ya da rozete ihtiyaç duymaz. İzler. Bekler. Ve vurduğunda, tanık bırakmaz.

Başka bir yayına geçiyorum. Mahkeme binasının dışında, diğer savcı Dana ile konuşuyor. Kahkahası dayanılmaz derecede tiz olan savcı. Onu susturmak için neredeyse öldürüyordu, ama medeni davranmaya çalışıyordum.

Konstantin, çok hızlı davrandığımı söylüyor. Kalıcı kararlar vermeden önce iyice düşünmem gerektiğini söylüyor. Haklı olabilir. Ama bunu kardeşimle asla paylaşmam.

Fiona saçlarını eliyle tararken çenem kilitleniyor, dün gece bana tokat attığı aynı eliyle. O tokatı lanet olası kanımda hissettim. Dudakları kanayana kadar onu öpmeye ne kadar yaklaştığımı fark etmiyor.

Ya da belki farkında. Belki beni geri çevirmiş gibi davranmayı seviyor, ama ben gerçeği biliyorum.

Onu öldürebilirdim. Çok iyi bir adam olduğum için acısız bir şekilde bile yapardım. Ama bunun neresi tatmin edici ki?

Planladığım şey çok daha eğlenceli olacak. O da bunu sever, değil mi? Her şeyi bir gösteriye dönüştürmeyi, tıpkı mahkemede olduğu gibi.

Beni ne kadar kötü etkilediğini, öldüğünü sandığım yerlerin derinliklerine ne kadar yerleştiğini anlamıyor. Ve şimdi orada, iyileştirmeye niyetim olmayan yavaş bir zehir gibi.

Çünkü bunu kişisel hale getirdi.

Ve durumu daha da kötüleştireceğim. Onu karanlıkta avlayacağım ve onu parçalarken gülümseyeceğim. Bir çivi bir çivi.

Ondan her şeyi alacağım. Özgürlüğünü. Vücudunu. Lanet ruhunu.

Kendine bir seçeneği olduğunu söyleyecek. Bana karşı savaşılabileceğini, kanunların onu kurtaracağını. Ama ben her kapıyı kapatacağım, her çıkışı yakacağım, geriye sadece bana giden yol kalana kadar. Ve sonunda geldiğinde, bunu kendi isteğiyle yapmayacak. Gidecek başka yeri kalmadığı için yapacak. Onu istediğim için değil. Yapabileceğim için. Onun acısından zevk almak için.

acısından zevk almak için.

Ne olacağını bilmiyor. Ne kadar ileri gideceğimi bilmiyor. Ama yakında öğrenecek.

Adrenalinle dolmuş bedenimle ona tekrar bakıyorum. Bugün kırmızı giyiniyor. Gücün rengi. Kanın rengi.

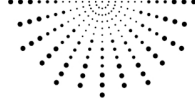
Başka bir savaşa hazırlanıyor, ama zaten bir savaşın içinde olduğunun farkında değil. Ve ben kaybetmeyeceğim.

'ın kaldırımından inerken gözleri sokak lambasına kayıyor, sanki beni hissediyor gibi. Her zaman öyle yapar. İkimizin de adını koymak istemediği bir çekim.

Ama ona ihtiyacım yok. Onu mahvetmek istiyorum. Asla vermeyeceğim merhamet için yalvarmasını istiyorum. Kendinden nefret edene kadar bana çaresizce bağlanmasını istiyorum.

Ve geriye hiçbir şeyi kalmadığında, Fiona Clark'ın gözlerimin içine bakmasını ve bu yıkım için bana teşekkür etmesini sağlayacağım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

BEŞ AY ÖNCE

AVUKATIM gelmeyeceğini söyledi. Bana bunu unutmam için yalvardı, etik ve görünüş hakkında mırıldandı. Hiçbir savcının, hapse atmaya çalıştığı adamın tutulduğu hücreye adım atmayacağını söyledi.

Ama o onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. O kadın, bu onu öldürse bile bana yakın olmak zorunda.

Kısmen nefret. Kısmen hayranlık. Ve asla itiraf etmeyeceği, rahibine bile söylemeyeceği çok daha karanlık bir şey. Tabii dindar olsaydı.

Duruşmanın ilk gününde, mahkeme salonunda gözlerimiz buluştuğunda bunu gördüm. Sanki darbeye hazırlıklıymış gibi çok hareketsiz oturuyordu. Bakmamak için ne kadar uğraştı ve ne kadar başarısız oldu. Elleri sabit kalıyordu, ama nabızı gerçeği ortaya koyuyordu. Bunu hissedebiliyordum, duyabiliyordum, sanki ağzım zaten boğazındaymış gibi.

Onunki, uzaklaşabileceğiniz türden bir nefret değil. Bağımlılık yapan türden bir nefret.

Kapı açılır ve onun yüzünü görür görmez tüm vücudum canlanır.

Sanki her şeyin kontrolü onda gibi içeri girer. Omurgası dik. Gözleri keskin. Krem rengi takım elbise, sanki cildine dikilmiş gibi her kıvrımını sarar ve beni onu utandıracak şeyler hayal etmeye iter.

Onu utandıracak şeyler hayal ediyorum. Parmaklarımla o sıkı at kuyruğunu kavrayıp, onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde, o ağzın gerçekte ne kadar iyi çalıştığını öğrenmek için.

O ölüm meleği gibi. Ya da belki avcı.

Her ikisi de ona yakışıyor.

Onu öldürmek istemeseydim, Fiona'yı bu masaya eğdirir, kendi adını bile unutacak kadar derine girmesini sağlardım.

Ama onu sikip sonra öldürmek aslında daha iyi bir fikir olabilir.

"Lütfen, Bayan Clark, oturun." Soğuk metal sandalyeye yaslanıyorum, kelepçeler bileklerimi acıtıyor.

"Dışarıda bekliyor olacağım," dedi gardiyan ve odadan çıktı.

"Teşekkürler," diyor ona, sesi hafif, neredeyse sıcak.

Ama bana döndüğü anda, o ses kaybolur, sanki hiç olmamış gibi silinir. Bu değişime, kendini ne kadar çabuk maskeleyebildiğine gülümserim.

Gözlerini kısarak sandalyeyi çekiyor. "Ne istiyorsun, Marinov? Avukatın bir şey konuşman gerektiğini söyledi."

Gözlerim üzerinde dolaşıyor, bakmamı istemediğini bildiğim yerlerde duruyor. "Ve sen de hemen koştun geldin? Çok duygulandım Bayan Clark. Spasebo." *Teşekkür ederim.*

Alaycı bir şekilde güldü. "Kendini övme. Beni neden buraya sürükledin? Lütfen beni aydınlat." Kollarını kavuşturdu. "Sonra da çıktığın deliğe geri sürün."

Düşük, kaba bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. Gözlerim onun ağzına, dişlerimle mahvetmek istediğim mükemmel kırmızı ruj çizgisine kayıyor. Ellerim masanın altında yumruk haline geliyor, manşetler daha da derine batıyor.

Bu çekicilik bir silahtan başka bir şey değil. Bana uygun olduğunda kullanacağım bir silah.

Kendi isteğiyle burada olduğunu, işini bitirdiğinde özgürce gidebileceğini düşünüyor. oyunuma

Sonu çoktan yazıldı. Ve o an geldiğinde, geldiği gibi gitmeyecek.

"İyi görünüyorsun." Gözleri parladığında sırtışım derinleşir. "Fildişi kesinlikle sana yakışıyor." Bakışlarım düşer, göğsünün inip kalkışına takılır. "Ama o takım elbisenin benim yerimde buruşuk durması daha iyi olur diye düşünüyorum."

Yanağında bir kas seğiriyor. "Beni buraya sürükleyip hapishane fantezileri mi anlatacaksın? Sırada ne var? Şiir mi okuyacaksın?"

Yavaşça nefes alıyorum, kokusunu, aramızdaki gerginliği tadını çıkarıyorum. "Hayır. Seni buraya, canavarların her zaman yatağın altında yaşamadığını hatırlatmak için getirdim. Bazen..." Ona yaklaşıyorum, nefesini kesecek kadar yakın. "Bazen tam önünde dururlar ve çok geç olana kadar onları olduğu gibi göremezsin."

"Bu bir tür tehdit mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Kim kendimden bahsettiğimi söyledi?"

"Bu ne demek şimdi? Bilmece gibi konuşmayı bırak da, aslında ne demek istediğini söyle."

"Sen akıllı bir kızsın." Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Bunu anlayacağına inanıyorum. Ve ben buradan çıktığımda, belki birbirimizi tolere etmeyi bile öğreniriz."

Soğuk bir kahkaha atar ve sanki beni kesmeye hazırmış gibi eğilir. "Buradan asla çıkamayacaksın Aleksei. Asla."

"Mm." Sandalyeyi çekince gıcırdar, dudakları benimkilere o kadar yakındır ki neredeyse tadını alabilirim. "Adımı söylemeni seviyorum. Tekrar söyle, detka. Bu sefer daha yavaş."

Yüzünde tiksinti belirir ve ben bunu içime çekerim.

"Senin burada çürümeni sağlamak için gece gündüz çalışacağım. Her uyandığında, neden burada olduğunu ve seni buraya kimin koyduğunu tam olarak hatırlamanı istiyorum. Anladın mı?" Yüzünde zaferi andıran bir ifade belirir, ama ne yazık ki bu kısa süreli olacaktır.

"Evet. Anlıyorum, benim tatlı Fiona'm. Ama bir şeyi biliyorum."

Elimi uzatıp parmağımın ucuyla elinin üstünü okşuyorum. Keskin bir nefes alıyor ama elini çekmiyor. Gülümsemem genişliyor.

"Neyim?" Sesi şimdi daha gergin.

"Yatağa gidip gözlerini kapattığında..." Bakışlarım ağzına iner. "Gördüğün benim."

"Ben..."

"İnkâr etme, Bayan Clark. Bu senin seviyesinin altında." Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve göğsümde keskin bir düğüm oluşuyor. "Ne görüyorsun, hmm? Sana ne yapıyorum? Ne yapmamı istiyorsun? Eminim sert seviyorsun. Sana sormadan her santimini alan bir erkek istiyorsun. Şu anda bile, bacaklarını birbirine sıkıştırma şeklinden, o ateşi içinden yakmamı istediğini anlayabiliyorum. Öyle değil mi, Bayan Savcı?"

Onun soğukkanlılığı bir anlığına çatlar, ama ben bunu fark ederim.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık. Cildinde yükselen sıcaklık.

Benden nefret ediyor. Ama aynı zamanda beni istiyor. "Siktir git," diye bağırır.

"Henüz değil. Ama o noktaya geliyoruz."

Ani bir hareketle ayağa kalkar, dönüp gitmek ister, ama o adım atamadan ben konuşurum.

"Neden geldiğini hiç merak ettin mi?"

Vücudu gerginleşir.

"Hayır diyebilirdin. Avukatımı görmezden gelebilirdin. Ama yapmadın. En dar takım elbiseni giydin, saçlarını geriye taradın ve içeri girdin." Sırıltışımı derinleştirdim. "Beni yakından görmek istedin, değil mi? Sadece bir kez. Gerçek olup olmadığını bilmek istedin. Gözlerimdeki bakışın hayal ürünü olup olmadığını."

Arkasını döndü, bakışları erimiş gibiydi, sanki beni canlı canlı yakmak istiyormuş gibi.

"İşin bitti, Marinov." Ağzı sert bir çizgiye dönüşür.

Yavaşça ayağa kalkarım, ona burada bile hala ne kadar kontrol sahibi olduğumu gösteririm. Marinov adı, özellikle hapisanede çok ağır basar.

"Bunu göreceğiz." Sesim alçak, neredeyse nazik.

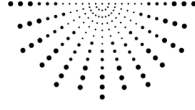
Eli kapıya uzanır ve gardiyan kapıyı açar.

"Kaçın, Sayın Savcı," diye seslenirim. "Çünkü sizi yakaladığımda... yalvaracağınız şey kanun olmayacak."

Kapı arkasından kapanır ve havada onun nabzının yankısını neredeyse hissedebiliyorum.

Artık oyunun daha derinlerinde, itiraf etmeyeceği şekilde benimle iç içe. Ve tam da onu istediğim yerde.

BÖLÜM BEŞ

FIONA

GÜNCEL

SABAH GÜNEŞİ, uyandığımda kafamdaki düşünceler için fazla parlak olan perdelerimden içeri sızıyor.

İki gün. Aleksei Marinov beni arabama sıkıştırıp, onu neden sevmediğimi ve neden onu aklımdan çıkaramadığımı hatırlattığından bu yana iki gün geçti.

Gözlerinde, bana bakışında, bana dokunuşunda, sanki ben zaten ona aitmişim gibi hatırlatıyordu. Sanki bu, ilahi bir kehanetle belirlenmiş gibi.

Boynumun arkasında bir tür uyarı gibi garip bir karıncalanma olmasaydı gülerdim.

O geceyi itiraf edebileceğimden çok daha fazla kez tekrar tekrar yaşadım. Cildime değen nefesinin sıcaklığı. Parmaklarının uyluklarımın üzerinde yavaşça kayması.

Kendime bunun bittiğini söylüyorum. Belki de istediği hastalıklı heyecanı yaşadı ve şimdi çıktığı karanlığa geri dönecek.

Ama ben daha iyi biliyorum. Benimle işi bitmedi. Asla bitmeyecek.

Sert ahşap zeminde yürüyerek, ön kapıya yaklaşırken midemde tanıdık bir korku hissediyorum ve posta kutusunda beni bekleyen başka bir mektup olup olmadığını merak ediyorum.

Terliklerimi giyip, serin sabah havasına çıkıyorum, parmaklarım hemen dışardaki posta kutusunun mandalının üzerinde duruyor.

Duruşmanın ortasından beri böyle. Beni tedirgin eden isimsiz mektuplar.

Aleksei benimle dalga geçiyor olmalı. Tam onun yapacağı bir şey. Psikolojik oyunlar. Gölge savaşı. Onun ve ailesinin nasıl çalıştığını gördüm. Her zaman iki hamle önde. Her zaman etrafında dönüyorlar, asla saldırmıyorlar. Ta ki kanamanı isteyene kadar.

Ama geceleri uykumu kaçıran şey, onun olmadığı ihtimalinin içimi kemirmesi. Dışarıda başka biri olduğu ihtimali. Çok daha tehlikeli biri.

Ve o kişi benim peşimde.

Ancak benim işimde, bunun her zaman bir ihtimali vardır.

Posta kutusunu açtığımda, içinde bir avuç zarf bekliyor, ilk bakışta masum görünüyorlar. Onları alıp eve geri dönüyorum, kalbim çarparken zarfları tek tek inceliyorum.

Burada olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Sonra onu görüyorum. Üzerinde isim yok. Posta ücreti yok. İade adresi yok. Sadece büyük, kalın harflerle yazılmış adım ve adresimin bulunduğu sade beyaz bir zarf. Hiçbir ipucu yok.

Elimde çürümüş bir şey gibi ağır duruyor, sanki ısırp parçalayacakmış gibi.

Aynı şekilde altı tane daha aldım, hepsi beni tedirgin etmek için.

Sonuncusu en kötüsüydü.

Düşün güvende güvende olduğunu mu
düşünüyorsun? Bu değil henüz henüz Senin
zaman geliyor.

Ve şimdi, Aleksei'nin beni izlemesi ve bu isimsiz tehditler arasında, hangi canavardan daha çok korkmam gerektiğini bile bilemiyorum

daha çok korkmam gerektiğini bilemiyorum.

Eğer bu Aleksei'nin oyun fikriyse, yemin ederim ki Tanrı adına, onu öldüreceğim. Kendini ne sanıyor bu adam?

Bir iç çekerek yüzümü avuçlarımla ovuşturuyorum. Muhtemelen patronuma bunu anlatmam gerekecek, ama onun bir şey yapacağı da yok. Kimse bana birkaç mektup yüzünden koruma görevlisi vermez, polisler de bu konuda hiçbir şey yapmaz. Bunu çözmek bana düşüyor.

Zarfı tekrar izlerim, içimde büyük bir tereddüt vardır, sonra kendimi vazgeçirmeden zarfı açarım, içinde beni bekleyen yeni cehenneme şimdiden hazırlıklı olarak.

Saldırıya uğradığın gün ne olduğunu biliyor musun?
Nedenini bilmek ister misin?

Kelimeler bulanıklaşıyor, korku tüm vücuduma yayılıyor. Aylardır o geceyi düşünmeme izin vermedim. O kadar derine gömdüm ki, neredeyse gerçek olmadığını hissetmeye başladım.

Korku. Öleceğime dair o soğuk, nefes alamayan kesinlik. Sonra... karanlık.

Altı ay önce, geç saatlere kadar süren bir duruşmadan sonra eve geldim. Sıradan bir gündü. Planım, kalan makarnayı ısıtıp, belki de televizyon açıkken kanepede uyuyakalmaktı.

Ama o kadar bile dayanamadım.

İçeri girip kapıyı kilitlediğim anda açlıktan ölüyordum. Ama kilit yerine oturduğu anda, bir şey dikkatimi çekti.

Giriş holündeki vazom yer değiştirmişti. Çok fazla değil, sadece birkaç santim sola kaymıştı, ama içimdeki tüm içgüdülerimi alarma geçirecek kadar yeterliydi.

Yine kapı koluna uzanıyorum, dışarı çıkıp birini, herhangi birini aramaya hazırım, ama kolu çevirmeden önce, bir adam duvarın arkasından çıkıyor. Kar maskesi. Eldivenler. Aşağı doğru tutulan bir silah.

Kalbim duruyor.

"Aklından bile geçirme," diyor, neredeyse fazla sakin bir şekilde, ben ise tam bir panik içindeyim.

Parmaklarım kapı kolunun üzerinde duruyor, her hücrem verandaya koşup yardım istemek için çılgılık atıyor, ama içimden bir ses bana üç adım bile atamayacağımı söylüyor.

Gözleri kapıdan bana döndüğü anda, ne yapacağımı bile bilmeden merdivenlere doğru koşuyorum. Yatak odasına doğru koşuyorum çünkü tek seçenek gibi görünen yer orası.

Ama yarıya kadar çıkabildim ki, o arkamda belirdi, botları merdivenlere vurarak ritmik bir ses çıkarıyordu. Korkuluğa tutunup kendimi daha hızlı çekmeye çalıştım, ama o bileğimi yakaladı ve çekip çekti.

Sert bir şekilde düşüyorum. Alnım basamağa çarpıyor ve gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor. Parmaklarım bir şey, herhangi bir şey arıyor ama o beni merdivenlerden aşağı sürüklüyor, vücudum her basamağa çarpıyor, kurtulmaya çalışırken avuç içlerim yanıyor. O tutuşunu değiştirdiğinde silahımız arkamızda bir yere düşüyor, eldivenli eli gömleğimin arkasını yumrukluyor.

Dönüyorum, itiyorum, tekmeliyorum ama o daha güçlü. Beni yere yatırıyor, bir dizini tahtaya koyuyor, diğerini karnıma bastırıyor ve cebinden koli bandı çıkarıyor. Onu görünce nefesim kesiliyor.

O bant bileklerime değerse, buradan canlı çıkamam.

Hayatta kalma içgüdüğü devreye girer. Maskesinin kenarına tırnaklarımı geçirip derisini bulurum, çılgılık atarak tırmalarım.

"Sürtük!" Bana tokat atar.

O yaklaşınca geri çekilmek yerine, kendimi kaldırıp kumaşın içinden yanağını ısırırım, kanın tadını alırım. Bacaklarımla çılgınca tekmeliyorum ve dizimle hayalarına vuruyorum, altından kayıp çıkıyorum ve hayatımın her santimi buna bağlıymış gibi ön kapıya doğru koşuyorum.

Elimi kapı koluna uzatıp, o bana tekrar ulaşmadan önce yarıya kadar çeviriyorum. Yumruğu saçlarıma dolanırken boğazımda bir çığlık kalıyor, ağrı kafa derimde o kadar hızlı yayılıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Ardından darbe gelir. Kafamın yan tarafına sert, acımasız bir darbe alır ve dünya başımdan uzaklaşır.

Kapı elimden kayıyor. Zemin hızla yaklaşıyor. Her şey dönen şekillere ve kaybolan seslere dönüşüyor, karanlık koridoru yutuyor.

Ve sonra aklıma gelen tek düşünce, ölmek üzere olduğumdur.

Ama ölmedim. Yerde uyandım ve o gitmişti. Onun izi de yoktu. Benimki dışında kan yoktu. Sanki biri tüm yeri temizlemiş gibiydi.

Geride kalan tek kanıt, alnımdaki yara ve hala boğazımda hissettiğim korkuydu.

Polisler geldiğinde hiçbir şey bulamadılar. Zorla girilme izi yoktu. Silah ya da parmak izi yoktu. Bunu başarısız bir soygun girişimi olarak nitelendirdiler, ama ben gerçeği biliyordum.

Kim olursa olsun, benim eşyalarımı almaya gelmemişti. Beni almaya gelmişti. Bu rastgele bir olay değildi. Kişisel bir olaydı.

Ertesi gün evimi bir kaleye çevirdim. Her kapı ve pencereye alarm taktım. Girişe kamera yerleştirdim. Kilitleri güçlendirdim. Paranoyam somutlaşmıştı.

Sonra, birkaç hafta sonra mektuplar gelmeye başladı. İlk başta, bunların saldırıyla bir ilgisi olduğunu düşünmedim. Ama şimdi? Eminim.

Mektup parmaklarımdan kayıp tezgahın üzerine yumuşak bir hışırtı ile düştü, ama sessizlikte bu ses kulakları sağır ediyordu. Sinirlerim gergin, şakaklarımı sıkıştırıp elektrikli su ısıtıcısına doğru yöneldim, sakinleşmek için bir şeye ihtiyacım vardı.

Kedim bacaklarımın arasında dolanıyor, yumuşak miyavlaması beni düşüncelerimden koparıyor. Onu kucağıma alıp, yanağımlı siyah tüylerine gömüyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldarım.

Sanki bana yalancıymışım gibi tekrar miyavladı.

"Her şeyi bilen biri olmak hiç de sevimli değil, Poe."

Kuyruğunu sallayıp, tam arkamda su ısıtıcısı kapanırken aşağı atlar. Bir fincan almaya uzanırken, telefonum tezgahın üzerinde titrer.

Ekranda Emilia'nın adı belirir. Yoksa artık ona Bayan Marinova mı demeliyim, mafya patronunun karısı olduğu için?

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. En iyi arkadaşım bir psikopatla evlendi. Aleksei'nin bütün ailesi deli.

Yemin ederim, Konstantin'le kalmaya karar verdiğinde aklını kaçırdığını düşünüyorum. Her gün, ona bir şey olacağından ya da Konstantin'in karıştığı yasadışı işlere bulaşacağından endişeleniyorum.

Kardeşi tutuklanana ve her şey altüst olana kadar, FBI için çok iyi bir ajan olarak dürüst ve namuslu bir hayat sürüyordu. Tüm bunları atlatmak benim için çok zor. Onun için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim.

Ama o çılgın herifle gerçekten mutluysa, ben de onun adına mutlu olabilirim.

Aleksei'nin kayınbiraderim olması cehennem gibi olmalı. Adam sürekli kışında bir sopa ile dolaşıyor.

Tabii, beni zihin oyunları ile ya da müstehcen imalarla eziyet etmekle meşgul değilse. O zaman, tabii ki gülümsüyor.

Kendini beğenmiş, sinir bozucu piç. "Selam Em," diye cevap veriyorum.

"Hey. Nasılsın?"

İyi değilim. Muhtemelen ikinci bir takipçim var. Ve senin akraban olan adam, cinayet işlememek için gerçekten çok uğraşıyorum.

"İyiym. Birazdan kuaför randevum var, sonra da ailemin evine uğrayacağım. Sen ne yapıyorsun?"

O iç çekiyor. "Onlar nasıl?" "Elinden gelenin en iyisini yapıyorlar."

Başka ne diyebilirim ki? Onların hayatı da çöküyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olmasını isterdim, ama Konstantin'in parasını asla kabul etmeyeceğini biliyorum."

"Kesinlikle olmaz. Seni sevdiğimi biliyorsun Em, ama Marinovlar söz konusu olduğunda, bu işin bir parçası olmak istemiyorum."

"Biliyorum. Anlıyorum. Ama en azından akşam yemeğine gelip onu tanıyabilir misin? Tanıdığında onu seveceğinden eminim."

Gerçeği söylemekten kaçınıyorum. Bu asla olmayacak. O aileyle akşam yemeğine oturacak olmamın tek yolu, birinin beni zorlamasıdır.

Yani beni bir sandalyeye bağlayıp ağzımı tıkarsa.

"Düşüneceğim. Ama sen nasılsın?" Konuyu saptırıyorum. "Mafya karısı olarak hayatın nasıl?"

Bunu yüksek sesle söylemek çok zor.

En iyi arkadaşım, mafya karısı. Ne oluyor lan...

"Oh, bilirsin. Seks ve para arasında, aslında çok yorgunum."

"Gerçekten trajik. Senin için bir mum yakacağım." Kolay bir kahkaha atıyorum.

"Hayır, ama gerçekten, her şey yolunda. Konstantin'e şirketinde yardım ediyorum, bu da beni... bilirsin..."

Kalbim sıkışıyor. Emilia, Konstantin ile evlendiğinden beri cehennemi yaşadı. İhanet, tehlike, travma. Ama o tanıdığım en güçlü insan.

"Üzgünüm," diyorum ona. "Keşke her şey bu şekilde gelişmeseydi."

"Ben de." Sesi biraz titriyor ve tek istediğim ona sarılmak.

Bir kadının boğuk sesi onu keser.

"Ah, üzgünüm. Gitmem gerek. Görünüşe göre bir imparatorluğu yönetmek, lanet olası bir konuşmayı asla bitirememek anlamına geliyor."

"Git hadi patron," diye alay ediyorum, hissetmediğim bir neşe takınıyorum.

"Sonra konuşuruz, tamam mı? Seni çok özledim." Emilia'nın sesi sonunda biraz titriyor. Onu benim kadar iyi tanıımıyorsan, bu titremeyi fark etmek neredeyse imkansız. "Yakında öğle yemeği yiyelim, tamam mı?" Telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. "Evet, öyle yapalım."

"Tamam. Sonra bir plan yaparız."

"Tamam. Hoşça kal."

O telefonu kapatır ve ben boşluğa bakakalırım.

Ardından gelen sessizlik huzur verici değil. Yoğun, ağır, kenarlarda dolaşıyor ve üstüme çöküyor, sanki geçemediğim bir sis gibi.

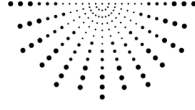
Mektupları düşünmem gerekirdi. Maskeli adamı. Hâlâ dışarıda olma ihtimalini. Ama zihnim oraya gitmiyor. Daha kötü bir yere gidiyor.

Ona gidiyor.

Canavara. Hayalete. Şeytanın vücut bulmuş haline. Derimin altına sızmanın bir yolunu bulan, orada çıkaramadığım kıymıklar gibi parçalarını bırakan adama.

Ve tüm bunların altında, içimdeki karanlık, hain bir parçanın, sonunda istediğini almaya karar verdiğinde tam olarak ne yapacağını ve bunun için ne kadar süre yalvarmamı isteyeceğini bilmek istiyor.

ALTINCI BÖLÜM

FIONA

Kurutma makinelerinin uğultusu ve saç boyasının hafif kimyasal kokusu etrafımı sarıyor. Stilistim Marlene, ilk kez koltuğuna oturduğumdan beri yüzünde olan aynı sıcak gülümsemeyle beni masasına çağırıyor.

Koltuğa oturup çantamı kucağıma koyuyorum, elimde hala son gelen isimsiz notu tutuyorum. İçeri girmeden önce onu saklamayı düşünmüştüm, ama zihnim aynı soruları dönüp duruyor, beni izleyen başka biri olabileceği düşüncesinden kurtulamıyorum.

Marlene elime bakıyor, başını eğiyor, parlak kırmızı saçları omzunun üzerinden dökülüyor. "O ne?"

Notu çantama koyup omuz silkiyorum. "Sadece birinden gelen bir not."

Koyu renkli kaşları yükselir ve gözlerinde şakacı bir ışıltı belirir. "Ooh.

Gizli hayran mı?"

Engelleyemeden kısa bir kahkaha atıyorum. "Daha çok psikopat gibi."

O da şaka gibi gülerek parmaklarıyla saçımın bir tutamını çevirir. "Hepsi psikopat, tatlım."

Bu konuda haklı.

Gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Ailen nasıl?"

Bu soru ruh halimi daha da bozdu. "Hâlâ aynı."

Kafasını sallar. "Tanrım. Onlar çok iyi insanlar. Başlarına gelenlerden nefret ediyorum." Büyük bir tarak alır ve saçlarımı tarar. "Sence evi satacaklar mı?"

Kafamı sallarken, duygularım beni boğuyor. "Umarım olmaz. Bu onların kalbini kırar. O bağları sıfırdan kurdular. Orası onların *hayatı*. Ben sadece..." Boğazım düğümleniyor. "Keşke yardım edebilecek bir şey yapabilsem. Ama o kadar param yok."

Yakında ipoteği ödemek zorunda kalırlarsa, her şey biter.

Saçımın yarısını yukarıya topladı, diğer kısımlara biraz su püskürterek verimli ellerle çalıştı, sonra bir makas aldı. "Yatırımcı arıyorlar mı? Belki yeni fikirleri olan biri iyi olabilir."

"Evet, şu anda aktif olarak arıyorlar." Yansımama bakıp zorla gülümsüyorum.

"Bu iyi. Eminim bir çözüm bulunur. Annene selam söyle, olur mu? Uzun zamandır uğramadı."

"Giderlerini kısıyor."

Marlene başını sallar, gözlerinde sempatiyle dolup taşar.

Randevunun geri kalanı hafif sohbetlerle geçer, ama çantamdaki not, bacağımda tik tak eden bir saat gibidir.

Bağlara vardığımda, öğleden sonra güneşi üzüm sıralarının üzerine altın rengi ışıklar saçıyor. Normalde bu manzara bana evimi hatırlatır: yemyeşil tepeler, düzenli çardaklar, rüzgarda yayılan toprağın tatlı kokusu. Ama bu yıl yaprakların kenarları kıvrılmış, üzüm salkımları daha küçük ve seyrek. Toprak bile yorgun görünüyor.

Ana binanın içinde, annem her zamanki sıcak gülümsemesiyle ve yanağıma bir öpücükle beni karşılıyor. Ama yakından baktığımda

gözlerinin etrafında endişenin kazınmış ince çizgilerini fark ediyorum. Babam hemen arkasında, beni kucaklayarak sıkıca sarıyor, saçları birkaç ay öncesine göre daha da grileşmiş.

"Nasılsın evlat?"

"Ben iyiyim, baba. Siz nasılsınız? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, biz iyiyiz." Gülümsüyor, ama bu gülümseme, yaşadıkları cehennemden dikkatimi başka yöne çekmek için.

O gülümsemenin ardındaki yükü hissedebiliyorum. Aşırı stresli.

İkisi de öyle.

"Solgun görünüyorsun." Annem, ateşimi ölçüyormuş gibi ellerini yanaklarıma koyuyor. "Yemek yiyor musun? Uyuyor musun? Biriyle çıkıyor musun?"

"Oh, hayır. Yine başlıyoruz." Onun yanından geçip ofislerindeki kanepeye doğru eğilirken içimden bir inilti kaçıyor. "Anne, lütfen, bugün olmaz."

O, hiç yılmadan peşimden geliyor. "Bugün olmaz mı? Bu ne demek oluyor?" Gözleri öfkeyle büyüdü. "Yirmi sekiz yaşındasın. Eğer evlenip çocuk sahibi olmak istiyorsan, şimdi tam zamanı. Senin için bir son tarih olmayabilir, ama yumurtalıkların için var."

Tanrım, lütfen bana bir kurşun ver. İhtiyacın olduğunda Aleksei Marinov nerede?

"Son zamanlarda bir iki yakışıklı savunma avukatı olmuştur mutlaka," diye ısrar ediyor.

Ona attığım bakış hem çılgın hem de abartılı. "Dalga mı geçiyorsun? Karşı taraftan biriyle asla *çıkmam*, evlenmek şöyle dursun."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Savunma avukatları para kazanır, tatlım."

"Hayat sadece paradan ibaret değil."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunu bağımıza söyle. Değil mi, Tony?"

Babamın kahkahası sağ köşedeki kahve makinesinden geliyor. "Ben aptal gibi mi görünüyorum? Bu işe karışmıyorum. Ben İsviçre'yim."

"Korkak," diye mırıldanır, başını sallayarak. "Öldüğümüzde kızının yalnız kalmasını mı istiyorsun? Çünkü o da oraya gidiyor."

"Hadi ama. O daha genç. Zamanı var."

"Gördün mü?" Babamı, sanki en önemli tanışımış gibi işaret ediyorum. "Zamanım var."

"Per l'amor di Dio, finirai zitella e con dieci gatti." *Tanrı aşkına, on kediyle birlikte yaşlı bir kız olarak öleceksin.*

Oh, hayır. Annem İtalyanca konuşmaya başladığında, başımızın belada olduğunu anlarız.

"Merak etme anne. Doğru adam gelecek." *Ya da gelmeyecek.* "Şu anda etrafım psikopatlarla çevrili."

Bakışları keskinleşir. "Ne kadar psikopatlardan bahsediyoruz?"

Ağzım açık kalır. "Vay canına. Aferin anne. Kimin tarafındasın?"

O sırtıyor. "Ne? Bazen deliler yatakta daha iyidir."

"Angelica! Hadi ama." Babam inler. "Zavallı kulaklarım."

"Ne?" O, hiç aldırış etmeden ellerini havaya kaldırır. "Hepimiz yetişkiniz."

Babam başını kaşıyarak, sinirli bir şekilde başını salladı. Ama annemi her şeyden çok seviyor. Onlarınkı kadar güçlü bir aşk gördüğümü sanmıyorum.

"Tamam, yeter," diye araya girdim. "Artık aşk hayatım hakkında konuşmayalım. Ya da sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak başka şeyler hakkında."

Annem alaycı bir şekilde güldü. "Tamam, susacağım. Şimdilik. Ama savunma avukatları konusunda ciddiylim."

"Bunu gayet açık bir şekilde belirttin." Gözlerim masaya kayar. "Şimdi, gerçekten önemli olan şeyleri konuşmaya ne dersin? Henüz yatırımcı buldun mu?"

Köşedeki açılmamış posta yığının dikkatimi çekti: kalın zarflar, bazıları kırmızı harflerle "gecikmiş" yazan damgalı.

İkisi arasında bir bakış alışverişi olur ve midem düğümlenir.

"O neydi? Bana neyi söylemiyorsun?"

"Hiçbir şey." Annem boğazını temizledi, yalan söylediğini ele veren bir hareket. "Birkaç ilgilenen taraf var. Sadece... artıları ve eksileri tartıyoruz, hepsi bu."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki hisselerin çoğunluğunu elinde tutmana izin verecekler mi?"

Yere bakıyor. "Öyle umuyoruz."

Eğer kapılarını açık tutmak istiyorlarsa, başka seçenekleri olmadığını biliyorum. Ama onların istismar edilmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

Babam hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Bir çaresini buluruz tatlım. Her zaman buluruz."

Bu sözler beni rahatlatmak için söylenmiş, ama göğsüme bir taş gibi çarptı.

Bir süre her şey yolundaymış gibi davranarak konuşuyoruz. Annem yine yeterince yiyip yemediğimi sorup duruyor. Babam geçen hafta fermentasyon odasına giren bir rakunla ilgili saçma sapan bir hikaye anlatıyor. Birkaç dakika boyunca her şey neredeyse normal. Neredeyse.

Ama annemin bakışları pencereye kayınca, yüzüne tekrar gölge düşüyor.

"Keşke yardımcı olabileceğim bir şey olsaydı," diyorum onlara, ama benim işim kesinlikle yüksek maaşlı bir iş değil.

Babam elimi tutar ve nazikçe sıkar. "Burada olduğun için zaten yardım ediyorsun."

Annemin gülümsemesi yumuşar, ama gözlerinde bir yaramazlık vardır. "Ya da belki de derin cepleri olan yakışıklı bir erkek bulursun. Bir savunma avukatı iyi olur. O burayı satın alabilir, sen de birlikte işletebilirsiniz."

Gülerek başımı sallarım. "Asla olmaz." "Asla asla deme," diye alay eder ve sandalyesinden kalkar. "Seni sevdiğim için şanslısın anne."

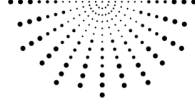
Kollarını bana dolayarak başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum, tesoro. Yaptığım her şey senin için."

"Biliyorum."

Ailemin benden başka kimsesi yok. Annem, ailesinin babamla evlenmesini hiç onaylamadığını söylerdi, çünkü babamın babası İtalyan değildi. Soyadımız da buradan geliyor. Ondan sonra onu reddettiler ve babamın zaten pek ailesi yoktu. Ailesi o küçükken ölmüştü ve o tek çocuktı.

Eğer onların maddi sorunlarını çözmenin bir yolu olsaydı, her şeyimi kaybetsek bile bunu anında yapardım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ALEKSEI

Bağın ana binasından çıkarken, veda ederken hala anne babası için o sahte gülümsemeyi takınıyor.

Onların görüş alanından çıkar çıkmaz bu gülümseme kaybolur. Otoparka giden yola vardığında omuzları gergin, adımları kesik kesiktir. Küçük eli, sanki kendini onunla bir arada tutuyormuş gibi çantasının sapını sıkıca kavrar.

Ailesinin kurduğu kameralar her şeyi yakalıyor: yanağına saçlarını sürükleyen esinti, arabaya doğru yarı yolda durup veda eder gibi üzüm bağlarına bakması. Sanki bu bölümün bittiğini biliyormuş gibi.

Ve bir sonraki bölümü kimin yazdığını bile fark etmez.

Onun ebeveynlerinin sorunlarını, ondan daha iyi biliyorum. Ödenmemiş faturalar, her hafta arayan banka, ödemedikleri takdirde hepsini öldürecek olan tefecinin borçları. Her şeyi bilmek benim işim oldu.

Gözlerini çok hızlı kırıp çenesini kaldırdığı anda, göğsümde bir şey sıkışıyor.

Acısını sakladığını sanıyor, ama saklamıyor. Her şeyi görüyorum. Her kırığı, yokmuş gibi davranan her keskin kenarı.

O parçalar zaten benim, yakında geri kalanı da benim olacak.

Merak etme, detka. Tüm sorunlarına mükemmel bir çözümüm var.

Dudaklarımdan bir sırıtış geçer.

Bu kadın... lanet olsun, benden çıkardığı şeyler. O yanımdayken, içimdeki vahşiliğin her parçası yüzeye çıkıyor. Dikkatli olmazsam, beslendiğim bu şey, bu nefret, başka bir şeye dönüşebilir. Öldürmesi daha zor bir şeye.

Fiona Clark benim en tatlı zehrim. En büyük zorluğum. En tehlikeli düşmanım. Ve onu aldığımda, ona sahip olduğumda, asla vermeyeceğim bir parça merhamet için yalvaracak.

Çıkış kamerasına geçerek, lastiklerinin arkasında yükselen tozu takip ediyorum. Bir tuş daha basarak onu başka bir monitöre aktarıyorum: eyalet yolu, trafik direğinden geniş bir çekim.

Arkanıza yaslanıyorum, önümdeki çoklu ekranlar dışında ofisim loş. Koridorda döşeme tahtaları gıcırıyor, sonra kapıda iki yumuşak vuruş sesi duyuluyor ve bunun hizmetçim Galya olduğunu biliyorum.

"Girin."

İçeri girerken sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyor, ama bu beni sadece sinirlendiriyor. "Kardeşiniz Kirill geldi, efendim. Küçük Lev de."

"İçeri gönderin."

O kenara çekildiğinde, onlar çoktan eşikteydiler. Kirill, sadece bana özel o kibirli sırıtışıyla ilk olarak içeri girdi. O sırıtış, güvenlik kameralarının nereye yönlendirildiğini ve kimi izlediğimi tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Lev, babasının elini sıkıca tutarak, diğer eliyle sırt çantasının askısını tutarak hemen arkasından geliyor. Gözleri tavana, sonra yere, sonunda da

bana bakıyor. Ama uzun sürmüyor. Asla sabit bakmıyor. Her şeyi sessizce içine alıyor, sanki o parlak beyninde hepsini kaydediyormuş gibi.

"Merhaba," diyor sonunda, sesi yumuşak ve emin değil.

Aynı seviyeye gelene kadar çömeliyorum. "Privet, soldatik."

Merhaba, asker.

Başının tepesini öpüyorum, duvar boyunca uzanan kitaplığa doğru ilerliyorum ve geçen hafta sipariş ettiğim yıldız takımları hakkındaki ciltli kitabı çıkarıyorum. Şu anda en çok ilgilendiği konu bu.

"Eto tebe." *Bu senin için.*

Elimi uzatıp kitabı ona veriyorum. Parmakları havada asılı kalıyor, sonra sanki çok sert nefes alırsa kırılacakmış gibi dikkatlice alıyor. Dokunarak okurmuş gibi başparmağını kapağın üzerinde gezdiriyor.

Kirill, onun yanında duruyor, dikkatli ve koruyucu. Kalıcı bir kalkan. Lev henüz üç yaşındayken eski sevgilisi onu terk ettiğinden beri böyle. Teşhisi kaldıramamıştı. Otistik bir çocuk yetiştirmenin gerçekliğini sindiremiyordu. Ne anne ama.

Kirill'in onu bu yüzden öldürmemesinin tek nedeni, onun güçlü birinin kızı olması, bizim kışkırtmayı göze alamayacağımız biri olmasıydı. Ama ben yapardım. Ne olursa olsun.

Kirill eğilip kulağına hatırlatmayı fısıldadıktan sonra, "Spasebo" diye fısıldadı.

Başını kaldırmaz. Sadece elini tekrar kitabın üzerinde gezdirir, sanki dokunmayı bırakırsa kitap yok olacakmış gibi.

Ama göz teması, gülümseme ya da klasik bir şükran gösterisine ihtiyacım yok. Lev'den değil. Sessizlikte var. Kitabı göğsüne yakın tutuşunda var — oyuncakla oynayan bir çocuk gibi değil, sonunda kendisine ait bir şey bulmuş biri gibi. "Teşekkür ederim" demesine gerek yok çünkü bunun en önemli yerde, kalbinde olduğunu zaten biliyorum.

"Tabii ki." Kafasına bir öpücük daha konduruyorum.

"Git otur ve kitap oku," der Kirill, onun koyu renk saçlarını okşayarak. "Baban birazdan hazır olacak."

En sevdiği yere doğru küçük adımlarla yürüdü: pencerenin yanındaki koltuk, benim malikanemin bahçesine bakıyordu. Durdu, kol dayanağına bir kez vurdu, iki adım geri attı, sonra oturdu. Onun için dünyayı güvenli kılan küçük ritüellerinden biri.

O mutlu bir şekilde okurken, Kirill kaşlarını kaldırır. "Bütün gün ona bakmaktan başka bir şey yapmıyor musun?"

"Başka şeyler de yapıyorum."

Bazen...

"Ne gibi?" Masamın karşısındaki koltuğa otururken alçak, alaycı bir kahkaha atar.

"Edi na khuy." *Siktir git.*

O, daha geniş bir gülümsemeyle tsk tsk diye ses çıkarır.

"Oğlumun önünde olmaz."

Kirill ona bir bakış attı, sonra aynı alaycı gülümsemeyle bana döndü.

Sandalyeme geri yaslanıyorum, etrafımdaki monitörlerin ışığı altında ona sert bir bakış atıyorum. "Düşmanı içten dışa tanımalısın."

Başka bir yayına geçtiğimde, yine orada, grenli lensin içinde, ışığın değişmesini bekliyor. Yüzüne yakınlaştırdığımda, çenesinin gerginliğini fark ediyorum.

O keskin zihninde neler dönüyor? Ben miyim? Ellerimin hâlâ üzerinde olan hayalet mi?

Ailesinin ayakları altında çökmekte olan bağ mı?

Yoksa başka bir şey mi? Henüz keşfetmediğim bir şey mi?

Kirill'in kıkırdaması beni gerçeğe geri döndürüyor. "Onun sadece düşman olduğundan emin misin?"

"Elbette." Dişlerimin arasından zorla çıkan kelimeler.

Tabii ki o sadece bu. Benim için yaptıklarım için bana teşekkür etmesi gereken, benim çürümesini isteyen zehirli bir kadın.

Ama ona gerçeği söylesem bile, bu sadece nefretini daha da artıracaktır. Fiona Clark böyle biridir. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görür ve benim gibi gölgelerde sürünerek yaşayan erkekler, onun gözünde şeytanın ta kendisidir.

Ve bu şeytan, haklı olduğunu kanıtlamaktan zevk alacak.

Kirill'in kahkahası daha da derinleşir, ta ki öfkem yüzeye çıkıncaya kadar. "Ona bakmadan konuştuğumuz şeye odaklanamıyorsun bile. Bence sen de enfekte oldun."

"Hiç komik değilsin."

"Bence çok komiğim." Gülümsemesi kaybolur, öne eğilir, gözleri kısılır, sesi alçalır. "Ama neredeyse merak ediyorum, neden onu öldürmüyorsun? Kolay olurdu. Hızlı. Boynuna bir iğne..." Bakışları Lev'e kayar, sonra tekrar bana döner. "Sonra onu domuzların yiyebileceği kadar küçük parçalara ayır."

Gülümsemem bozulur. "Çok kolay." Sandalyeye yaslanırım.

"Ölümden daha kötü şeyler var, moy frat. Çok daha kötü."

Söylemediğim şey, *asla* söylemeyeceğim şey, birinin ona zarar verme düşüncesinin beni dikenli tel gibi parçaladığıdır. Kendime bunun onu kırmak istediğim için olduğunu söylüyorum. Ama gerçek, korumak gibi geliyor ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Kirill kollarını göğsünde kavuşturur ve köpekbalığı gibi meraklı bakışlarla beni inceler. "Ona gerçeği söyleyecek misin?"

Bakışlarım ekrana, onun bloğunun köşesinden dönen arabasına geri döner. "Belki. Ama henüz değil."

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Göreceksin."

Elim masaya kıvrılırken, görüntü onun arabasının kapısının açılmasına ve vücudunun görünmesine geçer, her kıvrımı beni baştan çıkarmak için yaratılmış gibidir, o bunun farkında olsun ya da olmasın.

"Moya okhotnitsa kendini avcı sanıyor." Parmağım ekranın üzerinde duruyor, yüzünün hatlarını izliyor. "Ama yakalanacak olan o olacak."

Kirill'in ağzı kıvrılıyor. "Ne kadar tatlı. Ona şimdiden bir takma isim vermişsin."

"Öyle değil..."

Alaycı bir şekilde avucunu kaldırıyor. "Khvatit vrat." *Yalan söylemeyi bırak.*

"Edi k chortu." *Cehenneme git.* Bakışlarım sözlerimden daha sert. "Neden buradasın ki? Sabrımı mı deniyorsun?"

Omuzlarını silktilti. "Bir kardeş ziyaret edemez mi?"

"Bir nedenin olmadan asla *ziyaret* etmezsin." "Asla çok dramatik. Senin için bile."

"Khvatit nesti khuynyu." *Saçmalamayı kes.* "Neden buradasın?"

O, rahatça oturuyormuş gibi geriye yaslanır, ama gözleri hesaplayıcı bir ifadeye bürünür. Bu bakış, ağzından çıkacak sonraki kelimelerden önce bilmem gereken her şeyi bana anlatır.

"Bir şey buldum. Fiona hakkında."

Bu sözler beni derinden sarsar. "Peki, bana söyleyecek misin, yoksa davet mi bekliyorsun?"

"E-postanı kontrol et."

"Arayamazdın mı?"

"Ve bunu kaçırdığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi göremez miydin?" Sırtını düzeltir. "Ne tür bir kardeş olurdum o zaman?"

"Konuşmaya devam edersen ölü bir kardeş."

Ben parmaklarımla klavyede hızla yazarken o gülüyor, ta ki onun e-postasını ve içindeki birçok eki bulana kadar.

İlk birkaç tanesi tanıdık geliyor — gözetleme fotoğrafları, tanıdığım yüzler.

Volkovlar. Düşmanlarımız. Uzun vadeli planlar yapan, bizim hata yapmamızı bekleyen ve böylece yönetimi ele geçirmek isteyen aile.

Savaş istemiyorlar. Henüz değil. Onları canlı canlı yakacağımızı biliyorlar.

Konstantin sürekli zamanın henüz gelmediğini söylüyor. Sabırlı olmanın strateji olduğunu söylüyor. Ama ben hiç sabırlı biri olmadım. Onların kanını istiyorum, onları kemiklerine kadar parçalamak ve küçük imparatorluklarını yıkmak istiyorum.

Sonra fotoğrafların bulunduğu bir sonraki dosyayı açıyorum ve Kirill'in bulduklarını okurken içimdeki her şey donuyor.

"Bu da ne böyle?"

"Ben de senin kadar şaşırdım."

Bunu nasıl gözden kaçırabildim? Ama şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Konstantin biliyor mu?"

"Henüz değil."

"Slovichy!" Yumruğum masaya vurur, kalemler maun masanın üzerinde tıkırdar. "Ya ikh vsekh ub'yu!" *Piçler! Hepsini öldüreceğim!*

Resimleri tek tek incelerken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu her şeyi değiştirir. Onu istiyorlar. Ve benim buna izin vereceğimi mi sanıyorlar? Bir şansları olduğunu mu?

Asla. Kimle uğraştıklarını bilmiyorlar.

Volkovlar kendilerini kral sanıyorlar. Ama ben daha kötüsü olmak için doğdum.

Kanımda var, bu hakimiyet kurma, ezme, en iyi olma ihtiyacı.

Babamız bunu sağladı. O oğul yetiştirmede. Silahlar yaptı.

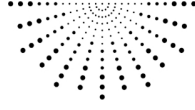
Başarısızlık cezalandırılmadı, silindi.

Peki ya aşk? Aşk zayıflıktı. Aşk bir kozdu. Aşk bir yalandı.

Güç. Ödül buydu.

Ve ben onu almaya niyetliyim. Onunla başlayarak.

BÖLÜM SEKİZ

FIONA

Ertesi gün işten sonra mahallemde dönünce, o ürpertici his uzuvlarımı kapladı.

O burada.

Yavaşça sokağıma girerken, bu ürkütücü his giderek artıyor. Sokak sessiz, çok sessiz. Bir tarafta evler, diğer tarafta ise sanki arkasında bir şeyler saklıyormuş gibi kalın, yoğun bir orman var.

Farlarım, çıkmaz sokağımın son virajını aydınlatıyor ve bir an için kendimi rahatlatıyorum.

O burada değil. Sadece zihnim bana oyun oynuyor, sinirlerimi bozuyor.

Ama bu yanılsama, sokağın sonuna geldiğim anda paramparça oluyor.

Orada, evimin karşısında, şık bir kırmızı-siyah spor motosiklet bekliyor. Motosiklete yaslanmış, korkutucu bir vücuda oturan deri ceket ve bir elinde gevşekçe asılı kaskıyla, Aleksei Marinov bizzat karşımda duruyor.

Ve içimdeki her sinir birdenbire harekete geçiyor.

Ne yapacağımı düşünürken otomatik pilotta evimin garajına giriyorum. Onunla yüzleşmeli miyim? Sanki o görünmezmiş gibi içeri girmeli miyim? Sanki o, sadece bir bakışıyla beni çözüp, o zamandan beri inkar etmeye çalıştığım bir şeyi içimde uyandırmamış gibi mi?

sadece bir bakışla beni çözmemiş gibi mi? Beni arabama dayayıp, o zamandan beri inkar etmeye çalıştığım bir düğmeyi açmamış gibi mi?

Hayır. Boş ver. Onun yaptıklarını görmezden gelmeyeceğim.

Nasıl cüret eder sürekli ortaya çıkar? Nasıl cüret eder beni bir oyuncakmışım gibi kullanır?

Bu bugün sona erecek.

Siktir git Aleksei Marinov. Lanet olası tüm ailesi de siktir gitsin. Ben Fiona Clark'ım ve kuralları ben koyarım.

Kapıyı açarak dışarı çıkıyorum, arkamdan kapatıyorum ve ona doğru yürüyorum. O ise orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dayanılmaz bir kendini beğenmişlikle bakıyor. Sanki ben kendim bile farkında olmadan ona geleceğimi biliyormuş gibi.

Gözlerimi onun yüzünden ayırmıyorum, ama onu incelememek imkansız. Keskin hatları. İkinci bir deri gibi vücuduna gerilmiş deri. Sanki beni rahatsız etmek için bir kabustan çıkmış gibi görünüyor. Sakin, okunması imkansız ve benim henüz anlamaya bile başlamadığım şekillerde tehlikeli.

Nabzımın tepki vermesinden nefret ediyorum. Her yerde hissettiğim, düşük, sıcak ve kıvrılan hissi nefret ediyorum. Sanki vücudum bu adamın benim hikayemin kahramanı olmadığı mesajını almamış gibi.

Ondan hiçbir şey istememeliyim. İlgisini istememeliyim. Sözlerini istememeliyim. Ve kesinlikle şu anda bana bakışını istememeliyim, sanki ben zaten onun malıyım da istediği gibi davranabilirmiş gibi.

Ama içimdeki bir parça, o küçük ve utanç verici parça, yine de buna kapılıyor. Çünkü ne kadar sınır çizersen çizeyim, o her zaman sınırın kenarında duruyor ve her birini aşmam için beni kışkırtıyor.

Dün gece yaptıklarımın görüntüleri gözlerimin önünde canlanırken, içimden bir sıcaklık yayılıyor. Fayanslara çarpan suyun sesi, uyluklarımın arasındaki ağrı, parmaklarımın hareketleri, onun homurdanan emirleri kafamda yankılanırken, sanki o da benim sahibimmiş gibi kendimi orgazma ulaştırdım.

Bu iğrenç. Mantıksız. Onu bunun için nefret ediyorum. Vücudum üzerinde bu kadar kontrol sahibi olduğu için, beni ona bu kadar şehvetle bağladığı için.

Çünkü olan tek şey bu: saf şehvet. Ve her zaman da öyle olacak.

Adımlarım beni ona yaklaştırıyor, aramızda sadece birkaç adım kalıyor ve o kaşlarını kaldırıyor.

"Burada ne işin var, Marinov? Beni takip etmeyi spor mu yapacaksın?"

O, hem eğlence hem de tehdit dolu bir sesle kıkırdar. "Gerçekten mi? Ben de yeterince çaba göstermediğimi düşünüyordum."

Sapık herif. Bundan zevk alıyor.

Emilia'nın bana verdiği her atış dersinin hatırası parmaklarımı titretir. Neredeyse mermiyi gözümün önüne getirebiliyorum: tam ortasına, o kibirli gözlerin arasına.

Genelde bu kadar cinai değilimdir, ama Aleksei Marinov özel bir tetikleyici.

"Beni kışkırtmaya çalışıyorsun, ha?" Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Yoksa bu sadece senin saçma sapan ön sevişme fikrin mi?"

Çenesi gerilir, gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirir ve kalbim hızla çarpmaya başlar, ama onu sakinleştiririm.

Dudaklarında bir sırıtış belirir. "Öyleyse, sen de buna mükemmel bir şekilde ayak uyduruyorsun."

"Kendini övme, Marinov," diye terslerim. "Paran, gücün ve kadınların ahlaklarını unutturan bir yüzün olabilir, ama ben senin hayranlarından biri değilim. Beni korkutamazsın."

Bakışları dudaklarıma düşer ve orada çok uzun süre kalır. "Öyle mi? O zaman neden titriyorsun?"

Parmak eklemleri çenemi okşadı ve ben vücudumun titremesini gizlemeye çalıştım.

Bunun yerine, şeytanla burun buruna gelerek bir adım öne çıkıyorum. "Belki de sadece kendimi dizginliyorumdur. Çünkü senin yanında hissettiğim her dürtüye göre hareket etseydim, şu anda senin cesedini o ormanda gömmüş olurum."

O gülüyor. "Şiddet içeren fanteziler mi, detka? Gurur duymalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim?"

"İkisi de değil." Çenemi kaldırıyorum. "Sadece şunu bil ki, böyle davranmaya devam edersen, bir gün sözlerle yetinmeyeceğim."

Sırtışı bir anlığına kaybolur. "Yapmazsın."

"Deneyin."

Gözlerinde okunamayan bir parıltı belirir, sonra eli yavaşça iner, parmağı bileğimi okşayarak yukarı doğru kayar, kolumun uzunluğunu izler. Dokunuşu çıldırtıcıdır ve içimdeki bu his, cildim titreyerek beni ele verse de, protesto etmek için sıkı sıkıya kapanır.

"Bana dokunma." Sözler ağzımdan hissettiğimden daha sert çıkıyor, ama en azından söylüyorum.

Aferin, Fiona. Aferin kızım. İşte bu, cesaretin var.

Parmak ucu köprücük kemiğimin kıvrımını bulduğunda, bakışları bir saniye bile sapmaz, nefesimi kesen bir sabırla üzerinde kayar. Vücudum gerilir, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissedirim, onun teninin benim tenime değdiği yerde nabzım hızlanır.

"Ama ben yaptığımda ne kadar hoşuna gittiğine bak."

Parmakları göğsümdeki düğmeyi bulur ve çılgınca bir kolaylıkla açar. Sanki fantezilerinde yüzlerce kez yapmış ve sonunda gerçekte de bunu yapmanın tadını çıkarıyormuş gibi.

Onu durdurmam gerek, ama korkudan değil, karanlık bir merak yüzünden donup kalıyorum. Çünkü kendime söylediğim her şeye rağmen, bir parçam onun bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyor.

Nefesi yavaşça değişiyor, sıcak ve zehirli. "Söylesene... Duşta beni düşündüğünde amın ne kadar ıslanıyor?"

Siktir...

Kaburgalarım o kadar sıkılaşıyor ki, kırılacakmış gibi.

O biliyor. Her nasılsa, o iğrenç piç dün gece ne yaptığımı biliyor. Kafamda onun adı yankılanırken parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırığımı biliyor.

"Yapma." Bu kelime, nefes nefese titreyerek, göğsümdeki gök gürültüsünden sarsılarak kaçıyor.

O eğilir, dudakları kulak kepçemi okşar. "Neyi yapma? Durma mı? Çünkü ben durmaya niyetim yok."

Bir düğme daha açılır, krem rengi bluz, dantel ve tenimin kenarını ortaya çıkaracak kadar açılır ve sonra beni motosiklete doğru iter. Soğuk metal, eteğimin ince kumaşını delip geçer, ama bu, boğazıma değen ağzının sıcaklığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Sıcak, acımasız, yutan.

Dili, sanki yıkımı tatmak için hızlandırmış gibi, nabzımın çılgın ritmini takip eder. Dişleri oradaki cildi sıyrır — tehdit edecek kadar keskin, alay edecek kadar yumuşak — ve dizlerim bu baskı altında neredeyse çöküyor. İhtiyacım olan bir ses ağzımdan kaçıyor ve parmaklarım saçlarını kavrayıp, kontrolü yeniden ele geçirmek için çaresizce sertçe çekiyor.

Ama kontrolü çoktan kaybetmiştim. Çünkü o boğazından düşük bir homurtu çıkardığında, hissettim. Uyluklarımın arasında, göğsümde, omurgamda bir uyarı atışı gibi kıvrılan, ama çoktan kaybolduğum için dikkate alamadığım bir his.

"Hala bunu istemiyormuş gibi mi davranıyorsun?" diye fısıldıyor cildime, kelimeleri boynumdan aşağıya doğru sürükleyerek.

Tek cevabım, eli eteğimin kenarından kayarken nefesimin kesilmesi. Sert parmak uçları uyluğumu okşuyor, her dokunuş daha yukarıya, daha cesurca, daha acımasızca ilerliyor.

Onu durdurmam gerektiğini biliyorum, ama hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Utanç ve beni tamamen yutacak kadar derin bir açlık arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

Çünkü bu artık sadece şehvet değil. Bu bir savaş. Ve ben kaybediyorum.

Parmakları benim en hassas noktayı okşadığı anda gözlerimi kapatıyorum, külotumun ince bariyeri içimde dönen arzunun nabzını kesintiye uğratmaya yetmiyor.

Dokunuşa doğru eğiliyorum, vücudum sanki ona aitmiş gibi ona itaat ederken utanç damarlarımdan akıyor.

Ama sonra aklıma geliyor.

Mahkeme salonu. O karar. Orada takım elbisesiyle ve o lanet olası üstünlükçü sırtışıyla duran adam. Maskenin arkasındaki canavar.

Maskenin arkasındaki canavar. Elini sallayarak hayatları mahveden adam.

Hafızam arzunun sisini kesip atıyor ve omurgam birdenbire düzeliyor.

Ne halt ediyorum ben? Nasıl bu kadar ileri gittim? "Bırak beni. Hemen."

Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Serbest elini yukarı kaldırıyor ve çılgınca bir sakinlikle boğazımı kavlıyor.

"Seni asla bırakmayacağım, okhotnitsa. Ve sen ne kadar kaçarsan, ben de o kadar derine gömüleceğim. Ben olmadan sen olmayana kadar." Sözleri içimi yakıyor, kemiklerime işliyor.

Düşüncem tam olarak oluşmadan dizim yukarı fırlar ve bacaklarının arasına sertçe iner. Geriye sendeler, boğazından boğuk bir ses çıkar, gözleri inanamama ve çok daha korkutucu bir şeyle çılgına döner.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, KAHRETSİN!

"Bunu yapmamalıydın." Çenesindeki kaslar seğirir, elleri yumruk haline gelir.

Ama beni öfkeden daha çok korkutan şey sakinliğidir.

Bana doğru ilerliyor. Bir adım. Bir adım daha. Avcıların önce saldırıp sonra oynamaya karar verirken sergiledikleri rahatsız edici tavırla.

Ve işte o anda, tamamen ve tamamen boku yediğimi anladım.

"Ben..." Ne demek istediğimi bile bilmiyorum.

Pardon?

Siktir git?

Lütfen beni öldürme?

Bir adım daha öne çıktı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Gözleri cinayet niyetiyle parlıyor.

"Ne... ne?" Geriye doğru sendelerim, kollarım tüylerim diken diken olur, havada onun yaydığı kötülük titreşir.

Boğucu. Her şeyi tüketen.

Yüzünde kanatacak kadar keskin bir sırıtış belirir.

"Kaçmak için üç saniyen var, moya okhotnitsa," diye homurdanır, boğazından çıkan ses ve tehlikeli bir karışım. "Ve seni yakalamaması için dua etsen iyi olur."

Sonra saldırır.

Adrenalin vücudumda patlar. Ve koşabildiğim kadar hızlı koşarım.

Orman beni tamamen yutar, dallar derimi keserken, hayatım buna bağlıymış gibi ağaçların arasından geçiyorum.

Çünkü olabilir.

Ayaklarımın altındaki zemin, yapraklar ve çamurla yumuşak ve kaygan, topuklarım boşuna kayıyor. Onları çıkarıp bir elimle tutarken daha sert itiyorum. Daha hızlı. Daha derine. Nefesim ciğerlerimi yakıyor, kalbim göğüs kafesimi delip geçiyor.

Ve arkamda bir yerlerde, onun güldüğünü duyduğuma yemin ederim. Tek bir şeyi vaat eden karanlık, vahşi bir ses: bu iş henüz bitmedi.

Dallar yüzüme çarpıyor, dikenli sarmaşıklar eteğime takılıyor. Çalılıkların arasından koşarken eteğimin kenarı yırtılıyor, dikenler ayaklarımın altını kesiyor, ama durmuyorum.

Kalbim kulaklarımda çok yüksek, çok hızlı atıyor, panikle dolu düzensiz vuruşları dışında her şeyi bastırıyor.

Ve yine de, artık onu duymuyorum. Ayak sesleri yok. Yaprak hışırtısı yok. Sadece sessizlik ve onun orada, yaklaşmakta olduğu bilgisi var, bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor.

Hava etrafımda yoğunlaşıyor, korkuyla doluyor. Tüylerim diken diken oluyor, her sinirim yanıyor. Ve tüm bu korkunun altında, karnımın derinliklerinde başka bir şey kıvrılıyor. Daha karanlık bir şey. Daha aç bir şey.

Beni koşturan sadece korku değil. Heyecan da var. Kovalamacanın verdiği coşku.

Ama şu anda bu tür bir deliliği ortaya çıkarmak için uygun bir zaman değil.

Belki daha sonra. Bilirsin... psikolojik savaşa meraklı, tetik çekmeye hevesli bir psikopat tarafından ormanda çıplak ayakla kovalanmıyorken.

İleride ağaclar yoğunlaşıyor, gölgeler karışık bir ip gibi birbirine dolanıyor. Oraya varabilir, birinin arkasına saklanabilir, siper bulabilirim...

Acımasız bir güç beni adımımın ortasında geri çekiyor.

Bir kol, mengene gibi belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. Bir çığlık atarak bir ağaca çarpıyorum, ciğerlerimden boğuk bir nefesle hava çıkıyor. Vücudu benimkine çarpıyor, sert kasları ve öfkesi beni olduğum yerde sabitliyor.

Tekrar çığlık atamadan, bir eli ağzımı kapatır, diğeri ise beni sabit tutmak için karnımın üzerine düz bir şekilde uzanır.

Sonra sesi bıçak gibi tenimi kesiyor. "Gerçekten benden kaçabileceğinizi mi sandınız, Sayın Savcı?"

Burnu boğazımı okşadı, sanki hayatım boyunca su altında kalmışım da ilk kez nefes alıyormuşum gibi beni içine çekti.

"Bu anı ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" Parmakları boğazımı kavrarken gözleri alev alev yanıyor. "Seni böyle görmek için. Nefes nefese. Köşeye sıkışmış. Benim. Bileklerimde metal zincir olmadan."

"Şimdi ne olacak, ha?" Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, içimi kaplayan sıcaklığı, kime ait olduğunu biliyormuş gibi görmezden gelerek. "Bir kadını ağaca dayayıp boğarak ne kadar erkek olduğunu mu kanıtlayacaksınız?"

Ağzı kıvrıldı, ama bu bir gülümseme değildi. Bir tehditti. "Net, detka. Çok daha kötüsünü yapacağım."

Ben bir kelime bile söyleyemeden, beni yakaladı ve dünyam bulanıklaşana kadar hızla döndürdü. Önüm ağaca çarptı, yanağım kabuğu sıyırdı ve sonra yumruğu saçlarıma girdi, gözlerim onun gözlerini bulana kadar başımı geriye doğru çekti.

Vahşi. Çılgın.

Ona ne yaptığımı, onu neye dönüştürdüğümü bilerek, alaycı bir şekilde küçük bir kahkaha attım.

Uyarı yapmadan eteğimi yırttı ve ardından kıcıma attığı tokat kemiklerime kadar işleyen bir güçle indi, sesi

ağaçlar arasında yankılanır. Acıdan çok aşağılanmışlıktan dolayı nefesim kesilir.

Ve utanç altında, ham, aç bir ihtiyaç sıkılaşıyor, onun bunu tekrar yapmasını istiyor.

"Komik mi buluyorsun?" diye kulağıma homurdanır, nefesi sıcak ve acımasızdır. "Seninle işim bittiğinde gülmeyeceksin."

Elini bacaklarımın arasına soktuğunda vücudumdaki her molekül alevlenir, sert parmakları beni ayırır, heyecanımın kaygan kanıtını okşar.

"Şuna bak..." diye homurdanır. "Benden nefret ediyorsun, ama yine de amın benim için sırılsıklam."

"Bu yalan," diye terslerim, ama sesimdeki çatlak başka bir hikaye anlatıyor.

Parmakları klitorisimle oynarken, kötü bir zaferle dolu kahkahası içimde titreşir. Döner. Alay eder. Eziyet eder.

Her vuruş kaslarımı zayıflatıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Boğazımda yükselen iniltiyi bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, ama yine de titreşim ve utanç verici bir şekilde dışarı çıkıyor.

Kemerinin metalik tınısı sessizliği yankılıyor ve göğsümü sıcaklık kaplıyor, omurgam, öldürmeyi umudum olmayan ham, hayvani bir açlıkla geriliyor.

Bir eli beni sabit tutuyor, parmakları boynumun arkasına sıkıca dolanmış, yanağımı bir kez daha ağacın kabuğuna bastırıyor. Vücudum gergin, onun tutuşunun altında canlı bir tel kıvılcımlanıyor. Her santimim beklentiyle çığlık atıyor, dizginlenmemiş ve kırılmaya hazır.

Sonra vahşi, acımasız bir hamle ile içime giriyor ve sanki çalınmış gibi ciğerlerimden hava kaçıyor. Boğazımdan bir ses çıkıyor - kısmen inilti, kısmen çığlık, boğuk ve çaresiz, o beni tamamen doldururken, acımasız bir hızla.

Buna hazır değilim, ama bedenim sanki onu başından beri bekliyormuş gibi ona açılıyor.

Onu arzuluyorum. Pervasızca. Açgözlülükle.

Ve bu belki de en berbat kısmıdır.

Soğuk metal duvarlarıma sürtünüyor. Onun altında titriyorum, gözlerim geriye dönüyor.

Tanrım. Piercing takmış.

"Evet!" diye bağıriyorum, sanki ben bir savaş alanıymışım ve o da her şeyi yakıp yıkmaya kararlıymış gibi içime girerken.

Beni intikam alır gibi alıyor. Sanki her hakaret, her mahkeme salonu darbesi, ruhunda bıraktığım her yara izi ödeşmeyi gerektiriyormuş gibi.

İtmeleri cezalandırıcı, her biri boğazımdan nefes nefese bir ses koparıyor, teslim olmaktan başka çarem kalmayana kadar beni ezip geçiyor. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavrayıp, onu asla unutmayaçağıma yemin ettiren bir tutuşla bana morluklar bırakırken, içinden hayvani bir hırıltı kopuyor.

"Bana çok kolay teslim oluyorsun, Bayan Savcı," diyor boğuk bir sesle. "Bu seni öldürse bile."

Daha derine, daha sert vuruyor. Her vuruş acımasız bir vaat gibi, sanki içimden bir şeyi sikmeye çalışıyor gibi. Ya da belki de kendinden.

Hızı çılgınca, sanki beni kırmak onu kurtarabilecek tek şey gibi. Ve Tanrım, bunu yapmasını istiyorum. Sert metal her itişinde duvarlarımı sıyrıyor, her delici hareket içimde ateş yakıyor, geri dönemeyeceğim bir yere doğru beni itiyor.

"Söyle." Dişleri boynumun kıvrımına batıyor ve bu beni daha da ateşliyor. "Benden nefret ettiğini söyle, moya ptichka."

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese söylüyorum, gerçeklik düzensiz nefesimle içimden dışarı çıkıyor.

"Aferin kızım."

Hızı acımasızlaştırıyor, her hareket bir öncekinden daha vahşi, sanki az önce söylediğim şeyi hissettiriyormuş gibi. Bir eli boğazımı sıkarken, diğeri aşağı kayıyor, sert parmakları klitorisimi okşuyor - bana zevk vermek için değil, bana neler yapabileceğini göstermek için.

O çimdikliyor. Tokatlıyor. Sanki benim vücudum onun silahıymış gibi benimle oynuyor.

"Ben de senden nefret ediyorum. Her bir santiminden. Beni buna muhtaç hale getirmeni. Seni bana muhtaç hale getirmeni."

Sözleri içimi parçalıyor, ama bedenim yine de cevap veriyor, çaresiz ve yanarak, aramızda kıvılcımlar saçan ateşle, kaçamayacağım bir arzu arasında sıkışmış halde.

"Bu hiçbir şey." Tırnaklarım kabuğu tırmalıyor. "Sadece seks. Sen benim için hiçbir şeysin. Asla da olmayacaksın."

Parmakları saçlarımı kavrar ve çeker, omurgamı her düşüncem yanıp sönene kadar bir kemer haline getirir. Ne hava ne mantık. Sadece onun hissi. Onun sikişinin saf vahşiliği.

"Ve tek iyi olduğun şey bu," diye alay ediyor, parmakları yine boğazımı sıkıyor, ağzı boynumda acımasız bir yol çizerek ısıyor, emiyor, yutuyor. "Doldurulacak dar bir delik. Kırılacak bir vücut. Ve tekrar tekrar alacağım bir vücut."

Öfke içimi parçalıyor. Ama her şiddetli itişte, bedenim sanki hiç ayrılmamış gibi ona boyun eğiyor.

"Bu beni incitmeli mi?" Yine gülüyorum. "Ağlamamı mı istiyorsun? Bunun için üzülmemi mi istiyorsun? Hayal kurmaya devam et, pislik. Ben de seni aynı şekilde kullanıyorum."

Cevap olarak kalçaları bana acımasızca ve amansızca çarptı, boğazımdan keşke gömebilseydim dediğim bir inilti çıkardı. Sırtım eğildi ve beni nasıl parçalayacağını tam olarak bildiği için ona lanet okudum.

Onun için eriyorum. Onun için teslim oluyorum. Onun için kırılıyorum.

Dokunuşu acımasız, klitorisimi okşayıp tokatlarken, bana tekrar tekrar vuruyor, ta ki ben onun adını kurtuluş ve günahın birleşimi gibi haykırıncaya kadar.

"Oh, lanet olsun, Aleksei! Bu çok fazla." Adı ağzımdan bir hıçkırık gibi, bir lanet gibi, ona asla söylemek istemediğim bir yalvarış gibi çıkıyor.

Bana daha da sert vuruyor. "Buna dayanabilirsin."

Ben onun adını tekrar haykırdığımda boğazımı daha da sıkı kavrar.

"Aleksei..."

"Evet. İşte böyle." Sözleri gergin ve değişken. "Benim için inle, detka. Hepsini al. Sen benim istediğim gibi kullanabileceğim pis fahişemsin."

Sözleri yıldırım gibi içime işliyor ve bu, kendimi bırakmam için tek ihtiyacım olan şey. Vücudum titriyor, onun etrafında kasılmalar ve patlamalarla kör edici bir doruğa ulaşıyor ve acımasız bir hıçkırıkla içimi parçalıyor.

Onun etrafında parçalanıyorum, zevkim içimi parçalıyor. Yine de, o içimde hareket etmeye devam ediyor, her artçı sarsıntıyı uzatıyor, ben ağaçta gevşeyip titreyene kadar durmayı reddediyor.

Kendi homurtuları hızlanır ve derin bir kükremeyele sıcak fışkırmalar beni kaplar, beni işaretler.

Şu anda, hap kullandığım için gerçekten minnettarım.

Vücudu sonunda gevşediğinde, uzuvlarındaki gerginlik yavaşça çözülürken, sanki asitten yapılmışım gibi benden uzaklaşır ve bu durumun acısını hissetmemek için kendimi tutamam.

Olduğum yerde kalıyorum, dönüp ona bakamıyorum, ona yaptıklarımla yüzleşemiyorum. Eteğim hala kalçalarımın etrafında toplanmış, külotum uyluklarımın yarısına kadar inmiş durumda, ama içimi kemiren şey, giderek artan utanç duygusu.

Gözlerimi kapatıyorum, kemerinin yerine oturduğunu ve fermuarın hafif bir tıklamasını duyuyorum, hemen ardından ayak sesleri benden uzaklaşıyor.

Tanrım, ne düşünüyordum ben?

Bunun olmasına izin verdiğim için kendime kızgın olmalıyım. Onu hayatıma aldığım için. Bundan zevk aldığım için.

Ama bunun yerine, tek düşünebildiğim şey, onsuz ne kadar boş hissettiğim.

Sonunda, kendimi ağaçtan ayırıp külotumu yukarı çekiyorum ve titrek ellerimle eteğimi aşağı çekiyorum, sanki kumaşı düzeltmek az önce olanları bir şekilde geri alabilecekmiş gibi.

Topuklarımı tekrar giymek için çömeliyorum, ama taban yere değdiği anda, ayağımın arkasında bir acı hissediyorum.

"Siktir... ah!"

Arkamdaki sessizliği bir hışırtı bozar.

"Ne oldu?" Sesi kalbimi göğsüme çarptırıyor.

Gözlerimi kocaman açarak hızla arka dönüyorum. "Tanrım!"

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunaksız bir ifadeyle gölgelerin içinden çıkar.

Göğsümde bir şey sarsılır. Beni daha çok şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyorum: onun kalmış olması mı, yoksa bunun nedenini anlamasam da bir parçamın onun kalmış olmasına rahatlamış olması mı?

"Sen neden umursuyorsun ki?" Onu, saklamaya çalıştığım ama saklayamadığım topallamayla itip geçiyorum.

Beni fazla uzağa gitmeme izin vermedi. Bir saniye önce topallayarak ilerliyordum, bir saniye sonra havada uçuyordum, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarında.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Seni taşıyorum." Sesi kuru, sanki bu dünyanın en bariz cevabıymış gibi. "Neye benziyor sence?"

"Ben gayet iyi yürüyebiliyorum."

"Tabii ki yürüyebilirsin," diyor ciddi bir ifadeyle. "Orada çok zarif görünüyordun, prenses."

"Bir dahaki sefere bana bir seri katil gibi gizlice yaklaşma."

Rusça bir şeyler mırıldanır. Kesinlikle küfür. "Biri sana yardım etmeye çalıştığında hep bu kadar zorlu musun?"

"Sadece o kişi, yardım almamın sebebiyse."

"Ne diyebilirim ki?" Beni göğsüne çekerek sırtarak gülümsedi. "Her zaman kendi pisliğimi temizlerim."

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

Onu uzaklaştırma girişimim boşuna. Adam çok güçlü.

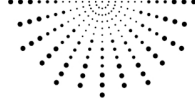
Dudakları daha da çılgınca bir kendini beğenmişlikle kıvrılır, hem öfkeliendirir hem de baştan çıkarır. "Yapmasan eğlenceli olmazdı."

Ben inlediğimde, göğsünden titreyen bir kahkaha atar ve onun aptalca güvenli hissettirmesinden nefret ederim.

Uzaklaşmak yerine, bırakıyorum. Sadece bir saniye için. Yanağımın onun kalp atışlarının sabit ritmine yaslanmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Kollarını bana doladığında, bu sert bir hareket değildir. Sanki tüm bu zaman boyunca benim ona düşmemi bekliyormuş gibidir.

BÖLÜM DOKUZ

ALEKSEI

Topuğumla kapıyı kapatıp onu kanepeye taşıyorum, sanki kırılğanmış gibi onu yere indiriyorum, ama o hiç de öyle değil. Ama onun incinmiş halini görmek, bana nazik davranma isteği uyandırıyor.

Shto ya zdest delayu? Ben burada ne yapıyorum?

Neden onu o ormanda bırakmadım? Neden öylece çekip gitmedim?

Blyat. Ti vapshe idiot. Siktir. Sen gerçek bir salaksın. *Seni hapse attırmaya çalıştı ve sen burada onun küçük yarasının iyi olup olmadığını kontrol ediyorsun? Sen onun doktoru değilsin. Ve kesinlikle kocası da değilsin.*

Gitmem gerek. Bu benim işim değil. O benim önceliğim olmamalı ve kesinlikle merhametimi hak eden biri değil.

Ama onun çılgınlığını duyduğumda, acı dolu yüz ifadesiyle ormanda öylece topallayarak yürüdüğünü gördüğümde, içimde bir şey büküldü. İstemediğim bir şey.

Yastıklara doğru hareket etti ve yüzünü buruşturdu. Ve yine o lanet olası hoş olmayan his geri geldi. Acıdan burnunu buruşturdu ve şu anda ormanda olduğundan daha da dayanılmaz görünüyordu.

"Uh, teşekkürler." Kanepede daha yüksek bir pozisyon aldı.
"Ama artık gidebilirsin."

Gitmek yerine merdivenlere yöneldim.

Ty bol'noy na golovu, diye kendimi azarlıyorum, o da arkamdan sesleniyor. *Kafan hasta*.

"Nereye gidiyorsun?"

Onun ne kadar sinirli olduğunu duyunca ağzımda bir gülümseme belirir, çünkü benim onun alanına girmesinden ne kadar nefret ettiğini bilirim. Onun külot çekmecesine kaç kez girdiğimi bilseydi, gözlerimi oyardı... ve ben de muhtemelen bundan biraz fazla zevk alırdım.

İlk ziyaretim meraktan oldu. İkincisi ise zorlama. Üçüncüsü ise tam anlamıyla bir takıntıya dönüştü.

Parmaklarımı saçlarına geçirmemden önce şampuanının kokusunu biliyordum. İlaçlarını nerede sakladığını biliyorum. Jiletini. Vibratörünü. Adet döneminde hangi külotları giymediğini biliyorum. Ya da fırtına olmadığı sürece pencereye dönük uyuduğunu. Fırtına olduğunda ise iç tarafa dönüyor.

Çok fazla şey biliyorum. Ve pişman değilim.

Çünkü o bana nefretle yanarken, ben zihnimde onun adıyla bir katedral inşa ettim bile. Ve her titrediğinde ya da adımı haykırdığında, bu sadece zaten bildiğim şeyi teyit ediyor.

O kimseye ait değil. Ona moya. *O benim*.

Bir tişört ve bir çift uyku şortu aldıktan sonra, banyosuna doğru yöneliyorum ve aşağı inmeden önce ilk yardım çantasını da alıyorum. İçeri girdiğim anda gözleri benimkilere kilitleniyor ve gözlerindeki ateş aramızdaki havayı yakıyor. Giysileri yanındaki yastığın üzerine atıyorum ve o, sanki onun asil duygularını incitmişim gibi, şimdiye kadar duyduğum en dramatik şekilde homurdanıyor.

Bu çıldırtıcı. Ve çok sevimli.

"Ne oluyor? Bunların nerede olduğunu nereden bildin?" Gözleri kısılır. "Daha önce evime girdin mi?"

Dudaklarım seğirir. "Tabii ki hayır." Pufu yaklaştırıp üzerine otururum, ayağını sanki oraya aitmiş gibi kucağıma alırım. "Sadece şanslı bir tahmin."

"Evet, tabii." Kollarını kavuşturur. "Artık iyi yalan söylemeye bile çalışmıyorsun."

"Sanırım yeteneğimi kaybediyorum." Bakışlarım onun gözlerine daha da derinleşti, başparmağım onun topuğundaki morarmış kıvrımı okşadı. "Bana olan etkinden olmalı."

"Bu lanet olası şey neyse, bir an önce bitsin istiyorum," diye mırıldanıyor, ayağını geri çekecekmiş gibi hareket ediyor, ama çekmiyor.

"Sanki bundan zevk almıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Gülümserim. "Neredeyse kırıldım."

"Tabii... *eğer* hislerin olsaydı."

"Oof." Göğsümü tutarım. "Ne acımasızlık. Gerçekten. Beni incittin."

Bana eti yakacak kadar sıcak bir bakış atıyor ve ben o ateşi kovalamak istiyorum.

"Şimdi, dramatik tavırlarını bitirdiysen, enfeksiyondan ölmeden önce ayaklarını temizleyebilmem için giyinmen gerekiyor."

"Ne asil," der, toz kadar kuru bir sesle. "Senin istediğin bu değil mi? Benim ölmemi izlemek?"

Gülümsemem anında kaybolur.

Hayır.

Bu düşünce olması gerekenden daha sert vurur. Soğuk, nefes almayan bedeni... Göğsümde bir şey kırılır.

Onun ölmesini istemiyorum. Onu yerde nefes nefese bırakmak istiyorum, nefesini alanın ben olduğumu bilerek.

"Değiş, dedim Fiona." Bakışlarım onun gözlerine dikilir. "Yoksa o giysileri kendim çıkaracağım. Ama yine de..." Başımı eğip, gözlerimi vücudunda gezdiririm. "Birkaç dakika önce benim sikim için nasıl inlediğini düşünürsek, sanırım tam da istediğin şey bu."

Çenesi sıkışır, burun delikleri alev alır. "Başka yere bak, pislik."

"Lütfen de."

Kafama bir yastık fırlatıyor ve ben onu havada yakalıyorum, onun bildiği gibi bir piç gibi sırtarak. Dönüyorum, ama önce bu hafta bitmeden onun vücudunu yeniden tanıyacağım tüm yolları hayal ediyorum.

Onun hareketlerini dinliyorum, kumaşın her hışırtısı hastalığımı besliyor. Tam olarak ne yaptığını bilerek, acele etmiyor. Beni bu durumda bırakıyor. Onun nasıl görüldüğünü hatırlamama izin veriyor. Kızarmış, nefes nefese. Ağzından zehir saçarken bile vücuduyla nasıl yalvardığını.

Aramızda sadece nefret yok. Bu bir patlama. Ve ben lanet bir kundakçıyım.

"Tamam," diyor arkamdan. "Hazırım."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Senin giyinmen için harcadığın sürede Moskova'ya gidip dönebilirdim."

Gözlerini devirdi. "Hepimize bir iyilik yap ve tek yön bilet al."

Tamamen dönerek onun alanına giriyorum. Parmak eklemlerim yanağına değiyor ve kirpikleri titriyor.

"Kabul et... beni özleyeceksin."

"Evet, dış çürüğü kadar."

Kıkırdayarak gülerim, ama gülüşüm çabucak söner.

Çünkü o haklı. Gitmek daha akıllıca olur. Bu çılgınlığı unutmak. Hayatımdan onunla ilgili her izi silip, sanki hiç var olmamış gibi davranmak.

Ama denediğim anda... içimde bir şey kırılır.

Onun bana hissettirdiklerini öldüremezsin. Takıntıyı. Öfkeyi. Ona dokunan, ona benim vermediğim bir şey hissettiren her şeyi yok etme dürtüsüyle kanımın kaynamasını.

Onu sadece *ben* kırabilirim. Onu sadece *ben* mahvedebilirim.

Nu blyat.

Elimi saçlarımdan arasından geçirerek, mutfağına doğru yürürken içimden mırıldanıyorum.

Arkamda, kuru bir sesle, "Tanrım, senden asla kurtulamayacağım, değil mi?" diyor.

Arkamı dönüp bakmıyorum. "Ölene kadar kurtulamazsın, moya ptichka. O zaman da kurtulamazsın. Çünkü cennet ya da cehennem, seni bulacağım."

Arkamdan mırıldandığı küfür beni gülümsetir, sesi müzik gibidir — öfkeli, kızgın bir müzik, ama yine de müzik.

Temiz bir bulaşık bezi alıp ılık suya batırıyorum, yumruğumda koyulaşmasını izliyorum. Geri döndüğümde, bacaklarını uzatmış, kollarını kalkan gibi kavuşturmuş, hareketsiz oturuyor. Gözleri keskin, temkinli, ama onun önüne diz çöktüğümde gözlerinde bir şey parıldıyor. Sanki kaçmalı mı, yoksa beni içime çekmeli mi emin değilmiş gibi.

Onun ayak bileğini tutup, bükülmüş dizimin üzerine koyuyorum. Parmaklarım narin kemik çizgisini okşadığında irkiliyor.

"Rahatla, detka." Sesim sadece ona yönelik bir fısıltı.

Yutkunur, boğazı titrer, ama çekilmez. Gözlerimiz buluştuğunda her şey yavaşlar. Zaman, kalp atışlarım, etrafımdaki dünya. Her şey durur.

Ondan nefret etmeliyim. Ondan nefret *ediyorum*. Ama şu anda, nefret gibi gelmiyor.

Sanki ele geçirme gibi. Arzu ile sarılmış bir ceza gibi. Sanki benim karanlığım sonunda onun karanlığında bir yuva bulmuş gibi.

O benim düşmanım. Yok edeceğime yemin ettiğim her şey. Yine de, ikimiz de kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlamayacağımız kadar derinlere gömülmek istiyorum.

Sıcak bezi ayağına bastırarak, kanı ve kiri nazikçe siliyorum. Derisi bazı yerlerde sıyrılmış. Derin bir yara değil, ama yine de göğsümde bir delik açıyor. Suçluluk duygusu kontrolümü kemiriyor. Uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir duygu... tabii eğer hiç yaşamışsam.

Hiç düşünmeden hayatlar sonlandırdım. Hiç pişmanlık duymadan adamları gömdüm. Ama onunla? Tek gereken bir çizik.

Nefesi değişiyor, sığ ve dzensiz. Sanki benim şefkatime nasıl karşılık vereceğini bilmiyor gibi. Sanki bu, şiddetinden daha çok onu sarsıyor gibi. Dokunuşum acımasız değil, dikkatli, sanki bana inanacak kadar aptalsa, merhamet gibi gornebilecek bir şey.

Ama bu merhamet değil. Ne olduğunu bilmiyorum.

Dudakları aılıyor, gogsu dzensizce inip kalkıyor ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum. Agzına değil. Kumaşı her sildiğinde kirpiklerinin aşağıya doğru inmesine de değil. Onun her santimi, çekmek istediğim bir tetik.

Ve aramızdaki bu sessiz yakınlık, onu o ağaca karşı sikmekten daha tehlikeli. Arkasına saklanacak adrenalin yok. Zırh olarak kullanacak ofke yok. Sadece aramızda patlamayı bekleyen bir fitil gibi sıkışmış gercek var.

Bezleri yere bırakıyorum, kaslarım gergin, ve çantadan antibiyotiği alıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak hareket ediyor, sanki binlerce kez yapmışım gibi yaraların üzerine merhem sürüyorum.

Ama ben yapmadım. Kimse için yapmadım.

Diğer ayağıma geçiyorum, bu sefer daha yavaş, sanki hasta bir piç gibi sürüyerek, ona dokunmaya devam etmek için bir bahane uyduruyorum. Parmaklarım onun cildini okşuyor, sıcaklığını, çok iyi sakladığı kırılğanlığını hafızama kazıyor.

Zachem ty mne nuzhna? Neden sana ihtiyaım var?

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Çıkıp kapıyı çarpıp, bu hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Ama onun burada yalnız başına, acı içinde, sadece bir kesikle bile olsa, olduğunu düşünmek içimi parçalıyor.

Gitmek istiyorum. Kalmam gerekiyor. Ve bu iki gercek arasındaki savaş beni içten dışa parçalıyor.

İşimi bitirdiğimde, son sıyrığı da tedavi edip üzerine bir yara bandı yapıştırıyorum, başparmağımla ayak bileğinin yumuşak derisine yavaş, yatıştırıcı dairesel hareketler yapıyorum.

"Acıyor mu?" Sesim artık daha sessiz, kenarları pürüzlü. "Ağrı için bir şey ister misin?"

Bana bakıyor, gözleri karanlık ve okunaksız.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yaşayacağım."

Ama ben yaşayabileceğimden pek emin değilim. Bana öyle bakmaya devam ederse yaşayamam. Ona dokunduğum her saniye bir itiraf gibi geliyorsa yaşayamam. Kemiklerimin iliğine kadar onun beni mahvetmek için yaratıldığını biliyorsam yaşayamam.

Ayağını nazıkçe yere indiriyorum, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. Aramızdaki hava gerginleşiyor. Tek bir yanlış nefes, her şeyi mahvedecek.

Saçları şakaklarına yapışmış, terden ıslanmış, çılgınca kıvrılmış, sanki çaresizlikten kavrulmuş gibi. Rujunu bulaştırmış, beni deliye çevirecek sesleri zihnimde tekrar tekrar canlandırmak için ısıarak dudaklarını parçalamış.

Berbat görünüyor. Ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Parmaklarım uyluğuma dokunuyor. Ona bir kez daha dokunma isteği içimi parçalıyor. Zaten sahip olduğum şeyi tatmak için. Onu tekrar parçalamak için, bunu yapabileceğimi kanıtlamak için.

Ama hiçbir şey yapmıyorum. Çünkü ona şimdi dokunursam, durmayacağım.

Ve eğer öyle olursa, Tanrı ikimize de yardım etsin.

Kendimi geri çekmeye zorlayarak, kanımda kaynayan nefret daha kötü bir şeye dönüşmeden aramıza mesafe koyuyorum. Tehlikeli bir şeye. Nasıl hayatta kalacağımı bilmediğim bir şeye.

Nefreti kaldırabilirim. Öfkeyi kontrol edebilirim. Ama daha fazlası? Gerçek olan her şey? Bu beni yıkabilir.

Ve ben yıkılmam. Kimse için.

Kapıya doğru yürüdüm ve kolu tuttum, onu geride bırakmaya hazırdım.

"Aleksi."

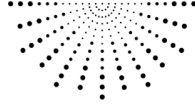
O beni çağırır çağırmasın, birden dururum. Ne söyleyeceğini beklerken ona bakmam.

"Teşekkür ederim." Sesi... alçak ve samimi, daha önce hiç böyle duymamıştım.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü söyleyecek bir şey yok. Bunun yerine, geceye doğru yürüyorum, adımlarım sessizlikte yüksek sesle yankılanıyor, her biri cevap vermek istemediğim aynı soruyu yankılıyor.

Onu yok etmek istemekten, bu dünyadaki her şeyden daha çok onu korumak istemeye nasıl geldim?

ONUNCU BÖLÜM

FIONA

Saat sabah on bile olmamıştı ve her adımda ayak tabanlarımda ateş yanıyordu. Dün gece ormanda koştüğüm için yırtılan derim, ağırlığımı her kaydırışımda hala acıyordu, Aleksei ile olan her şeyi acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Sadece ağaca karşı yaptığımız pervasız seks değil. Sonrasında yaralarımı sardığı şekilde. Beni taşıdığı şekilde. Sanki benim için bir anlamım varmış gibi.

Tanrım, hayır. Bu düşünceyi hemen kafamdan silip attım.

Adamın yaralarımı dünyanın en özenli erkek arkadaşı gibi temizlemesi kimin umurunda? O hala Aleksei Marinov. Soğuk, suçlu, manipülatif Aleksei, panzehiri olmayan bir zehir gibi derimin altına işleyen Aleksei.

Bunun bir daha olmasına asla izin veremem. Bu bir hataydı. Şu anda çektiğim acıyı saymazsak, inanılmaz derecede zevkli bir hataydı, ama tamamen yanlış bir karar.

Bir daha asla yapmayacağım bir hata.

Bu anıyı bastırıyorum, derinlere gömüyorum ve huzur ve sükunetin hakim olması gereken bir sabah, evimin konforundan uzaklaşmamın gerçek nedenine odaklanıyorum.

Annem az önce aradı ve potansiyel bir yatırımcıyla yapılacak toplantıya katılmak için bağı gelip gelemeyeceğimi sordu. O cümleyi bitirmeden evet dedim. En son istediğim şey, onların tatlı dilli bir piç kurusu tarafından gafil avlanmaları, özellikle de benim mükemmel bir saçmalık radarı ve bunu destekleyen bir hukuk diplomam varken.

Belki bencilce ama dikkatimin dağılmasına sevindim. Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var. Adını anmak istemediğim bir adam için vücudumun verdiği tepkiyi tekrar tekrar düşünmeme neden olmayan bir şeye. Yoksa şeytanı çağırırım. Ya da daha kötüsü, o duyguyu uyandırırım. O adam uzaklaştığı anda hissettiğim dayanılmaz boşluğu.

Bağın önüne geldiğimde, ön tarafta park etmiş koyu renkli bir sedan görüyorum. Güneş çok güçlü, içeri girerken üzüm sıralarının arasında uzun gölgeler oluşturuyor.

Ofiste bekleyen adam, içeri girdiğimde ayağa kalkar ve ben aileme selam vermek için sarılmadan önce, çok kolay hissettiren bir gülümseme sunar.

"Sen ünlü Fiona olmalısın. Ailen sürekli senden bahsediyor." Büyüleyici bir gülümsemeyle elimi tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Wesley Dawson."

El sıkışırken onu bir an inceledim. Kırklı yaşların sonunda, siyah saçlı, koyu mavi gözlü. Şık takım elbisesiyle ve saatleriyle, anlaşmaları kapatmaya ve istediğini elde etmeye alışkın bir erkeğin rahat özgüveniyle, o rafine country kulübü tarzında çekici biriydi.

İşte bu yüzden ailem dikkatli olmalı. Bana bir kartvizit uzattı.

WESLEY DAWSON
CEO, DAWSON EQUITY PARTNERS

Tanıtıma ihtiyacım yoktu. Annem onun adını söylediği anda, araştırmamı yapmıştım. Göze çarpan bir tehlike işareti yoktu, en azından internette yazan türden bir tehlike işareti yoktu.

Öte yandan, Aleksei Marinov'u aratsanız, bir adamın boynunu ısırıp bir parça eti kopardığı ve sakın bir şekilde kan kaybından ölmesini izlediği gerçeği hakkında hiçbir şey bulamazsınız. Görünüşe göre bir tanık varmış. Ne yazık ki, bu cinayet makinesinin kendisi tarafından bu özel gösteriye davet edilmedim.

"O zevk bana ait." Wesley karşımızdaki koltuğa otururken, ben de ailemin arasındaki kanepeye çöküp ifademi nötr tutuyorum.

"Peki..." Dizlerimin üzerinde parmaklarımı birbirine kenetledim. "Dawson Equity'yi New Jersey'deki mütevazı bir bağa ilgi duymasına neden olan nedir?"

Gülümsemesi derinleşir. "Vizyon. Potansiyel." Elini zarif bir hareketle uzatır. "Ve bu yerin çok daha büyük bir şey olabileceğine dair gerçek bir inanç. Ben sadece kapılarınızı açık tutmak için burada değilim. Bunu küresel bir hale getirmek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki bunun karşılığında ne istiyorsunuz?"

Kıkırdar. "Akıllı ve güzel. Hoşuma gitti."

Onun bakışlarına donuk bir bakışla karşılık veriyorum. Annem parmağımı dikkatlice sıkıyor. Sessizce *nazik ol* dediği anlamına geliyor.

Wesley öne eğilir ve muhtemelen arabamdan daha değerli olan siyah deri çantasını çıkarır, sonra bir klasörü açar ve bana uzatır.

"Avukat olduğunuzu biliyorum," diyor, artık tamamen iş moduna geçmiş. "Bunu bugün okumanızı çok isterim. Yarın akşam, belki görüşüp düşüncelerinizi tartışabiliriz."

"Nerede buluşacağız?" Bu işin gidişatı şimdiden hoşuma gitmiyor.

"Bir kulüpte. Genelde işlerimi orada yürütüyorum." Gülümsemesinin ışıltısı, içimde sessiz bir alarmı tetikleyecek kadar keskinleşir.

Kim kulüpte sözleşme görüşmesi yapar ki?

Ah, tabii ya. Zenginler. Ve avcılar. Bazen ikisi de aynı şeydir.
"Ve..." diye ekliyor, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi.
"Biraz giyinmek isteyebilirsin. Senin için uygunsa, saat dokuzda seni alırım."

Dokuz mu? Ne lan bu? Çok geç.

Yanımda babam kıpırdanıyor. Ondan nefret ediyor. Bunu ondan yayılan bir hisle anlayabiliyorum. Ama hiçbir şey söylemeyecek. Annemin önünde değil.

Hayır demeliyim. Wesley'e burada buluşabileceğimizi söylemeliyim ya da normal insanlar gibi gündüz saatlerinde bir plan yapmalıyım. Ama şimdi merak ediyorum. Onu farklı bir ortamda görmek istiyorum. Nasıl davrandığını. Kiminle konuştuğunu.

Bu bir araştırma. Farklı bir tür.

"Olur," diyorum.

Babam boğazını temizliyor ama ben aldırmıyorum. Wesley'e numaramı veriyorum ve numaramı kaydedip bana adresimi gönderebilmesi için kısa bir mesaj attığını izliyorum.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay ve Bayan Clark."
Ayağa kalkıp ikisinin de elini sıkıyor, sonra bana dönüyor.
"Sizinle tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyorum."

Kapı kapanır kapanmaz, gerginlik lastik bant gibi kopar.

"Onu sevmedim," diye mırıldanır babam, sakallı çenesini ovuşturarak. "Ve sana bakışlarından hiç hoşlanmadım."

Annem tsk diye ses çıkararak onu susturur. "Aşırı tepki veriyorsun Tony. Belki bekardır."

İçimden inlerim. *Yine başlıyoruz.*

"Yatırımcıyla evlenmeyeceğim anne."

"Onu tanıyorsun bile."

"O bir aptal. Una faccia da schiaffi." *Yüz tokatlanmak için yalvarıyor.*

"Tony!"

"Ne? Hepimizin düşündüğünü söylüyorum sadece."

I lavabo geri düşüyorum koltuğumakoltuğuma
dönerek dön iki onlardan onlar tartışmaya
başlarlar — kimin haklı olduğu, kimin bağı kurtarılmasını daha
çok önemseddiği

ve kimin benim yalnız öleceğime ve kedim tarafından yarısı yenmiş halde bulunacağıma ikna olduğuna dair.

Ama ben dinlemiyorum. Gerçekten dinlemiyorum. Çünkü gözümün ucunda bir şey hareket ediyor.

Hareket. Pencerenin hemen ötesinde.

Vücudum hareketsiz kalıyor, omurgam düzeliyor ve bakışlarım keskinleşiyor. Bir saniye, sadece bir nefeslik bir an, birini gördüğümü sanıyorum. Bir gölge. Mülkün kenarında, sabah ışığının aralıklarından ve uzanan asma sıralarının arasından zar zor görünen bir silüet.

O mu? Beni buraya kadar takip mi etti?

O kadar öngörülemez ki, bu beni şaşırtmaz, ve o kadar takıntılı ki, bu mantıklı gelir.

Nabzım hızlanır, sonra hızlanır. Öne eğilirim, gözlerimi kısarak ararım. Ama orada hiçbir şey yoktur. Sadece rüzgarda sallanan üzüm yaprakları.

Yine de tüylerim diken diken oluyor. Bu hissi tanıyorum. O yakınımdayken içimde kıvrılan elektriksel farkındalık.

Neden ona bu kadar duyarlıyım? Aklım beni uyarıyor mu?

Her halükarda, Aleksei ile ilgili hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Tamamen ve tamamen küçümseme dışında hiçbir şey. O adamın beni takip etmesi, yaptığım her şeyi izlemesi düşüncesinden nefret ediyorum.

Kameralarda görüneceğini bilerek bağa gelmesi mümkün değil, değil mi?

Ama yine de, umurunda bile olmazdı. Burası bir iş yeri ve isterse buraya gelebilir.

Sonra merak etmeye başlıyorum...

Yarın gece de beni takip edecek mi?

? ? Umursar mıydı? beni beni başka
başka bir adamla görmek onda vahşi bir şey
uyandırır mı?

Wesley bana parmağını bile sürerse, Aleksei ya onu paramparça eder... ya da arkanıza yaslanıp gösteriyi izler.

Ve dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum.

ALEKSEI

Uzaklaşırken bağlar arkamda kalıyor. Dawson'ı takip etmeli, ne istediğini tam olarak anlayana kadar onu izlemeliyim.

Bunun yerine, toplantıya geç kalmış durumdayım. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Kimseye hesap vermekten nefret ederim. Özellikle de kendi kardeşimden.

Lanet olası iki yıl. Tek gereken buydu. İki yıl önce, masanın başında oturan ben olacaktım. Emirleri almak yerine vermekteydim. Onların hesap verdikleri kişi. Ama evren acımasız ve Konstantin önce geldi, Marinov ailesinin Pakhan'ı, ve bu unvanı gururla taşıyor.

Onun malikanesine giriyorum, kapılar ardına kadar açık, gardiyanlar beni içeri alıyor, kameralar Royce'umun her santimini takip ediyor.

Emilia, ben kapı koluna dokunmadan kapıyı açar, kollarını kavuşturur ve ağzında yavaşça, bilmiş bir sırıtış belirir.

"Geç kaldın."

"Yok canım. Fark etmemişim."

Kaşlarını kaldırır. "Dur tahmin edeyim: yine en iyi arkadaşımı takip etmekle meşguldün. Onu sevmek için bunun sağlıklı bir başa çıkma yöntemi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"O lanet kadını asla sevmeyeceğim." Onu geçip, doğrudan Konstantin'in çalışma odasına yöneliyorum.

Tabii ki benim ders dışı faaliyetlerimi biliyor. Hepsi biliyor. Sanki ben çok ince davranıyormuşum gibi.

"Seninle de konuşmak güzeldi, kayınbirader," diye arkamdan seslenir. "Her zaman çok hoştur."

O bu ailede çoktan kendini evindeymiş gibi hissediyor. Ağzı çok laflı olsa da, onunla birlikte olmanın

onunla birlikte olmak dünyanın en kötü şeyi olmadığını kabul etmeliyim. Tabii yoluma çıkmadığı sürece.

Çalışma odasına girdiğimde, hepsi zaten oradaydı. Anton her zamanki gibi donuk bakışlıydı. Kirill kendini beğenmiş sırıtişıyla. Konstantin masasının arkasında bir kral gibi oturmuş, elinde bir shot votka vardı.

"Sonunda bize katıldığın için teşekkürler," diyor, bardağını ağzına götürüp indiriyor.

Omuz silkiyorum ve Kirill ile Anton'un arasındaki deri koltuğa oturuyorum. "Buradayım, değil mi?"

Konstantin kaşlarını kaldırır, ağzı kuru bir gülümsemeyle kıvrılır. "Hepimiz çok minnettarız. Özellikle de tartışmamız gereken konuyu düşünürsek."

"Nedir o?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Volkovlar. Ve onların senin sevgili Fiona'nla olan bağlantıları."

Birisi onun adını her andığında, kaburgalarımın altında çalkalanan kaosu bastırmak için çenemi sıkıyorum. "O benim değil."

"Henüz değil," diyor alçak bir kahkaha atarak.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama elini kaldırarak beni susturdu.

"Dramatik davranmayı bırak kardeşim. Senin aşk hayatın ya da aşk hayatının olmaması umurumda değil. Bilmek istediğim, Kirill'in ortaya çıkardığı şey hakkında ne yapmayı planladığın."

Ses tonum düşer. "Hiçbir şey." Konstantin'in bakışları keskinleşir.

"Yapacak bir şey yok. Onların ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Hepsi bu. Başka bir şey var mı?" Sinirlenerek dişlerimi gıcırdatıyorum, bunu saklamaya da çalışmıyorum.

O, gözleri hala bana dikilmiş halde, uzun bir nefes alır. "Peki onları nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"Onu izliyorum. Nereye gittiğini, kiminle görüştüğünü biliyorum.

Onlar harekete geçmeden önce ben öğrenirim. Çok basit."

"Hmm. Hala karımın en iyi arkadaşını takip ediyorsun, ha? Sana gerçekten yeni bir hobi bulmamız gerekiyor. Ring'e çıktığından beri epey zaman geçti.

. Belki de onu kanatman gerekir."

Kirill içinden gülüyor. Ona sert bir bakış attığımda, daha da çok gülüyor. O benim kardeşim olmasaydı, şimdiye kadar onu öldürmüş olurdum.

Yine de Konstantin haklı. Çok uzun zamandır d v şmedim. Yeraltı ringlerimizden birine çıkıp şiddeti serbest bıraktığımdan beri.

Anton, muhtemelen neden bir kadının beni bu kadar etkilemesine izin verdiğimi merak ederek, sessizce konuşmayı dinliyor.

Ama tabii ki bu ona mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Babamız dokuz yaşındayken kafasına bir şişe kırıp onu saatlerce yüzüstü ve kanlar içinde yerde bırakmasından beri hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiç doktor çağırmadı. Kimsenin onu kontrol etmesine bile izin vermedi.

Onun öldüğünü sandım. Nabzını kontrol etmek için gizlice odasına girdim, ama babam beni yakaladı ve bunun için beni ölümüne dövdü.

Anton sonunda uyandığında, tanıdığımız ocuk artık yoktu. İlk başta fark etmedik. Ama sonunda, onun eskiden olduğu kişinin sadece bir kabuğu olduğunu anladık. Tüm duyguları yok olmuştu. Sevgi,  fke veya nefret hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Ve babam için bu bir zaferdi.

Anton çok küçük yaşlardan itibaren onun ölüm makinesi oldu. Ve o zamandan beri, tam da öyle oldu. Boş. Verimli. Kırılmaz. Duygularının kendisine hiçbir zaman zarar vermesine izin vermeyen tek adam.

Bizim gibi değil.

"Son bir şey daha..." Konstantin sandalyesine yaslanarak düşüncelerimi böldü. "Fiona'ya zarar vermeyi unutma. Eğer zarar verirsen, Emilia mutlu olmaz. Ve bu da benim mutlu olmamam anlamına gelir." Gülümsemesi genişledi. "Anlaştık mı?"

Burun deliklerim genişledi, ama hiçbir şey söylemedim. Tabii ki savcımın karısıyla arkadaş olması gerekiyordu. Çünkü kader

mizah anlayışı olan sadist bir piçtir.

Ama planladığım hiçbir şey ona zarar vermeyecek. En azından fiziksel olarak...

Konstantin elini sallayarak kravatını düzeltti. "Volkovlarla savaşın kaçınılmaz olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama şimdilik yemeğimizi yiyelim. Emilia öğle yemeğini hazırladı. Herkesin en iyi davranışlarını sergilemesini bekliyorum."

Medeni suçlular gibi yemek odasına girip uzun yemek masasının etrafına oturduk. Yemeğime dokunarak yemekle ilgileniyormuş gibi yaptım. Ama tek düşünebildiğim Fiona'ydı.

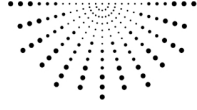
Şu anda nerede? Ne giyiyor? Hâlâ dün geceyi mi düşünüyor?

Bir parça rosto bıçaklayarak küfürler mırıldanıyorum. Buna bir son vermeliyim. O benim düşmanım. Bir tehdit.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil gibi görünüyor. Çünkü burada, kan, güç ve mirasla çevrili olsam bile, tek gördüğüm o.

Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

FIONA

Limuzin kaldırırma yanaştığı anda, her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum. Topuklu ayakkabılar, elbise, arabaya binme kararı.

Kapı açılıp Wesley dışarı çıktığında, içimdeki o kemiren tedirginlik birdenbire canlanıyor. Sanki tüm dünya onu gördüğü için şanslıymış gibi, kibirli bir hareketle takım elbisesinin önünü düzeltiyor.

"Muhteşem görünüyorsun." Bakışları, aşırı ilgiyle bir tarayıcı gibi vücudumu tarar.

Elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondurduğunda irkilmemeye çalışıyorum, ama vücudumun her hücresi geri çekiliyor. Onun bu kadar yakın olmasını şimdiden nefret ediyorum. Bana dokunurken ne kadar rahat görüldüğünü.

Boynumun arkasında bir ürperti hissediyorum. Bunun ondan mı yoksa izlendiğimi hissetmemden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Aleksei burada mı? Bir yerde gizlenmiş mi? Görünmeyen bir köşeden beni mi izliyor?

Gözlerim caddeyi tarıyor, ama ondan hiçbir iz yok. Yine de, derimin altında hissettiğim heyecan geçmek bilmiyor.

Wesley açık kapıyı işaret ediyor ve ben kendimi zorlayarak arka koltuğa geçiyorum. O da peşimden içeri giriyor ve birbirimize çok yakınız — dizleri benimkine değiyor,

kolonyası havayı dolduruyor. Bu lanet toplantının bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Yolculuk, ailem, bağımız ve onun potansiyeli hakkındaki yüzeysel sorularla geçiyor. Mümkün olduğunca az cevap veriyorum, gerektiğinde başımı sallıyorum, bakışlarımın renkli camdan dışarıya kaymasına izin veriyorum.

Neredeyse kırk dakika sonra, endüstriyel bir depoya benzeyen bir yere varıyoruz.

Kaşlarım çatılır. "Burası kulübe benzemiyor."

Wesley küçük kadife bir kutudan siyah dantelli bir maske çıkarır ve bana uzatır. "Bunu tak."

Almıyorum. "Neredeyiz biz?" "Görürsün," diyor göz kırparak.

Tanrım, göz kırpan erkeklerden nefret ediyorum.

Gitmeliyim. Hemen. Ama merak, tehlikeli, aptalca bir merak içimi kaplar ve maskeyi yüzüme takarım, hemen pişman olacağımı bilerek.

Limuzinin kapısını açar, kapıya doğru yürürken soğuk hava tenimi ısıtır. Maske takmış birkaç kişi, aynı şekilde giyinmiş olarak sıraya girmiştir.

Sıra bize geldiğinde, kırmızı şeytan maskesi takmış bir adam elinde siyah bir tarayıcıyla öne çıkıyor. Konuşmuyor, kim olduğumuzu sormuyor, sadece cihazı kaldırıp maskelerimizin üzerinden geçiriyor. Hafif bir bip sesi duyuluyor ve tereddüt etmeden kenara çekilip geçmemize izin veriyor. Bunların içinde çipler olmalı.

İçerisi, endüstriyel dış görünüşünden çok farklı. Açıkta kalan çelik kirişlerden sarkıt lambalar, mermer zeminlere ve deri koltuklara loş bir ışık yayıyor. Belki de burası bir kulüp...

Maskeli bir kadın asansörün yanında duruyor ve konuşmadan bir düğmeye basıyor. Wesley elini belime koyuyor ve sanki bunu daha önce yapmışız gibi beni içeriye yönlendiriyor.

Bu adamın bana dokunmasından hiç hoşlanmıyorum.

Asansör kapısı açıldığında, uzaktan gelen bas sesleri ve çöküşün uğultusuyla dolu geniş bir koridora adım atıyoruz. Birkaç adım ileride, siyah takım elbiseli iki maskeli adam çift kapının önünde duruyor. Gözleri üzerimizde dolaşır, sonra içlerinden biri hafifçe başını sallayarak içeride bizi bekleyen şeye geçmemize izin veriyor.

Gözlerim loş kırmızı ışıklı odaya alıştıkça, havada düşük, şehvetli bir müzik ritmi duyulur. Dans pistinde bedenler birbirine karışır, eller dolaşır, giysiler kayar, ağızlar çarpışır. Bazıları zaten yarı çıplaktır, sanki daha fazlasının ön sevişmesiymiş gibi birbirlerine dolanmışlardır.

Donup kalıyorum, midem bulanıyor.

"Burası ne lan?" Wesley'e dönerim. "Şimdi söylemezsen giderim."

O gülüyor. "Sen bilirsin. Ama duyduğuma göre, sen ve ailenin bana ihtiyacınız var."

O haklı; kapımızı çalan başka yatırımcı yok. Ama ona o kadar da ihtiyacımız yok.

Dişlerimi sıkıp omurgamı sertleştiriyorum. "İş konuşmak için bir yer bulalım, sonra ben gideceğim. Ve bilgin olsun, beni köhne bir kulübe sürüklemek pek profesyonelce değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Ağzın çok bozuk, değil mi?"

Yüzüm sertleşir, her hecede saf zehir akar. "Anlamadım?"

"Hadi ama Bayan Clark. Rahatlayın." Sanki eski dostlarmışız gibi bana uzanır, elini belime dolayarak sanki hakkı varmış gibi beni kendine çeker.

Tereddüt etmeden onu itiyorum, ama o sadece gülüyor ve sanki ben öfke nöbeti geçiren sevimli bir çocukmuşum gibi başını sallıyor.

Her bir hücrem buradan gitmek için çılgık atıyor. Ama birkaç adım önde yürüyen onu takip ediyorum, bu işi bir an önce bitirmem gerekiyor. Bu orospu çocuğunun beni korkuttuğunu düşünmesini istemiyorum.

Koridorda ilerlerken, duvarları çevreleyen açık odalara bakmadan edemiyorum. İlk başta bu odaların ne olduğunu anlayamıyorum. Sonra gerçek boğazıma yumruk gibi iniyor.

Ve birdenbire kulüp bir parti gibi gelmiyor. Bir tuzak gibi geliyor.

Tavandan ipler sallanıyor. Deri kelepçeler süs gibi sallanıyor. Seks, ten... çok fazla ten. Vücutlar senkronize bir şekilde sürtünüyor, inlemeler ve ahlamlar duvarlardan yankılanıyor.

Boğazıma safra yükseliyor.

Aman Tanrım.

"İğrençsin." Geri adım atıyorum. "Gidiyorum. Ve hala anlaşma olduğunu düşünüyorsan, onu kışına sokabilirsin..."

Wesley'in gülümsemesi keskin ve vahşi bir ifadeye dönüşür. Bir adım daha atamadan, eli hızla uzanır ve bileğimi sıkıca kavrar, parmakları cildimi acı duyana kadar sıkıca sıkıştırır.

"Bırak beni." Onun tutuşuna karşı çekiyorum.

Ama bırakmaz. Bunun yerine yüzü kararır, tüm çekiciliği kaybolur, yerine çarpık ve dengesiz bir ifade gelir.

"Seni bu gece buraya getirmek için ne kadar para ödediğimi biliyor musun?" Beni ileri iterek sırtımı duvara çarptırır.

Geri çekildim, ciğerlerimden hava çıktı.

"Çok fazla," diye alaycı bir şekilde gülümser, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta. "Senin değerinden daha fazla. Yani, istediğimi vermezsen..." Eli göğsümden aşağıya doğru kayar. "Ben de alırım."

Öfke derimin altında çatırdıyor, korkuyu yakıp kül ediyor. Nabzım hızla atıyor, görüşüm tek bir şiddetli çözüme daralıyor.

Beş saniye içinde, onu hayalarına öyle sert bir diz darbesiyle vuracağım ki, bir ay boyunca düzgün yürüyemeyecek.

"Çek ellerini üzerimden!" Bu işi bitirmeye hazır olarak dizimi kaldırıyorum, ama fırsatım olmuyor.

Çünkü bir anda ortadan kaybolur.

Bir saniye önce Wesley yüzüme sarkıntılık ediyordu, bir saniye sonra ise bez bebek gibi geriye doğru uçuyordu. Benden acımasız bir güçle koparıldı.

Sade siyah maskeli bir adam onu karşı duvara o kadar sert vurur ki, alçıpan duvar gürültülü bir çatırtıyla ikiye ayrılır.

"Siktir! Çekil üstümden!" Wesley, karada balık gibi kollarını çıkararak debelenir, ama nafile.

Uzun boylu yabancıнын eli boğazını kavrar. Sıkı, amansız ve tamamen sakın.

Donup kalıyorum. Çünkü o elleri tanıyorum. En azından öyle sanıyorum.

Adam konuşmaz, ön kolu Wesley'in boğazına bastırır, Wesley'in hırıltıları sessizliğe bürünür, yüzü endişe verici bir maviye döner.

İki maskeli adam daha ortaya çıkar. İlk adam Wesley'i iterek serbest bıraktığında, diğerleri onu yakalar ve çöp gibi kaldırırma sürükler. Wesley tekmeler ve bağırır, kiminle uğraştıklarını bilmediklerini söyleyerek tehditler savurur. Ama onlar umursamazlar.

Onu nereye götürüyorlar?

Muhtemelen dışarı atıyorlar. İyi kurtulduk. Daha iyi bir piç kurusu olamazdı.

Nefes almaya zorluyorum, alnımdan bir tutam saçımı çekip ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum. Kalbim hala deli gibi atıyor, ama başımı kaldırıp yabancıнын gözlerine bakmayı başarıyorum.

Hâlâ beni izliyor. Hâlâ sessiz. O kadar sessiz ki kanım donuyor.

O gözler... Tanrım, çok tanıdık geliyorlar. Hareketleri de öyle...

"Şey... teşekkür ederim," diyorum, neredeyse saldırıya uğrayan biri için çok sakın bir sesle.

Cevap vermiyor. Sadece beni izlemeye devam ediyor, beni tedirgin ediyor.

"Benim burada olmamam gerekiyor. Bu bir iş toplantısı olacaktı, ama bir şekilde biz..." Kendimi durdurup başımı salladım.

Neden bu adama tüm bunları anlatıyorum?

"Neyse, gitmem gerek. İyi geceler."

Onun yanından geçerken omzum koluna değdi, ama o beni uzaklaşmama izin vermedi. Bileğimi tuttu — acıtacak kadar değil, ama beni durduracak kadar sıkı — ve beni kendine çekti. Ve o an kokuyu kokuyu o dayanılmaz lezzetli kolonyayı kokluyorum, biliyorum.

Aleksei.

"Beni tanımadığınız için neredeyse kırıldım," diye mırıldanıyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Sayın Savcı." Dudakları kulağımın altında okşuyor. "İyi arkadaşlar."

Vücudum ürperiyor ama bunu görmezden gelerek geri adım atıyorum.

Onun olduğuna inanamıyorum. Hiç sınırları kalmamış mı?

"B-burada ne yapıyorsun?"

Parmak eklemleri çenemi okşuyor, gülerken dişlerini sıkarak yanaklarının altındaki çukurlar derinleşiyor.

"Kardeşlerim ve ben Rzvt'ın sahibiyiz. Tur atmak ister misin, moya ptichka?" Gözleri ağzıma düşüyor. "Yoksa katılmayı mı tercih edersin?"

Cevap veremedim, hatta düşünemedim bile, kolunu belime dolayarak beni sert vücuduna sıkıca çekiyor. Cildimde bir sıcaklık yayılıyor, buraya nasıl geldiğime dair tüm hatıralarım kayboluyor. Zihnim kısa devre yapıyor, vücudum düşmanın kim olduğunu tamamen unutuyor.

Elini uyluğumun üzerine kaydırıyor, sanki her hakkı varmış gibi siyah kalem eteğimin kenarıyla oynuyor.

Titriyorum, vücudumun her hücresi "yapma" diye bağırmasına rağmen kirpiklerimi indiriyorum.

Hayır. Bu yanlış.

Bunun bir daha olmayacağına kendime söz vermiştim. Onun büyüüne kapılmayacağıma, tüm olanlardan sonra. Onun kim olduğunu bildiğim halde.

Yine de buradayım, sanki hiçbir şey öğrenmemişim gibi parmaklarının ilk dokunuşunda eriyorum.

"Net," diye homurdanıyor, bu kelime içimi parçalıyor. "Sana dokunduğumda bana bak. Seni bu şekilde hissettiren kişinin kim olduğu konusunda hiçbir karışıklık istemiyorum. Anladın mı?"

Bakışlarım onun gözlerine geri dönüyor ve bu kadar kolay itaat ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Sanki bir parçam, ne kadar direnirsem direnin, ona tepki vermek için programlanmış gibi.

"Sana zarar verdi mi?"

Ses tonundaki değişiklik beni şaşırttı. Bunun altında bir şey var. Öfke. Belki endişe. Ya da ikisinin arasında bir şey.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Neden bu kadar önemsiyorsun ki?

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Endişelenme. Her halükarda onun icabına bakılacak."

"Hallolacak mı?"

Nasıl?" Demek

istediği...

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Eğildi, nefesiyle dudaklarımı ısıttı, gülümsemesinin altında tehditkar bir ifade belirdi. "Böyle şeyleri kafana takma. Bu benim yüküm, senin değil, Fiona Clark."

Cevap veremedi, parmakları tekrar yavaşça yukarı tırmanmaya başladı, kumaşın altına kaydı, sert eklemleri hassas cildimde ateş gibi yanıyordu.

İnleyerek nefesimi tutuyorum, vücudum uçuyor. "Eve gitmeliyim."

Bugün söylediğin en akıllıca şey bu.

Söylemem gereken şey bu. Akli başında, mantıklı herhangi bir kadının söyleyeceği şey. Yaşanan onca şeyden, onun yaptıklarından sonra, bunu içtenlikle söylemeliyim.

Ama içten gelmiyor.

"Mmm." Ağzı kulağımın hemen altında kayıyor ve keskin bir sarsıntı doğrudan kalbimin ortasına ulaşıyor. "Ama sen istemiyorsun."

Hız artar. Nefesim kısalır. Her sinir ucu keskinleşir.

Gözlerini kapatma. Kapatırsan, durur. Sana yalvartır.

Ve ben zaten uçurumun kenarında sallanıyorum. Bir saniye daha ve parçalanacağım.

Ellerim onun pazılarını kavrar, parmaklarım kalın kaslarına gömülür ve onun gücü her şeyi daha da kötüleştirir. Ya da daha iyi. Artık aradaki farkı anlayamıyorum.

Ağzı boğazımı bulur, sıcak ve sahiplenici, öpücükleriyle aşağıya doğru iner ve tenimi ateşe çevirir. Köprücük kemiğimin kıvrımına kadar. Sonra daha aşağıya.

Ta ki dizlerinin üzerine çökene kadar.

Panik, sisin içinden geçiyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, kolunu tutarak.

Çünkü ne yapacağını biliyorum. Ve onu burada yapmasına izin vermem mümkün değil. Kimsenin görebileceği bir yerde değil.

Hoşuma gidebilecek bir yerde.

Ama Aleksei sadece sırtıyor ve tereddütlerimi görmezden gelerek dizlerinin üzerine çöküyor. Ve onun gibi bir adamın *benim* için dizlerinin üzerine çökmesi, daha önce hiç yaşamadığım bir tür güç hissi uyandırıyor.

Yavaşça elbisemi toplar, kumaş uyluklarımdan yukarı doğru fısıldayarak kalçalarımda toplanır. Bacaklarımdan birini omzuna attığında, ağzı benim merkezime yapışırken bakışları benimkilere saplanır.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söylerim, parmaklarım saçlarına dalarken, dili klitorisimi okşar.

İlk başta hafif ve alaycı, sonra daha derin, daha talepkar.

Her kas gerilir. Her nefes kesilir.

Açlıktan kıvranan bir adam gibi beni yutar, içime inleyerek, tadımı çıkarırken, ben ayakta kalmaya çalışırım, bacaklarım zayıflar ve işe yaramaz hale gelir.

Tempo değişir. Yavaş. Hızlı. Beni uçurumun kenarına yaklaştırıp tekrar geri çeken şeytani bir ritim. Dili derine kayar, homurtusu her sinirimi titreştirir

parmakları içimde kıvrılırken, beni yıldızları görmemi sağlayan noktayı bulur.

Bu çok fazla. Bu yetmez.

İhtiyacım, durduramadığım bir tren gibi içimden geçiyor.

"Hadi ama," diye boğuk bir sesle bana karşı çıkıyor, sözleri arzuyla dolu. "Seni duysunlar. Bu vücudun kime ait olduğunu görsünler."

Hayır, hayır. Ben ona ait değilim. Asla da olmayacağım.

Tanrım!

Ağzı geri dönüyor, şimdi acımasızca, beni kenara doğru sürüklüyor, titreyene, kemiklerim yerinden çıkacakmış gibi, tamamen parçalanmanın eşiğine gelene kadar.

Ama sonra durur.

Göğsüm inip kalkarken ona bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Beni böyle bırakırsa, yemin ederim ki, ben...

Ama düşüncemi tamamlayamadan, yerden kalkar, sanki etrafımdaki havanın sahibiymiş gibi üzerimde yükselir. Eli yanağıma uzanır, avuç içi sıcak, sabit, az önce yarattığı kaosun içinde beni yere indirir.

Gözleri şimdi daha koyu. Vahşi. Açgözlü.

Sonra, nefes almadan, düşünmeden, ağzı benimkine çarpar, sert ve derin, sanki asla vazgeçmeyeceği bir hak iddia ediyormuş gibi, kalan son mantığımın parçasını da yutar.

Ve bu anda, unutuyorum.

Bunun yanlış olduğunu unutuyorum. Ona neden direnmeye çalıştığımı unutuyorum. Ellerinin üzerimdeki hissini, ağzımdaki nefesini, vücudumun sanki bunu sonsuza dek beklemiş gibi onun vücuduna sarılmasını hariç her şeyi unutuyorum.

Kalçalarımı sıkıca kavrar ve beni koridorda geriye doğru yürür, öpüşmeyi hiç kesmez. Sonra bir kapı açılır, eli kapı kolunda, benimki onun saçlarına dolanmış, ve içeriye sendeleyerek gireriz. Kilit arkamızda klikler ve ağzı hala benimkinde kalır.

Parmaklarım saçlarına gömülmüş, onu kendime çekiyorum, o ise elbisenin fermuarını açıyor. Ses yumuşak, düzensiz nefeslerimizin altında bir fısıltı gibi. Elleri omurgamdan aşağı kayıyor, diğer erkeklerin dokunmasını istemediğim cildimin üzerinde geziniyor.

Onun görmesinden korktuğum cildim.

Ben denerim itmeye itmeye düşüncelerimi düşüncelerimi düşünceleri düşünceleri odaklanmak hoş zevkine, baş döndürücü heyecanına odaklanmak için, ama kumaşı aşağı doğru çektiği anda, düşünceler içime sızıyor ve kaslarım geriliyor.

O da bunu hissetmiş olmalı ki duraksıyor, gözleri keskin bir şekilde benimkilere dikiliyor, bakışları birdenbire çok odaklanmış oluyor.

"Ne oldu?" Endişe dolu bakışlar tekrar geri geliyor, çok gerçekçi, iliklerime işliyor.

Yalan mı söyleyeyim? İyiymiş gibi mi davranayım? Belki de kendi gözleriyle görse ve fikrini değiştirse daha iyi olur.

Belki de bunu istiyorum. İstemeliyim. Bu kötü. Değil mi?

Yutkunuyorum.

Hayır. Boş ver. Bu, onun beni takip etmesini, bana dokunmasını engellerse, aslında iyi bir şey olur. Bundan zevk almamalıyım. Onun durmasını istemem *gerekir*.

"Sadece... Ben... Ben vitiligo hastasıyım. Cildim..."

Donup kalır. Bir adım geri atar, bakışları daralır. İşte bu. Biliyordum.

"Hasta mısın?" diye sorar, aniden tekrar önüme gelir, sanki kaybolacağımdan korkar gibi iki eliyle yüzümü kavrar.

Gözleri benimkileri tarar, çılgınca ve göz kırpmadan, bir şey arar.

Tanrım. Benim ölümcül bir hastalığım olduğunu mu düşünüyor? Ses tonundaki samimiyete neredeyse gülmek üzereydim.

Kalbi olan bir katil. Ne kadar klişe.

Ve belki... biraz da tatlı? Sapkın, çılgın, tamamen dengesiz bir şekilde.

"Hayır." Gülüyorum. "Maalesef, tek parça halindeyim. Sadece... Cilt hastalığım var. Vitiligo deniyor. Sırtımı saran kalçalarımın birinde soluk

ve sırtıma kadar uzanıyor. Bulaşıcı falan değil. Ama düşündüm de... bilmen gerekir diye."

Bir anlık sessizlik oldu. O kadar ağır bir sessizlik ki midem düğümlendi.

Sonra çenesi, sanki ben hakaret edici bir şey söylemişim gibi sıkılaşıp. Sanki sırf bana bunu açıklamam gerektiğini hissettirdiği için birini öldürebilirmiş gibi. Ve bu beni şaşırtır.

Neden umursasın ki?

"Ne düşündün? Bana söylersen dururum mu sandın?" Kahkahası alçak sesli hale gelir. Ölümcül. "Seni daha az isteyeceğimi mi?"

Bir anda, elbiseyi göğüslerimin üzerinden aşağı çekiyor ve ben nefesimi tutuyorum, bakışları beni sular altında bırakırken ciğerlerim kilitleniyor. Sadece açıkta kalan tenime değil. Benim en derinlerime.

Ve istesem bile bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.

Gülüştü hiç de eğlenceli değildi. Daha çok bir uyarı, bir hırıltı gibiydi.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin, Fiona Clark. Hiçbir fikrin yok." Bakışları eriyip gidiyor, her kelimesinde karanlık bir açıklık var. "O yüzden kendimi açıkça ifade edeyim."

Başparmağı, saklamaya çalıştığım cildimin üzerinde, kalçamın kıvrımını okşadı.

"Bana gösterebileceğin hiçbir şey, yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey, seni avlamaktan vazgeçiremez. Seni benimle birlikte cehenneme sürüklemekten alıkoyacak hiçbir şey yok."

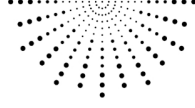
Bu sözler içimi yakıyor. Sahiplenici. Acımasız. Dürüst. " e bir şey..." eli sırtımı beni göğsüne doğru çekiyor. "Beni daha da sert sikmek istememe neden oldun. Ta ki o aptalca düşüncelerin ortadan kalkana kadar."

Onun bakışları altında meme uçlarım sertleşiyor; dizlerim onun ağırlığından titriyor. Gözlerinin beni aynı anda hem taparcasına sevdiği hem de yok ettiği şekilde.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu istiyorum.

Yapacağı her türlü günahkar şeyi istiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

FIONA

Tek bir hızlı hareketle elbiseyi aşağıya doğru çekiyor, ben kaybımı fark etmeden kumaş yere düşüyor. Elleri çıplak tenimin her santimini okşarken, ağzı ağzıma çarpıyor. Kalçalarımı hızlıca çekiyor ve tanga da yok oluyor.

Bunu durdurmalı, ona hayır demeliyim. Ama bunun yerine, burada durup, çok hızlı nefes alıp, kalbim çok hızlı atarken, bunun ne kadar yanlış olduğunu bilerek, yine de bunu istiyorum.

Ellerini kalçalarımaya koyup önümde diz çökmeye başlıyor, dudakları tenimin her santimetresini öpüyor. Hiçbir yeri atlamıyor. Orada yokmuş gibi davranmıyor.

Aksine, üzerinde oyalanıyor. Sanki kutsal gibi, her soluk izi üzerinde telaşsız öpücükler bırakıyor. Sanki ben kutsalmışım gibi.

Ve bu beni mahvediyor.

Çünkü bu, o... bunların hiçbiri iyi değil. Pervasız, çarpık ve çok yoğun, ama uzaklaşamıyorum. Uzaklaşmak istemiyorum. İçimdeki her şey uzaklaşmam gerektiğini haykırırsa bile.

Çok iyi geliyor. Çok doğru geliyor.

Beni ters çevirip duvara fırlatıyor ve beni yutuyor. Ağız benim merkezime yapışıyor ve o beni yiyip bitirirken içimi yakan beyaz sıcak bir ihtiyaçtan çığlık atıyorum

sanki ölmek üzereymiş gibi beni yiyor. Sanki onu hayatta tutan tek şey buymuş gibi.

Dili hızlı ve derin hareketlerle hareket ediyor, homurtusu beni titretiyor, dizlerim neredeyse çöküyor.

Sonra hissediyorum. Parmağının baskısını... kışıma girerken.

Bu... yeni bir şey.

Ve o kadar da kötü değil.

Ağzı ne kadar çok çalışırsa, o kadar az yabancılaşıp. İnlemem havayı yırtıyor, yüksek ve çaresiz, sanki beni kurtaracakmış gibi duvara tutunuyorum, sanki şu anda beni kurtarabilecek bir şey varmış gibi.

"Aleksi, oh Tanrım!" Boşalmam sert bir şekilde vurur, üzerime çöker, gözlerimin önünde yıldızlar patlar.

"Tekrar," diye homurdanıyor, parmağını arkama daha derine itiyor, dilini yalayıp emerek ruhumdan bir orgazm daha koparmaya çalışır gibi kıvrılıyor.

Nasıl tekrar boşalmam gerektiğini bilmiyorum, ama şimdi daha zor.

"Lanet olası adımları tekrar söyle."

Ve söylüyorum. Onu tekrarlıyorum. Islaklığımın sesleri aramızda yankılanırken, tek bildiğim onun adı. Müstehcen, pis, hipnotik.

Kalın parmakları içime dalıyor, geriliyor, itiyor, beni sahipleniyor. Ne kadar hızlı hareket ederse, vücudum o kadar parçalanıyor. Durduramıyorum. Durdurmak da istemiyorum.

Ve dili tam doğru yerde hareket ettiğinde, baskı o kadar artar ki, zar zor görebiliyorum, düşünüyorum.

Sertçe.

"Evet, evet, evet!" diye bağıriyorum, ellerim saçlarına dolanmış, vücudum parmakları ve ağzı etrafında titriyor, orgazm bir tsunami gibi vuruyor ve beni tamamen mahvediyor.

Onun hayvani inlemesi klitorisimi parçalıyor, ağzı ıslak ve sahiplenici bir şekilde bana yapışıyor, vücudumdaki son titremeyi de çekip alıyor, ta ki ben kemiksiz bir zevk ve hırıltılı nefeslerden ibaret kalana kadar.

Sonra kalkıyor. Yavaşça. Avcı gibi. Ağzı benimle parıldıyor, dudakları karanlık bir tatminle kıvrılıyor.

"Siz squirter mısınız, Bayan Clark?" Ağzı benimkinin üzerinde duruyor, kalbimi atlatıyor. "Mm..." Dudaklarını benimkine sürtüyor, dilini dikişin üzerinde gezdiriyor, sanki beni yeniden tadıyormuş gibi. "Bu çok tehlikeli bir bilgi."

Beynim kısa devre yapıyor. *Neyim* ben?

Ben bir şey söylemeden, eli saçlarımı kavrayıp, saç tellerini bileğine sıkıca doladı. Dişleriyle alt dudağımı, acı hissedecek kadar hafifçe ısırды, sonra o çılgın, kibirli bakışıyla geri çekildi. Tam olarak ne kadar derinden etkilediğimi bildiğini gösteren bakış.

Odanın ortasında taht gibi duran deri koltuğa doğru büyük adımlarla yürüdü. Ancak o zaman etrafımızdaki diğer şeyleri fark ettim.

Bir şifonyer. Uzun bir ahşap masa. Ağız tıkaçları. Metal bir tasma ve parmaklık. Üzerine tasma takılı bir sandalye. Bir başka masa, bu seferki deri ve kelepçeli, kesinlikle bacak açmak için tasarlanmış.

Göğsüm ısınıyor.

Neredeyiz biz... ve neden vücudum, onun bunları bana kullanacağını düşününce titriyor?

"Hepsini denemek istiyorsun, değil mi?" Koltuğa çöküyor, iki düğmeyi açıyor ve ön kollarındaki kalın damarları ortaya çıkarmak için kollarını sıvıyor.

Bakışları vücudumun her santimini, dokunduğu ve tattığı her noktayı takip ediyor ve sanki yeniden soyuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır." *Evet.*

Benim neyim var böyle? Bu piçi hapse attırmak için ne kadar uğraştığımı gerçekten unuttum mu?

Parmağını kıvırıyor. "Buraya gel."

Tereddütle bir adım öne çıkıyorum.

Hayır. Sakın onun dediğini yapma.

Beni bir bakışıyla durdurur, sonra yere işaret eder.

"Ağ. Bana sürünerek gel." Sesi alçalır. "Yavaşça."

Küçük bir kahkaha attım. "Bunu yapmamın imkanı yok."

Bakışlarım, pantolonunun altında gerginleşen kalın penisine düşüyor ve vücudum, bana yaptıklarının hatırası ile zonkluyor.

O gülümser. "Oh, ama yapacaksınız, Bayan Savcı. Hatta yapmak istiyorsunuz. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorsunuz."

Haksız değil. İstiyorum. Hatta bana emir vermesini seviyorum. Bu, kontrol sorunları olan bir Rus mafya üyesinin önünde çırılçıplak dururken duygusal olarak hazırlıklı olmadığım, yepyeni bir düzeyde kendinden nefret etme hali.

Öne eğildi, gözleri beni yakıyordu. "Utançların seni yalan söylemeye zorluyor, ama vücudun öyle değil. Boyun eğmek istiyorsun. Her şeyimi almanı istiyorum. Seni parçalayıp, adını unutana kadar doldurmamı istiyorsun."

Nefesim kesildi. Sanki benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi. Hiç sesli olarak söylemediğim şeyleri bile.

"Sana bunu verebilirim, Fiona. İhtiyacın olan her şeyi verebilirim, ama sadece itaat edersen."

Kalbim güm güm atıyor. "Senden istediğim son şey zevk almak."

O, vahşi ve soğuk bir şekilde kıkırdar. "Hala bedeninin bana ait olmadığını mı iddia ediyorsun?" O, geriye yaslanır ve pantolonundaki şişkinlik gözden kaçmaz. "Çünkü az önce seni o kadar sert bir şekilde boşalttım ki, çaresiz bir fahişe gibi benim için fışkırttın. Bana yalan söyleme, detka. Hiçbir erkeğin seni böyle boşaltmadığını garanti ederim."

Zafer dolu sırtışı derinleşir ve ben onu kesmek isterim.

"Bir daha sormayacağım." Sesi alçalır, artık daha sert. "Ya da belki benim yapmamı istiyorsun. Öyle mi? Sana itaat etmeyi öğretmemi mi istiyorsun?"

Ayağa kalkıyor ve her santimetre boyuyla ciğerlerim sıkışıyor. Gücü dalgalar halinde yayılıyor ve ben onun çekim gücüne kapılıyorum. Eli saçlarımı kavırıyor ve ağzı benimkine yaklaşıp kadar beni kendine çekiyor.

"Çek ellerini üzerimden." Onu itmek için yarım yamalak bir girişimde bulunuyorum, ama bu sadece bir oyun, ikimiz de bunu biliyoruz.

Bu bizim yaptığımız şey. İkimizin de sevdiği, oynadığımız bu hastalıklı küçük oyun.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun," diye homurdanıyor, sanki onun içindeki açlığı ben yaratmışım gibi.

Saçımdan tutup beni masaya doğru sürükler, parmakları metal zincir ve tasma bağlantısını okşar.

Midem bulanıyor. Uyluklarım kaskatı kesiliyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama elinden kayan tasma vücudumdaki her sinir ucunu ateşliyor. Gözlerinde ateşle bana dönüyor, yakıcı bir samimiyetle boynumdaki saçları okşuyor ve sonra...

Tık.

Soğuk metal boğazımın etrafına kilitleniyor.

Kızgınlığım artıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bunun nedenini bilmiyorum ama hoşuma gidiyor gibi görünüyor.

Bakışları beni yutuyor, göz bebekleri büyümüş.

Bu gerçekten oluyor mu? Beni gerçekten bir köpek gibi zincirledi mi?

"İtaatkarlık sana yakışıyor. Neredeyse fazla yakışıyor."

"İtaatkar mı?" Gülerek, "Sana asla boyun eğmeyeceğim. Asla."

"Göreceğiz." Bir kez çekiyor, kalp atışlarımın hızlanmasına yetecek kadar sert.

"Seni emekletmeli miyim, yoksa uslu bir kız olup benim için yapar mısın?"

Metal, tatmin edici bir hisle cildime batıyor ve ben yine zevkin eşiğindeyim, bana verdiği her şeye boğulmak istiyorum.

Ama yine de yapmayacağım. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Karanlık kahkahası odada yankılanıyor, duvarlardan geri dönüyor. Sonra tasmayı sıkıca çekiyor ve bana takip etmekten başka seçenek bırakmıyor. Bir kral tahtına oturur gibi koltuğa geri çöküyor, bir kolunu tembelce koltuğun kenarına atıyor, tasma

sessiz bir emir, kanımı kaynatıyor ve öfkemi aynı anda içimde dolaştırıyor.

Parmak uçları çılgınca bir yavaşlıkla göğsümün ortasından aşağı doğru kayıyor ve onu en çok ihtiyacım olan yere doğru görünmez bir çizgi çiziyor. Ve oraya dokunduğunda... Tanrım.

Sırtım kavisleniyor, şehvet bacaklarımın arasında yayılırken boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Eli aşağı kayıyor. Daha derine.

Kontrolü geri kazanmak için son bir çaba olarak bacaklarımı sıkıştırdığımda, hâlâ kontrolüm varmış gibi davranmaya çalıştığımda, o sırtıyor.

"Bu sana yardımcı olmaz, Bayan Clark." Sesi aklıkla dolu bir gürültü gibidir, karanlık gözleri benimkilere sabitlenmiş, parmaklarını daha derine, daha sert, artık acımasızca sokar. "Bana yalan söyleyemezsin. Vücudun zaten bana aitken... istediğim gibi kullanmak için."

Bir başka keskin itme omurgamı kavisletir, diğer eli yukarı kayarak boğazımı kavrarken boğuk bir ses çıkar. Başparmağı klitorisimi yıkıcı bir hassasiyetle daireler çizerek, acımasızca baskı uygular.

Direnmeye çalışıyorum. Gerçekten. Ama bu çok fazla. Çok iyi. Çok tehlikeli.

Ondan nefret ediyorum. Yine de bunu istiyorum.

Ve acı ve zevkin bulanık sınırında, her şeye teslim oluyorum. Yine.

"Lütfen... lütfen..." Sözler, kesik kesik nefeslerimle içimden dökülüyor.

Boynumdaki zincir sıkışır. Parmakları daha sert vurur. Karanlık, vahşi bir homurtu göğsünden titrer, kalçalarımı kavrar ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırır, yüzünün üzerine yerleştirir.

Gözümü kırpmadan önce, beni yutuyor. Dili açgözlü. Ağzı acımasız. Beni ona binmeye, yeniden parçalanmaya zorluyor.

"Tanrım!"

Hiç bu kadar hissetmemiştim. Hiç bu kadar istememişim. Her sinirim ateşleniyor. Derimin her santimi açığa çıkıyor.

Başım dönüyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Vücudum, mümkün olduğunu bilmediğim çaresiz bir zevkle titriyor.

Kalçalarımı sımsıkı kavriyor, beni yere sabitlerken o günahkar ağzıyla beni emiyor ve sikiyor, sanki onu hayatta tutan tek şey benmişim gibi beni tüketiyor. Zinciri çekiyor, dilini deliğime sokarken boğazımı çekiyor, her iniltiyi, her çığlığı, ruhumun her parçasını çalıyor. Artık o benim.

Serbest bırakıldığında, şiddetli oluyor. Parçalanıyor. Tüm vücudum titriyor, açıldığında, zevk dalgaları o kadar yoğun ki, neredeyse bayılacağım.

Ağına damlıyorum, kontrolsüzce titriyorum ve o devam ediyor. Klitorisimi daha sert emiyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi ona verdiğim her şeyi yalıyor. Benim için.

Uyluklarım seğiriyor, kalçalarım ona doğru sarsılıyor, ama o hala beni sıkıca tutuyor, ağzının kötü, açgözlü ısısına sabitlenmiş halde.

Vücudumdaki titremeler nihayet yatışmaya başladığında, zar zor nefes alabiliyorum. Yüzümdeki maskeyi, sonra da kendininkini çıkarmak için beni yeterince indiriyor ve gözlerimiz buluştuğu anda içimdeki bir şey patlıyor. Bakışları erimiş, bana öyle bir yoğunlukla odaklanmış ki, içimdeki son nefesimi de çalıyor.

Beni yavaşça aşağı doğru çekiyor, sanki inişin her santimini hissetmemi istiyormuş gibi, sonra ağzını benim ağzımın üzerine kapatıyor, acil ve doyumsuz bir şekilde. Son gücümü de yutan ve beni sanki dünyada kalan tek sağlam şey oymuş gibi ona sarılmamı sağlayan bir öpücük.

Parmakları saçlarıma gömülüyor, beni kendisine, ikimizin de durduramadığı bu şeye bastırıyor. Beni, cenneti yeni keşfetmiş ve her santimini sahiplenmek isteyen bir adam gibi öpüyor. Dudaklarında kendi heyecanımın tadı

içimde şiddetli, aç bir ihtiyaç uyandırıyor, onu kendime daha da yaklaştırmam için yeterince güçlü.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en kirli şey ve bir şekilde... en ateşli şey.

Çünkü bu onunla. Aleksei Marinov. Yeminli düşmanım. Her karanlık fantezimi dolduran adam.

Ve şimdi burada, bana sıkıca yapışmış durumda. Sert. Kocaman. Kalın ereksiyonu bana sürtünüyor, sönmeyen, sadece artan arzumu körüklüyor.

Tekrar gelmem lazım. Onu hissetmem lazım. Sadece içimde değil. Onu ağızımda hissetmem lazım, tadı boğazımdan aşağı kayarken. Gücü, kontrolü istiyorum.

Sesi nasıl olurdu? Davranışları?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, geriye doğru dönüyor, bir eliyle çenemi kavriyor, diğer eliyle kemerine uzanıyor.

"Diz çök, Bayan Savcı," diye homurdanıyor. "Mahkemede o ağzını nasıl kullanacağını biliyorsun. Bakalım benim sikimi sararken nasıl olacak."

Sözleri yıldırım gibi çarptı — keskin, elektrikli, vahşi.

Hayır. Yapma. Bu yanlış. O yanlış.

*Unutma her şeyi hatırla tarafında temsil
ilkelerini ilkelerin.*

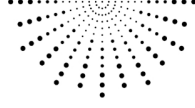
Ahlakın. Lanet olası işin.

Ama daha iyi düşünebilmeden önce... yere çöküyorum. Dizlerim yere değiyor. Damarlarımda uyuşturucu gibi yayılan bir teslimiyet. Yavaş ve ölümcül bir sırtışıla gülümsüyor.

Ve nedense, bu kibir beni olması gerektiği gibi öfkelen-dirmiyor.

Beni heyecanlandırıyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

Pantolonumun düğmesini açıyor ve fermuarımı indiriyor, ve tek düşünebildiğim o ağız. Onu üzerimde istiyorum, dudakları benim sikimi saran, kafamdaki tüm düşünceleri silip süpüren bir zevk veren.

O bir bağımlılık haline geliyor.

Hayır, daha kötüsü. İyileşmesini istemediğim bir hastalık.

Onu ne kadar çok istediğim neredeyse sadistçe. Sanki kader onu önüme bırakmış, ne kadar dayanabileceğimi görmek için.

Ama itaat etmeye başlaması, bunun nasıl işleyeceğini anlamaya başlaması, çok mükemmel.

O benim emrimde. Benim şekillendireceğim. Akli kırılana ve tek istediği *ben* olana kadar eğileceğim.

Pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarıp sikim serbest kaldığında, küçük yumruğunu sikimin etrafına doluyor, parmakları sikimi tamamen kavrayamıyor. Başı, onun dokunuşuyla sertçe zonkluyor, ihtiyaçtan kaynaklanan ham bir zonklama, ve başparmağı kralın tacı piercingini okşadığında, göğsümden bir küfür kopuyor. Dili dışarı çıkıyor, metali izliyor, şişmiş başını yavaş, ıslak hareketlerle dolaşiyor, bu da görüşümün kenarlarını karartıyor.

"Blyat..." Elim onun başının arkasına yapışırken, bu kelime ağzımdan çıkıyor. "Hepsini al."

O sıkılığı istiyorum. Nefes almayı unutana kadar boğazının etrafımda gerildiğini hissetmek istiyorum.

Dudaklarını ayırıp üzerime kayıyor, gözleri gözlerime yapışmış, vücudum ise durduramadığım şiddetli bir titremeyle cevap veriyor. Denemiyorum bile.

Saçlarını tutarak onu daha derine itiyorum, ağzındaki tıkaç benim etrafımda titreyene kadar onu aşağı doğru itiyorum. Ses mükemmel ve onu orada tutuyorum, sikim boğazının arkasına bastırılmış, onu almaya çalışırken mücadele etmesini izliyorum.

"İşte böyle, detka," diye homurdanıyorum. "Her santimini yut. Boğul."

Gözleri yaşarır, maskarası yanaklarından koyu çizgiler halinde akar ve bu manzara içimi yakan açlığı daha da körükler. Devam eder, beni daha derine alır, başını sallayarak, dili metalin ucunda gezerken diğer eli pubik piercingiyle oynar.

Bunu başka bir erkek için yaptığını düşünmek, gözlerimi beyazlatıyor.

Kıskançlık, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, hiçbir kadın için hissetmedim. Ama onunla birlikte, sanki kaburgalarımın altına bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Neden o? Bu, ihtiyacım olan son şey. Onu lanet olası bilinçaltımdan söküp atmak istiyorum.

Beni ne kadar sert alırsa, dudakları o kadar sıkı kapanıyor, boğuk inlemeleri penisimin etrafında titreşiyor, ben de boğazına boşalmamak için mücadele ediyorum. Bakışları benimkine takılıyor, dili dışarı çıkıp başın etrafındaki deriyi yalıyor.

"Nu blyat... tvoy rot..." Siktir... *şu ağız...*

Gözlerindeki ateş bu sözlerle daha da alevlenir, beni daha sert emmeye başlar, sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Bu konuda çok iyi. Bununla gurur duyuyor.

Saçını çekip onu uzaklaştırırken içimden başka bir küfür kopar, sikim dudaklarından kayar, kaygan ve zonklayan.

Çenem kilitlenir, her kasım gerilir, çünkü onun içinde olmaktan başka bir yerde bitirmeyi reddediyorum. Onun hissedeceği, hatırlayacağı, onu kimin doldurduğunu bileceği yerde.

Onu tasmaından çekip ayağa kalkıyorum, onu pis bir ödöl gibi bağlanma masasına doğru yürütüyorum. Onu ters çeviriyorum, göğsü deriye bastırılmış, dirsekleri altında bükülmüş, kıcı havada.

"O ağzı kaç erkek aldı?" Tasmayı sertçe çekerim.

O gülüyor, daha önce bana attığı aynı alaycı, pervasız kahkaha. "Çok fazla."

Öfke zehir gibi içimi kaplıyor. Kelepçeleri alıp bileklerini bağlayıp kilitliyorum, sonra da ayak bileklerini, onu masaya sıkıca bağlayarak.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Elimi saçlarına geçirip başını geriye doğru çekiyorum, nefesini kesiyorum. "Yakında kim gülecek göreceğiz."

"Bu ne demek?" diye nefes nefese soruyor, dişlerini alt dudağına batırıyor, yüzünde beklenti ve meydan okumanın çılgın karışımı beliriyor.

Odanın diğer ucundaki masaya doğru yürürken, düşük, vahşi bir kahkaha kaçıyor ağzımdan ve bir kırbaç alıyorum. Ama sıradan bir kırbaç değil. Bu kırbaç, denemek istediğim elektromanyetik bir şarjla donatılmış.

Denemek için ne kadar mükemmel bir küçük tuval.

Ona doğru geri yürüyorum, kırbacı kıcının kıvrımlarına doğru sürükleyerek onun titremesini izliyorum. "Beğenmezsen söyle, dururum. Anladın mı?"

Ben vurmada önce sadece bir saniye başını sallar. Yanağına temiz, keskin bir darbe indiririm. O irkilir, ama ses çıkarmaz.

Bu uzun sürmez.

Onu tekrar vuruyorum. Ve tekrar. Cildi pembeleşmeye başlıyor, izler benim kontrolüm altında açıyor.

Sonra düğmeyi çeviriyorum. Bu sefer, kırbaç indiğinde, o sarsılıyor, bir nefes kaçıyor dudaklarından , ardından bir çaresiz inilti, bir ses, benim sikimi titretir.

Çaresiz bir inilti, sesim sikimi titretir.

Durmuyorum. Her çok onun ılıklarını keskinleştiriyor, her darbe daha fazlasını çıkartıyor. Altımda titrediğini, kelepelere yumruklarını sıktığını, asla isteyemeyeceğı bir şeye doğru gerildiğini izliyorum.

Ta ki kırıbacı bacaklarının arasına indirene kadar.

Klitorisi zaten şişmiş ve kızarmış durumda. Onu hafifçe vuruyorum ve o da sıçrıyor.

Sonra bir kez vuruyorum ve inlemesi kesik kesik ve çaresiz bir şeye dönüşüyor, sanki acı ve zevk tek bir çaresiz ılıkta birbirine karışmış gibi.

Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Her ılık daha yüksek çıkıyor. Her sarsıntı onu uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. Ta ki *ben* onun ne zaman uurumdan düşeceğine karar verene kadar.

Ve bir saniye bile önce değil.

Onun beni sardığını hissetmek için penisim zonkluyor, ama bu bekleyebilir. Onunla işim henüz bitmedi.

Onu masaya titreyerek bırakıp şifonyere doğru ilerliyorum. Parmaklarım bağlı deri çantanın şifresini çevirirken, heyecan derimin altına işliyor. İçinden istediğimi aldığmda, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Onun korkusu ve merakı beni karanlık bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

"O sıkı amcığın için ne planladığımı hayal bile edemezsin."

Kelepelere karşı kıvranıyor, kalçalarını hareket ettiriyor, parıldıyor ve benim için bir ziyafet gibi açılıyor. Vibratr çalıştırıp klitorisine bastırıyorum, ucu içeri girene kadar dairesel hareketlerle onu tahrik ediyorum. Onu daha derine ittiğimde inlemeleri hırıltılı hıçkırıklara dönüşüyor, her geçişte onu daha fazla besliyor, çözülmesini izliyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, saçları nemli cildine yapışmış, nefesi kesik kesik.

Saçlarını avuçlarımla tutup başını geriye doğru çekerim, ağzım kulağına doğru kayar. "Sen mükemmel bir oyuncağımsın, moya ptichka."

"Ben senin oyuncağın değilim." Gözleri parlar, her kelimesinden inkar damlar, tatmak istediğim son bir küstahlık kıvılcımı.

"Sen benim karar verdiğim neysen osun."

O cevap veremeden, vibratörü onun içine girene kadar derinlemesine sokuyorum. Dizleri titriyor, tırnakları deriye batıyor.

Sonra yavaşça, sikimi de yanına soktum.

Boğuk nefes alışını iniltiye dönüştür. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun... oh s-s-siktir!"

"Ne pis bir fahişe," diye homurdanırım, daha derine batırarak. "Sana verdiğim her şeyi alıyorsun."

Avuç içim kıkına çarpar ve o inler. İlk başta yavaşça, sonra daha sertçe itmeye başlarım, o deriye evet diye bağırıp vücudu ağırlığının altında çökene kadar oyuncağı olduğu yerde tutarım.

Vazgeçmiyorum. Vibratör içimde titrerken ona vurmaya devam ediyorum, diğer elimle onu daha derine itiyorum, masaya tırmanıp kenarında titreyene kadar onu açık ve çaresiz halde tutuyorum.

Duvarları sıkılaşıyor, beni daha derine çekiyor. Çığlıkları keskinleşiyor, daha muhtaç, daha çaresiz hale geliyor.

"Tanrım, evet, durma."

"Mm..." Sesim, boynuna karşı alçak bir emir haline düşer. "Yalvar, ptichka. Beni bitirmek için benim sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Ne kadar çaresiz olduğunu söyle."

İnlemesi boğazına kadar yükselir ve ben daha sert girerim, arzuyu gidermek için sürtünürüm.

"Yalvar," diye bağırırım, parmaklarım saçlarını kavrar. "Yoksa seni böyle bırakırım - bağlı, acı içinde, ıslak - bana düzgün bir şekilde yalvarana kadar."

Nefes nefese kalır, kalçaları sarsılır, ama ben onu yerinde tutarım, hala derinlerde, oyuncak benimle birlikte titriyor.

"Boşalmak mı istiyorsun?" Kalçalarımı bir kez, güzel ve yavaşça döndürdüm, ona doğru ittim. "O zaman bunu duymama izin ver." Ona acımasızca bir kez daha ittim. "Uslu bir kız gibi yalvar."

O inliyor. "Lütfen... lütfen, ben... ben boşalmam lazım."

Kendi arzusu altında titreyen, çatlayan sesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. Sesindeki o teslimiyet, sadece rahatlamanın tadını çıkarmak için parçalanması, içimdeki kötü bir şeyi besliyor.

Onun sahip olduğu her şey zaten benim. Ve yakında o da benim olacak.

Düşük bir hırıltıyla, yüzünü deriye bastırıp tekrar ona sertçe giriyorum, öfke, arzu ve aylarca bastırılmış takıntım her sert itişte içimden akarken kendimi kaybediyorum.

Beni bu hale o getirdi. İçimdeki bir şeyi değiştirdi. Ve şimdi onu bununla parçalayacağım.

Sonunda geldiğinde, boğazından benim adım bir lanet gibi koparılır, vücudu titrer ve o kadar şiddetli boşalır ki altındaki zemini sıırılsıklam eder.

Ve ben devam ediyorum. Titreyene, hıçkırarak ağlayana, benden, sikimin hissinden, bıraktığım morluklardan ve kaçamayacağı gerçeklerden başka her şeyden yoksun kalana kadar ona tekrar tekrar giriyorum.

Bunu ne kadar istediği için kendinden nefret edecek. Ve ben, onu bu hale getiren kişinin kim olduğunu asla unutmamasını sağlayacağım.

FIONA

Hava, seksin kokusu ve benim utancımınla ağırlaşıyor. İkinci bir tabaka gibi cildime yapışıyor, az önce kilidini açtığı kelepçelerden daha sıkı bir şekilde beni sarıyor.

Her nefesimde bunu hissedebiliyorum. Pislik. Yutmaya çalıştığım aşağılanma.

Kelepçeler çözülürken bacaklarım beni zar zor tutuyor, kaslarım çok yakından incelemek istemediğim şekilde seğiriyor.

Kullanılmış. Açılmış. Onun dokunuşuyla damgalanmış.

Ve ben bunun olmasına izin verdim. Yine.

Ona bakamıyorum. Kendime bile bakamıyorum. Böyle değil: kızarmış, yapış yapış ve hem duygusal hem de fiziksel olarak mahvolmuş halde.

Benim neyim var böyle?

Parmaklarım bileklerimdeki kırmızı izleri ovuşturuyor, bana dokunduğunda erimediğim, sadece bir şeyler hissetmek için ateşe atlamadığım halimi hatırlamaya çalışıyorum.

Arkamda, Aleksei tek kelime etmeden hareket ediyor, pantolonuna uzanıyor ve sanki bu onun için sıradan bir günmüş gibi giyiniyor. Sanki bunların hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi.

Ve belki de öyle. Onun için değil.

Ama benim için bir anlamı vardı. Çünkü ben öyle kolayca yatmam, özellikle de hapse atmaya çalıştığım erkeklerle.

Son zamanlarda hayatta gerçekten başarılıyım.

Artık ona bakmak istemediğim için yüzümü çevirip elbiseye uzanıyorum ve kumaşı elleriyle karıştırıyorum. Aptal, hain ellerim titriyor. Bu şekilde sarsılmaktan hoşlanmıyorum.

Neden sürekli geri gelip daha fazlasını istiyorum ki?

Çünkü sana en iyi orgazmları yaşıyor.

Gerçekten bu kadar kolay mı?

Onun ayak sesleri yaklaşıyor, arkamda olduğunu hissetmeden önce, vücudunun ısısı omurgamı okşuyor.

"Yardım ister misin?" Fermuarı yavaşça yukarı çekiyor.

Sesi alçak, yumuşak ve görmezden gelinmesi imkansız. Hâlâ içimi aydınlatıyor. Göğüs uçlarım sertleşiyor. Çenem kilitleniyor. Vücudumun hâlâ ona sanki onun malıymış gibi tepki vermesini nefret ediyorum.

Elbisenin fermuarını çekmeye devam ediyor, eli enseme okşadıktan sonra uyluğuma doğru kayıyor ve ben irkiliyorum.

Ama o durmuyor. Parmakları elbisenin eteğini yakalıyor ve sanki beni mahvettiği bir dağınıklık değil de, narin bir esermişim gibi sinir bozucu bir özenle aşağı çekiyor.

İşini bitirdiğinde, kıpırdamıyor. Avuç içleri kalçalarımnda kalıyor. Tanıdık. Sahiplenici. Hoş karşılanmayan.

En azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

Çünkü bana dokunduğu anda gözlerim kapanıyor. Vücudum bunun ne kadar yanlış olduğunu umursamıyor. Sadece onun ellerini, bana hissettirdiklerini biliyor.

"Aleksi..." Nefes alıp, büyüden kurtulmak için öne doğru adım atmaya çalışıyorum.

Ama kolu beni sarmalıyor, sanki ona aitmişim gibi beni kendine doğru çekiyor.

"Bu bir hataydı. Her şey."

Düşük ve kaygısız bir şekilde mırıldanıyor, ağzı boynumun yan tarafını okşuyor. "Her seferinde benim adımları haykırdığında kendine böyle mi söylüyorsun?"

Sözleri, itiraf etmek istediğimden daha derinden kesiyor. Çünkü haklı.

"Bunu istiyorsun, sonra da olmamış gibi davranıyorsun." Nefesi boğazımı okşuyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. "Bana karşı koymak, bunu daha az gerçekmiş gibi gösteriyor. Sanki bana yenilmek seni ıslatmışymış gibi."

Yanaklarım yanıyor. Midem düğümleniyor. İçimde utanç dolaşıyor, ama olması gerektiği nedenlerden dolayı değil.

Çünkü o bana istenildiğimi hissettirdi. Arzulandığımı. Aynı anda hem tapındığımı hem de kirletildiğimi. Ve ben bunu sevdim. Her şeyi sevdim.

Şu anda bile ona yaslanmak istiyorum. Beni tekrar sikmesine izin vermek istiyorum. Ama yapmayacağım.

"Seni istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Seni kullanıyorum."

O, içinden gülüyor, sonra beni o kadar hızlı çeviriyor ki, sendeliyorum. O büyük, erkeksi eli boğazımı sarıyor, beni hapsediyor, beni yeniden acı çekmeye zorluyor.

"Her halükarda..." diyor, sert ve sahiplenici bir sesle. "Sen bana aitsin, detka." Dudakları yavaşça benim dudaklarıma iner, yavaşça onları okşar. "Bundan nefret edebilirsin. Buna karşı koyabilirsin. Ama kontrol her zaman bende olacak. Benden asla kurtulamayacaksın."

Nabzım avucuna çarpar.

"Kazanmadın," diyorum dişimi sıkarak. "Hiçbir şey kazanmadın, Marinov. Güven bana."

Gülümsemesi çarpık. Zehirli. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. Ve omurgamdan aşağıya doğru akan ürperti, onun biliyor olabileceğini söylüyor.

"Umarım doydun. Çünkü ben bittim. Bununla. Seninle. Her şeyle. Ve bu sefer ciddiylim." Sözlerim titremez, bakışlarım keskin.

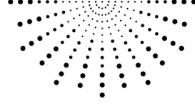
Elini çekip sadece beni izliyor. Aynı çılgın gülümsemeyle. Sanki henüz okumadığım sonu çoktan yeniden yazmış gibi.

"Oh, Bayan Clark..." Gözleri parlıyor. "Ne kadar yanıldığınızın farkında değilsiniz."

Ben dışarı fırladıktan sonra da sözleri havada asılı kalır, kafamdan atamam. Ve ilk kez, bir şeyi bitirmiş miyim...

Yoksa asla kurtulamayacağım bir tuzığa mı düştüm?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

KAPI ARKASINDA KAPANIYOR, ama ben hareket etmiyorum. Hemen değil.

Kanım hala onun tadı ile titriyor. Kokusu havada asılı kalmış. Sesleri bu odada, mezara götüreceğim bir anı gibi yankılanıyor.

Hepsini görüyorum. Sanki şu anda yaşıyormuş gibi tekrar hissediyorum. Her seğirmeyi. Her titremeyi. Onun verdiği ve kaybettiği her savaşı.

Hiçbir şey ifade etmediğini iddia edecek. Yalan söyleyecek çünkü mecbur. Bu durumdan kurtulmasının tek yolu bu.

Ama ben gerçeği biliyorum. Hissettim. Bana karşı güçsüz. Tam da istediğim gibi.

Vücudunun benimkine açılma şekli. Saklamaya çalıştığı cildini öptüğümde nefesinin kesilme şekli. Boğazına o tasmayı taktığımda inleme şekli ve her saniyesinden zevk alma şekli.

Benim mükemmel, kendini beğenmiş savcım.

Ona asla itiraf etmeyeceği fantezileri verdim. Ve şimdi kaçıyor. Yine.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, çenemi sıkarken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

Bırak kaçsın. Bırak, sahip olduğunu sandığı seçim şansının yanılsamasına tutunmaya devam etsin. Önemi yok.

Çünkü artık o bana ait. Bedeni. Zihni. Ruhu.

Ve buna engel olmaya çalışanlar? Bunun bedelini kanlarıyla ödeyecekler.

Kan dökmekten bahsetmişken...

Wesley Dawson adında bitmemiş bir işim var. Odadan çıkıp koridora doğru ilerliyorum, güvenli merdiven boşluğunun kapısını açıyorum. Adamlarımız başlarını sallayarak selamlıyorlar, nereye gittiğimi çok iyi biliyorlar.

Kimsenin çıkamadığı odaya.

Botlarım metal merdivenlerde yankılanıyor, her adım, Svolich'in Fiona'yı gördüğü anda gerçekleşmesi gereken hesaplaşmaya doğru bir geri sayım.

Onu bağda öldürmeliydim. Onu fiçilerin arkasına sürükleyip, ona gülümsediği anda lanet boğazını kesmeliydim.

Ama bekledim. İzledim. Onu öldürmeden önce kim olduğunu öğrenmek istedim.

Çünkü onun bağa yatırım yapmasına asla izin vermezdim. Bu onun için bir seçenek değildi.

Sonra daha kötü bir şey yaptı. Ona zarar verdi. Ve şimdi bunun bedelini kanıyla ödeyecek.

Onun Rzvrt üyesi olduğunu bilmiyordum. Takip edilecek çok fazla üye var.

Ama onu aldığı anda kameralardan onu takip ettim. Ve sürpriz bir şekilde, bana doğru geliyorlardı.

Kızın ona dokunmasına izin verip vermeyeceğini ve onu öldürmeden önce ne kadar izleyebileceğimi görmek için bekledim, sırf onunla aynı havayı soluduğu için.

Peki şimdi? Üstü çıplak, elleri başının üstünde zincirlenmiş, bodrumun ortasında bir leş gibi sallanıyor. Adamlarım bensiz işe başladılar.

İyi. Bana zaman kazandırır.

İçeri girdiğim anda Wesley'in gözleri fal taşı gibi açıldı. O korku dolu bakış beni tatmin etti. Kaburgaları zaten morluklarla kaplı, dudağı kesik ve birinin yaratıcı bir şekilde yaptığı ince bir kan izi

kan akıyor.

"Bensiz çok eğleniyor musunuz?" Adamlarımın odanın köşesindeki küçük masaya benim için hazırladıkları silahlara doğru ilerlerken, beton duvarlardan yankılanan kahkaham, severek kullandığım pirinç muşta'yı elime alıyorum.

"Da." Kuzenim Dimitri, ellerini havluyla silerek sırtıyor. "On khotel dat' kazhdomu iz nas po millionu, chtoby my ego otpustili." *Her birimize onu bırakmamız için bir milyon vermek istedi.*

Diğer adamlar gülerek kenara çekilip bana yer açtılar.

"Bu doğru mu, Wesley?" Kafasını geriye doğru savurmak için ona sertçe bir tokat attım. "Adamlarımı bana ihanet etmeleri için rüşvet mi verecektin?"

Başını kaldırır ve inler, konuşmaya çalıştığında ağzının köşesinden kan fışkırır.

Ona bu şansı vermedim. Yumruklarım bir, iki kez karnına çarptı, tüm vücudu iplerle oynatılan bir kukla gibi sarsılacak kadar sert bir şekilde, inlemeleri yüksek ve güzeldi.

"Seni kim gönderdi, söyle."

Ama ben zaten biliyorum. Sadece onun ne kadar sürede pes edeceğini görmek için bekliyorum.

Ona tekrar tekrar vuruyorum. O inliyor, dizleri titriyor. Aletlerin yanına geri dönüp, yumruk demirini bırakıp bu sefer bir golf sopası alıyorum. Sopayı elimden elimden yavaşça sallarken, onun titremeye başladığını izliyorum.

"L-l-lütfen," diye kekeledi, göğsü inip kalkıyordu. "S-s-sizi istediğiniz her şeyi söyleyeceğim."

"Seni kim gönderdi? Neden Clarks'ları görmeye gittin?"

"Onlar... bana para verdiler, tamam mı? Tek yapmam gerekenin, yatırım yapmak istediğimi düşünmelerini sağlamak ve sonra bağları imzalamak olduğunu söylediler..."

Ona yaklaşıyorum, her nefes alışında korkusunun kokusu daha da yoğunlaşıyor.

"Kime?" Sesim hırıltıya dönüşür. "Konuş."

"S-s-siktir!" Yüzünün her yeri gerilir, her çizgisinde korku belirir.

"İnan bana." Gölgem onu yutana kadar eğildim. "Seni tutan kişiden çok daha korkunç biriyim. Ağzını aç ve bana bir isim ver, yoksa sıkılıp dilini koparmaya karar veririm."

"Tamam! Tamam!" diye hıçkırıyor. "Adı Daniil Volkov. Çok korkutucu bir adam. Bağları istiyor. Nedenini bilmiyorum, yemin ederim. Bana ne için para verdiklerini biliyorum."

Sonunda itaat eden bir köpeği okşar gibi, kanla kaplı yüzünü okşadım. "Bu çok yardımcı oldu."

Oksijen onu kurtaracakmış gibi nefes nefese kalır. Kurtarmayacaktır.

"Peki ya Fiona?" diye soruyorum, yavaşça bir adım öne çıkarak, sesimin tonu keskinleşiyor. "Sana ona dokunmanı mı söylediler? Ona pis ellerini sürmeni mi söylediler?"

"Hayır! Hayır, yemin ederim. O bir hataydı. Onun senin olduğunu bilmiyordum. Ben sadece..."

"Artık biliyorsun." Sopayı sertçe sallayarak yüzüne vuruyorum, yanağını parçalıyorum.

Kısa süreli bir çığlık atar, ben tekrar vurmadan önce. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kemikler kırılır. Kan fışkırır. Derisi yerini ete bırakır. Geriye sadece posa kalana kadar durmam, annesi bile eskiden oğluna ait olduğunu anlayamayacak hale gelene kadar.

İşimi bitirdiğimde sopa yere düşer. Ellerimi lavaboda yıkar, yüzüme su serperim ve aynada kendi bakışlarımla karşılaşırım.

Onu öldürmem gerekirken, onun için öldürmemi sağladı. Uzun zaman önce.

Ne lanet bir olaylar zinciri.

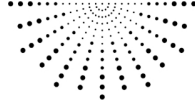
Adamlarıma dönüyorum. "Cesedi yakın. Kimliği yok edin." Sorgusuz sualsiz başlarını sallıyorlar.

Volkovlar bunun bedelini ödeyecek. Hepsi ödeyecek. Öldürecek bir şey kalmayana kadar her bir damarını tek tek koparacağım.

Peki ya Fiona? Benden nefret ediyor olabilir, ama bir daha başka bir erkeğin ona dokunmasından endişelenmesine gerek kalmayacak.

Ben hayatta olduğum sürece olmaz.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

FIONA

Ertesi sabah banyo lavabosunun üzerinde cep telefonum titriyor, Emilia'dan gelen mesajda öğle yemeği randevumuz için beş dakika sonra çıkacağını söylüyor.

Göz altlarımdaki torbalara fazladan kapatıcı sürmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Belki üç saat uyumuşumdur. Dün geceyi her saniyesini tek tek yeniden yaşamak için yeterli bir süre.

Elleri benimde. Ağzı, varlığından haberdar olmadığım yerlerden itiraflar koparıyor. Kendi sesim, yalvarıyor.

Bunu düşünmek istemiyorum. Ama durduramıyorum da.

Emilia ile öğle yemeği daha iyi bir zamanda olamazdı. Normale ihtiyacım var. Kim olduğumu ve Aleksei'den uzak durmanın neden bir numaralı hedefim olduğunu hatırlamalıyım. Süresiz olarak.

Evden çıkarken, etrafta onun izlerini arıyorum ama yok. Kaldırımda bekleyen siyah SUV yok. Ağaçların kenarında dolaşan gölge yok. Yine de omuzlarım gergin, içgüdülerim, kurtulamadığım o düşük, ısrarcı uyarıyı mırıldanıyor.

Arabaya giderken, bir omzuma çantamı asıp, anahtarları parmaklarımdan sarkıtarak posta kutusuna doğru yöneldim.

Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece her zamanki gereksiz postalar, belki de okumadan parçalayacağım başka bir kredi kartı başvurusu.

. Başka bir mektup için henüz çok erken. Asla bu kadar kısa aralıklarla gelmezler.

Ama sonra ben onu onu Gizlenmiş fatura faturalar ve reklamların arasına sıkışmış. İşaretsiz. Beyaz. Diğerleri gibi.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Kendime beklememi söylüyorum. Öğle yemeğinden sonra açmam gerektiğini, böylece keyfimi kaçırmayacağını.

Sürücü koltuğuna kayarak, kapıyı çarparak kapatıyorum ve zarfımı parmaklarımı yakıyormuş gibi açıyorum.

Ailenizin ne yaptığını öğrenmek için ne kadar öderdiniz?

Bu sözler göğsüme bir yumruk gibi çarparak içimde şok dalgaları yaratır.

Bu bir şaka olmalı. Biri benimle dalga geçmeye çalışıyor, bildiğim her şeyi sorgulamamı istiyor. Ama buna izin vermeyeceğim. Mektubu torpido gözüne tıktırıp kapağını kapatıyorum, sanki bu onu ortadan kaldıracakmış gibi.

Kazanamayacaklar. Bu sefer olmaz. Bu iş burada bitiyor.

Mektuplarla işim bitti. Aleksei ile işim bitti. Her şeyle işim bitti.

Park yerine girdiğimde, Emilia çoktan kafeye giriyordu, her iki yanında Konstantin'in kuzenleri Maksim ve Dimitri vardı, ikisi de gizli servisin kaslı mafya versiyonu gibi görünüyorlardı. Emilia nereye giderse gitsin onu takip ediyorlardı. Artık bu onların işi. Konstantin onun korunmasını çok ciddiye alıyor ve bu beni rahatlatıyor.

İçeri girdiğimde Emilia beni hemen fark etti ve eliyle beni çağırdı.

"Hey!" diyor ve ayağa kalkarak beni sıcak bir kucaklamaya sarıyor.

Gülümserim ve elimi karnına koyarım. "Geleceğin avukatı nasıl?"

"Sanki bir şeyleri kanıtlamak istercesine tekmeliyor," der ve gülümser, yüzü ıslı ıslı. " Yemin ederim, o düşünüyor ki benim mesanem bir

trambolin gibi."

"Babası şimdiden gurur duyuyordur."

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldanıyor, sırtarak.

Maksim sırtarak gülümser. "Bayan Fiona. Sizi görmek ne güzel." "Merhaba... Teşekkürler." Biraz hazırlıksız yakalanmışım, ama nazikçe gülümserim.

. Biliyorum biliyorum kim kim kim ama biz hiç kruvasanlar eşliğinde sohbet etmedik.

"Aleksi hala seni rahatsız ediyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Maalesef."

Maksim, bu onun elinde olmayan bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Ona bir şans verebilirsin. Belki zamanla onu seversin."

"Küf gibi mi?"

"Aynen öyle," diyor Dimitri ciddi bir ifadeyle. "İnatçı. Öldürülmesi imkansız. Asla yalnız kalmazsın."

"Hayır, teşekkürler çocuklar." Kaşlarımı kaldırırım. "Her şeyin olduğu gibi kalmasını seviyorum."

Ellerini kullanmayı bilen iri yarı Rus olmadan...

Bu düşünceyi tamamlamadan önce boğazımı temizlerim.

Maksim eğilip fısıldadı. "Biliyor musun, uykusunda senin adını söylüyor."

Neredeyse boğuluyordum. "Öyle mi?"

"Çok tatlı," diye ekledi Maksim, tamamen ciddi bir şekilde.

"Neredeyse... romantik."

"Biraz da acıklı," diyor Dimitri omuz silkerek. "Ama hey, ben kimim ki yargılıyorum? Hiç aşık olmadım ki."

"İnan bana, o adam beni sevmiyor."

"Benim ailemde sevgiyi tam da böyle gösteririz." Emilia yanımda kıkırdıyor, gülmemek için zorlukla kendini tutuyor.

"Öyle mi?" Kafamı eğiyorum, bu konunun bir an önce bitmesini istiyorum. "Bunu bilmek güzel. Şimdi söyle bana, geceleri onu yatırmak için sırayla mı çalışıyorsunuz?"

"Bir programımız var," diyor Maksim.

"Eminim o da bunu takdir ediyordur." Kendime rağmen gülüyorum.

Dimitri sırttı. "Kim bilir. Belki bir gün aile oluruz." Hala gülümsemem sıkılaşıyordu.

"Evet," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Bu asla olmayacak."

"Sen öyle diyorsan." Dimitri elini salladı.

İkisi köşedeki bir masaya doğru yavaşça yürürken, Emilia masanın diğer tarafında gülümsemeye devam ediyor.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldikleri anda, Emilia eğilir. "Onları dinleme. Eminim senin adını söylemiyor. Muhtemelen senin yüzünü hedef alıştırması için kullanıyor."

"Ha. Ha." O buzlu suyunu içip kıkırdayan bana şakacı bir bakış atıyorum.

Gülmeyi sürdürmeye çalışıyorum, ama gülüşüm kayboluyor, mektup, Aleksei, ailemin bağları, her şey...

Bu çok fazla, her yönden üzerime baskı yapıyor.

Emilia'nın ifadesi değişir. "Hey, her şey yolunda mı?"

Konuyu saptırmaya çalışıyorum, parmaklarımla peçetenin kenarını büküyorum, ama baskı çok uzun süredir artıyor. O benim en iyi arkadaşım. Ben istemediğim sürece Konstantin'e hiçbir şey söylemez.

"Dün buluşmam gereken yatırımcıyı hatırlıyor musun?"

"Evet. Wesley, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "O. Tanıştık. Beni... bir yere götürdü."

Emilia kaşlarını çatı. "Nereye?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Rzvrt. Marinovların sahibi olduğu bir kulüp. Biliyor musun?"

Ağzı açık kalır. "Kahretsin. Evet, biliyorum."

"İnanamadım. O pislik, bana ne tür bir yer olduğunu söylemeden beni oraya götürdü. Ve ben ayrılmaya çalıştığımda... beni yakaladı."

Bütün vücudu gerildi. "Onu öldüreceğim."

"Aleksei çoktan öldürmüştür. Ya da öldürmeye çok yaklaşmıştır." Kafasını bana doğru çevirir. "Bir dakika, ne?"

Ellerime bakarım. "O ortaya çıktı. Wesley'i benden hiç zorlanmadan kopardı. Sonra adamları onu bir yere sürüklediler."

"Aleksi, aferin." Emilia gülümser. "Belki ona çok sert davrandım."

"Hayır. Onu hala nefret ediyoruz."

Gülümsemesi genişler. "Doğru. Tabii ki. Devam et."

Tereddüt ederek konuşmaya devam ettim. "Wesley'i bir daha görmedim, ama... bir şekilde, Aleksi ve ben..."

Emilia öne doğru eğildi. "Evet?"

Sırtışı artık tamamen yaramazlık

doluydu. "Biz..."

"Kelimleri kullan, avukat." Bu durumdan gerçekten çok keyif alıyor.

İnleyerek yüzümü kapatıyorum, iki parmağımın arasından ona bakıyorum. "Birlikte yattık."

"Oh, ne dedin?" Elini kulağına götürür. "Duydun beni."

"Duydum. Sadece tekrar duymak istedim." Ona bir peçete fırlatırım.

"Kapa çeneni."

Gözleri parlayarak peçeteyi uzaklaştırdı. "Ee... nasıldı?"

"Geçen seferkinden daha iyiydi," diye mırıldandım. "En azından"

"Gözleri büyüdü."

"Pardon, NE?! Benden sakladın mı?" Kollarını göğsünde kavuşturur.

İç çekerim. "Uzun hikaye."

"Oh, her ayrıntıyı dinleyene kadar buradan ayrılmıyoruz. Anlatmaya başla."

"Sana söylemek istemediğimden değil. Sadece... bu konuyu konuşmak istemedim. Çok kötüydü. Yani... bilirsin... O şey..." Elimi sallıyorum. "Ama bunun olmasına izin vermem. Hem de iki kez. Benim neyim var böyle?"

Yüzündeki ifade yumuşar. "Yargılamıyorum. Elbette."

Sol elini kaldırır ve bir erkeğin gözünü kamaştıracak kadar parlak elmas yüzüğü gösterir.

"Ama bu kadar," diyorum, ikimizi de ikna etmeye çalışarak.
"Kaşıntıyı giderdim. Bitti."

"Kesinlikle." Bana inanıyormuş gibi başını sallar. "Sen ne dersen o."

"Ciddiyim."

"Sana inanıyorum." Bir süre durur. "Sadece, kayınbirader olsak eğlenceli olurdu diye düşünüyorum."

İnlerim. "Sen delisin. O adamla *asla* evlenmem."

"Tabii." Suyu içip, hiç aldırış etmeden devam etti. "Ama çocuk istiyorsan, yeniden biriyle çıkmaya başlaman gerekecek."

Ben	Gözlerimi	gözlerimi	gözlerimi	"
sen	konusuyor	konaştun	konaştun	
konaştun				

"Hayır," diyor şüpheli bir masumiyetle. "Ama belki de konuşmalıyım."

"Tanrım, lütfen yapma."

Kahkahalara boğulduk ve günler sonra ilk kez yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

Emilia beni kendime getiriyor. Her zaman öyle olmuştur. Bana hala avukat olmayı hayal eden kız olduğumu hatırlatıyor. İyi şeyler yapmayı, kötü adamları hapse atmayı hayal eden kız. Karanlık gözleri ve seni zayıf düşüren elleriyle mafya üyelerine aşık olmayan kız.

Ama gerçek yine de ortaya çıkıyor. Aleksei'nin dün gece bana baktığı şekilde, sanki ben onun için çok değerli bir şeymişim gibi.

Beni sanki önceden bildiği bir harita gibi her santimini izlediği şekilde.

Ve bir an için, onun karısı olsaydım ne kadar çılgınca olurdu diye merak ediyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

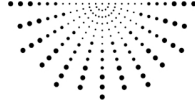
Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum, ama Emilia'nın bakışları sanki çok şey görmüş gibi keskinleşiyor.

"İyi olacak mısın?"

"Evet." Zorla gülümsüyorum. "Sanırım senin deliliğin bulaşıcı olabilir. Hemen karantinaya girmem lazım."

O sırtıyor. "Alışırısın." "Hemen karar vermeyelim."

ON ALTI. BÖLÜM

FIONA

Evden çıkmadan önce bile göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Aleksei ile hiçbir ilgisi olmayan, ama onunla her şeyi ilgisi olan bir baskı. Çünkü onu görmesem bile, sanki yangın söndükten sonra da cildime yapışan duman gibi onu hissediyorum.

Bir hafta oldu. Onun bana tekrar dokunmasına izin verdiğimden bu yana tam yedi gün geçti. Onun için dizlerimin üzerine çöktüğümünden ve bundan ne kadar hoşlandığımı nefret ettiğimden bu yana.

Ondan haber almadım. Onu görmedim bile. Ama hala beni izlediğini biliyorum.

Alışkanlıktan arabama binmeden önce posta kutusunu kontrol ediyorum, kapağı kaldırmadan önce elim soğuk metalin üzerinde bir an fazla kalıyor. Bugün mektup yok. Alaycı, gizemli tehditler içeren zarf yok.

Belki de bunları gönderen kişi sonunda sıkıldı. Ya da belki de bu sadece onların oyunlarının bir parçası.

Direksiyonun başına geçip kafamı boşaltmaya çalışırken yavaşça nefes veriyorum. Annemin dün bahsettiği yeni yatırımcıya iyi bir izlenim bırakmak istiyorsam bunu yapmam gerekiyor. Sorduğumda bana fazla bilgi vermedi, ki bunu garip buldum, ama sanırım Wesley olayından sonra aşırı temkinli davranıyor.

Tek bildiği, Wesley'in benimle tanıştıktan sonra vazgeçtiği. Ertesi gün gönderdiği mesajda öyle yazıyordu, ama ben onun gönderdiğine bile inanmıyorum. Tahminimce, onu bu mesajı yazmaya Aleksei zorladı.

Belki de çoktan ölmüştür. Araştırmadım. Bilmek de istemiyorum.

Her halükarda, annem çok kızgın. Bunu beklemiyordu, anlıyorum. Wesley'in kesin bir şey olduğunu düşünüyordu. Hatta onu korkutup kaçırmak için ne yaptığımı sordu.

Ona gerçeği söyledim. Onun iğrenç bir adam olduğunu. Bana elini sürdüğünü. Aile işimizin yakınında böyle birine ihtiyacımız olmadığını. O da bana hak verdi. Babam onu öldüreceğine yemin etti, ki bu çok komikti, çünkü o adam bir sineği bile incitemezdi.

Ana binanın yanındaki otoparka girdiğimde, birkaç araba dağınık bir şekilde duruyordu, ama biri göze çarpıyordu: Kesinlikle buradaki kimseye ait olmayan şık, siyah bir Bentley. Yatırımcı olmalı.

Sırtımı düzeltip çantamı alıp içeri giriyorum ve ofis kapısını bir kez çalıyorum.

"Girin," diye seslendi annem.

İçeri girer girmez gerginliği fark ettim. Kapı açılana kadar kanepede oturup fısıldaşıyorlardı. Annem aşırı parlak bir gülümseme takındı, babam ise... gözlerime bile bakmadı.

Neler oluyor böyle?

Kollarımı kavuşturup ayakta duruyorum. "Peki, o nerede?"

Babam soruyu geçiştirerek ensesini kaşırken, annem yavaşça ayağa kalkıyor.

"Mülkü gezmeye çıktı. Hepimiz oturup konuşmadan önce burayı tanımak istediğini söyledi."

İçimde bir şey kıvrılıyor. Tuhaf bir rahatsızlık hissi taş gibi yerleşiyor.

Bu durum şimdiden yanlış geliyor ve nedenini bilmiyorum.

Sonra annem ellerimi tutar ve sıkıca kavrar. Çok sıkı.

"Fiona," der nazikçe. "Bu işe açık fikirli yaklaşmanı istiyorum, tamam mı?"

Midem düğümlenir. "Neden? Ne oluyor anne?"

Gözleri parlıyor, çok fazla kırıyor, sanki bir şey saklıymış gibi. "Bu yatırımcı... ciddi. Ve bu bizim tek şansımız olabilir."

Babama bakıyorum ama o bana bakmıyor. Sadece kucağına bakıyor, elleri o kadar sıkı sıkı tutmuş ki, parmak eklemlerindeki deri solmuş.

"Bana neyi söylemiyorsun?" Gerilim artmaya devam ediyor. "Baba?"

Başını kaldırıyor, sanki bir suçu itiraf edecekmiş gibi nefesi kesiliyor. "Fiona, ben..."

Ama sonra onu duyarım: kabuslarımda duyduğum sesi.

"Günaydın, Sayın Savcı."

Hayır. Hayır, hayır, HAYIR!

Tüm kanım vücudumdan çekiliyor.

"Seni tekrar görmek ne güzel." Her hece kendini beğenmiş bir memnuniyetle dolu.

Dönmek istemiyorum. Ne göreceğimi zaten biliyorum. Ama yine de dönüyorum.

Kapı eşiğine yaslanmış, elinde kahve fincanı, saçları geriye taranmış, siyah gömleği, dalgalı kaslı bacaklarını saran, özel dikilmiş gri pantolonunun içine sokulmuş, Aleksei Marinov duruyor.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Bu olamaz. Olmamalı. Ailem onun ne olduğunu biliyor. Kim olduğunu. Ailesinin neler yapabileceğini biliyorlar. Asla böyle bir şey yapmazlar.

Değil mi?

Gözlerimi sıkıca kapatıp, onun ortadan kaybolması için dua ediyorum. Onun sadece bir halüsinasyon olduğunu. Ama gözlerimi açtığımda, o hala orada. Hala beni izliyor. Hala bana bu karar çoktan verilmiş gibi bakıyor.

Cesedimi çiğnemesi gerek.

"Hayır," diye bağıríyorum ve anne babama doğru dönüp,
"Kesinlikle olmaz."

"Sadece... onu dinle onu dinle," diye yalvarır,
sözleri ince "Lütfen, Fiona."

"Biz biz bu bu bu o ile Anne! Şu
Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Vay canına, Bayan Clark. Dalga mı düşünüyorsunuz bu
kadar yüksek bizi bizi Onur duydum."

"Siktir git Aleksei. Kimse seninle konuşmuyor." "Fiona!"

Annem beni çocukmuşum gibi azarlıyor.

"Hadi ama anne," diye alay ettim. "Ben ona çok daha
kötüsünü söyledim." "Öyle," diye mırıldandı Aleksei, o sinir
bozucu sırtışıyla yüzünde ... ve Tanrım, midem
midem ters için tüm tüm

yanlış

Bu tamamen yanlış. Her yönüyle.

"Tek istediğim, onu dinlemen." Annem yüzünü eliyle okşadı,
her yeri yorgunluktan gergindi. "Söylediklerini beğenmezsen, o
zaman... O zaman öyle olsun."

Ama ikimiz de ne demek istediğini biliyoruz.

Hayır dersem, her şeyi kaybederiz. Bağları. Miraslarını.
Bildikleri tek hayatı.

Bunu nasıl kabul edebilirim ki? Ama Aleksei Marinov'un
yardımını nasıl kabul edebilirim?

Gözlerim, cildimi ürperten, okunması imkansız bir yoğunlukla
dolu olan gözlerine geri dönüyor. Bana sanki çoktan kazanmış
gibi bakışlarına dayanamayıp başımı çeviriyorum. Bunun yerine,
beni büyüten iki kişiye odaklanıyorum. Bana her şeyi veren iki
kişiye. Şimdi boğulmakta olan iki kişiye, ve o bunu biliyor.

Buraya geldi çünkü onlar çaresiz ve benim yardım etmek
isteyeceğimi biliyordu.

Wesley'i bu yüzden mi kaçırdı?

Wesley'nin bana yaptıkları yüzünden değil... ama ailem
aracılığıyla bana zarar vermek istediği için mi? Bunların hepsi
başka bir oyun mu?

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim," diyor Aleksei sakın bir şekilde, gözleri bana sabitlenmiş.

Çünkü sen belanın ta kendisin.

"Sadece biraz zamanınızı rica ediyorum. Basit bir konuşma. Eğer biraz mahremiyet isterseniz, bahçede yürüyüş yapabiliriz. Sonra hayır demek serbest."

Tanrım, çığlık atmak istiyorum. Ama özel olarak konuşmak iyi bir fikir. Ona, aileme zarar vermesine izin vermeyeceğimi söyleyip defolup gitmesini söylediğimde, ailemin burada olmasını istemiyorum.

"Tamam." Gözlerim anne babama kayıyor. "Hemen dönerim."

"Tamam, tatlım." Annem gülümsemeye çalışıyor, ama gülümsemesi titriyor. "Burada olacağız."

Ve babam... hala bana bakmıyor. Şimdi nedenini biliyorum.

Aleksei kapıyı açmak için öne geçer, kolunu bir tür nezaket göstergesi gibi genişçe açar. Ben içeri girerim ve o da yanıma yaklaşır, aramızdaki hava gerginleşecek kadar yakın. Odunsu ve temiz kokan kolonyası bana doğru gelir ve tiksinti duymama rağmen içimde bir şeyler uyandırır. Tehlikeli bir tür rahatlık.

Güneş yükselmiş, ama sıcaklık bana ulaşmıyor. O yanımda olduğu sürece. Yemin ederim, ne yaparsam yapayım bu adamdan kaçamıyorum.

Kolunu belime doladı ve tadım terasını geçip köşeyi dönerken beni kendine doğru çekti, sesi alçaldı, yavaşça tırmanan bir hırıltı gibi tenimde ürpertti. "Seni bu kadar yakınımda hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Benim seni özlediğim gibi sen de beni özledin mi?"

"Aslında senin varlığını unutmuştum."

O, hafifçe gülerek, beni yumuşak bir hareketle kendine doğru çevirdi.

"Yalancı." Parmakları çenemi yakaladı, ağzını benimkine yaklaştırarak eğdi. "Benimle kavga ederken ne kadar ıslandığınızı çok iyi biliyorum. Ve bunu biraz fazla seviyorum."

Ben de öyle.

Hayır. Kes şunu!

"Ailem izliyor olabilir." Onu itmeye çalışıyorum ama kıpırdamıyor.

"Bırak izlesinler." Dudakları kulağımı okşadı, sinirlerimi ateşledi. "Beni ait olduğum yerde görmeye alışmalılar."

Gözlerimi kapatıp ciğerlerime nefes çekiyorum, sonra göğsünü itiyorum. "Rol yapmayı bırak, Marinov. Neden buradasın? Bu da senin oyunlarından biri mi? Çünkü yemin ederim, aileme zarar vermeyi aklından bile geçirirsen..."

Kahkahası kuru, neredeyse acımasızdır ve sonunda beni bırakır. Teras sandalyelerinden birine doğru yürür, midemi düğümleyen bir sakinlikle hareket eder. Teras boştur; misafirler için henüz çok erkendir. Neyse ki.

Sanki nazik bir öğle yemeğindeymişiz gibi, rehine pazarlığı değil, benim için bir sandalye çekiyor. Aklımın sesine karşı, oturuyorum.

Karşımda otururken bir an beni inceler, bakışları hiç kaymaz. "Yaralanıp yaralanmayacakları tamamen sana bağlı."

İçimden bir ürperti geçer. "Bu ne demek şimdi?"

Sanki konuşmadan sıkılmış gibi gömleğini düzeltiyor. "Sen gelmeden önce güzel bir sohbet ettik, ama artık her şey sana bağlı. Onların tüm geleceği senin ellerinde, Bayan Clark."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. "O zaman lafı dolandırmayı bırak da sadede gel."

Gülümsemesi genişliyor. "Onlara bir anlaşma önerdim. Bağları kurtaracak, geleceklerini güvence altına alacak ve borçlarını silecek bir anlaşma."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Marinov Holdings kontrolü ele alacak. Yatırım yapıp, genişleyecek, kârlı hale getirecek ve hisselerin yüzde elli birini elimizde tutacağız. Ama..." Bir an durup, aramızda bir sessizlik yaratır, sonra öne eğilir, dirseklerini masaya dayar ve gözleri benimkilere bakar. "Bir şart daha var."

Omurgamdan korku yayılırken yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. "Nedir o?"

Bakışları vücudumu tarar. "Benimle evlen."

Çenem düşer ve boğuk bir kahkaha çıkar. "Şaka yapıyorsun."

Ama yüzündeki ifade değişmedi. Aksine, yüz hatları sertleşti.

"Aman Tanrım... Sen gerçekten ciddiymişsin."

"İş konusunda şaka yapmam, Bayan Clark." Sesi sakın, çok sakın. "Ailenizi kurtarmak mı istiyorsunuz? O zaman benim karım olun. Sizi asla sevmeyecek bir adama bağlanın."

Her kelime hor görmeyle dolu ve bunu vücudumun her zerresinde hissediyorum. Başından beri planı bu muydu?

Omurgam kaskatı kesildi. Bu bir ölüm cezası.

"Neden? Neden böyle bir şey isteyeyim ki? Bu senin de hayatın. Neden nefret ettiğin birine bağlanmak isteyeyim ki?"

"Çünkü..." Eli boğazıma kayıyor, ilk başta hafif ve aldatıcı bir şekilde nazik, ta ki parmakları boynumu kavrayıp sıkmaya başlayana kadar. Beni güçsüz hissettirecek kadar sert. "Beni yok etmeye yemin ettiğinde, ben de bir söz verdim." Sıkışını sıkılaştırıyor. "Bir gün, senden her şeyi alacağım."

Soğuk bir heyecan damarlarıma yayılır.

"Ve şimdi..." Başparmağı çene hattımı izliyor. "Bunu yapmak için mükemmel bir yol buldum."

Bana yaklaşır, bakışları bir fitil gibi yakıcıdır. "Beni parmaklıklar arkasında çürümemi istedin. Ama bunun yerine, benim yüzüğümü takma şerefine nail olacaksın. Benim adımları taşıyacaksın. Ve her gün yatağımı paylaştığın her gün, bedenini paylaşacaksın..." Parmakları sıkışır, boğazımdan nefes nefese bir inilti çıkarır. "Sana başarısız olduğumu hatırlatacağım. Tüm hayatının o güzel yüzünde patladığını ve kibriti *benim* yaktığımı."

"Sen hastasın." Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem titriyor.

"Belki. Ama artık sen benimsin, moya okhotnitsa, iyi günde, kötü günde."

Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama beni bırakmıyor.

"Yapmayacağım."

"Peki." Omuz silkerek beni bırakır ve sanki bu onun için hiç önemli değilmiş gibi geri adım atar. "Ailene anlaşmanın iptal olduğunu haber vereceğim. Kızlarının hayatta kalmak yerine gururunu tercih ettiğini söyleyeceğim. Ama şunu bil ki: Eğer kabul etmezsen, onlardan *her* şeylerini alacağım. Son kuruşlarına kadar her şeylerini yakıp kül edeceğim, üstlerinde sadece giydikleri kıyafetler kalacak, ama onları da onlardan alacağım."

Korku, çıkamayan bir çığlık gibi göğsümü parçaladı. Ona, gözlerindeki soğuk kesinliklere baktım ve anladım...

Bizi blöf yapmıyor.

Arkasını dönüp, sanki az önce tüm dünyamı yerle bir etmemiş gibi, arkasına bakmadan uzaklaşıyor. Nefesim hızlanıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Bunu yapamam. Onunla evlenemem. Hayatımı cehenneme çevirecek.

Ya çocuk isterse? Tanrım, onunla çocuk sahibi olamam.

O uzaklaştıkça, korku kemiklerime daha da derinlemesine işliyor.

Ağzımı açıyorum. "Bekle!"

Durur, yavaşça döner, sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi bakışları omzunun üzerinden kayar. "Evet?"

Dudaklarım açılır. Aklım parçalanır. Düşünemiyorum. Ama o ofisteki ailemi görebiliyorum: gözlerindeki korku, geleceklerinin ağırlığı üzerlerine çökmüş.

Benim için çok şey yaptılar. Üniversite. Hukuk fakültesi. Hatta evimi almama bile yardım ettiler. Onlara nasıl sırtımı dönebilirim?

Ama bu adamla nasıl evlenebilirim?

Gerçekten başka seçeneğim var mı? Bana bir seçenek sunuyormuş gibi görünebilir, ama bu pek de bir seçenek sayılmaz. Hepsi göz boyamaktan ibaret.

Yine de... bu durumun kalıcı olması gerekmez. Emilia yardımcı olabilir. Konstantin devreye girip kardeşi ile konuşursa, tüm bu olay sona erebilir. Belki Aleksei evliliği gerçekleştirmek istemez. Belki evlenirse benden boşanır. Benim için bir çıkış yolu olmalı, ama ailemin böyle bir seçeneği yok.

Sözler boğazımdan çıkarken, içimde bir acı yükseliyor.

"Yapacağım," diye fısıldıyorum. "Seninle evleneceğim."

Yüzünde, cilalı ve zehirli bir gülümseme belirir. "Tabii ki evleneceksin."

Tanrım, o kibirli bakışı yumruğumla silmek istiyorum.

"Ama şartlarım var," diye diyorum, o yaklaşırken.

Kafasını hafifçe eğdi, bir kaşını kaldırdı. "Elbette.

Şampanya eşliğinde konuşalım mı?" "Bozuk

cam yutmayı tercih ederim."

"Bu ayarlanabilir." Parmakları elimi hafifçe okşadı, ama vücudum daha fazlasını istiyordu. "Bu evlilikten kaçış olmadığını anlıyorsun, değil mi?" Eli daha yukarı çıkıp boğazımı kavradı. "Son nefesini verene kadar benim karım olacaksın."

Kolunu indirip gitmeye başlar, ama önce şunu ekler: "Nasıl bir duygu, Sayın Savcı? Kontrolün olmaması?"

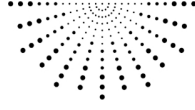
Elimi yumruk yapıyorum.

"Yeni hayatınıza hoş geldiniz Bayan Marinova. Eminim çok hoşunuza gidecektir. Belki." Kıkırdar.

Buna razı olduğuma inanamıyorum. Ruhumu şeytana sattım ve tek başıma hayatımın en büyük hatasını yaptım.

Ve geri dönüşün mümkün olduğunu sanmıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ALEKSEI

O HER ZAMAN evet diyecekti. Eğer demeseydi, ben onu evet demeye zorlardım.

Fiona Clark'ın benden uzaklaşacağı bir dünya asla olmayacaktı. O her zaman benim olacaktı.

O benim özgürlüğüm için geldi, şimdi de ben onun özgürlüğüne sahibim. İşler böyle yürür.

Onun koridorda yürüdüğünü izlemekten zevk alacağım, çünkü teslim olmanın onu ne kadar öldürdüğünü biliyorum. Kendini bana teslim etmenin.

Bunun benim için bir kayıp olduğunu mu düşünüyor? Onunla evlenmenin benim için de bir tür yenilgi olduğunu mu?

Hayır. Bu bir zaferdi. O benim ödülüm.

Hiçbir şey kaybetmedim. Onu sahiplendim. Damgaladım. Satın aldım. Ve şimdi, beni herkesten daha fazla kafese kapatmak isteyen tek kadına istediğim her şeyi yapabilirim.

O henüz farkında değil, ama bu evliliğin tadını onun hayal edebileceğinden çok daha fazla çıkaracağım. Onunla boşanırsam, bunun sebebi gözlerindeki ateşe artık tahammül edememem olacaktır. Ama içimden bir ses, bunu asla yapmayacağımı söylüyor.

Çünkü ona tekrar özgürlük vermek? Kendisi için kuracağını düşündüğü hayatı yaşamasına izin vermek? O gelecek artık yok. O artık bana bağlı. Çözülemeyecek kadar sıkı bir düğüm gibi

kan, ihanet ve intikamın tatlı tadı ile birbirine kaynaşmış.

Biz buyuz. Her zaman böyle olacağız.

"Bu sahte evlilik ne zaman resmileşecek?" Bu sözler, sanki fiziksel bir acı gibi boğazını yakıyor.

Gülümsüyorum ve gözlerindeki öfke parıltısı bunu daha da tatlı hale getiriyor. "Bir hafta sonra. Benim evimde. İstedğin kişiyi davet et. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi, karıcığım."

Bu söz üzerine çenesindeki kaslar gerildi.

Zamanla alışacaktır.

"Yani, bu büyük bir düğün falan olmayacak, değil mi?

Sadece aileniz olacak, değil mi?"

Başımı eğdim ve gözlerindeki panik parıltısını yakaladım. Hayır, büyük bir şey planlamamıştım. Basit tutacaktım.

Ama şimdi? Şimdi tüm dünyanın izlemesini istiyorum.

"Tabii ki büyük olacak," diyorum, onun keskin nefesini tadını çıkararak. "Tanıdığım herkes orada olacak. Bir Marinov evlendiğinde, bu büyük bir olaydır."

Sanki darbeye hazırlık yapar gibi kaskatı kesilir. "Böyle bir şeyi planlamak için bir hafta yeterli değil."

Ona yaklaşıp, sinirlerini gıcırdatacak kadar sesimi alçaltıyorum. "O zaman ailemi tanı mıyorsun. Her şey halledilecek."

Elimi kaldırıp parmaklarımı çenesinin altına kıvırıyorum, başparmağımla alt dudağının yumuşaklığını okşuyorum. Bu temasla penisim zonkluyor. Nefesinin hafif titremesiyle.

O ağız. Tadına baktım. Onu sahiplendim. Ama daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlasını.

Artık benim. Sahip olmak için. Mahvetmek için. Tadını çıkarmak için.

Bu saplantı bir hastalık. Ama onu tedavi etmeye çalışmayı bıraktım.

Kontrolümü kaybetmeden önce kendimi geri çekmeye zorluyorum. Onda böyle bir etki var, kanımı kaynatıyor.

"Ben gelinlik giymiyorum." Hala bir şeylerin kontrolü kendisindeymiş gibi elini beline koyar.

Kuru bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. "Hiçbir şey giymemeni tercih ederim, ama istediğim her şeye sahip olamayacağıma göre, iyi bir eş ol ve gelinliği giy. Aslında..." Saatime bakıyorum. "Bu özel günümüz için seçtiğim gelinlik yaklaşık iki saat sonra evine ulaşacak."

Ağızı açık kalır. "Ne?!"

Parmaklarım onun yanağına doğru kayar, bakışlarım onun her santimini içine alır. Her asi, kirli, güzel santimini.

"Korkarım ki, *hayır demek* senin için bir seçenek değildi."

O irkilir, ama arzusu bir hain gibi içinden geçer.

"Fildişi rengini seçme cüretini gösterdim. Sana ne kadar yakıştığını hatırlıyorum."

Gözleri kısılr. "Benim bedenimi nereden biliyorsun ki?"

Sırıttıyorum.

O inleyerek kolumu itti. "Sen gerçekten delisin.

Seni parmaklıklar arkasına sokamamış olmam bir trajedi." "Ah, ama o zaman mutlu küçük birliğimiz olmazdı.

Ve bu, detka, asıl suç olurdu." Yine yanağını avuçlarım.

Elimin altında vücudu gerilir, sonra elimi itip uzaklaştırır ve ben hangisinden daha çok zevk aldığımı bilemem: onun direnişinden mi, yoksa onu ne kadar kolay kırabildiğimden mi?

"Bazı temel kurallar belirlemeliyiz."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Peki bunlar ne

olacak?" "İşimi bırakmayacağım."

"Peki. Ailede bir avukatın olması işimize yarayabilir." Yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Ama benimle ne yapacaksın? Varlığımı yok sayacak mısın? Beni utanç verici küçük sırrın gibi dolaba kilitleyecek misin?"

"Evet, aynen öyle." Gözleri kısılr. "Bunun nasıl olacağını şimdi anladığın için mutluyum. Benim dünyamda, Emilia dışında, sen sadece bir zamanlar hapse atmaya çalıştığım bir adamsın."

Gülümserim, dudaklarımı şakağının kenarına sürerim. "Bu bana söylediğin en romantik şey, moya ptichka."

"Sen bunu bende ortaya çıkarıyorsun."

"Başka ne var? Devam et. Ne istediğini söyle. Verici bir ruh halindeyim."

"Ayrı yatak odaları. Tartışmaya açık değil."

Boğazımdan yüksek, mizahsız bir kahkaha kopar. "Bu çok sevimli. Ama hayır."

Kaşları birbirine yaklaşır. "Bu tartışmaya açık bir konu değil..."

Onu durdurdum, belinden tutup kendime doğru çektim. Nefesini keserek göğsünü göğsüme bastırdı.

"Hala anlamamış gibisin." Bakışlarım o öfkeli, mükemmel gözlere kaydı. "Her gece benim yatağında olacaksın. Tam da ait olduğun yerde."

Elleri göğsümü itti ama ben kıpırdamadım. Kıpırdamayacaktım.

"Bu vücuda ne zaman istersem, ne istersem yapacağım. Çünkü sen benimsin, Fiona." Ağzım kulağına değiyor. "Her santimi benim kirletmem için var. Ve bunu yapacağım."

Dudaklarım onunkilere bir saç teli kadar yaklaştığında kirpikleri aşağı indi. Titremesini, duvarlarında örümcek ağı gibi yayılan küçük çatlakları hissedebiliyorum. Bir kez daha itersem, kırılacak ve istediğim gibi adımı fısıldayacak.

"Bu hiçbir şey ifade etmez," diye fısıldadı.

Dudaklarım onun dudaklarının köşesine değiyor. "Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilim zorla içeri giriyor. İlk başta direniyor, avuçlarını göğsüme dayıyor, ama bizim direnişimiz asla uzun sürmez.

Parmakları gömleğimi çeker ve beni kendine doğru çeker. Benim için inler, alçak ve yıkık bir sesle, ve bu beni adrenalini patlaması gibi vurur. Elim saçlarına kayar, öpücüğü derinleştirirken sıkıca kavrarım, vücudu bana erir, kalçaları itiraf etmeyeceği bir içgüdüyle hareket eder.

Blyat. O mükemmel. Fazla mükemmel. Ve benden çıkardığı şey için ondan nefret ediyorum, ama aynı zamanda daha fazlasını istiyorum

. Bu acımasız bir bağımlılık ve bunun için onu cezalandırmak istiyorum.

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum: kızarmış, dudakları şişmiş, gözleri aynı ihtiyacın yakıcı ateşi ile kararmış.

"Bu çok eğlenceli olacak," diye fısıldıyorum çenesine, hala dilimde onun tadını hissederek fısıldarım. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum, Bayan Marinova."

Yutkunur. "Aileme veya işlerine zarar vermeyeceğine söz veriyor musun? Çünkü onlara bir şey yaparsan..." Bakışları sertleşir. "Uykunda seni öldürürüm."

Dişlerim alt dudağımı ısırırken göğsümde düşük bir ses titrer. "Beni heyecanlandırmak için bilerek böyle şeyler mi söylüyorsun?"

O inleyerek göğsüme vurur. "Bunu senden duymam lazım, Marinov."

Onun bileğini yakalayıp ağzıma götürüyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, nabız noktasına yavaşça bir öpücük konduruyorum.

"Sözümü tutarım. Uslu durursan, ailen güvende olacak." Ona yaklaşıyorum, vücudunu titretmeye yetecek kadar sıkı tutuyorum. "Ama eğer uslu durmazsan..." Sesim alçalıyor. "Her şeyi yakıp kül ederim ve sana ön sıradan bir koltuk veririm. Anlaştık mı?"

Yüzünün bükülüşünde vahşi bir şey var, öfkesi o kadar parlak ki neredeyse güzel görünüyor.

"Beni bu evliliğe zorlamanın bir tür zafer olduğunu mu düşünüyorsun?" Keskin bir kahkaha atarak başını salladı. "Sen, bir şeyi kanıtlamak için başkalarını incitmek zorunda kalan zavallı bir adamsın. Beni istediğin kadar nefret et, Aleksei, ama sen yine de bir suçlusun. Ve ben yine de bir savcıyım." Çenesini kaldırdı, gözleri o kadar ateşliydi ki nefesim kesildi. "Ben işimi yaptım. Ve yine yapardım."

Onun içindeki ateş, sikimi taş gibi sertleştirir. Boğazını tutarım, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde dururken, parmaklarım onun terbiyeli olmayı öğrenmesi için yeterince sıkar.

"Eğer ön sevişme istiyorsan, detka..." Dudaklarım onun dudaklarını izler. "Tek yapman gereken istemektir."

Elim aşağı kayar, i uyluklarını okşar. Titrer ve dudakları açılır, öfke ile çok daha tehlikeli bir şey arasında kalmış bir nefes alır.

"şu haline bak..." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum. "Benim için ne kadar kolay boyun eğdiğine bak. Artık benimsin, Fiona. Her anlamda."

Gözleri parladı, çoğu erkeği geri çekilmeye zorlayacak türden bir öfkeyle doluydu.

Ama ben değil. Bu sadece durumu daha da tatlı hale getiriyor.

"Asla senin olmayacağım, Aleksei Marinov. Ne kadar uğraşırsan uğraş. Ne dilerse ya da hayal edersen et, bu asla olmayacak."

Ağzımın bir köşesi gülümser. "Bunu göreceğiz."

Elimden kurtulur, yanakları kızarak geri çekilir. Onu bırakırım. şimdilik.

"Son bir şey daha." Ceketimi düzeltip, ayrılmak için dönmüşüm bile. "Benimle birlikte yaşayacaksın. Eşyaların düğünden bir gün önce toplanacak. O zamana kadar toparlan, yoksa ben senin için toparlamaktan çekinmem."

"Sen tam bir zehirsin Aleksei!"

Omzumun üzerinden geriye doğru bakıyorum, dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Damarlarda dolaşan biraz zehirden hoşlandığını hissediyorum."

Göğsü inip kalkıyor. "Sen delisin."

Kapıya doğru yürürken, onu göz ucuyla izliyorum. "Cehenneme hoş geldin, aşkım."

Ona bir öpücük gönderirim, o da bana orta parmağını gösterir. Tanrım, onun ateşli tavrını çok seviyorum.

FIONA

Mutfağında dururken, arkamda su ısıtıcısı cızırdayan bir an, bunun bir tür psikolojik çöküntü olup olmadığını gerçekten merak ediyorum. Resmi olarak tamamen çıldırıp, yastıklı odaya mı girdim?

Çünkü bunun gerçek olması imkansız. İki saat önce, nefret ettiğim bir adamın bana evleneceğimizi söylediği imkansız. Gelinliğimin yakında geleceği imkansız.

Ne tür bir gelinlik olduğunu bile sormadım. Çılgılık atmamak için çok uğraşıyordum.

Su ısıtıcısı keskin bir sesle kapanır ve ben, seçtiğimi hatırlamadığım bir çay poşetinin üzerine su dökerim. Kupa fincanı sıkıca tutar, buhar ve papatya kokusunu içime çekerim, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Aleksei Marinov ile evleniyorum.

Emilia'ya bile söylemedim. Ne diyeceğim?

Ama onun için durum farklı. Her şeye rağmen kalmayı seçti. Ve Konstantin, Aleksei'nin beni hor gördüğü gibi onu hiç nefret etmedi. Aleksei benim acı çekmemi sağlayacak.

Daha fazla düşünmeden kapı çalınır. Kupa tezgahın üzerine bırakıp, isteksizce hareket ederim, elbisenin geldiğini biliyorum. Kapıyı açtığımda, *Vogue* çekiminden çıkmış gibi görünen iki kadınla karşılaşmayı beklemiyordum.

"Bayan Marinova?" Uzun boylu olan, bunun benim adım olmadığını çok iyi bilmesine rağmen gülümsüyor. En azından şimdilik.

Igh. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ben Claire, bu da Kelly. Bay Marinov, bizi beklediğinizi söyledi."

Siyah Ralph Lauren giysi çantalarını ve kırmızı Cartier ve Chanel çantalarını alıyorum.

Eğer şeytanla evlenmek zorundaysam, en azından güzel görünmeliyim.

"Doğru. Evet." Kapıyı daha fazla açıp kenara çekildim, böylece elbiseleri ve diğer eşyalarını içeri sokabilsinler.

Ayakkabılarını antrede çıkarırlar ve ben onları yatak odasına götürürüm, orada her şeyi yatağın üzerine koyarlar.

"Bay Marinov çok net talimatlar verdi. Dantel, ince askılar, kalp yakalı, balık kesim, kloş tül ve etek ucuna yakın çiçek aplikesi boyunca küçük boncuklu elmaslar," diyor Claire, ilk çantayı açarken.

"Bütün bunları söyledi mi?"

"Notları vardı," diye ekliyor Kelly neşeyle. "Hayalinizdeki gelinliği bulmanızı gerçekten çok istiyordu. Sürpriz olsun diye, dedi."

Şok oldum lan.

Onlar fermuarını açtıklarında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elbise muhteşemdi. Fazlasıyla muhteşemdi. Masallarda hayal ettiğiniz türden bir elbise... Tabii masal, psikolojik manipölasyon ve acımasız hakimiyet seven biri tarafından yazılmışsa. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten evlenecek olsaydım, tam da böyle bir elbise giyerdim.

Kendi düğünümü hiç hayal etmemiştim. Elbiselere ve yüzüklere bakıp gelecekteki kocamın nasıl biri olacağını merak eden türden bir kız değildim.

Ve kesinlikle kendimi bir Rus mafya üyesiyle evlenirken hayal etmedim.

Gözlerim, narin askılara ve trenin yakınındaki boncuk işçiliğinin ışıltısına takılıyor. Dantelin alt kısmında dalgalanışına. Bu, gördüğüm en güzel şey ve en yakın pencereden kupamı fırlatmak istememe neden oluyor.

"Denemek ister misin?" diye soruyor Kelly.

Hayır. Evet. Elbiseyi alabilir miyim, ama nişanlıyı alamaz mıyım?

Kendi ağzıma güvenemediğim için başımı sallıyorum.

"Tasarımcı, Bay Marinov'un memnun kalacağından emin olmak istediği için elbise iki beden olarak tasarlandı." Boğazını temizledi.

"Ve sizin memnuniyetiniz de elbette önemli," diye ekledi Claire, bunun nasıl algılanabileceğini fark ederek.

Doğru. Elbette. Her şey benimle ilgili.

"Size biraz mahremiyet sağlamak için dışarı çıkacağız," diye devam ediyor Claire. "Hazır olduğunuzda bize haber verin."

"Tamam."

Onlar çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz, ilk elbiseyi alıp halının üzerine koyuyorum ve içine giriyorum.

Elbiseyi yukarı çektiğimde, sanki başka birinin hayatını giyiniyormuşum gibi gerçek dışı bir hisse kapıldım. Silah gibi gözleri ve her gülümsemesinde tehdit barındıran bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyen biri gibi.

Onları çağırıyorum ve beni korsenin içine sıkıştırmaya başlıyorlar. İşlerini bitirdikten sonra, sanki sergilenen bir oyuncak bebekmişim gibi bana bakıyorlar.

"Çok güzelsin!" diyor Kelly coşkuyla, ben ise gözlerimi yuvarlayarak bakıyorum.

"Hadi, sana onun seçtiği ayakkabıları giydirelim." Aylık maaşımdan daha pahalı görününen bir çift gümüş topuklu sandalet alıyor. "Her şeyin bedenini yazmış, yani bunlar sana uyacaktır. Çok heyecanlı olmalısın!"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Çok heyecanlıyım." Sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyorlar.

Claire bağlar küpeler bir takıyor. Elmas çiviler o kadar parlak ki, yemin ederim geleceği görebiliyorum.

Bir adım geri çekilirken sırtıyor. "Mükemmel."

"Hadi seni aynaya götürelim." Kelly beni odamdaki uzun aynaya doğru yönlendirir.

Ve kendimi gördüğümde, bir an duruyorum. Çünkü çok... güzel görünüyorum.

"Bu elbise ne kadar?" Avuç içlerim yumuşak kumaşı okşarken, bunun kolaylıkla binlerce dolar olduğunu biliyorum.

Birbirlerine bakışırılar.

"Bu önemli değil, değil mi?" diyor Kelly.

"Benim için önemli." Aynadan onlara sert bir bakış atarım.

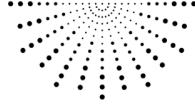
"Ne kadar?"

"Uh..." Claire ağzını boğazını boğazını "Şey, şey, bir noktadan beş."

"Bir buçuk mu?" Gözlerimi kısıyorum. "Bin mi?"

O gülüyor. "Tabii ki hayır. Milyon."
Boğazım düğümleniyor. "Ne... ne?"
"Özel siparişti. Senin için özel olarak yapılmıştı."
Dönüp bakarım. "Özel olarak ne demek?" Kalbim çarpıyor,
başım dönüyor. "Bu elbiseyi ne zaman sipariş etti?"
Aralarında bir kez daha bakiştılar. Daha fazla
tereddüt ettiler. "Bay Marinov'a sormak
isteyebilirsiniz..."
"Hayır," diye ters bir sesle cevap veriyorum, sesim onu kesip
geçecek kadar keskin. "*Sana* soruyorum."
Claire yutkunur. "İki aydan fazla oldu. Tam tarihi bilmiyorum."
Kalbim mideme düşer.
Bunu planlamış. Evliliği. Bağ anlaşmasını. Her şeyi.
Nefes alamıyorum.
"Bu elbiseyi çıkar, sonra git."
"Ama..."
"Hemen."
Hızla başlarını sallıyorlar, benim kontrolümü kaybetmek
üzere olduğumu açıkça hissediyorlar. Kelly korsenin dantel
bağcıklarını çözüyor, Claire ise elbisenin askılarını çözmeme
yardım ediyor. Diğer giysi çantasını alır almaz odadan çıkıyorlar
ve beni hiç istemediğim bir gelecekle baş başa bırakıyorlar.
Yatağa çöküyorum, milyon dolarlık elbisenin ağırlığı hala
tenime yapışmış durumda. Ailem olmasaydı, bu elbiseyi
paramparça edip ona kalıntılarını bir paket içinde gönderirdim.
Ama bunu yapamam. Her şeyimi kaybetme pahasına bile
olsa, uzun vadeli bir oyun oynamak zorundayım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

FIONA

Gözlerimi her kapattığımda, onu tekrar görüyorum.

Soğuk. Zalim. Kendinden çok emin. O affedilmez sözleri ağzımdan kaçırdığım anda, ağzının kenarındaki o kendini beğenmiş küçük kıvrım.

Seninle evleneceğim.

Şimdi ertesi gün ve ben ofise girdiğimden beri otomatik pilotta çalışıyorum, o aptalca pahalı elbise dolabımda asılı duruyor ve bana bundan sonra olacakları hatırlatıyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve işime konsantre olamıyorum.

Dava dosyaları bulanıklaşıyor ve yemin ederim ki bir raporda aynı cümleyi üç kez yazdım ama hala ne yazdığını hatırlayamıyorum. Saatler, benim monitöre bakarken, dünyanın kenarları sessizce çözülürken geçti.

Dana bile fark etti.

Öğleden sonra, masama eğildi, kaşlarını o yumuşak anne tavrıyla çatladı. "İyi misin?"

Tabii ki yalan söyledim. Yorgun olduğumu söyledim. Başım ağrıyor. Yeterince kahve içmedim.

Ne demeliydim ki?

*Hey, hapse atmaya çalıştığım gangsteri hatırlıyor musun?
Haftaya onunla evleniyorum. Önemli bir şey değil.*

Bana baskı yapmadı ama gözlerinden anladım ki bana inanmamıştı.

Belki de bu yüzden iş çıkışı beni dışarı davet etti. Diğer savcılarla içki içmek için. Biraz rahatlamak, biraz dedikodu yapmak için. Normalde gülümser, bir bahane uydurur ve eve gidip Netflix ve şarapla vakit geçirirdim.

Ama bugün? Neden olmasın ki? Hayatım zaten bitmiş gibi geliyor. Kendi cenazeme kadeh kaldırayım bari.

Çünkü başka seçeneğim ne ki? Eve gidip duvarlara mı bakayım? Kendim girdiğim kafeste cezamızı çekene kadar saatleri mi sayayım?

Saate bakıyorum. Gitme zamanı neredeyse geldi.

Midem bulanıyor. Birkaç iş arkadaşım ile bir bara girmekten korktuğum için değil. Orada olup olmayacağını bilmediğim için. Beni takip edip etmeyeceğini bilmediğim için. İçkimi içerken başımı kaldırdığımda, her zamanki gibi karanlık bir köşeden beni izlediğini görmeyeceğimden emin olamadığım için. Sanki çağırdığım ve kaçamadığım bir lanet gibi.

Tanrım, hayatım ne zaman bu kadar çarpık bir reality şova dönüştü?

Uber'den indiğimde, topuklarım barın dışındaki çatlak kaldırımında tıklıyor, telefonum titriyor ve Emilia'nın adı ekranda yanıyor.

"Selam." Çantamın askısını düzeltirken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Selam. Oraya vardın mı?"

"Evet. Bara yeni geldim. Dana ve diğerleri benden önce gelmişler. Çıkmadan önce bir özeti bitirmem gerekiyordu."

"Peki, iyi eğlenceler. Gelemediğim için üzgünüm. Hamile bir kadının barda vakit geçirmesi, diş kökü tedavisi kadar çekici geliyor."

Dudaklarım hafifçe gülümsüyor. "Anlıyorum. Sadece... senin burada olmanı istedim." Hayal kırıklığıyla mücadele ediyorum. "Ama seni suçlamıyorum."

Bir an sessizlik olur.

"Tamam," der nazikçe. "Ne oluyor? Sesin... tuhaf geliyor."

Kapının önünde durup, kaldırımın üzerindeki neon ışıklarına bakıyorum.

"Er ya da geç öğreneceksin zaten." Boğazım düğümlenir, zorla sözleri ağzımdan çıkarırım. "Aleksi, onunla evlenmezsem ailemi mahvedeceğini söyledi. Düğün önümüzdeki hafta olacak."

Keskin bir nefes alır ve "Onu öldüreceğim" der.

"Hayır." Cevabım hızlı, neredeyse panik içinde. "Yapma. Onlara bir şey yapma riskini göze alamam."

Yavaş ve öfkeli bir şekilde nefes verir.

"Ailemin şu anda bir zafere ihtiyacı var," derim, daha sessizce. "Bana ne olacağı umurumda değil, ama onun onları da benimle birlikte dibe çekmesine izin vermeyeceğim."

"Yardım edeceğim. Konstantin'le konuşacağım. Bir çaresini buluruz. Bu işten paçayı kurtaramayacak."

Gözlerim kapanır. Sormama bile gerek yoktu.

"Teşekkür ederim. Cidden."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sonra konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum."

"Evet. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp, telefonumu çantamın derinliklerine sokup omuzlarımı dikleştiriyorum. Sonra kapıdan içeri girip, müzik sesleri, loş ışıklar ve düşüncelerinizi dağıtan bar gürültüsüyle karşılaşıyorum. Dana, ofisten diğer iki kadınla birlikte yüksek masanın etrafında toplanmış, bana el sallıyor.

"İşte geldi!" Dana gülümsüyor. "Biz bir tur içki sipariş ettik bile. Umarım hazırsındır."

Bana pembe bir shot uzattı, ben de ne olduğunu sormaya bile tenezzül etmedim.

"Şerefe!" Bardağını benimkine çarptı, diğerleri de onu takip etti.

"Şerefe," diye mırıldanıyorum, kendi idamımı kutlar gibi shot'ımı kaldırıyorum.

İçki boğazımı yakıyor ve şimdiden bir tane daha istiyorum. Barmeni çağırıyorum ve bir tane daha istiyorum, Dana eğlenerek kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam, kızım, hadi gidelim!"

Tanrıya şükür yarın Cumartesi. Kötü seçimlerimin etkisini uyuyarak atlatabilir ve birkaç saatliğine hayatımın cehenneme dönmediğini hayal edebilirim.

Bir sonraki içki her şeyi uyuşturuyor. Öfke, korku, Aleksei'nin beni uçuyormuşum gibi hissettirip sonra da altımdaki zemini çekip alması. Üçüncü içkide uzuvlarım gevşemeye başlıyor ve derimin altında garip bir karıncalanma hissediyorum.

"Vay canına, kızım," Dana gülüyor. "Bu gece neyin var?"

"Hiçbir şey," diyorum çok çabuk, elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Sadece kendimi bırakmak istedim."

Dans pistine geçiyoruz ve onların beni ortaya çekmesine izin veriyorum, bas sesleri göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi yankılanıyor. Işıklar bulanıklaşıyor, bedenler kollar ve bacaklar arasında sallanıyor, kahkahalar yükseliyor. Bir an için kendimi bu ortama kaptırıyorum, gelecekteki kocam hakkında hiç düşünmüyorum.

Belime bir el değene kadar, gergin bir şekilde bekliyorum, uzun boylu, düşünceli, sakallı ve seksi el dövmeleleri olan bir Rus bekliyorum. Ama ne yazık ki, bulduğum tek şey ucuz bir taklit.

"Hey," dedi adam, bana sırtarak. "Dans etmek ister misin?"

"Hayır." Kafamı sallayıp nazik bir gülümseme zorladım. "Bir içki daha alacağım."

Kalabalığın arasından geçerek, onun arkamdan statik elektrik gibi yapışıp kalmasını görmezden geliyorum. Bara geri dönüp, bir tabureye oturuyorum ve nefes alıyorum.

Adam yanıma oturur. Sipariş vermek için ağzımı açarım ama o benden önce davranır.

"Ben ısmarlıyorum."

Her şeyimle hayır demem gerektiğini biliyorum. Ama kafam hala uğulduyor ve belki de yeni erkek hepsini öldürmeden önce son bir erkeğin bana içki ısmarlamasını istiyorum.

"Tabii. Neden olmasın? Teşekkürler. Kirli martini lütfen."

Barmen'e başını sallar ve siparişini verirken, çantamdaki telefonum titrer. Telefonu çıkarır ve onun adını görürüm.

ANNE

Tesoro, konuşabilir miyiz? İyi misin? Aleksei ile ne oldu?

Bütün gün aradı ama onunla konuşacak enerjim yoktu.

Ne diyebilirim ki? Benim için bunu istemesine bile kırıldım. Benim onlar için bunu yapmam bir şey, ama kendi ailenin senin bunu yapman gerektiğini düşünmesi başka bir şey.

Telefonu çantama geri koyup tekrar yabancıya döndüm. Yakışıklı biriydi. Koyu renk gözleri, keskin çenesi vardı. Neredeyse yakışıklı sayılırdı.

Ama Aleksei kadar yakışıklı değil.

Yapma. Sakın oraya gitme. Rastgele bar adamlarını Rus suçlularla karşılaştırıyorsan, kesinlikle daha fazla alkole ihtiyacın var.

"Buyurun." Bana bardağı uzattı.

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum, likör gözlerimi yakacak kadar keskin.

Konuşmaya başlar, sanırım iş hakkında bir şeyler, ve ben kolayca yalan söylerim. Pazarlama alanında çalıştığımı söylerim. Soru sormaya yol açmayacak kadar belirsiz bir şey.

Sonra konu seyahate geliyor. İspanya'ya ya da belki Portekiz'e bir seyahat hakkında bir şeyler. Başımı sallıyorum. Gülümsüyorum. O güldüğünde ben de gülüyorum.

Ama ben aslında burada değilim. Gözlerim sürekli köşelere kayıyor, her zamanki gibi ortaya çıkmasını bekliyorum, ama odaklanamıyorum. Önümdeki her şey bulanıklaşmaya başlıyor. Dana ve kızlar hala dans ediyorlar, ama şimdi iki tane var. Ya da belki dört?

Başım zonkluyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, şakaklarımı sıkıştırarak.
Oda çarpılıyor. Sağımdaki adam bozulmuş gibi görünüyor,
figürü uzuyor, sonra tekrar önüme geri dönüyor.

"Ben... gitmem gerek." Ayağa çok hızlı kalkıyorum.
Yer sallanıyor. İçeceğim dökülüyor. Midem bulanıyor. "Vay
canına." Eli dirseğimi tutuyor. "Hey, iyi misin?"
Konuşmaya çalışıyorum ama dilim tutuluyor. "Ben...
sanırım eve gitmeliyim. Bir araba çağırabilir misin?"

"Tabii, elbette."
Hızla gözlerimi kırpıştırarak kalabalığın içinde Dana'yı bulmaya
çalışıyorum.

Buradaydı. Yemin ederim az önce buradaydı. Nerede?

Tanrım. Kusacağım.
Sendeliyorum. Onun tutuşu
sıkılaşıyor. "Hava almam
lazım."

"Tamam, hadi. Dışarıda bekleyelim. Araba iki dakika içinde
burada olacak."

Başımı sallıyorum, ama sanki kafam kurşundan yapılmış
gibi hissediyorum. Her şey yanlış geliyor. Ve tek
düşünebildiğim şey, neden sanki yer altımdan kayıyor gibi
hissediyorum ve neden bu kadar çok içtim?

Yarın bunu pişman olacağım.

Kolu belime dolanıyor ve aklıma hemen Aleksei geliyor.
Başka birinin bana böyle dokunduğunu görse ne kadar kızardı.

Onun karısı olacaksam, başka erkeklerle yatmak anlaşılanın
bir parçası değil herhalde.

Ama... bu onun yapabileceği anlamına mı geliyor?

Bu düşünce, sersemliğimin içinden bir balyoz gibi geçer.

Ona soramam. Bu, umursuyormuşum gibi görünür.

Peki ya mesele ilgilenmek değilse? Ya mesele sınırlar
koymaksa? Saygı talep etmekse? Bu onun benim için önemli
olduğu anlamına gelmez. Herkes saygıyı hak eder.

Şu anda mantıklı konuşuyor muyum ki?

Soğuk hava yüzüme çarpar ve dışarıda olduğumu fark
ederim. Adam hala beni tutuy . Hala beni
yönlendiriyor. Tanrım, bu çok

aşağılayıcı. Asla böyle olmazdım.

"T-t-taksi geldi mi?" diye mırıldanıyorum. "Kahretsin, galiba onu kaçırdık." *Olamaz.*

Bütün gece bekleyemem.

"Seni eve götürebilirim. Başka bir taksi çok uzun sürer."

"Hayır, sorun yok." Sözlerim birbirine karışıyor.

Yabancı birinin arabasına binmem mümkün değil.

O gülüyor. "Tatlım, rahat ol. Sana zarar vermek istemiyorum.

Berbat görünüyorsun. Sadece centilmen olmaya çalışıyorum."

Kolu sıkılaşıyor. Çok sıkı. Nabzım hızlanıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama uzuvlarım ağırlaşıyor, görüşüm ıslak boya gibi bulanıklaşıyor.

Kapıyı açıyor. Siyah mı? Mavi mi? Rengini ayırt edemiyorum. Aman Tanrım.

"Bırak beni." İtmeye çalışıyorum ama gücüm yetmiyor.

"Çeneni kapat ve olay çıkarmadan içeri gir, aptal sarhoş fahişe."

Korku beni soğuk ve boğucu bir şekilde sarıyor.

Beni içeri itmeye çalışıyor. Zayıf ve koordinasyonsuz bir şekilde direniyorum. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda, eli ağzımı kapatıyor.

Saf bir dehşet içimi kaplıyor.

İşte bu. Böyle öleceğim.

Sonra, birdenbire, ortadan kaybolur, bir çocuktan oyuncak kapılır gibi benden koparılır. Nefes nefese, sendeleyerek yürürüm.

Karanlıkta şekiller hareket ediyor. Üç mü? Dört mü? Ama gözlerim odaklanamıyor.

Güçlü kollar beni sarar, ayakta tutar.

"Hayır..." diye inleyerek onu itmeye çalışıyorum. "Beni rahat bırak."

"Şşş, detka. Artık güvendesin."

O derin, tanıdık ses sisin içinden keskin bir şekilde duyulur ve rahatlama hissi beni o kadar sert vurur ki dizlerim neredeyse tutmaz. Ama

onun altında başka bir şey daha atıyor. Ondan daha önce hiç duymadığım bir ses.

Acı.

Beni güçlü vücuduyla kucaklıyor ve kirpiklerim titriyor, başım her zaman kullandığı kolonyanın kokusunu taşıyan sağlam göğsüne yaslanıyor.

"Aleksei?"

"Benim, detka. Sen iyisin. Ben yanımdayım." Her heceden acı damladığını hissedebiliyorum.

Parmaklarım ceketine kıvrılır ve içimde ki mücadele sona erer.

Çünkü bu ne kadar çarpık olursa olsun, onu ne kadar nefret etsem de, bir parçam artık güvende olduğumu biliyor.

ALEKSEI

Sessiz, neredeyse nefes almıyor, uzuvları gevşek ve çarşafıma dolanmış, yorganım onu sarmış. Onu burada, yatağımda, eşyalarımın arasında görmek neredeyse hoşuma gidiyor. Sanki hep buradaymış gibi.

Yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi uyluklarımın üzerine dayayıp, sanki ben bunu yapmayı unutmuşum gibi göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Oraya daha erken gitmeliydim. Lanet olası toplantı odasını boş vermeli, tüm toplantıları iptal etmeli, gerekirse şehri alt üst etmeliydim. Bunun yerine, onun gözden kaçmasına ve bir avcının eline düşmesine izin verdim.

Şimdi solgun ve yaralı bir hayvan gibi kıvrılmış durumda.

Bu bir daha asla olmayacak.

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki titriyorlar.

Bundan sonra, korumasız tek bir nefes bile almayacak. Hoşuna gitmezse? Çok yazık.

O öğrenecek.

Elim titreyerek yüzüne uzanıp yanağından bir tutam saçını çekiyorum. O kıpırdamıyor ama ben kıpırdanıyorum. İçim cehennem gibi.

O padonok'un ona neler yapmış olabileceği düşünceleri zihnimi şarapnel gibi parçalıyor. Ona ilaç verdi ve bu tek başına onun hayatına mal olacak.

Şimdilik, bir hayvan gibi zincirlenmiş halde bodrumda çürüyor. Ben oynamaya karar verene kadar. Ve karar verdiğimde, ona merhamet göstermeden çok önce ölmek için yalvaracak.

Onun uyanması için burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum — dakikalar mı, saatler mi? Dudaklarından düşük bir inilti çıkıyor, parmakları çarşafın kenarını sıkıca kavırıyor, sanki sağlam bir şeye tutunmaya çalışıyor gibi.

"Aleksi? Neredeyim ben?" diye fısıldadı, gözleri zar zor açılmıştı. "Şşş. Saat erken. Uyumaya devam et." Yanağını avuçlamadan edemedim

"Güvendesin."

Bu sözler ağzımdan çıkınca garip geliyor. Çok nazik. Çok yumuşak.

Uykudan ve devam eden bir kabustan çıkmış gibi hafifçe irkildi. Dudakları açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Başparmağım elmacık kemiğinin keskin çizgisini okşadı. Cildi sıcaktı, ter saçlarını şakaklarına yapıştırmıştı.

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor ve bu manzara bana tarif edilemez bir şey yapıyor. Onu böyle görmek, bu kadar hareketsiz, korku ve bu gece yaşadığı cehennemden dolayı bu kadar çıplak... bu, hiç beklemediğim bir bıçakla içimi oyuyor.

Kendime yalan söyleyebilirim. Etkilenmemiş gibi davranabilirim. O artık bana ait olduğu için burada olduğumu söyleyebilirim. Sadece malımı koruduğumu ve ona elini süren herkesin bana hesap vereceğini söyleyebilirim.

Ama bu, neden onun yanından ayrılmadığımı açıklamaz. Onu buraya getirdiğim andan beri neden uyanık kaldığımı. Neden *hala* burada olduğumu.

Bunun bir görev olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum. Benim durumumdaki herhangi bir erkeğin yapacağı şeyi yaptığımı.

O benim karım olacak. Onun güvenliği artık benim sorumluluğum. Onun acısı, benim sorunu. Ona gelen her zarar, bana bir hakaret.

Bu, tutunduğum gerçek, kendime inandırdığım hikaye. Ama boş geliyor.

Çünkü bezi yatağın yanındaki soğuk su kabına batırıp alnına nazıkçe bastırdığımda, içimde bir şey parçalanıyor.

İçten içe, bunun bir zorunluluktan daha fazlası olduğunu biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Gözleri hala yorgunlukla dolu bir şekilde inleyerek gözlerini kapatıyor ve ben de bezi başka bir kaseye geri bırakıyorum. Yanına uzanarak, mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ağırlığımı yatağa bırakıyorum. Bir an için, dik durup mesafemi korumayı düşünüyorum. Ama sonra o, diye bir ses çıkarıyor — küçük, kesik kesik bir inilti — ve ben uzak duramıyorum.

Bu yüzden asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapıyorum. Yorganın altına girip onu göğsüme çekiyorum.

Sanki vücudu benimkini tanıyormuş gibi bana eridi. Sanki onun ilkel bir parçası beni kabul ediyordu. Yanağı kalbimin üzerinde yerini buldu, nefesleri gömleğimin içinden sıcak ve nemli geliyordu. Onu kucaklamak, ona rahatlık vermek, onun bana rahatlık vermesi garip bir duygu. Bir kolumu beline doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm, kokusunu içime çektim.

Lavanta. Ter. Sarhoş edici. Fiona.

O tekrar uykuya dalarken, ben de onu daha sıkı tutuyorum.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyorum, neredeyse kendime. "Ve bunu yavaşça yapacağım."

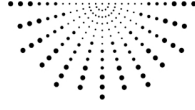
Dudaklarım onun başının üstüne yapışıyor, gözlerim kapanıyor.

Bu yanlış. Burada olmamalıyım. Onun güvende olduğundan emin olur olmaz onu başkasına teslim etmeliydim. Ama yapamadım. Ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yine hareket ediyor ve göğsüme bir şeyler mırıldanıyor.
Adım, sanırım. Ya da belki sadece bir ses. Ama bu yeterli.

"Ben yanımdayım, moya ptichka," diye fısıldarım. "Her zaman yanımda olacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FIONA

İlk fark ettiğim şey koku.

Temiz çarşafklar. Hafif bir kolonya kokusu.

Yatağımda değilim. Her şey tuhaf geliyor.

Gözlerim, arkalarındaki keskin ağrıya karşı açılıyor ve fark ettiğim ikinci şey, beni tekrar uykuya saklanmak isteyecek kadar kör eden güneş ışığı.

Ama parçalar ortaya çıkmaya başlıyor.

Yanımda fısıldayan sesi. Bedenimi sıkıca saran kolları. Beni bırakmayacakmış gibi bana bastırıldığı sabit ağırlığı.

Otoparkı hatırlıyorum. Beni göğsüne çektiği anı. Benim de ona izin verdiğim anı. Ve... sanırım dün gece beni kucakladı.

Hayır. Bu doğru olamaz. O yapmaz.

Yapmaz, değil mi?

Oturup odaya bakıyorum. Mekan tıpkı ona benziyor. Modern dokunuşlarla süslenmiş koyu renkli ahşap. Pahalı. Erkeksi.

Başım daha da şiddetli zonkluyor. Beni gerçekten bulmuş mu? Gerçekten o kadar sarhoş olup kendimi büyük bir belaya sokmuş muyum?

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp battaniyeyi ittiğimde donakaldım.

Giysilerim yok. Onların yerine tanımadığım büyük beden beyaz bir tişört var. Ona bakarken midem bulanıyor.

Onun tişörtünü giyiyorum.

Panik omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Birden dikleşıyorum ve dünya eğiliyor, ani hareket başıma bir baş dönmesi dalgası getiriyor. Midem bulanıyor ve kusmamak için titreyen elimi alnıma bastırıyorum.

Ne zaman kıyafetlerimi çıkarmıştı?

Ben izin mi verdim? Farkında mıydım? Ben bu haldeyken bana gerçekten bunu yapar mıydı? Bu, onun için bile yeni bir alçaklık olurdu.

Zihnim cevaplar arıyor, ama başka bir şey hatırlamıyorum.

Yatağın kenarına doğru sendeleyerek ilerliyorum ve komodinin üzerinde telefonumu görüyorum. Parmaklarım titreyerek telefonu alıp ekrana dokunuyorum.

Sekiz cevapsız arama. On iki mesaj.

DANA

Fiona? Lütfen bana iyi olduğunu söyle.

Yemin ederim, bana mesaj atmazsan polisi arayacağım.

Aklımı kaçıracağım. ÖLDÜN MÜ?

Bu beni güldürdü.

FIONA

İyiyim. Güvendeyim. Daha önce cevap veremediğim için çok üzgünüm. Sanırım uyuşturulmuşum.

Hemen cevap veriyor.

DANA

NE?! şu anda neredesin?

Duraklıyorum. Buna nasıl cevap vereyim? Çünkü nerede olduğumu bilmiyorum. Aleksei'nin evinde olduğumu tahmin edebiliyorum, ama bunu doğrulayacak hiçbir şey yok. Kolonyasının kokusu dışında hiçbir ayrıntı yok.

Cevap veremeden kapı açılır. Ve o karşımda durmaktadır.

Gözlerimiz buluştuğu anda hava değişir, aramızda görünmez bir akım çakışır ve göğsümde bir şeyleri ateşler.

İçeri girer, gri eşofman altı uygunsuz bir şekilde düşük, üstünde tişört yoktur. Gözlerim göğsünde uzanan dövmeyle takılır: bir aslan bir kurdu parçalarken, her yöne alevler sıçramaktadır.

Acımasız. Şiddetli. Pişmanlık duymayan. Tıpkı kendisi gibi.

O tehlikeden yaratılmış, her santimi bir uyarı. Kuralları çiğnemekle kalmayan, yıkıntılardan gücünü inşa eden türden bir adam.

Ve yine de, her şeye rağmen, onun o sınırı aşıp benden yararlanacağını hayal edemiyorum. Beni hor görse bile.

"Uyanmışsın."

Mesajlarımı kapatıp telefonumu yatağa atıyorum.

"Ben..." Sesim kısılıyor. Tekrar deniyorum.

"Neredeyim?" Kaşları çatılıyor. "Benim evimde."

Tahmin ettiğim gibi.

"Neden senin gömleğini giyiyorum? Kıyafetlerime ne oldu? Sen..."

"Hayır," diye keskin bir sesle sözümü keser. Yatağın kenarına doğru yürür ve bana bir şişe su ve iki beyaz hap uzatır. "Alabama kustun. Giysilerin mahvolmuştu. Onları çıkardım. Karanlıkta. Bakmadım. Ben öyle bir adam değilim."

Rahatladım.

Titrek bir yudumla hapları alıyorum, umarım doğru söylüyordur. Beni rahatsız eden bir özenle yanımdaki yatağa oturuyor. Sanki kırılğan bir şeyim de onu kırmadan nasıl tutacağını bilemiyormuş gibi. Ve bundan nefret ediyorum.

Ya da belki de sevmiyorum.

Çünkü onun bu halini nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Bu daha sessiz, neredeyse şefkatli halini. Ben çılgın, imkansız derecede baskın Aleksei'ye alışkınım.

Ama bu? Bu şefkatli hali? Beni dengesizleştiriyor. Ve ne kadar reddetmek, sorgulamak, ihtiyacım olan şey değilmiş gibi davranmak istesem de, kendime yalan söyleyemem.

Bunu seviyorum. Belki de çok fazla.

Eli elimi bulur, parmakları onu sarar, sonra elimi ağzına götürür ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurur.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, alçak ve nazik bir sesle.

"Ben... sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Gerçekten pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece... otoparkı. Sanırım. Ya sen?"

Yüzünde keskin bir ifade belirir. "Sen uyuşturulmuşsun."

Nefesimi tutuyorum.

Tanrım...

"Ama merak etme," diye ekliyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. "Bir daha kimseye dokunmayacak."

Midem düğümlenir. "Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı..." Ağzı kıvrılır. "Tam olarak düşündüğün anlamı."

Ben bilemiyorum dinleyemem dinleyemem bunu
bunu Bu olabilir olabilir olabilir bir bir suç itirafı olabilir.

Kalbim güm güm atıyor. "Dün gece benimle değildin, değil mi? Yemin edebilirim ki sen..."

Kafasını sanki bu düşünceden kurtulmak istercesine sertçe sallar. "Hayır. Yalnızdın."

Bu nasıl olabilir? Onu duyduğuma yemin ederim. Kollarını hissettim.

Rüya mıydı?

Bu doğrulama beni bir parça acıttı. Onu burada istediğim için değil, ama... belki de istedim.

Tanrım, benim neyim var böyle?

"Duş almak istersen..." Ayağa kalkıyor. "Eşyaların banyoda. Evde kullandığın ürünlerin aynısı."

Geri çekiliyorum. "Evime mi gittin?"

"Hayır." Alaycı bir şekilde güldü. "Kaçınılmaz olan için hazırlık yapıyordum."

Vücudum kaskatı kesildi. Onları önceden satın alıp, ben buraya geldiğimde sakladığını mı demek istiyor? Benimle

Onunla evlendiğim zaman için mi? Gerçekten bunu planlamış...

"Acıktıysan, aşçım öğle yemeği hazırladı. Sana getirebilirim."

"Öğle yemeği mi?" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum.

"Saat kaç?"

"Öğlen. Bir süredir baygındın." Beni yavaşça süzer. "Daha iyi görünüyorsun. Endişelendim."

Son cümle o kadar sessizdi ki, neredeyse duymayacaktım. Neredeyse.

Gitmek için dönüyor.

"Aleksi," diye sesleniyorum, ikimizi de şaşırtarak. Duruyor.

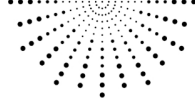
Ben yutmak geçmişi düğümü
düğümü oluşan orada. "Teşekkür .

Yaptığın her şey için. Beni terk etmediğin için."

Sırıtmıyor ya da keskin, küçümseyici cevaplarından birini vermiyor. Sadece başını sallıyor, ama yüzünde beni şaşırtan bir şey var.

Sonra gider, kapı arkasından kapanır. Ben burada, çarşaflarına dolanmış, kokusuna boğulmuş, hayatımı mahvetmekle tehdit eden adamın, geceyi atlatmamı sağlayan adamla aynı kişi olabileceğini merak ederek otururken.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FIONA

SICAK SU kiri yıkamış, ama hatırladıklarımı yeniden yaşarken içimde kıvrılan korkuyu yıkamamış. O pislik bana neler yapabilirdi.

Yemin ederim, bir daha asla içmeyeceğim.

Baş ağrım artık hafif bir uğultudan ibaret, önceki gibi şiddetli değil ve o gittikten sonra çalışanlarının gönderdiği çorba tam da ihtiyacım olan şeydi. Patates ve pancar içeren koyu kırmızı çorba olan borscht'ı daha önce hiç denememiştim, ama mideme neredeyse rahatlatıcı bir sıcaklık getirerek oturdu.

Yatağa geri dönüp, Dana'nın telaşlı mesajlarına cevap verirken parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum ve ona iyi olduğumu ve bir arkadaşımın birlikte olduğumu söylüyorum. Bu onu biraz rahatlatıyor gibi görünüyor.

Bu yatak ne kadar rahat olsa da, yakında eve gitmem gerekecek. Artık burada kalıp Aleksei ile en iyi arkadaşmışız gibi davranmam.

Ne tuhaf bir düşünce.

Sert bir vuruş duyulur ve o içeri girmeden onun olduğunu anlarım — bu sefer gömlek giymiş. Ne yazık ki. Böyle daha yumuşak görünmesi gerekirdi. Daha az tehlikeli, daha insanca. Ama öyle değil. Hiç de bile.

Ellerine bakınca, giysilerimin düzgünce katlandığını görüyorum.

"Daha iyi görünüyorsun," diyor, içeri girerken. "Yüzüne renk geldi."

"Kendimi kendim gibi hissetmeye başlıyorum."

"Bu iyi. Al." Bana kıyafetleri uzatıyor. "Yıkayıp ütülendi."

"Teşekkürler." Giysiler sıcak, temiz ve çiçek kokuyor. "Sanırım eve gideceğim."

Vücudu aniden gerginleşir. "Hayır, gitmeyeceksin." Yaklaşır, çenemi tutar, başparmağıyla alt dudağımı yavaşça okşar. "Yarına kadar kalacaksın. Böylece iyi olduğundan emin olabilirim."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu yatakta bir gece daha uyumak benim için sorun olmaz.

*Özellikle de o seni
kucaklasa... Hayır. Kesinlikle
olmaz.*

Ama zihnim buna karşı çıkmak istese de, vücudum bu düşünceyle ısınır.

"Yemek nasıldı?"

Onun sorusu ile konuşmamın kesilmesine hemen sevindim.

"Çok iyiydi. Şefinize benim adıma teşekkür edin lütfen." "Rica ederim." Sırıltısı genişliyor.

İlk başta kafam karışır, kaşlarım çatılır. "Ben yaptım."

Ağzım açık kalır. "Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibisin. Yemek yapabilecek birine benzemiyor muyum?"

Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Pek sayılmaz, özellikle de beni öldürmeyecek bir yemek pişirebilecek birine benzemiyorsun."

"Gördün mü, bu yüzden sana benim yaptığımı söylemedim." Elini indirerek güldü. "Yemezsin."

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ediyorum, isteksizce gülerek. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Neden?"

Gözlerimi kısıncı, devam etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tereddüt etmem gerekirdi. Belki mantık, mesafe ve korumaya yemin ettiğim tüm şeyler. Ama parmaklarım direnmeden onun parmaklarının arasına kayıyor ve avuç içlerimiz birleştiği anda, kolumdan göğsüme doğru bir sıcaklık yayılıyor.

El ele tutuşarak geniş bir merdivenden aşağı iniyoruz. Ayaklarımızın altında mermer, demir korkuluklar siyah sarmaşıklar gibi kıvrılıyor.

O konuşmuyor, ben de konuşmuyorum. Ama sessizlik derimin altına işliyor, her adımda daha da sıkılaşıyor.

Dışarıda güneş çok parlak, gökyüzü çok mavi. Sanki dünya normal görünmek için çok uğraşıyor. Bir şeyler yanlış, dengesiz gibi geliyor ama nedenini açıklayamıyorum. Ama hissediyorum.

Cam kapıdan geçiyoruz ve arka bahçe bir tabloda çıkmış gibi karşımıza çıkıyor.

Ama bu bir arka bahçe değil. Bir malikane. Çitlerin ötesindeki dünyayı unutmış gibi uzayıp giden sonsuz yeşillik. Uzakta, aslan şeklinde bir taş çeşme parlıyor, kükreyen ağzından su akıyor.

I narrow my eyes as figures appear in the distance. Aleksei'nin adamlarından bazıları, sanırım, bir daire içinde duruyorlar.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. "O adamlar ne yapıyorlar?"

Bana cevap vermez, sadece kaçmam için beni cesaretlendirircesine elimi daha sıkı tutar. Yaklaştığımızda, adamlar bize dönerler ve arkalarında saklanan şeyi görebilmem için aralarında yeterince boşluk bırakırlar.

Hayır, ne değil, kim.

Bir adam. Yerde. Elleri ve ayakları önünden plastik kelepçeyle bağlanmış. Kanlar içinde. Yaralı. Zar zor bilinci yerinde.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Bu ne, Aleksei?"

"Bu," diyor, ağzı acımasız bir ifadeye bürünüyor, "seni uyuşturan adam."

Bir adım geri çekilip, keskin bir nefes alıyorum. "Hayır. Hayır, Aleksei, yapamam... Burada olamam. Bunu göremem. Anlıyor musun?"

Parmakları çenemi kavradı, ağzı ağızma yaklaştı, nefesi sıcak ve sakindi. Fazla sakindi.

"Göreceksin. Çünkü birisi benim olanı incitmeye cesaret ettiğinde neler olduğunu anlamanı istiyorum. Ve sen benimsin, Fiona. Bu ne kadar çarpık bir şekil alırsa alsın, sen artık bir Marinova'sın. Kimsenin seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

Beni taş bir bankın üzerine indiriyor, soğukluk uyluklarımı ısırana kadar fark etmiyorum bile. Eli yanağımı okşarken, bakışları beni içine çekiyor. Bakışlarında korkutucu bir şey var, ama aynı zamanda koruyucu bir şey de.

Sonra durumu daha da kötüleştirip, sanki başka birine aitmiş gibi nazikçe başımın üstünü öper. Bu şefkat, onun hakkında bildiğim her şeyle o kadar çelişiyor ki, nefesim kesiliyor. Sanki iki adam tarafından aynı anda dokunuluyormuşum gibi hissediyorum — canavar ve koruyucu — ve hangisinden daha çok korkmam gerektiğini bilemiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Bırak mahkeme onunla ilgilensin. Sana yalvarıyorum."

O eğilir, bakışları okunamaz. "Şu anda benim mahkememde bulunuyorsunuz, Sayın Savcı."

O adama doğru adım attığı anda, ben de bankın kenarını daha sıkı kavrarım, parmaklarım soğuk yüzeye batar.

Adamın saçlarından tutup, kanlı yüzünü solmakta olan ışığa doğru yukarı doğru çekiyor. Adam kendi başına başını zar zor kaldırılabiliyor. Bir gözü şişmiş ve kapanmış, diğer gözü ise dehşetle açılmış. Derin bir yara yanağını ikiye ayırmış, çenesinden kan akıyor. Çığlıkları kesik kesik, sadece ölümün tadı alınacak kadar yakın hissedildiğinde ortaya çıkan türden bir korkuyla dolu.

"Özür dilerim," diye hıçkırır. "Lütfen. Lütfen beni öldürmeyin."

Aleksei adamın saçını tutmaya devam ediyor, sesi neredeyse nazik, ama içinden geçen öfke o kadar keskin ki, içimi parçalıyor

"Seninle işim bittiğinde, ublyudok, ölmek için yalvaracaksın."

Eli beline gider ve ben ne olduğunu anlayamadan gümüş rengi parlayan bir şey çıkarır.

Bir bıçak. Uzun. Kavisli. Elinde kutsal olmayan bir şey gibi parılıyor.

Hareketsiz kalıyorum. Hiçbir parçam bundan sonra olacakları görmek istemiyor. Ama dönmeye başladığımda, sesi havayı bir kırbaç gibi kesiyor.

"Hayır."

Nefesim kesildi.

"İzleyeceksin, moya ptichka. Hatırlayacaksın. Bu senin kocan. Senin için yaptığı şey bu."

Bir an için gözlerimiz çarpışır ve korkunç gerçek beni vurur.

Bu onun sözü. Bu gerçek Aleksei. Katil, işkenceci, çocukken okuduğum tüm masallardaki kana susamış kötü adam.

Adamın alnını kestiğinde, o kadar hızlı olur ki, neredeyse kaçırıyorum... ta ki kan, asla kurumayacak gözyaşları gibi akmaya başlayana kadar. Adam çığlık atar, sesi insanlık dışı bir şeye dönüşür.

Sarsılıyorum, tırnaklarım altımdaki koltuğun pürüzlü taşına sürtünüyor. Gözlerimi kapatıp ortadan kaybolmak istiyorum. Ama yapamıyorum. O bana izin vermiyor.

Ve içimdeki çarpık bir parça da bunu istemiyor.

İkinci kesik daha yavaş. Adamın kolunu kesiyor, derisi şekli tutamayacak kadar ince kağıt gibi soyuluyor. Kızıl kan adamın yanından aşağı akıyor, gömleğini ıslatıyor. Adam uluyor, bacakları seğiriyor, vücudu tuzağa düşmüş yaralı bir hayvan gibi kıvranıyor.

Aleksei'nin adamlarından biri öne çıkıp ona bir şey uzattı. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Ama Aleksei adamın titreyen elini tuttuğunda ve metal ışığı yansıttığında gördüm. Bahçe makası.

Midem bulanır. Kafamı sallarım, sessizce yalvarırım, yapmamasını dilerim.

O, acımasız ve soğuk bir gülümsemeyle gülümser. Adam direnmeye çalıştığında, Aleksei dirseğini adamın yüzüne vurur. Kıkırdak çatlar. Daha fazla kan akar. Sonra, hiç duraksamadan, budama makasını sıkıca kapatır ve kırar.

Bir parmak düşer. Bir çığlık havayı yırtar.

Elimi ağzıma kapatıp öğürürüm. Bakmak istemiyorum ama zayıf görünmek istemiyorum.

İşimde birçok korkunç şey gördüm. Şiddetle parçalanmış cesetler. İnsan zulmünün sonuçları. Ama hiçbirisi böyle değildi. Bu kadar yakın değildi, boğazımın arkasında kanın tadını alabileceğim kadar yakın değildi.

Bu adamı benim önümde öldüremez. Ben tanık olurum.

Tabii...

Tabii amaç bu değilse. Evlendiğimizde, tanıklık yapmaya zorlanamam.

Bu gösteri sadece intikam değil. Bir strateji. Bir mesaj. Bir uyarı. Bir yemin.

Ve o, benim bunun bir saniyesini bile kaçırmamamı sağlıyor.

Aleksei durmuyor. Bir parmağını daha alıyor. Sonra bir tane daha.

Adamın çığlıkları hızla azalıyor, boğuk nefes alıp vermeye ve ıslak, kekeleyen hıçkırıklara dönüşüyor. Boğazından çıkmaya çalıştığı kelimeler boşa dönüyor, sadece kaba bir inilti kalana kadar kayboluyor.

Çok fazla kan kaybediyor. Daha fazla dayanamaz.

"Hâlâ benimle misin?" Aleksei adamın yanağına tokat atıyor ve adamın başı ipleri kesilmiş bir kukla gibi sallanıyor. "Seni uyandırırım."

Adam kıkırdar. Ve bu sakın, eğlenceli ses, şiddetli bir saldırıdan daha fazla midemi bulandırır.

Adamlarından biri öne çıkar ve elinde... bir lehim lambası tutar.

Tanrım...

Dünyam başıma dönüyor, mide bulantısı çok hızlı geliyor ve her şey çıkmadan önce zar zor çimlere ulaşıyorum.

"Ona dokunma!" Aleksei'nin emri, gök gürültüsü gibi ve kesin bir şekilde havayı yırtıyor.

Aniden yanımda belirir, eli sırtımda. Çömelir, işim bittiğinde ağzımı bir bezle siler, sonra yüzümü kendininkine yaklaştırır.

"Seni geri götüreceğim. Sanırım amacımı kanıtladım." Başparmağı yanağımda kayıyor, olması gerekenden daha uzun süre kalan bir sıcaklık hissi bırakıyor.

Dudakları alnıma değdiğinde, kendimi geri çekemiyorum, tüm bu garip rahatlığa karşı çaresizim.

Ayağa kalkıyor ve ben kendimi zorla ona bakmaya zorluyorum. Tam da silahının parıltısını görmek için.

A Tek atış çatlak bir havayı havanın Hemen doğru Adamın göğsüne. Çimlerdeki kırmızı, suya dökülen mürekkep gibi yayılıyor. Ama Aleksei aşağıya bakmıyor.

Sadece orada duruyor, bakışları bana sabitlenmiş. Ve şu anda, nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Çünkü mide bulantısının altında, boğazımın içini tırmalayan çığlığın altında... başka bir şey var. Daha kötü bir şey.

Memnuniyet mi? Bir tür çarpık rahatlama mı?

Bunu benim için yaptı. Bana zarar veren birini öldürdü.

Ve en çılgın kısmı ne biliyor musun? Bu beni korkutmuyor.

O değil. Silah değil. Çimleri ıslatan kan değil.

Beni korkutan, intikam aldığımı hisseden tarafım. Onun bunu yapmasında haklı olduğunu fısıldayan tarafım. Çünkü bu beni tiksindirmiyorsa, bu adalet gibi geliyorsa, o zaman belki de canavar sadece önümde duran kişi değildir.

Belki de o çoktan içime girmiştir.

ALEKSEI

O, benim ahlaksızlığımın derinliğini tam olarak kavrayamadı. Şimdiye kadar kavrayamadı.

Bana kabus gibi bir şey gibi bakıyor.
Ve haklı da. Öyleyim.

Sadece o hala bütün resmi göremiyor. Bir erkeği ona dokunduğu için yok ettiğimde, bunun sadece vahşet olmadığını anlamıyor. Bu, dünyanın unutmayacağı bir mesaj göndermek.

Bu çizgiyi aşarsan, geri dönemezsin.

Ve bugün, o bu dersi ilk elden öğrendi.

Aleksei Marinov affetmez. Unutmaz. Hiçbir şeyi unutmaz.

Onun çılgınlıklarını keserken gözlerindeki dehşeti gördüm. Boğazının yutkunamıyormuş gibi çalıştığını, benim önümde çökmek için parmaklarının titrediğini gördüm.

Ama tüm bu korkunun altında başka bir şey daha vardı. Göz bebeklerinde, bakışlarını kaçıramamasında, sadece tiksinti ile değil, asla yüksek sesle itiraf edemeyeceği ham, çirkin bir arzuyla kesilen nefesinde parıldıyordu.

O bundan hoşlanıyordu.

Sırf bu bile beni durdurup onu uzaklaştırmam için yeterli olmalıydı. Ama tek yaptığı, bana enjekte ettiği psikozu beslemektir.

O artık hasta görünmüyordu, ben de o kendini bankın üzerine bırakırken elimi sırtında gezdirdim. Onu o halde gördüğümde, neredeyse her şeyi pişman oldum. Onu öldürmeden önce daha uzun süre dinlenmesine izin vermeliydim. O piç kurusu damarlarına enjekte ettiği şeyin kalıntıları hâlâ onda.

Yine de neredeyse onun hala hayatta olmasını diliyorum. Böylece zamanımı alıp, birisi benim olan şeye dokunduğunda ne olacağını ona gerçekten anlayabilirim.

Adamlarımdan biri öne çıkıp nemli bir bez uzattı, ben de ellerimi onunla sildim. Kan lekeleri silinmeden önce yayıldı, sonra ben de kirli bezi çimlere attım.

Bana bakar ve gözlerindeki kırılganlık, ellerini kucağında birbirine kenetlemesi, tırnaklarının avuç içlerine batması...

avuç ilerine batıyor... Kaçması mı, bana teşekkür etmesi mi gerektiğini bilmiyor ve içinden geçen çelişkiyi hissedebiliyorum.

Önünde ömeliyorum, parmak eklemlerimle çenesini okşuyorum, o kadar nazikçe ki, şefkatle karıştırılabilir. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallar, göğsü inip kalkar ve gözlerim bu hareketi takip etmekten kendini alamaz. Vücutumun ona bu kadar yakın olmaya verdiği tepkiyi durduramam.

"Gel." Elini tutup ayağa kaldırıyorum.

O daha ayağa kalkamadan kolumu bacaklarının altına sokup onu kendime doğru kaldırıyorum. Kaşları kalkıyor, dudakları açılıyor, sanki tartışmak ve onu yere indirmemi söylemek ister gibi, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bunun yerine, sanki oraya aitmiş gibi başını göğsüme yaslıyor.

Ve sorun da bu. Çünkü bana yaslandığı anda, o acımasız içgüdü alevleniyor. Onu daha sıkı tutmak. Onu, az önce mahvettiğim dünyadan korumak.

Onun hayatında bu kadar uzun süre kaos yaratmışken, onu sakinleştirmek için böyle bir dürtü duymam hiç mantıklı değil. Ama ona yapmak üzere olduğum şeye verdiği tepkiyi gördüğümde, bunu yapamadım. Sanki içimde bir şey kırılmıştı.

Kendime bunun nezaket ya da endişe olmadığını söylüyorum. Onu kurtarabilecek kişi olmakla ilgili. O güçle.

Ama yalan ağır geliyor. Çünkü gerçek daha irkin.

Sadece ona yardım etmek istedim. Her zaman bu noktaya geliyoruz.

Babam utanırdı. Bizi güçlü, acımasız, zayıf duygulardan etkilenmeyen insanlar olarak yetiştirdi. Ve Fiona, bana öğrettiği her şeyi alt üst eden tek şey, olmam gereken adamı unutturan bir tür cazibe.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Bu evlilik, intikamdan başka bir şey değil. Onun geleceğini elimde tuttuğumu ve her zaman tutacağımı hatırlatmak için. Ve bunu asla unutmamasını sağlayacağım.

Onu evin içinden geçip merdivenlerden yukarı, doğrudan yatak odama taşıdım. Yatağıma. Onu misafir odasına götürmeliydim. Ama onun başka bir yerde yatması düşüncesi göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

"Biraz daha uyumak istersen, sana yine gömleklerimden birini getireyim."

O başını sallar ve ben onu yatağın kenarına oturturum, sonra çekmeceye doğru yönelirim. Ona temiz bir tişört uzatırım, o da sessizce alır ve ben ona mahremiyetini sağlamak için arkasını dönerim. Aksi takdirde, terbiyemi unuturum ve şu anda onun en son ihtiyacı olan şey benim içimde olmamdır.

Onun kıyafetlerini buraya getirmeliydim. Giydiği pantolon ve ipek bluzlar yerine yumuşak ve rahat şeyler. Bana düşmanmışım gibi baktığı her seferinde, onu parçalamayı hayal ettiğim kıyafetler.

Şu anda bile, duvara dönük beklerken, tek düşünebildiğim onu ormanda kovalamak, o ağaca sıkıştırmak ve her santimini ele geçirmek.

Ama ardından gelen şey şehvet değil. Yaralarını tedavi ettikten sonra adımı fısıldadığı anı. Hak etmediğim halde bana teşekkür ettiği an. Sırf onu korumak istediğim için ona baktığımda hissettiğim duygu.

"Tamam. Artık dönebilirsin."

Sesi çok zayıf. Kemiklerine kadar yıpranmış. Ve tek düşünebildiğim, bana cehennemi yaşatan kadını ne kadar özlediğim. Her nefesinde benimle savaşıyor kadını. Nefret edebileceğim kadını.

Çünkü bu sessiz hali? Gömleğimi giymiş, yatağımda yatan bu kız? Beni hiç kimse bu kadar korkutmamıştı.

Yastıklara yerleşmesine yardım ediyorum, vücudu yatağa tam olarak yerleşene kadar yastıkları ayarlıyorum. Konuşmuyor, sadece eskiden meydan okurcasına yanan o ihtiyatlı gözlerle beni izliyor.

Şimdi ise, benim gözlerimi, onun korkması gereken canavar mı yoksa onu kurtaran kişi mi olduğumu anlamaya çalışır gibi inceliyorlar.

Yorganı çekip, sanki yapmazsam parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi onu sıkıca sarıyorum. Elim omzunda duruyor, sonra yukarı kayıyor ve yüzündeki bir saç telini çekip atıyor. Göğsü, sanki hareket ederse çekileceğimden korkuyormuş gibi, sığ bir nefesle yükseliyor.

Keşke ona direnmek bu kadar kolay olsaydı. Hayatım çok daha basit olurdu.

"Görüşürüz." Sözler dilimde kurur.

O cevap veremedi arkamı dönüp kapıyı kapatıyorum, mandal yerine oturuyor. Ama sanki manyetik bir güç beni burada tutuyormuş gibi, kapıya sırtımı dayamış, kıpırdamıyorum.

Saniyeler geçiyor ve ben diğer tarafta, o yatakta tek başına, iyiymiş gibi davranan onu düşünmeye devam ediyorum.

"Blyat..." diye mırıldanıyorum, şiddetli nefesler içimi kaplarken, elim kapı koluna uzanıyor.

Kapıdan uzaklaşıp bir adım atarım, sonra dururum, yumruklarım sıkılır. Kendimi durdurmadan, kolu çevirip kapıyı açarım, tam da onun yanağından bir gözyaşı silerken.

Donup kalır.

"Ağlıyor muydun?" Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama artık yumuşatmak için çok geç.

"Ne? Hayır. Ben..." Boğazını temizler, yalan aramızda kalın bir tabaka gibi durur.

Ama ben görüyorum. Kirpiklerinde hala gözyaşları var. Yanakları kızarmış.

Otomatik pilotta hareket ederek yorganı kaldırıp yanına uzanıyorum.

O şaşırır, bana karışık bir ifadeyle bakar. "Ne... ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyorum çünkü ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Sadece burada olmam gerektiğini, ona sarılmam gerektiğini biliyorum.

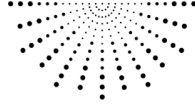
Kolumu onun altına sokup, onu sıkıca kendime çekiyorum. Vücudu yarım nefes boyunca hareketsiz kalıyor, sonra sakinleşip yumuşak bir iniltiyle bana yaslanıyor.

Kolları beni sardığında, düşünmeyi bırakıp kendimi hissetmeye bırakıyorum. Kollarımdaki ağırlığı. Nefesinin benimkine uyumunu. Sessiz, dayanılmaz huzuru.

Ve itiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süredir ilk kez, uyku benim için mücadele etmem gereken bir şey gibi gelmiyor. Beni öylece alıp götürüyor.

Çünkü o buradayken, savaş sessizleşiyor. Ve buna bu kadar ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ALEKSEI—12 YAŞ

SOLNTSEVO BÖLGESİ, RUSYA

Başımdaki kapüşon çok kaşınıyor ve bileklerim, plastik kelepçelerin derimi kestiği yerlerde yanıyor. Minibüs altımızda sallanıyor, yoldaki her tümsek Anton'u yanımda sarsıyor.

Elimi onun eline sokup sıkıyorum, onun kaskatı kesildiğini ve titrediğini hissediyorum. O çok korkmuş ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

SUV, maskeli haydutlar tarafından ele geçirildiğinde biz korumalarla birlikteydik. Diğer kardeşlerim okuldan sonra bir toplantı için okulda kalmışlardı, bu yüzden sadece Anton ve ben vardık. Adamlar birdenbire ortaya çıktılar ve silahlarını hepimize doğrulttular.

Koruma görevlilerimizle kavga edip onları vurdular, sonra biz elimizden geldiğince tekmeliyor ve vuruyorduk ama bizi bir minibüse sürüklediler. Ama en az beş kişiydiler ve bizim hiç şansımız yoktu. Sonra başlıklar kafalarımıza geçirildi ve her şey karardı.

Minibüs birden durdu ve ben hemen gerildim. Kapı açılmadan önce ayak sesleri duyuldu, sonra eller bizi dışarı çekmeye başladı.

Sırtıma sert ve soğuk bir şey batıyor ve bunun bir silah olduğunu hemen anlıyorum. Arkamdaki adam beni itiyor ve ben öne doğru sendeliyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Bystreye," diye homurdanır. *Daha hızlı.*

Bir yere zorla sokuluyoruz. Fazla bir şey göremiyorum ama hava değişiyor. Artık serin değil, yerine bir tür kötü koku geliyor. Küf ya da onun gibi iğrenç bir şey gibi.

Biri beni sert bir zemine itiyor. "Syad i ne dvigaysya." *Otur ve kıpırdama.*

İtaat ediyorum. Kardeşimi öldürmeleri için onlara bir neden veremem.

Seslerini tanımıyorum. Muhtemelen babamın edindiği başka düşmanlardır. Onun çok düşmanı var ve bizi tam da bunun için eğitti.

Ama hiçbir şey sizi buna hazırlayamaz. Ne korku ne de panik. Gerçekten yaşandığında durum farklı.

Anton için kendimden daha çok endişeleniyorum. O daha sekiz yaşında.

Acı, hayatta olduğunun anlamıdır. Bunu kendi lehine kullan. Onların seni yıkmasına izin verme, derdi babam, bizi birbirimizle kavga ettirirken.

Kaybeden, ceza olarak günlerce bodrumda kilitlenir, yemek olarak artıkları ve bir sonraki kavgaya kadar idare edecek kadar az su verilir. Tekrar kilitlenmek istemediğimizi biliyorduk ve hayatta kalma içgüdüğü devreye girer, bunun tekrar olmaması için daha sert kavga ederdik.

Anton hariç, onunla kavga ettiğimde, onun bu cezaya maruz kalmaması için bilerek yenilirdim. Ama babam bundan daha akıllıydı. Niyetimi anlardı ve Anton'u yine de cezalandırırdı.

Plastik bileklerimi daha sıkı kavrar ve Anton'un homurdandığını duyarım.

"Ne trogay yego!" diye bağıriyorum. *Ona dokunma!*

Birisi başlığımı çıkarmadan önce önümde bir ses gülüyor.

Işık gözlerimi yakıyor. Gözlerim alışana kadar sertçe kırıyorum. Oda bir bodrum gibi görünüyor. Beton duvarlar. Pencere yok. Tepede asılı bir ampul. Beş adam. Hepsi silahlı.

İçlerinden biri öne çıkıyor. Yüzünde bir yara izi var, alaycı bir şekilde sırttığında dişleri çarpık görünüyor.

"Kardeşini eve götürmek ister misin?" diye sorar adam, kalın Rus aksanıyla.

İngilizce konuşması, onların kim olduğunu anlamama yardımcı olmuyor. Biz de ikisi de konuşuyoruz. Babam bunu sağladı. *İş için önemli*, derdi.

Kafamı sallıyorum, ama bir bit yeniği olduğunu biliyorum. Her zaman bir bit yeniği vardır.

Bu yüzden buradayız.

O benim önümde çömelir. "O zaman bana babanın mücevheri nerede sakladığını söyle."

Midem bulanıyor. Burada öleceğiz.

Onun hangi mücevherden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Babamızın en değerli varlığı, yıllar önce bir Avrupa müzesinden çalınmış. İnsanlar onun için öldürdü. Onun için öldü. Ve mücevherle biz arasında bir seçim yapmamız gerekirse, biz hiçbir şeyiz.

Sadakat ve onur her şeyden önce gelir.

Bize bunu aşıladı.

Pes etmeyin. Konuşmayın. Yalvarma.

O yüzden o piç kurusu yüzüme yumruk attığında, kanlar içinde sırtıyorum. Beni korkutmak istiyor. Ona bu zevki tattırmayacağım.

"Oh, komik mi buluyorsun?" diye homurdanıyor. "Benim ne kadar komik olduğumu göreceğiz."

Dönüp Anton'u yakaladı ve kafasındaki kapüşonu yırttı.

Bütün vücudum öne doğru atılır. Onların ona zarar vermesine izin veremem. O daha bir çocuk. Evet, hepimiz çok şey gördük, çok şey yaşadık, ama bu onun için çok fazla olacak. O yıkılacak.

"Belki küçük kardeşin bilir." Anton'un saçını çekerek başını geriye doğru zorluyor.

Anton, meydan okuyan, titrek bir gülümsemeyle sırtıyor. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Cesur olmaya çalışıyor, ama bacağındaki titremeyi, omuzlarının sallanışını görebiliyorum.

O hiçbir şey bilmiyor. Ama ben biliyorum.

Adam ona daha da yaklaşır. "Son şansın."

Ve Anton, benim aptal, korkusuz kardeşim, "Siktir git" diye tükürür.

Adam, bundan zevk alıyormuş gibi yavaşça elini indirir. Odayı geçer ve bir saniye boyunca Anton bana bakar, çenesi titrer ve gözleri parlar.

"Vso budit khorosho," diye fısıldıyorum. *Her şey yoluna girecek.*

Ama bu bir yalan.

Adam geri geldiğinde, elinde uzun ve siyah bir şey tutuyor. Bir kırbaç.

Midem o kadar sıkışıyor ki, kusacakmışım gibi hissediyorum. "Belki şimdi konuşursun," diyor.

İlk kırılma yıldırım gibi havayı yırtıyor ve Anton çığlık atıyor. Uyluklarına vuruyor, yüksek ve keskin bir sesle. Ses göğsümde yankılanıyor, nefes almak acı verici hale geliyor.

Adam onu tekrar tekrar vurur. Anton'un çığlıkları odayı doldurur ve her biri bana yönelikmiş gibi gelir.

"Mücevherin nerede olduğunu söyle!" diye bağırıyor adam, Anton'a vururken bana dik dik bakıyor, bu sefer diğer bacağına vuruyor, parlak kan derisinden sızıyor.

Yapamam. Onlara söyleyemem. Söylersem babam ikimizi de öldürür. Daha da kötüsü, bunu yaparken gurur duyacaktır.

"Acı, hayatta olduğunun anlamıdır," diyorum hızlıca, Anton'un gözlerine bakarak. "Sen bir aslansın. Ölümüne savaşırsın."

Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, ama bir darbe daha gelirken başını sallıyor.

"Ona zarar verme! Bana ne istersen yap."

Adam kıkırdar, ama bu onu durdurur ve bana doğru ilerlemesine neden olur. "Durmamı istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Mücevherin nerede olduğunu söyle!"

Vücudum sert nefeslerle sallanıyor, ama hiçbir şey söylemiyorum. Bu bir seçenek değil.

İğrenç nefesini koklayabileceğim kadar eğildi. "Seni parçalayacağım, evlat."

Sonra bıçağını açıp gömleğimi ortasından keser. Soğuk metal göğsüme sertçe baskı yapar ve

ince bir kan izi bırakır.

Dişlerimi sıkıp, babamın bana öğrettiği gibi acıyı görmezden gelerek, gözlerinin içine bakıyorum.

Başka bir adam ona yanan bir sigara uzattı. Anlamadım. Anlayana kadar.

Sigarayı kesik yerine bastırır.

Yanık anında ve dayanılmaz. İlerim, plastik kelepçelere karşı direnirim, kendi yanmış etimin kokusu midemi bulandırır. Bunu tekrar tekrar yapar, ta ki göğsümün tamamını kaplayana, acı beni ölmek istemeye zorlayana kadar.

"Nerede? Söyle de gidebilirsin." "Öldür beni." Gülerek, "Konuşmayacağım" derim.

"Lütfen dur!" Anton ağlayarak sızlanıyor. "Bilmiyoruz. Babamız bize böyle şeyleri söylemez!"

Sessiz kalırım. Çünkü acı içindeyken, Anton'un hıçkırıklarına rağmen, babamın sesini duyuyorum.

Aileye ihanet etme. Pes etme.

Anton yanımda ağlarken, adamlardan biri silahını şakağına dayar.

Sigara içen adam sırtıyor. "Son şansın. Mücevherin nerede olduğunu söyle , yoksa o ölür."

Göğsüm inip kalkıyor. "Hayır, yapma! Lütfen! Ona zarar verme! O sadece bir çocuk!"

"Hepimiz bir zamanlar çocuktuk."

Altı yaşımdan beri ilk kez ağlıyorum. Sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Kardeşimi kaybedemem.

Adam silahı kaldırıyor. Anton bana bakıyor. Dudakları titriyor ama konuşmuyor.

"Üç... iki..."

Hayır, hayır!

Aşkın üstünde sadakat vardır. Aile, yemin ettiğin yemindir.

"Bir."

Silah ateşlenir.

"Anton!" Onun adını haykırıyorum, ses içimi parçalar.

O irkilir, gözleri küçük vücudu sarsılır.
Ama... kan yok? Delik yok.

Hayatta mı? "Ne oluyor..."

Adamlar gülmeye başlar. Hepsi. Sanki bu bir şaka gibi.

Anton'a bakıyorum, dişlerim takırdıyacak kadar titriyorum. O ağlıyor. Ben kanıyorum. Ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

Onu öldürmediler. Neden? Sonra...
ayak sesleri.

Başımı kaldırdığımda, nefesim kesiliyor.

Babam önümüzde duruyor, elleri arkasında, yüzünde hayal kırıklığı yazıyor.

"Bugün beni gururlandıracağınızı düşünmüştüm." Bir kurt gibi etrafımızda dolaşüyor, sesi sakın. Fazla sakın. "Ama şimdi anlıyorum ki sizi erkek yapabilmek için daha fazla zorlamam gerek. Çünkü bu..." Bizi işaret ediyor. "Bu ağlama. Bu yalvarma. Acınası bir durum."

Önümde durur ve çömelir, eliyle çenemi tutar. Parmakları yanaklarıma acı verecek kadar bastırır.

"Başarısız oldun," diyor yumuşak bir sesle. "Her zaman böyle hayal kırıklığı yaratıyorsun."

Dişlerimi sıkıp, kendimi ona doğrudan bakmaya zorluyorum. Başparmağı çenemin altını okşadığında boğazımdaki baskı artıyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum, ama kaçırmıyorum. Çünkü onun görmek istediği şey zayıflık.

Ve ona bunu vermektense ölmeyi tercih ederim.

Ama sözleri kırbaçtan daha çok acıtıyor. Göğsümdeki yanıklardan daha çok.

Anton'a dönüyor.

"Ve sen." Alaycı bir şekilde sorar. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Anton donar, ama konuşmaz.

"Güçlü kalmalısın. Ölümün yüzüne bakıp gülümseyerek bakmalısın. Anladın mı?"

Anton hızla başını sallar, gözyaşları yüzünden süzülür. Babam dikleşir, sanki biz onun altında gibiyizmiş gibi manşetlerini düzeltir.

"Onları eve götürün," diye emir verir adamlardan birine. "İkisini de görmekten nefret ediyorum."

Sonra gider. Aynen böyle.

Oda, kardeşimin düzensiz nefes alıp verışı ve birinin kablo bağlarını kesme sesi dışında sessizdir.

Bizi minibüse sürüklerler ve bacaklarımı hissetmiyorum. Cildim hala yanıyor, ama göğsümdeki derin, çürüyen acıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

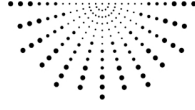
Anton'un yanına oturup pencereye bakıyorum, ama babamın bana bakışından başka hiçbir şey göremiyorum.

Bir dakika sonra, Anton'un eli benimkine uzanıyor, ama ben çekiliyorum.

Aşk zayıflıktır. Sana zarar verir. Seni yok eder.

Ve onu bulduğunda, o seni parçalamadan önce dişlerinle onu parçalarsın.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

FIONA

Beni eve bıraktığından bu yana birkaç saat geçti. Yolculuk tamamen sessiz geçti, sanki odaya girip beni kucakladığını pişman olmuş gibiydi.

Kollarında olmak garip geliyordu. Yanlış. Az önce tanık olduğum her şeyden sonra, çarpık bir tür rahatlık gibi.

Beni rahatsız eden kan değildi. Onun yüzüydü. O adamı incitirkenki hali. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi. Ve ben kasmaya başladığımda duruşu, sanki gerçekten umursuyormuş gibi. Bu... beklenmedik bir şeydi.

Aleksei Marinov'un kim olduğunu hep biliyordum. Adı bile korku dalgaları yaratıyordu. Kariyerimi onun gibi adamları kovalayarak yaptım, yıllarca bu tür karanlığa karşı bağışık olduğuma inandım.

Ama bu gece bana bakışında farklı bir şey vardı. Sahiplenici bir şey. Kesin. O adama bana yaptıkları için ceza vermedi. Her vuruşuyla beni sahiplendi.

Ve içimdeki bir parça, hasta, gömülü bir parça, gerçekten... korunmuş hissetti.

Bunların hiçbirisi doğru değil. Orada oturup izlemem doğru değil.

Bunu anlamam da.

Ama beni en çok korkutan şey, kafamdan atamadığım soru.

O kadar ileri gider miydim? Sevdiğim biri tehlikede olsaydı, onun için birini öldürebilir miydim?

Tanrım, umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmam.

Burun köprümü sıkıştırarak, gözlerimin arkasında oluşan sönük ağrıyla mücadele ederek yavaşça nefes alıyorum. Bir saatten fazla bir süredir mutfakta oturup hiçbir şeye bakmadan, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendime ikna etmeye çalışırken, masadaki çay soğumuş.

Ama gerçek. Elbise provası yapıldı. O kadınların *Bayan Marinova'yı* sanki kanunla belirlenmiş gibi söylemeleri. Komodinimde duran elmas küpeler, güzellikleriyle benimle alay ediyorlar. Her şey ne kadar kalıcı geliyor.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu en boğucu duygu: çaresiz olmak. Ailem hayatımdaki en önemli insanlar. Aleksei'ye fikrimi değiştirdiğimi söylemeyi kaç kez düşündüm, ama yapamıyorum. Onları incitmem.

Masadaki telefonumun titreşmesi beni ürkütüyor ve ekranda annemin adı belirdiğinde midem bulanıyor. Tereddüt ediyorum, parmağım cevap düğmesinin üzerinde duruyor.

Belki de çaldırmaya devam etmeliyim. Uyuyormuş gibi davranmalıyım. Meşgul gibi.

Ölmüş gibi.

Ama sonra suçluluk duygusu beni kemirip durur, sonunda iç çekip cevap veririm. "Merhaba anne."

"Demek buradasın." Sesi yumuşak, ama zaten çatlamaya başlamış. "Defalarca aradım. Cevap vermedin. Endişelendik. Nasılsın?"

Durduramadan keskin ve acı bir kahkaha kaçıyor. "Bir bakalım. Hapse atmaya çalıştığım adamla evlenmek üzereyim, yani burada her şey yolunda anne. Sorduğun için teşekkürler."

"Oh, tesoro..." Nefesini verirken, sesi iç çekme ile hıçkırık arasında bir yerde kalıyor. "Bunun olduğu için üzgünüm

böyle oldu. Keşke böyle olmasaydı."

Bunları söylememeliydim. Bu onların suçu değil. Onlar bunu istemediler.

"Sorun değil anne. Her şey yoluna girecek." Elbiselerimi öne doğru eğip dirseklerimi masaya dayadım. "Benim için endişelenme." Yalanın tadı ekşiydi ama yine de devam ettim. "Aslında o... o kadar da kötü biri değil."

*o kelimeler cidden geliyor benim ağzımdan mı?
Korkutucu zamanlar.*

Diğer uçta bir anlık sessizlik oluyor. Sonra bir homurtu ve aniden babamın sesi hatta geliyor.

"O kadar da kötü değil mi? O şeytanın ta kendisi," diye mırıldanır. "Tu stai sposando il diavolo." *Sen şeytanla evleniyorsun.*

Yorgun ama gerçek bir kahkaha patlar içimden.

Bana bilmediğim bir şey söyle.

"Düğün bir hafta sonra," diyorum, neredeyse kendime. Belki de bunu gerçekmiş gibi göstermeye çalışıyorum, her ne kadar bu istediğim son şey olsa da.

Babam boğazını temizler ve mutfakta dolaşp, bağırmamaya çalışırken her zamanki gibi ensesini ovuşturduğunu hayal edebiliyorum.

"Seni bu şekilde düğün törenine götürmeyi hayal etmemiştim, Stellina. Gülümseyerek, aşık olarak olmalıydın. Böyle değil..." Sanki bunu yüksek sesle söylemek onu yıkacakmış gibi, sözünü yarıda bırakır. "Böyle değil."

"Ne ise o, baba."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi aniden. "Söz ver, bir yolunu bulurum. Bağımızı, evimizi, her şeyimizi kaybedeceğiz. Önemli değil. Bizim için bunu yapmak zorunda değilsin."

Ama yapacağım. Aleksei onların geleceğini benim başıma bela ediyor ve ben bunu engelleyebilecekken onların hayatlarını mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Baba," diye fısıldıyorum, boğazımdaki düğümü yutarak. "Yardım etmek *istiyorum*. Sen ve annem hayatım boyunca benim için her şeyi yaptınız. Şimdi sıra bende."

"Böyle olmamalı. Bizim mutluluğumuzu kurtarmak için kendi mutluluğunu satmamalısın."

"Bazen hayat sana seçenek sunmaz." Onlar göremese de gülümsemeye çalışıyorum. "Bazen sadece... kalanı alırsın."

Bir sessizlik olur, sonra annem iç çeker. "Sen her zaman güçlü olan sendin. Seninle gurur duyuyoruz."

Gülmekle alay etmek arasında bir şey söylüyorum. "Evet. Güçlü. Bu kelime tam da uygun."

"Bunu düzelteceğiz," diyor. "Bir şekilde. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum, ama düzelteceğiz."

Cevap vermiyorum. Çünkü *bunu düzeltmek* masaldan çıkmış bir şey gibi geliyor. Evleneceğim dünyanın bir parçası olmayan bir şey gibi.

"İkinizi de seviyorum. Lütfen endişelenmeyin. Ben iyiyim." Kendimi buna inandırmak için zayıf bir gülümseme zorluyorum. "Yani, henüz beni öldürmedi, bu da bir ilerleme sayılır."

"Bu komik değil, Fiona," der babam, taş gibi sert bir sesle.

"Biraz komik," diye ekler annem.

Her şeye rağmen, ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. O ve ben gülüyoruz, babam ise kadınların imkansız olduğunu söyleyerek homurdanıyor. Uzun bir sessizlik oluyor, sonra tekrar konuşmaya başlıyorum.

"Bana aldığı gelinliği denedim." Sözler boş boş çıkıyor, sanki bu başka birinin düğünüyümüş gibi.

Karşı tarafta bir anlık tereddüt olur. "Nasıl buldun?" diye sorar annem.

"Güzeldi. Pahalıydı. Çok pahalıydı."

"Sen en güzel gelin olacaksın," diyor babam, artık daha nazik bir ses tonuyla. "Damat bir figlio di puttana olsa bile." *Orospu çocuğu*.

"Tony!" diye bağılıyor annem.

"Ne? Bu gerçek! Benden ne istiyorsun, ha?"

Annem dramatik bir şekilde iç çeker. "Babanı dinleme. Muhteşem olacaksın. Ve evliliğin iyi gitmezse, o piçi kendi ellerimle öldürürüm, tamam mı?"

Boğazımdaki düğümden bir ses çıkararak burnumdan soluyorum. "Tamam anne."

Konuşmaya devam ederler ve sohbet o kadar uzar ki, gözlerimi kapatıp etrafımı bir battaniye gibi saran bu sessizliğin tadını çıkarırım.

Bir an için, olacakları unutmaya izin verdim.

Onlara korktuğumu söylemiyorum. Orada oturup onun karısı olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğimi söylemiyorum. Bunun bana neye mal olacağını.

Ya da son zamanlarda, bana baktığında... hiç korkmadığımı.

Telefon görüşmesi bittiğinde, sessizlik geri döner, bu sefer daha yoğun, sanki göğsümü sıkıştırıyormuş gibi. Bir süre duvara bakarım, sonra bakışlarımı gelinliklerin asılı olduğu dolap kapısına kaydırırım. Kaybettiğim her şeyin sembolü. Ve kaybetmek üzere olduğum her şeyin.

Avuç içimi göğsüme bastırıyorum, boğazımda yükselen paniği yatıştırmaya çalışıyorum.

Panik geçmiyor. Yüzümdeki ellerini, başparmağının çenemi okşayarak benim ona ait olduğumu söylediği anı düşünüyorum.

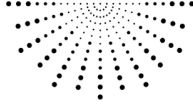
O ciddiydi. Her kelimesinde. Ve içimdeki küçük, utanç verici bir parça, onun gibi bir adama ait olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor. Korkudan değil, aileme yönelik tehditlerden dolayı değil, ama içimde nasıl yüzleşeceğimi bilmediğim çarpık, aç bir parça olduğu için.

"Tanrım," boş odaya fısıldıyorum. "Benim neyim var?"

Yaklaşık bir haftam kaldı. Fiona Clark'ın öldüğü gerçeğiyle barışmak için bir hafta.

Ve onun yerine Fiona Marinova doğacak. Ben hazır olsam da olmasam da.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

ÖLÜMLE yüz yüze geldim. İnsanların yalvarışlarını ve çöküşlerini izledim. Yumruklarımın altında kemiklerin kırılma sesini, ellerimde kanın sıcaklığını hissettim.

Ama bu sunakta durmak? Bu çok daha tehlikeli geliyor.

Çünkü o gelmeyebilir. Çünkü içimden bir ses onun gelmemesi gerektiğini söylüyor.

Dışarıdan bakıldığında, kimse aklımdan geçenleri anlayamaz. Ama içimde, keskin bir şey göğsümün altında dönüyor.

Geç kaldı. Çok değil. Ama merak etmeye başlayacak kadar... Kaçacak mı? Cesaret edebilir mi?

Kirill yanımda sessizce gülüyor, duruşu tembel, elleri sırtında birleştirilmiş, sanki küçük bir hükümeti devirmeye yetecek kadar ateş gücüyle çevrili değilmişiz gibi.

"Sence arabayla gitti mi?"

"Deneyebilir." Kolumdan bir tüy parçası silkeliyorum. "Ama benim bulamayacağım bir yere kaçamaz."

O sırttı. "Romantik."

Konstantin yaklaşır, avucunu omzuma koyar. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Özellikle de

Bu bize bir sürü sorun çıkarabilir."

"Tek yol bu, sen de biliyorsun."

"Belki. Ama o aynı zamanda bir savcı. Onunla evlenmek, kurduğumuz her şeyi mahvedebilir."

"Bir federal ajanla evlenen adamın sözleri."

Kısık bir kahkaha atar. "Eski federal ajan." Sonra sesi alçalır. "Ama şunu bil, kardeşim. Fiona senin karın olabilir, ama Emilia benim karım. Ve Emilia onu seviyor. Onun için önemli olan birine zarar verirsen... bunu kişisel olarak algılarım."

Yüzüm onun yüzüne yaklaşır ve bakışlarını doğrudan karşılayarak, şakaklarımda kanımın daha hızlı attığını hissederim. "Aşk seni yumuşatmış."

Aralarındaki mesafeyi kapatır, ifadesi daha keskinleşir. "Ve takıntın seni kör etmiş. Bunun sadece iş olduğunu, intikam olduğunu iddia etmeye devam ediyorsun. Ama ona nasıl baktığını gördüm."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Umursamadığını iddia ediyorsun, ama onu aç bir adamın ekmeği izlediği gibi izliyorsun. Onu takip ettin, kovaladın, korudun. Zorunda olduğun için değil, kendini tutamadığın için. Onun senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyip duruyorsun, ama onu yanında tutmak için bir kafes inşa ettin."

Bileğimdeki manşeti düzeltirim, o ceketini düzelterip geri çekilirken gözlerimi kısıyorum.

"Ona bağımlısın," diye devam ediyor ve silahımı çekip kullanma isteği çok güçlü. "Ve her yaklaştığında onu uzaklaştırıyorsun. Sonra sanki seni parçalamamış gibi yarayı dikmeye çalışıyorsun. Ama aşk herkesi etkileyebilir, seni bile."

Çenemi sıkıyorum. "Bitirdin mi?"

Kemanın ilk notaları çalmaya başlarken, "Neredeyse" diye ekliyor. "İyi bir koca olmaya çalış. Bu, ikinizin de mutsuz olarak bitmemesi için tek yol."

Onu görmezden gelerek, onun ortaya çıkması gereken girişe gözlerimi dikeyorum. "O beni mutsuz ediyor."

"Hayır," diyor basitçe. "O yapmıyor. Ve bu, senin en çok nefret ettiğin kısım."

Onun haklı olduğunu görmekten nefret ediyorum.

O beni delirtiyor. Beni derinden etkiliyor. Ama ona oksijen gibi ihtiyacım var.

Kalabalık ayağa kalkar.

Sonra o, davet ettiği tek kişiler olan anne ve babasının yanında ortaya çıkar.

Onu gördüğüm anda, kalbim daha hızlı atmaya başlar, ona durmasını yalvarsam da.

Peçeli ve ıslıl ıslıl, elbisesinin vücuduna sarılması nefesimi kesiyor. Harcadığım her kuruşa değer.

Gözleri benimkilere çarpar, başı dik, sırtı düz. Bir sonraki savaşa hazır gibi görünüyor ve bir sonraki kavgamızı düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Bana doğru attığı her adım, bu hastalıklı, açgözlü arzuyu daha da güçlendiriyor. Mücadele etmeye çalıştığım bu arzuyu. Ezmeye çalıştığım.

Ama Konstantin yanıliyordu. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece bir ihtiyaç. Sahiplenme. O gün mahkeme salonuna oturduğundan beri içimi kemiren bir takıntı. Dudakları kurnazca, benden her şeyi alacağına söz veriyordu.

Ailesi ona bir şeyler söylüyor, sonra babası şakağına bir öpücük konduruyor ve dikkatini bana çeviriyor.

"Kızıma zarar verdin..." diyor ve kızının elini benim elime koyuyor. "Ve bunu sana pişman ettirecek bir yol bulacağım."

Hiç alınmadan bir kez başımı sallıyorum. O benim kızım olsaydı çok daha kötüsünü yapardım.

Bir saniye daha gözlerime bakıyor, sonra geri çekiliyor ve Peder Pasha törene başlarken karısını ön sıraya yönlendiriyor.

Ama ben başkasına bakmıyorum. Fiona'nın elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. Parmakları elimde titriyor.

"Çok güzelsin, moya ptichka."

Gülümsemiyor. Bunun yerine, başını eğiyor ve peçesinin altından keskin bir sesle konuşuyor. "Büyük bir hata yapıyorsun. Bu sahte evlilikle sadece beni incittiğini sanıyor olabilirsin, ama kendini de incitiyorsun, Marinov. Çünkü seni asla sevmeyeceğim ve herkesin sevgiye ihtiyacı vardır."

Kısık bir kahkaha atarım, ses göğsümde titreşir ve elini tekrar öperim. "Senin aşkın istediğim son şey. İnan bana."

Onu bırakmam, aksine daha da sıkı tutarım. Bana öfkeyle bakar, gözlerinin arkasında ateş parlar ve ben sadece ateşi hissederim. Yakan türden. İz bırakan türden.

Rahip konuşmaya başlar, ama sesi kafamdaki gürültünün arkasında kaybolur. Tek duyduğum onun nefesi. Elbisesinin hisırtısı. Söylemek zorunda olduğu sözleri tekrar ederken sesindeki çatlak.

Sonra Konstantin eğilir ve arkamda alçak sesle konuşur. "Onun bize hiç vermediği kadar fazlasını elde etme şansını boşa harcama."

Hiçbir şey söylemiyorum.

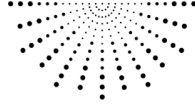
Çünkü ben bu şans boşa harcamıyorum. Onu talep ediyorum. Onu talep ediyorum.

Ama aşk? Aşk erkekleri zayıflatır. Kim olduklarını unutmalarını sağlar. Neyin önemli olduğunu.

O unuttu diye ben de unutacağım anlamına gelmez. Tereddüt etmeyeceğim ve düşmeyeceğim.

Onun için değil. Kimse için değil.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FIONA

TÖREN BİTTİ.

Sahte yeminler, parmağımdaki elmas yüzükler, elimi sımsıkı tutan adam... Her şeye rağmen hayatta kaldım. Bir şekilde.

Şimdi, kristallerle süslenmiş ipek örtülü bir çadırın altında, onun malikanesinin ortasında duruyorum, etrafım Manhattan adliyesinin duruşma gününden daha fazla suçluyla çevrili.

Güller. Şakayıklar. Kadife sandalyeler. Muhtemelen arabamdan daha pahalı olan beyaz masa süsleri.

Hepsi muhteşem. Ve boğucu.

Düğün resepsiyonum, resmi bir gala gibi görünen bir savaş konseyi gibi. Burada yüzlerce kişi olmalı, muhtemelen daha da fazla. Baktığım her yerde, biri beni izliyor, gözleri her ayrıntıyı yakalıyor.

Oda, herkes *Vogue dergisinin* çekimleri için seçmelere gelmiş gibi, tasarımcı takım elbiseleri ve elbiselerle doluydu.

Peki ya ben? Ben kimseyi davet etmedim. Tek bir arkadaşımı bile. Tek bir iş arkadaşımı bile. Çünkü insanları, yasal olarak bağlayıcı olan cehenneme düşüşünüze tanık olmaya nasıl davet edersiniz ki?

Fiona Clark'ın bir zamanlar ömür boyu hapse atmaya çalıştığı Aleksei Marinov ile evlenmesini kutlamaya gelin! Açık bar. Silahlı konuklar. Lütfen katılımınızı bildiriniz.

Çılgık atacakmışım gibi hissetmeseydim gülerdim.

İnsanlar bize yaklaşıp, sanki mutlu bir çiftmişiz gibi tebrik ediyorlar ve ben, tatlıdan önce birini canlı canlı gömebilecek ya da gömemeyecek bir adamla evlenmek için duygusal olarak şantajı uğramamış, kızaran bir gelinmişim gibi davranıyorlar.

Onun yapmayacağını hiç sanmıyorum.

Aleksei rolünü iyi oynuyor: sıkı bir gülümsemeyle, kibarca başını sallayarak, sanki ben ona aitmişim gibi elini belime koyuyor. Dürüst olmak gerekirse, bir bakıma öyle de.

Tanımadığım kişilerin isimlerini ve yüzlerini hatırlamaya çalışıyorum, ama Quinn ailesi, namı diğer İrlandalı Çete geldiği anda hepsi bulanıklaşmaya başlıyor.

"Tebrikler," diyor en küçük kardeş Eriu sıcak bir şekilde, kahverengi saçları benim asla yapamayacağım zarif bir örgüyle toplanmış.

Sanki eski dostlarmışız gibi yanağıma öpücük konduruyor ve bu dünyada olmaması gereken, ama bir şekilde var olan bir ışık yayıyor. Kocasını Devlin, nazikçe başını sallıyor ve sıkı bir el sıkışıyor. Aleksei'ye döndüğünde bir duraksama oluyor. El sıkışmadan önce havada ince bir değişiklik oluyor. Sanki ikisinin de kamu önünde tekrar hatırlamak istemediği bir geçmiş var gibi.

Ailenin reisi Tynan Quinn de arkalarından gelir ve bizi selamlarken ifadesiz bir yüzle bakar. O bakışıyla bir Marinov gibi görüldüğüne yemin edebilirim. Ama karısı daha yumuşak, daha açık biridir.

"Ben Elara," diyor ve nazikçe sarılır. "Sizinle tanışmak çok güzel. Çok güzelsiniz."

"Teşekkür ederim." Kendimi mazur gösterip tuvalete saklanma içgüdüleriyle mücadele ediyorum.

Tanrım, bu günün bir an önce bitmesini istiyorum. Bu insanlarla etkileşim kurmak, onlarla yemek yemek... Bunların hiçbirisi benim için normal değil.

Sırada Tynan'ın kardeşi Fionn ve eşi Amara var. Rahat gülümsemesinden, ailenin daha rahat üyesinin o olduğu belli. Tabii, mafya için rahat olabileceği kadar rahat.

Sonra bir başka Quinn gelir — bu sefer Cillian, yanında iki kadınla, ikisi de çarpıcı ve koyu gözlü.

büyük olanı çeliği eritebilecek bir gülümsemeye sahip.

"Merhaba, ben Dinara," diyor, elini uzatarak. "Aleksi'nin kuzeniyim. Bu da kardeşim Tatiana." Genç olana doğru işaret ediyor. "Bu arada, başın sağ olsun."

Aleksi'ye bakarken dudakları kıvrılır. Aleksi kaşlarını kaldırır. "Dikkatli ol."

"Ne?" O gülerek elini havaya kaldırdı. "Gülümsemek seni öldürmez. Sonuçta bu senin düğünün."

"Hiç komik değilsin," diye mırıldanır.

"Bence o çok komik." Cillian kolunu onun omzuna atar ve sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi yanağına öpücük kondurur.

Ve bir an için içimde bir şey kıvrılır. Çünkü ben de bunu istiyorum. Sadece öpücüğü değil. Ya da bir erkeği. Ama bunun rahatlığını. Her şeyi basit hale getiren biriyle birlikte olmanın sessiz samimiyetini.

Aleksi'ye bakarım ve çenesindeki kas seğirir. Bakışları ağzıma düştüğünde, tam olarak ne düşündüğümü biliyor mu acaba diye merak ederim.

Boğazımı temizledim. "Peki, tüm Quinn'ler burada mı? Çünkü herkesin adını hatırlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum."

Ama bu bir yalan. Her birinin adını biliyorum. Eriu etrafına bakınıyor. "Şey, kardeşim burada olmalı..."

"En iyisini sona sakladım," diye bir ses arkasında duyulur ve Eriu anında sırtarak gülümser.

Uzun boylu ve çarpıcı bir kadın öne çıkar, parlak kırmızı saçlarını ince omuzlarının üzerinden geriye doğru savurur. Yaklaşırken, siyah elbisesinin yırtmaçından açıkça görünen, sanki elbisesinin bir parçasıymış gibi, uyluğundaki kılıfı saklamaya çalışmaz.

"Ben Iseult Quinn, bu da eşim Gio Marino." Koyu renk gözlü uzun boylu bir adam başını sallar. "Memnun oldum."

Marino'ların kim olduğunu çok iyi biliyorum. Onlar İtalyan mafyası, New York'taki beş aileden biri olan Messina suç ailesini yönetenler.

Ve hemen arkalarından patronun kendisi gelir: Michael Marino. Koyu renkli yüz hatları, pahalı takım elbise ve sağ yanağındaki uzun yara izi onu daha da korkutucu hale getirir.

Bana sıkı bir el sıkışırken, karısı Elsie sanki bir Hallmark filmindeymiş gibi bana gülümsüyor.

"Kardeşlerim gelemedikleri için üzgünüm," diyor Michael. "Bir hediye gönderdiler."

"Son dakikada oldu." Aleksei elini havaya kaldırır. "Anlıyoruz."

Aleksei Michael ile konuşurken Dinara bana doğru eğilir. "Bu iş bittiğinde bir aile ağacına ihtiyacın olacak."

Haksız değil.

"Burada kaç tane suç ailesi var?"

Sanki gökyüzünün mavi olup olmadığını sormuşum gibi gülüyor. "Hepsi. Bir tanesi bile gelmese bu bir hakaret olur. Genellikle bir temsilci gönderirler ya da ailenin reisi gelir."

"Doğru." Yavaşça başımı salladım. "Tamamen normal."

Ne aptalım. Bunu nasıl bilemedim?

"Alışırırsın."

İçimden alaycı bir şekilde güldüm. "Bundan çok şüpheliyim."

"Gergin misin?"

"Sadece biraz korkuyorum."

O sırtıyor. "Güzel. Marinovlarla evlenmek için uygun tepki bu."

Resepsiyonun geri kalanında nazikçe başımı sallayarak, gerektiğinde gülümseyerek ve anlamını yitirene kadar *teşekkürlerimi* tekrar ederek geçirdim. Yanaklarım ağrıyor. Ayaklarım acıyor. Ve tüm bu süre boyunca, kendimi kurtların ortasına atılmış gibi hissediyorum.

Tek fark, burada silahı olmayan tek kişi benim.

Grazia ailesinden Adriano Scutari yanıma geldiğinde, yorgunluktan bitkin düşmüş ve uykuya ihtiyaç duyuyorum.

Güçten gelen bir rahatlıkla yürüyor, sakın ve kendinden emin adımları rahatlıktan çok sessiz bir tehdit taşıyor.

Belki Aleksei'nin yaşlarında, hatta biraz daha büyük.

Grazia ailesi meşru iş çevrelerinde saygı görüyor olabilir, ama buradaki herkes onların da diğerleri kadar acımasız olduğunu biliyor.

Adriano elime uzanır, hafifçe eğilerek onu öper.

Ama buna fırsat bulamadı. Aleksei bir saniye içinde yanımıza geldi, omzunu aramıza soktu ve elini belime koydu.

"Sana ait olmayan şeylere dokunmazsın," diyor, her kelimesi bir uyarı gibi.

Adriano iki elini de kaldırır, yüzündeki gülümseme hala yerindedir. "Elbette. Özür dilerim. Buraya arkadaş olarak geldik. Ailem ve ben, son zamanlarda yaşanan gerginlikleri geride bırakmayı umuyoruz." Gözleri bir an için benimkilere takılır.

Bu da neydi böyle? Bakışlarım, hiç kıpırdamayan, vücudundaki her kas gergin olan Aleksei'ye kayar.

Bu iki aile anlaşıyor mu? Aralarında herhangi bir sorun olduğunu bilmiyorum. En azından hukuk dünyasında bilinen bir şey yok.

Adriano, Quinn ailesine selam vermeye gider ve genç Tatiana'ya yaklaştığında, Tatiana kirpiklerini indirir ve vücudu titrer. Onun için bir şeyler hissettiği açıktır. Adriano, Tatiana'nın elini tutup elinin üstüne öptüğünde, Tatiana adeta erir.

Aleksei'ye eğildim. "Sanırım kuzenin ondan hoşlanıyor."

"Çok yazık," diye mırıldanıyor. "O aileye gelin gitmeyecek."

"Neden?"

Yüz hatları gerginleşir. "Seni ilgilendirmez."

Kaşlarımı kaldırırım. "Ben artık senin karın değil miyim? Böyle şeyleri bilmem gerekmez mi?"

Bu onun dikkatini çeker. "Öyle mi?"

Kollarını belime doladı, beni kendine doğru çekerken vücudundan sıcaklık yayılıyordu. Gözlerinde sahiplenici ve tehlikeli bir ışık parladı.

"Artık benim karım mısın? Bunun sadece rol olduğunu sanıyordum... ya da sen ne demiştin? Sahte mi?" Parmakları

çenemi kavrar, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktadır, nefesi dudaklarıma sıcak sıcak çarpar.

"Doğru. Hala öyle." Sesim titriyor, ama geri adım atmıyorum. "Sadece, artık sana katlanmak zorunda kalacağımı düşünerek, bunu bilmem gerektiğini söyledim."

"Mm." O eğilir, ağzı benimkine değecek kadar yaklaşır. "O zaman göster bana, katyonak. Beni ne kadar iyi tolere edebileceğini göster."

Sözleri içime işliyor, kalbimin derinliklerine kadar ulaşıyor. "Bunu nasıl yapacağım?" diye fısıldıyorum.

Beni belimden sıkıca kavrar ve kendine doğru çeker. "Öp beni. Ne kadar iyi bir eş olabileceğini göster bana."

Nefesim kesildi, her sinir uçum titriyordu, eğilip ona küçük bir öpücük verdim.

"Sen buna öpücük mü diyorsun?" Sesi alçak, ölümcül, parmakları saçlarıma dolanırken başımı aşağı eğiyor. "Beni içtenlikle öp. Aileni yok etmemem için yalvarır gibi. Hayatın için yalvarır gibi."

Bir an için, mantık yüzeye çıkar, sonra onun sıcaklığında boğulur. Daha iyi bilen tarafım kaybolur ve onu isteyen, ona özlem duyan tarafım tamamen kontrolü ele geçirir.

Öne doğru atılıyorum ve ağzımı onun ağzına çarpıyorum. Yumruklarım ceketinin yakasına kıvrılırken, her şeyimi öpücüğe döküyorum. Öfkenin her kenarı, arzunun her nabzı, ona vermemem gereken ama yine de verdiğim her nefes.

Yumuşak ya da tatlı değil. Bir çarpışma. Bir teslimiyet. İkimizin de kaybettiği bir savaş.

O da benimle aynı açlıkla karşılık veriyor, onu istediğim için beni cezalandırmak istercesine, beni başkası için mahvetmek istercesine öpüyor.

Ama bu sadece bir öpücük değil. Bu bir sahiplenme. Beni tüketiyor ve ben ona izin veriyorum.

Daha da kötüsü, bunu memnuniyetle kabul ediyorum.

Çünkü şu anda düşüşü istiyorum. Onu istiyorum. Düşüşü ve ardından gelecek yıkımı istiyorum.

Kısa süre sonra, sanki bunu yapmak için bir ömür boyu beklemiş gibi beni öpen adamdan başka her şeyi unutuyorum. Ve bunun hiç bitmemesini istememden nefret ediyorum.

ALEKSEI

Ağzı benimkini bulduğu anda, hem ateşli hem de öfkeli, lanet olası aklımı kaçırıyorum. Bir elim saçlarına dolanıyor, diğeri kalçasına yapışıyor, onu kendime yapıştırabilirmişim gibi ona doğru çekiyorum.

Tadı, teslimiyetle karışık bir meydan okuma gibi ve ben, hangisinin önce kırılacağını görmek için onu daha sert öpüyorum.

Ağzıma inliyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Elbisesini çıkarmak istiyorum. Onun çıplak olmasını, kızarmasını, küfür etmesini ve benimden kurtulamadığım aynı şiddetli öfkeyle bana sarılmasını istiyorum. Onu içeri sürüklemek, kumaşı santim santim soyup yere dökülmesini izlemek istiyorum. Sonra onu duvarlarıma, yatağıma, istediğim her yere götürmek istiyorum, ta ki o benim adımdan başka hiçbir şey hatırlamayana kadar.

Ama henüz değil. Bu daha sonra, burada sadece o ve ben ve aramızda hiç sönmeyen ateş kalmadığında olacak.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese, dudakları şişmiş, göğsü bir mil koşmuş gibi inip kalkıyor. Sanki bu odadaki her erkek onun kollarımda orgazm olduğunu izlemiş gibi.

Onları görüyorum. Bazıları ona, keşke benim olsaydı diye bakıyor. Diğerleri ise aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Bir savcı, diye düşünüyorlar. Lanet olası bir savcıyla evlendin.

Kim olduğu gizli değil. Yüzü herkesin malumu. Dava manşetlere taşındı. Herkes yakalandığımı biliyordu, daha da kötüsü, onun yaptığını da biliyorlardı. Beni mahvetmeye çalışan kadın. Manşetleri şimdi bile gözümün önüne getirebiliyorum.

Savcı, Marinov imparatorluğunu hedef alıyor. Onları mahvedecek kişi o mu olacak?

Elinden geleni yaptı. Bunu kabul etmeliyim. Ama başarısızlık kaçınılmazdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla hapse girmeyecektim.

Elbisesi önünü düzelterip koltuğuna doğru yürümeye başlar, ama çok uzaklaşmadan elini tutarım.

"Benimle dans edin, Bayan
Marinova." Kaşları yükseldi. "Dans
eder misiniz?" "Şaşırmış gibisiniz."

"Öyleyim." Parmağı göğsümün ortasından yavaşça aşağı doğru kayıyor, tüy kadar hafif ve tehlikeli. "Sen her zaman çok... katıydın. Sende bu yetenek olduğunu düşünmemiştim."

"Mm. Öyle mi?" Ona yaklaşıyorum, nefesinin kesildiğini hissedecek kadar yakın. Ağzım kulağının kenarına değiyor. "Şimdiye kadar anlamış olmalısın, detka, ben meydan okumalardan geri adım atmam."

"Öyleyse, neyin var bir bakalım." O gülüyor, savunmasız, zengin bir sesle, sanki lanet bir bıçak gibi göğsümü delip geçiyor.

Daha önce benim için hiç böyle gülmemişti ve bu, tüm sinirlerimi parçaladı.

Çenemi sıkıp, bu duyguyu bastırıyorum. Bu hiçbir şey. Sadece bir dans. Bir dikkat dağıtma. Daha fazlası değil.

Müzik değişip yavaşladığında onu dans pistine doğru götürüyorum ve bir elim belinde, diğer elim ise onun elini kavrarken, kolu boynuma dolanıyor.

Ve bir anda, adımlarımız uyum içindeydi. Sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi. Yüzünü bana doğru eğdi, gözleri beni okumaya çalışır gibi her santimimi taradı. Bakışlarında ihtiyat vardı. Merak da.

Ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Konstantin'in sözleri zihnimin derinliklerinde bir lanet gibi yankılanıyor, duymak istemediğim ama bir şekilde ihtiyacım olan bir gerçek. Çünkü şu anda, onu kollarımda tutarken, bu an

bir danstan daha fazlası gibi geliyor. Onu uzaklaştırmak mı, yoksa daha da yaklaştırp asla bırakmamak mı istediğimi bilmiyorum.

Beni baştan çıkarmaya çalışmıyor bile, ama yine de kimse ona yaklaşıyor. O elbise ona lanet bir davet gibi yapışıyor. Öpücüğümüzden dolayı hala şişmiş olan ağzı, beni tekrar baştan çıkarıyor. Ve gözleri...

Gözleri, hayatım boyunca kaçmaya çalıştığım fırtınayı barındırıyor. Ve nefes kesen bir saniye boyunca, onu kaybetmeyi hayal edemiyorum.

O, etrafımızda dönenlerin ya da içinde bulunduğu tehlikenin farkında değil ve kurtları uzak tutan tek kişi benim.

Bunun boyutunu bilemez. Eğer öğrenirse, hayatta kalamaz.

Eğer biri onu almaya gelirse, geldiğinde hazır olacağım. O kadar hızlı kan dökeceğim ki, nehirler kırmızıya boyanacak. Ailelerini gömeceğim, evlerini yakacağım, saklandıkları her duvara uyarılarımı kazıyacağım.

Çünkü o artık benim. Ve bunu unutan adama Tanrı yardım etsin.

Ama eğer gerçeği öğrenirse, ona anlatmadığım şeylerin bir kısmını bile ortaya çıkarırsa, beni asla affetmeyecek.

Eskiden bunun bir önemi yoktu. Şimdi ise... bir şekilde önemli hale geldi ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Belini daha sıkı kavrarım, vücudu benimkine doğru kıvrılır, sıcak ve güven dolu, ve ona gerçeği söylemediğim için kendimden nefret ederim. Parmakları ensemin arkasında gezer, tırnakları cildimi okşar, ve ben eğilip alnına bir öpücük kondururum.

Kafasını geriye doğru eğerek gözlerime bakıyor. "İyi misin?"

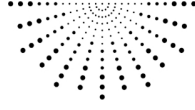
Neredeyse gülmek üzereydim. "Bana bunu daha önce hiç sormamıştın."

"Buna alışma." Ağzı yarı gülümsemeye çekiliyor, ama başparmağı çenemi okşuyor, sanki söylediklerinin hiçbirini kastetmiyormuş gibi.

Eğilip onu tekrar öpüyorum. Bu sefer daha yavaş. Daha yumuşak.

Sanki her şey yanıp kül olmadan önce onun şeklini ezberlemeye çalışıyormuşum gibi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

FIONA

DÜĞÜN BİTER, ama gece henüz bitmemiştir.

Yatak odasının kapısı arkamızda yumuşak bir tıklama ile kapanır ve bir anda, yalnız kalırız. Onun evinde. Onun odasında. *Bizim* odamızda.

Ve bu düşünce bile boğucu.

Eşyalarım çoktan açılmış, çekmecelere yerleştirilmiş ve dolaplara asılmıştı, sanki buraya aitmişim gibi. Sanki hep buraya aitmişim gibi.

Kan ve güç üzerine inşa edilmiş bir kalede yaşayan bir prenses. Ve o, hepsini ele geçiren savaş lordu.

Aleksei ceketini çıkarırken, tüm bu süre boyunca beni izliyor, bakışları dokunuyormuş gibi hissettirecek kadar yoğun. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor ve istesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum. Parmaklarının her hareketi içimde bir şeyi çekiyor, sıcak, şehvetli ve neredeyse acımasız bir şeyi.

Kumaş açılıyor ve göğsüne dövme yapılmış aslanı görüyorum. Vahşi ve zafer kazanmış bir aslan.

Şiddet dolu. Güzel. Korkutucu. Adamın kendisini mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Dişlerini gösterip vahşi gözlerle bana bakıyor, benim hayatımın her dokusunu parçaladığı gibi kurtun etini parçalıyor.

Ama esere daha yakından baktığımda, daha önce hiç görmediğim bir şey fark ediyorum. Mürekkebin altında, keskin çizgilerin ve canlı renklerin altında, yara izleri var — yuvarlak ve kabarık izler, sanki bir canavar dışarı çıkmaya çalışmış ama başaramamış gibi derisini tırmalamış.

Midem burkuluyor. Umursamamalıyım. Göğsümde bu garip sıkıntıyı hissetmemeliyim. Acıma değil, daha derin bir şey. Yara izlerini gizlemek için mi dövme yaptırdığını ya da onu bu kadar inciten şeyin ne olduğunu merak etmemeliyim. Ama merak ediyorum.

İçimde bir parça, inatçı, aptalca bir parça, ona uzanmak istiyor. Parmaklarımla izleri okşamak ve nasıl oluştuklarını sormak istiyorum. Onu kim kanattı? Ya da belki kimin için kanadı?

Ama ben öyle düşünmüyorum. Çünkü o yaralar onu ne kadar insancıl gösterirse gösterebilir, o hala aynı kişi. Ve ben hala onun imparatorluğunda hapsedilmiş, duvarların üzerime çöktüğünü hissetmiyormuş gibi davranan kadını.

Karşımda, tüm karanlık şeylerin kralı gibi duruyor ve ilk kez, insanların onu neden takip ettiğini, ondan neden korktuğunu anlıyorum. O, gücü emretmek zorunda değil. O, sadece *öyle*.

Ve bu, onun en tehlikeli yanı olabilir.

Dikkatimin nereye gittiğini fark ediyor, çenesini sıkıyor ve ben hemen başka yere bakıyorum. Saçımı omzumun üzerinden atıp, şezlongun kenarına çöküyorum ve topuklu ayakkabılarımın kayışlarını çekiyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sonunda biri ayağımdan çıkınca. "Bunları tasarlayan kişi uluslararası mahkemede yargılanmalı."

Gömleğinin düğmelerini açarken bir an durur, keskin bakışları loş ışığı delip geçer. "Ayakların ağrıyor mu?"

Başımı sallarım, ayaklarımın ovmaya başlamıştım bile, ama rahatlama hissi neredeyse hiç yoktu.

İzin beklemesi gerekmez. Gömleği bir anda yere düşer, sadece kalçalarına kadar inen koyu renkli pantolonu ve düşünmeyi zorlaştıran bir tür cazibe kalır.

Bana doğru yürümeye başladığında, içimde sıcak, vahşi ve biraz da korku dolu bir gerginlik hissediyorum. Ondan değil, onun yürümeye devam etmesini ne kadar çok istediğimden.

Bana ulaşmasını. Bana dokunmasını. Bana öyle bakarak her şeyi mahvetmesini.

Ayağımı, erkekleri kırmış o sert, nasırlı elleriyle kaldırır ve ayak kemerime bastırır. Başım geriye doğru eğilir, utanmaz bir zevk sesi ağzımdan çıkar.

"Daha iyi mi?" diye fısıldıyor derin sesi.

Kelimeler bile bulamıyorum. Sadece, evet anlamına gelen, nefes nefese bir inilti. Çünkü beni saran sadece rahatlama değil. Arzu. Kıvrılan. Titreyen. Canlı.

Gözlerim kapanıyor, o diğer ayağıma geçiyor, dokunuşu artık daha sert, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Neyi sevdiğimi. Kirpiklerim açıldığında, bakışları orada bekliyor — karanlık ve benimkilere kazınmış.

Ve onun ne düşündüğünü biliyorum.

Bunu istememem gerekiyor. Kendime son kez olduğunu söz vermiştim. Ama bana bu şekilde dokunduğunda vücudumun hissettiği şeyi nasıl nefret edebilirim?

Ellerinin elbisenin altına kaymasını istiyorum. Sadece onun bana hissettirebileceği şekilde özgür ve canlı hissetmek istiyorum.

Ve bu düşünce aklımdan geçer geçmez, kendimi lanetliyorum.

Senin neyin var böyle? Sen buradasın çünkü o, aileni tehdit etti ve sana bunu zorla yaptı. Sana dokunma şekli ya da bunun sana verdiği his yüzünden değil.

hariç, iyi , , hatta bile bunu kapsamıyor. Bu bağımlılık yapıcı.

Tehlikeli. Hayatı değiştiren.

Pervasız. Pervasızlığı unuttun.

Gözlerimi sıkıca kapatıp içimden inliyorum, bu sefer hayal kırıklığından. Çünkü bu kavgayı kaybedeceğimi zaten biliyorum.

"Kalk," diyor masajı durdururken ve bakışlarım içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor.

Nedenini bile sormuyorum. Sanki ses tonundaki bir şey beni sıkı bir iplik gibi çekiormuş gibi, sadece itaat ediyorum.

İlk başta kıpırdamıyor, sadece elbiseyle orada duran beni sergileniyormuşum gibi izliyor. Sanki bu anı hafızasına kazıyormuş gibi, sanki o da bu anın sahibi olmak istiyormuş gibi. Elleri omuzlarıma konuyor, arkama geçip beni yavaşça döndürüyor.

Ve birdenbire her yerdeydi — göğsü sırtıma değiyor, nefesi kulak kepçemi okşuyordu, sanki son bir iradeyle kendini tutuyormuş gibi sıcak ve titrek. Sert elleri kollarımı okşadı. Avuç içleriyle cildimi sıkıca okşadı, sanki artık ona ait olduğumu hatırlatır gibi.

"Bu elbiseyi çıkarayım." Parmakları korsenin bağlarını çözüyor. "Eminim daha rahat bir şey giymek istersin."

Evet. Sen.

Kötü Fiona. Çok kötü. Kocandan uzak durmalısın, özellikle yatakta. Senin için o, cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi.

Ve yine de...

Cildim parmaklarının altında gerginleşiyor, ellerinin her kayışı, artık tepki vermeyeceğime yemin ettiğim kıvılcımlar saçıyor. Korse her çekildiğinde elbise daha da gevşiyor. Kararlılığımı dikiş dikiş parçalıyor.

Bunu istememeliyim. Ama parmak uçları omurgamdan aşağı doğru kayarken, vücudum direnmesi gereken tüm nedenleri unutuyor. Son bağ da çözülürken içimi bir titreme kaplıyor... ve akıl sağlığımı da.

Korsenin bağı gevşiyor. Elbise teslim oluyor, kıvrımlarımdan aşağı kayarak ayaklarımın etrafında toplanıyor. Dantelli bir tanga ve çıplak tenimden başka hiçbir şey giymeden, tüm bu ağırlığın etkisiyle olduğum yerde kalıyorum.

"Arkanı dön," diyor, ben elbiseden çıkarken sesi heyecandan titriyor. "Sana bakayım."

Düşünmeden itaat ediyorum ve ona tamamen dönerek yüzümü ona çeviriyorum. Ellerim hafifçe titriyor ama kendimi örtmeye çalışmıyorum çünkü bunun bir anlamı yok.

O sadece kabul ederdi. Diğer her şeyi kabul ettiği gibi.

ALEKSEI

Bunu inkar edemez.

Aramızdaki bu şey her an daha da alevleniyor ve şimdi o benim evimde, benim alanımda olduğu için bundan kaçınamaz.

Ona dokunduğumda titriyor. Her emrimi kanunmuş gibi yerine getiriyor. Sanki onu içten dışa yeniden programlamışım gibi. Ve blyat, belki de öyle yaptım. Belki de benden nefret etmekle bana boyun eğmek arasında bir yerde, kontrolü arzulamaya başladı. *Benim* kontrolümü.

Bakışlarım, dikkat çekmek için gergin ve ağrıyan meme uçlarıyla birlikte göğüslerinin şişkinliğine kayıyor. Parmaklarım kalçalarını okşarken, bir zamanlar saklamaya çalıştığı cildinin üzerinde kayarken, kirpikleri aşağıya doğru sallanıyor. Elim, yan tarafındaki soluk leke üzerinde durduğunda, sanki reddedilmeye ya da görmezden gelmemi beklermişçesine kaskatı kesiliyor.

Bunun yerine, bir dizimin üzerine çöküyorum. Ağzım o noktaya değiyor ve o inliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve ben karşı tarafa ikinci bir öpücük konduruyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ayağa kalktığımda, penisim onun içine girmek için can atıyor. Onun tamamına sahip olmak için. Ama onu kendime doğru çekiyorum, ağzım istediğim her şeyi alabilecek kadar yakın.

Omzundan bir tutam saçını çekip, parmaklarımla köprücük kemiğinin çizgisini takip edip göğsünün ortasına doğru kaydırıyorum. O uzaklaşmıyor, aksine beni izliyor — gözleri açık, dudakları aralık, sanki daha ileri gitmem için bana meydan okuyor gibi.

Tanrım, o kadar güzel ki, beni şiddetli yapıyor. Onu sadece adımla değil, daha fazlasıyla işaretleme ihtiyacı uyandırıyor.

Avuç içlerim kalçalarını bulur, dizlerinin arkası yatağın kenarına değene kadar onu geriye doğru yönlendirir. Hafif bir baskı ve o aşağıya çöker, bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Ne yapıyorsun?" Benim parmaklarım tangasının kayışına takılırken, nefes nefese bana bakarak bileğimi tutuyor, onu da çıkarmak istiyor.

"Şimdi utangaçlık yapma, Bayan Savcı. Senin her santimini gördüm ve tattım zaten."

Göğsü yükselir, dişleri alt dudağını çekerken ben külotunu aşağı indiririm ve pembe amını ortaya çıkarırım. Amı, onun bastırmaya çalıştığı arzusu ile ıslak ve parıldıyor. Ama orada, bana bakıyor ve tek istediğim onu tatmak.

Parmağım yavaşça yarık boyunca kayarken yanakları kızarır, klitorisini okşarken bana hafif bir inilti çıkarır. Onu bununla kızdırırım, onu açarım ve ilk eklemime kadar içine girerim, ta ki kıvranıp ayak parmaklarını kıvrıncaya kadar.

Ağzım bikini çizgisine iner, onu içime çekmeden önce dudaklarımı onun merkezine sürerim. Dilimin ucu klitorisini okşar ve elleri çarşafı sıkıca kavrar, gözleri sıkıca kapanır, sanki onu bu kadar iyi hissettiren ben değilmişim gibi davranmaya çalışır.

"Hayır. Gözlerini aç." *İt.* "Seni kim siktiğini görmeni istiyorum."

O itaat eder etmez iki parmağım onun içine girer.

"Öyle tut. Bundan sonra..." O çığlık atarken ben daha derine giriyorum. "Sana dokunduğumda gözlerini kapatmayacaksın."

Başparmağım onun merkezine dokunduğunda vücudu gerilir, zevkten kıvrılır.

Onu tamamen ve acımasızca ele geçirme dürtüsü içimi parçalıyor, tüm mantığımı yok ediyor. Onun içinde, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar kendimi gömmek istiyorum. Ama önce onun çaresizce, kulüpte yaptığı gibi yalvarmasını istiyorum.

Parmaklarım ondan ayrıldığı anda, uylukları kapanıyor ve manzarayı benden esirgiyor. Bu, göğsümde kötü bir şeyleri

, çünkü gerçekte yaptığı her hareket benim izin verdiğim için oluyor.

Şifonyere gidip tişörtlerimden birini alıp ona uzattım. Hızla giydi, eteğini uyluklarının ortasına kadar çekti, sanki çıplak teninin her santimini ellerimle, ağzımla haritalandırmamışım gibi.

"Neden bana tişörtünü veriyorsun?" diye soruyor, sesi gergin.

"Artık uyurken bunu giyeceksin. Tabii hiçbir şey giymeden uyumayı tercih etmezsen. İnan bana, buna itiraz etmem."

O, sanki beni saklanmak hala bir seçenekmiş gibi, onu koruyacakmış gibi yorganın altına girerek zorlukla yutkunur.

Sladkiya moya. *Benim tatlı kızım.* O öğrenmemiş . Bu evde benden saklanacak hiçbir şey yok. Özellikle de o.

Kemerimi çözmeye başlıyorum, metal toka yumuşak bir tıkırtı ile açılıyor ve bu onu gerginleştiriyor. Pantolonum kayıyor ve şimdilik boxerımı giymeye devam ediyorum. Ona bir beyefendi olabileceğimi göstermek için.

Ben yatak başındaki lambayı kapattığımda o arkasını döndü ve karanlık odayı tamamen yuttu.

Onun yanına uzandığımda yatak ağırlığımla çöküyor. O kadar yakın ki, sıcaklığını hissedebiliyorum. Hareket ettiğinde yumuşak bir hışırtı duyuluyor, sanki istemek istemediği bir rahatlık arıyormuş gibi.

Bunu burada bırakmalı, sessizliğin uzamasını beklemeliyim.

İstedığımı aldım. O burada. Benim. Benim gömleğimi giyiyor. Yatağımda uyuyor. Mutsuz.

Ama o lanet çekim gücü, görmezden gelmeye çalıştığım, yine yükseliyor, alçak ve ateşli bir şekilde kıvrılıyor, gururumun keskin kenarlarına sürtünüyor.

Onu sadece almak istemiyorum. Onu kendime çekmek istiyorum. Kollarımı beline dolamak istiyorum. Parmaklarımı karnına yaymak ve onu içime çekmek istiyorum. Onun sessiz ağırlığını bedenime çekmek için deli gibi can atıyorum

Çünkü o hissi sevmiştim. Onu son kez kucakladığımda içimdeki bir şeyin yerine oturduğunu hissetmiştim.

Bu beni tiksindirmeli, bu yataktan kalkıp başka bir yerde uyumamı sağlamalı, sırf kendimi bu lanet şeyden uzaklaştırmak için.

Ama kıpırdamıyorum. Bunun yerine tavana bakıp, sanki nefesini yavaşlatmaya ve beni tırmalayan aynı şeytanlarla savaşmaya çalışır gibi nefes alıp verişini dinliyorum.

Yine hareket ediyor. Dudaklarından hayal kırıklığı ve arzu dolu hafif bir nefes kaçıyor. Omuzlarını silkiyor, sonra hareketsiz kalıyor, sırtını bana dönüyor.

O anda elim hareket etmekten kendini alamıyor. Sadece bir dokunuş. Avucumla kalçasının kıvrımına bir baskı. Parmaklarım yumuşak pamuğun üzerinde kayıyor ve o donuyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz, ama yemin ederim ki bu sessizlikte, vücudunun benimkine değecek kadar biraz daha yaklaştığını hissediyorum.

Nu blyat, bu sessiz cevap içimde bir şeyi bozdu.

Tek bir hareketle onu kendime doğru çekiyorum, göğsüm omurgasına değiyor, burnum şampuanının kokusunu alıyor, hindistancevizi ve vanilya karışımı bir koku.

"Senin için acı çekiyorum, Fiona," diyorum boğazına, sözler durduramadan ağzımdan çıkıyor. "Sen de benim için acı çekiyor musun?"

Tereddüt ediyor. Sadece bir saniye. "Hayır."

Dudaklarım yavaşça gülümsemeye kıvrılırken, o ellerimin altında titrer, göğsü sanki ona dokunduğumdan beri nefesini tutuyormuş gibi inip kalkar.

"Yalan söylemeye çalışıyorsun..." Parmaklarım aşağıya doğru kayıyor, bacaklarının arasına girip benim için ısladığını hissedene kadar. "Ama vücudun çoktan itiraf etti."

Onun ıslak yarıklarına kayarken o nefesini tutar. "Tanrım..."

Parmaklarımın etrafında kaygan ve çaresizce tepki vermesi beni inlettirir.

"Bacaklarını aç," diye homurdanıyorum. "Beni ne kadar nefret ettiğini hissetmeme izin ver."

"Hayal kurma, Marinov."

Yanlış cevap.

"Bu bir rica değildi." Onun şehvetli ses tonundan inleyerek alçak bir kahkaha attım. "İnatçı mı davranmak istiyorsun?"

Kıvrınarak uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben onun uyluğunu kavrayıp bacağına yukarı doğru çekerek beni karşıma açık pozisyonda sabitliyorum. Amına hızlıca bir tokat atıyorum, avucumla sertçe okşayarak onu bana doğru sarsıyorum. Nefesini toplayamadan onu sırt üstü çevirip altına alıyorum, kolumu başının yanına kilitliyorum.

Bakışları benimkilerle buluştu, vahşi ve meydan okuyan bir bakıştı, ama o öfkenin altında, onu gördüm. Bunu ne kadar çok istediğinin korkusunu. *Beni* ne kadar çok istediğinin korkusunu.

"Güzel kızım..." Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde kayıyor. "Ben sana dokunmadan önce bile benim için titriyordun. Aksini iddia ederek ikimizi de aşağılamayın."

Bu çok sevimli. Ama boşuna. Onun bu direnişi. Ama bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Gömleğini vücudundan yukarı doğru çekiyorum, göğüs kafesinin etrafında toplanmasına izin veriyorum. Penisim boxerimden dışarı çıkıyor, ıslak merkezine sürtünüyor, piercinglerim her yavaş, acı verici kalça hareketimle klitorisini okşuyor. Altımda kıvranıyor, parmakları asla elde edemeyeceği kontrolü arıyor.

Bacağına kaldırıp omzuma atıyorum, ereksiyonumun başının onun kayganlığıyla kaplı vücuduna sürtünmesini izliyorum. Onu hemen almamak için tüm disiplinimi kullanmam gerekiyor.

"Bana sor." Kalçalarımı ona doğru eğiyorum. "Yalvar bana, sana vereyim."

"Ateş içinde olsam bile senden su istemezdim."

Tek bir akıcı hareketle onu karnının üstüne çeviriyorum, bacaklarını ayırıyorum ve kolumun ağırlığıyla onu yere bastırıyorum. Elim sertçe kıcına iniyor, çatlak

oda içinde yankılanır ve o nefesini bile alamadan parmaklarım onun içine girer.

Onu sertçe becerirken çığlıkları karanlığı yırtıyor. "Tanrım, evet!"

Ağzım kulağını bulur, sesim boğuk bir tonda çıkar. "Artık senin Tanrın benim, moya ptichka. Bana dua et."

Parmaklarım ıslanana kadar ona daha sert, daha kaba giriyorum, benim sikim zonklarken onun çığlıkları da boğuklaşıyor. Onun içinde olmak istiyorum, ama daha çok istediğim bir şey var. İstesin ya da istemesin, bana vereceği bir şey.

Onu uyarımadan ters çeviriyorum, sırtım yatağa çarpıyor ve o üstüme düşüyor, saçları dağınık, dudakları aralık.

Uylukları belime dolanıyor, kalçaları önce yavaşça, sonra daha hızlı hareket ediyor, sanki beni damgalamak istercesine ıslak amını göğsüme sürüyor. Uzanıp başucu lambasını yakıyorum. Sıcak ışık tenine dökülüyor ve bu manzaraya dişlerimi gıcırdatıyorum: yüzü kızarmış, gözlerinden açlık sızıyor. O itiraz etmeden, tişörtünü başından çıkarıp yere atıyorum. Sikim ona karşı çılgınca atıyor, ama kendimi tutuyorum.

"Başlığı tut," diye homurdanıyorum. "Ve ben nefes alamayana kadar yüzüme bin."

Tereddüt ediyor, itaat mi etsin yoksa dirensin mi karar vermeye çalışır gibi dişlerini alt dudağına geçiriyor.

"Hayır, teşekkürler," diye fısıldadı.

Kafamı yavaşça sallarken içimden karanlık bir kahkaha yükselir. "Takaya neposlushnaya malishka." *Ne kadar itaatsiz bir kız.*

Nefesi silah sesi gibi havayı yırtıyor, ben onu tutup ağzıma doğru çekince ellerini dengede tutmaya çalışıyor.

Sonra yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Dilim amını yalıyor, sanki ona açmışım gibi emiyor ve ısıriyorum. Belki de öyleyimdir. Çünkü hiçbir şeyin tadı böyle değildir. Hiçbir şey böyle hissettirmez. Ve o benim adımla lanet bir ilahi gibi dua edene kadar durmayacağım.

Kalçaları, baskıdan kaçmaya çalışarak sallanıyor, ama ben kışını tutup onu aşağı çekiyorum, ağzıma sabitliyorum. Bundan kaçamaz.

Dilim onun içine dalıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp klitorisini tekrar tekrar okşuyor, ta ki kalçaları titreyene ve nefesi kesik kesik nefeslere dönüşene kadar.

"Yapma..." Elleri saçlarıma dolanıyor, beni kendine çekiyor. "Aleksei, Tanrım, durma."

Ona karşı inleyerek, dilimi düzleştirip yavaş ve sertçe sürükleyerek, susuzluktan ölüyormuşum ve beni kurtaracak tek şey oymuş gibi onu emiyorum.

Tadı beni mahvediyor. Kokusu kan dolaşımımı yakıyor. Ve her seferinde dilimde titrediğinde, bunun cevaplanan bir dua olduğuna yemin ederim.

Kasları gerilirken sırtını kamburlaştırır, bacaklarını başımın etrafına dolayarak çığlık atar. Sonra pes eder, dilimin üzerinde parçalanır, orgazmı ikimizi de boğacak kadar güçlü bir dalga gibi üzerine çöker.

Onu tutuyorum, vücudundaki her titremeyi yalayarak, öne doğru yığılana kadar.

Ama ben henüz bitirmedim. Onu sırt üstü çeviriyorum, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyor. Boxerımı çıkarıp yumruğumu penisimin etrafına sarıyorum.

"Bu sefer yavaş olmanı istiyorum." Penisimin başını onun ıslak amına sürüyorum. "Gözlerini açmanı istiyorum. Her santimini sana beslediğimi izlemeni istiyorum."

Tırnakları göğsümü çiziyor ve gözlerini benden ayırmıyor. Onu santim santim içime alırken, sırtı kavislenene kadar onu doldururken bile.

Gözleri geriye doğru yuvarlanıyor, bacakları belime dolanıyor ve ben bu sefer daha derine doğru tekrar itiyorum. O, kaçınılmaz ve kaçınılmaz bir yerçekimi gibi bana sarılıyor ve benim tek yapabileceğim şey ona tutunmak ve kendimi ona kaptırmak.

"Hissediyor musun?" kulağına fısıldıyorum, daha derine girerek. "İşte bu kadar uyumluyuz."

O inliyor, duvarları beni bir mengene gibi sarıyor. Onun vücudunun benimkini kavrayışını takip ederek ona sertçe giriyorum v , her itişte bana karşılık veriyor, aramızda ter damlıyor, ihtiyaç kırılma noktasına geliyor. Dudaklarım boynunu bulurken parmakları sırtıma batıyor ve o benim adımı fısıldadığında... blyat, bu beni mahvediyor.

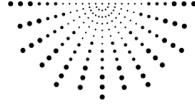
Elimi aramıza sokup klitorisini buluyorum, o tekrar parçalanana kadar sıkı daireler çizerek ovuyorum, vücudu titreyerek omzuma bağıyor.

Ve ben onu takip ediyorum. Bir homurtuyla, kendimi derinlere gömüyorum ve görüşümün daralmasına, vücudumun kasılmasına, kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi atmasına neden olan bir güçle boşalıyorum, son damlasını da onun içine boşaltırken, onun adı dudaklarımdan geri alamayacağım bir itiraf gibi dökülüyor.

Orada kalırım — onun içinde, ona yaslanmış, adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle bağlanmış — nefes alış yavaşlayana ve parmakları göğsüme yumuşakça kıvrılana kadar.

Ve bir an için, kendimi bir canavar gibi hissetmiyorum. Onun olduğumu hissediyorum.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

FIONA

Yavaşça geriniyorum, uzuvlarım pahalı çarşaflara dolanmış, uykunun kalıntıları hala tenime yapışmış. Kolum sıcaklık arayışıyla yatak üzerinde kayıyor, ama sadece soğuk çarşaf ve boşlukla karşılaşılıyor.

O gitmiş.

Keskin ve adlandırılamayan bir şey içimde titriyor. Hayal kırıklığı değil, çünkü bu onun kalmasını beklediğimi ima ederdi. Beklemedim. Beklemiyorum. Aleksei Marinov'u ne kadar az görürsem o kadar iyi. Uzay daha güvenli. Mesafe, bu... her neyse... ait olduğu kutuda kalmasını sağlıyor.

Onunla ilgili tüm düşünceleri görmezden gelerek kendimi oturur pozisyona getirirken, uyluklarımın arasında donuk bir ağrı zonkluyor. Bana dokunma şeklini, ellerinin beni kırılabilir bir şey gibi tutuşunu, ağzının kalbimi yerinden oynatan sözler fısıldamasını düşünmemeliyim.

Bak ne kadar uyumluyuz.

Bu sefer yavaş olmanı istiyorum.

Daha tatlı bir şey gibi görünen yalanlar. Asla anlam ifade etmemesi gereken çarşaflar arasında örülmüş geçici fanteziler.

Parmaklarım yorganın kenarını bulur, bir anlığına sıkıca tutar ve sonra onu atarım.

Hava çıplak bacaklarıma serin geliyor, ama kabul etmek istemediğim düşünceleri silmeye yetmiyor, kendime bunun sadece seks olduğunu söylese de aklımdan çıkmayan düşünceler.

Her zaman öyleydi. Ne kadar nazik olursa olsun. Ne kadar iyi hissettirse de. Beni ne kadar iyi anlıyor gibi görünse de.

Dikkatim yüzüklere odaklanıyor. Elmas sabah ışığında parıldıyor, parmağıma taktığı yüzükle birlikte... ve sorun şu ki, görünüşlerinden nefret etmiyorum.

Bu düşünceleri kafamdan silip atarak yataktan kalkıyorum, hareket ederken kaslarımda hissettiğim hafif ağrıyı görmezden geliyorum. Yorgunluktan bitkinim, ama işim var ve geç kalamayacak kadar çok işim var.

Yüzükleri parmağımdan çıkarıp komodinin çekmecesine koyuyorum. Onları işe giderken takmamın imkanı yok. Kimseye bizim ilişkimizi söylememesi gerektiğini söylediğimde çok ciddi dim.

Hızlıca giyinip krem rengi bir bluz ve siyah pantolon giydim, alçak topuklu ayakkabılarımı giydim ve gözlerimin altına kapatıcı sürdüm, uykunun asla gideremediği yorgunluğumu gizlemesini dileyerek.

Koridorun ortasında, kahve ve lezzetli bir şeyin kokusu burnuma geliyor. Durduramadan midem guruluyor. Umarım yeşil çayı vardır.

Merdivenlerin dibinde, baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam bekliyor. Geniş omuzlu, belinde tabanca kılıfı olan, taştan oyulmuş gibi bir yüzü var.

"Günaydın, Bayan Marinaova." Başını sola eğiyor. "Sizi mutfağa götüreceğim."

Bayan Marinaova.

Tanrım.

Sıkıca başımı sallayıp onu takip ederek bir dizi süslü kapıdan geçip, Aleksei gibi bir adam için fazla canlı hissettiren parlak beyaz bir mutfağa ulaşıyoruz. Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri doluyor. Tezgahlar parlıyor. Her şey rahatlık kokuyor.

Ocak başında, sırtını bize dönmüş bir kadın, ağır tabanlı bir tencerede bir şeyi karıştırıyor. Gri saçları topuz yapılmış, çiçek desenli önlüğü sade vücuduna tam oturuyor. Bir eliyle sizi beslerken, diğer eliyle ağzınızı açarsanız size vurur gibi bir hava yayıyor.

Dönüyor, yüzünde sıcak bir ifade var.

"Merhaba. Ben Galya," diyor kalın Rus aksanıyla. "Gelin oturun, Bayan Marinova. Düğün gecesinden sonra çok acıkmışsınızdır."

Kulaklarım anında kızarır ve masaya doğru ilerlerken yarı yolda donakalırım. Töreni mi kastetti, yoksa sonrasında olanları mı, bilmek istemiyorum.

Utançtan ölmeden önce, Galya tekrar ocağa dönerek tezgahın üzerine birbiri ardına tabakları dizmeye başlar. Yumurtalar, krepler, meyveler ve tereyağı kokan, muhteşem bir kokusu olan altın renginde kızartılmış bir şey.

Önüme bir tabak koydu, ardından bir fincan... yeşil çay mı? Bunu nereden bildi?

O söylemiş olmalı, ama o nasıl biliyordu? Onun önünde hiç içmedim ki.

"Bu blini." Yuvarlak, ince krepleri işaret ediyor. "Ve bu da draniki." Yuvarlak görünümlü kızarmış şeyi işaret ediyor. "Patatesli krep gibi. Ye."

"Teşekkürler. Hepsi çok lezzetli görünüyor." Büyük kahvaltılara alışkın değilim, ama bu seferlik bir istisna yapabilirim.

"Sevindim." Ellerini önlüğüne siler. "Ben de mutluyum çünkü Bay Aleksei bu evde bir kadının dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu."

Gülmem neredeyse kaçıyor. Ona bunun öyle bir anlaşma olmadığını söylemek istiyorum. Bu evliliğin sadece bir sözleşme, bir soruna çözüm olduğunu. Geçici. Koşullu. Çöküşe bir nefes uzaklıkta. En azından benim için.

Ama söylemiyorum. Bunun yerine, kibarca başımı sallıyorum, çatalımı alıyorum ve Galya'nın sözlerinin göğsümü nasıl sıkıştırdığını düşünmemeye çalışıyorum.

Poe içeri girer, ayağımın etrafında kuyruğunu sürterek miyavlar ve sonra köşedeki kaselerine doğru gider. Kesinlikle kendini evinde hissetmeye başlamış. Ben gidersem benimle gelir mi, emin değilim.

Hâlâ yemek yiyordum ki, bu lanet yerdeki diğer adamlar gibi tamamen siyah giyinmiş iki adam içeri girdi. Orada durup beni izliyorlardı. Onlara seslenmeli miyim, göndermeli miyim, yoksa masada yer bekliyorlar mı diye sormalı mıyım, hiç bilmiyorum. Sessizlik uzuyor, her saniye daha da yoğunlaşıyor.

"Uh..." Sessiz devlerden hiç etkilenmemiş gibi görünen Galya'ya bakıyorum. "Bir şeyler yemek ister misiniz?" Kafamı tezgaha doğru eğiyorum.

İkisi de aynı anda başlarını sallar.

"Net, spasebo," diye cevaplar biri ağır bir Rus aksanıyla.

"Tamam, o zaman..." Sesim kesilirken, ikisi arasında bakışlarımı gezdirip, bizi görmezden gelerek bulaşıkları temizleyen Galya'ya geri dönerim.

Sonunda, sağdaki adam bir adım öne çıkar. "Ben Viktor." Sonra yanındaki adama işaret eder. "Bu Leonid."

Yavaşça, temkinli bir gülümseme gösteririm. "Tanıştığımıza memnun oldum?"

"Viktor plainly. "Bay Aleksei bizi gönderdi."

Midem burkulur. "Ne için?"

"Sizi takip etmek için," diye ekliyor Leonid. "Artık sizin korumalarınız."

Oh, kahretsin...

"Şaka yapıyorsun."

Gülümsemiyorlar bile.

"Tamam, hayır." Masadan kalkıyorum, peçete tabağa hafifçe çarpıyor. "Kesinlikle hayır."

Onlar devam sessizce sessizce sessizce orada sessizce kelimelerim sözlerim hiçbir anlam ifade etmiyor. Bunu göreceğiz.

"Bir saniye izin ver." Tabağımı bırakıp cep telefonumu alıyorum ve hemen Aleksi'yi aramak için yanındaki yemek odasına giriyorum.

İkinci çalınışta cevap verdi. "Merhaba karıcığım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Onun düşük sesli gürültüsü, nefret ettiğim bir şekilde içimi ürpertir. "Bekçilerini geri çağırmanı istiyorum."

Karanlık bir kahkaha ile karşılık verdi. "Hayır."

"Beni işe kadar takip edemezler. İnsanlar görür. İşimi kaybederim."

"Artık benim karımsın. Benim tehlikem senin tehlikendir," diye ekliyor kayıtsızca. "Bir çukurda yüzüstü yatmak istemiyorsan, dediğimi aynen yapacaksın. Yoksa..." Sesi keskinleşiyor.

Öfke o kadar hızlı yükseliyor ki, dişlerimde hissedebiliyorum. "Sen tam bir pisliksin."

"Her zamanki gibi, moya ptichka," diye cevap veriyor o sakin bir şekilde. "Şimdi, kıyafetini de seçmemi istemiyorsan, benim yapacak işlerim var."

"Peki," diyorum dişimi sıkarak. "Ama kimse fark etmeyecek kadar uzakta dursunlar. İşyerinde kimse bunu bilmemeli. Duydun mu beni?"

Sessizliği hissetmeme yetecek kadar uzun bir süre duraksıyor.

"İşini kaybetmek en kötüsü olmaz," der sonunda.

"Benim için en kötüsü olur. Bu pozisyona gelmek için ne kadar fedakarlık yaptığımı bilmiyorsun. Bunu da benden alamazsın."

Bir süre daha durakladıktan sonra ekledi: "Horosho. Onlara mesafeli davranmalarını söyleyeceğim. Ama hepsi bu kadar. Hoşça kal."

Ben başka bir şey söyleyemeden hat kesildi. Mutfağa geri döndüğümde, Leonid telefonuna bakıyordu.

"Seni aradı mı?" diye soruyorum. Çenesini kaldırıyor. "Mesaj attı."

"İyi. Geç kalmadan gidelim."

"Biraz daha yemek istemiyor musun?" Galya'nın sözleri nazik, ama hayal kırıklığı yüzünde yüzündeki beklediğimden hayal kırıklığı ifadesindeki

beklediğimden daha sert vuruyor.

"Üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle. "İştahım kaçtı."

Çantamı alıp bluzumu düzeltiyorum ve iki adamın gölgesinde ön kapıdan çıkıyorum.

Bu yeni dünyada hayatta kalabilecek miyim, bilmiyorum.

Ofis sessiz, tavandaki ışıkların uğultusu ve koridordan gelen ara sıra birinin klavye sesleri dışında.

Ekranım bana parıldıyor, beş kez okuduğum halde tek bir kelimesini bile anlamadığım bir metin duvarı. Aynı paragrafı iki, belki üç kez yazdığımı yemin ederim, ama hiçbirisi doğru gelmiyor ya da kulağa doğru gelmiyor.

İnleyerek tüm paragrafı siliyorum ve yeniden başlıyorum, ama bu arada Aleksei'yi düşünmeden edemiyorum.

Ağzı. Bana bakışı. Her zamanki gibi kibirli bir bakış değildi. Bu sefer farklıydı, neredeyse şefkatliydi. Sanki içimde, ihtiyacı olduğunu itiraf etmek istemediği bir şey arıyormuş gibiydi.

Tanrım. Hayır. Dur.

Ellerimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum.

Odaklan. Bu sadece seks. Her zaman sadece seks olmuştur.

Bunu bir mantra gibi sessizce tekrarlıyorum. Çünkü bu adam tehlikeli. Bir suçlu. Ve bunu unuttuğum anda kaybederim.

Kapının hafifçe çalınması, Dana içeri girmeden hemen önce beni düşüncelerimden çıkarır. Dana, bir elinde kahve, diğer kolunda büyük çantasıyla içeri girer.

"Selam," der, odanın ortasında durur. "İyi misin? Garip görünüyorsun."

Gözlerimi ona doğru kırıştırıyorum, yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum. "Sadece yorgunum."

Karşıma oturur, bir saniye bile inanmaz. "O adamı ihbar ettin mi?"

Hangi adamı kastettiğini sormama gerek yok.

"Hayır," diye çok çabuk cevap veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, artık bu konuyu düşünmek istemiyorum. Oldu bitti. Neyse ki hiçbir şey yapmadı. Sadece unutmak istiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Nereden biliyorsun? Hiçbir şey denemediğini?"

Kahretsin.

"Çünkü... tanıdığım biri tam o anda ortaya çıktı. Beni eve götürdü."

Dana geriye yaslanır, gözleri hafifçe kısılr. Bu cevaba güvenmiyor, ama ne zaman ısrar edip ne zaman vazgeçmesi gerektiğini de biliyor.

"Onu tanıyor muyum?"

Açıkçası, o değil bırak-gitsin aşaması doğru şimdi.

Harika...

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İyiyim, söz veriyorum. Unuttuysan, Soto brifingini bitirmemiz gerektiği için işe odaklanmayı tercih ederim."

Hani şu odaklanamadığım dosya.

Kaşları, ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi kalkıyor, ama yine de oyuna devam ediyor. "Güzel dönüş. Evet, benim işim neredeyse bitti. Seninki?"

"Ben de neredeyse bitirdim."

Dana başını eğdi. "İyi olduğundan emin misin? Çünkü açıkçası, sen... Bilemiyorum. Gergin görünüyorsun. Parlak. İkisi birden."

"Yeni bir aydınlatıcı kullanıyorum."

O burun kıvrır. "O değil. Dün gece seviştin mi?" "Ne?" Sessiz odada sesim çok yüksek çıkar.

"Hayır! Tabii ki yok."

Koltukta geriye yaslanır, kollarını kavuşturur. "Tanrım, sanki seni cinayetle suçlamışım gibi. Biraz seks seni öldürmez."

Gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. "Neredeyse hiç dışarı çıkmıyorum. Bunu biliyorsun." "Her neyse, bu arkadaşın her kimse, sana yakışıyor."

müstehcen sırtış yüzüme gereksiz bir kızarıklık getiriyor.

O daha fazla dişlerini geçiremeden, kapı çalınır ve sekreter kolları zarflarla dolu olarak içeri girer.

"Günaydın, Bayan Clark. Postalarınız geldi."

"Teşekkürler," diyorum, belki biraz fazla hevesli bir şekilde, yığını alıp dizüstü bilgisayarımın yanına koyarken. "Teşekkür ederim."

Dana beni bir süre daha izler, sonra posta yığınının bir göz atar ve dikkatini tekrar bana çevirir.

"Peki..." Diye iç geçirir, ayağa kalkarken gerinir. "Bu benim üretken olmaya başlamam için bir işaret. Ya da üretkenmiş gibi davranmam için. Daha sonra sizi rahatsız etmeye geleceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

O sırtlıyor. "Ama bil diye söylüyorum, yeni arkadaşını bulacağım. Çok becerikliyimdir."

"Korkuyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Korkmalısın da."

"Evet, evet. Hoşça kal, psikopat."

Kıkırdayarak kapıyı arkasında kapatır.

Kafamı sallayarak, açılmamış postaları alıyorum, hepsini gözden geçirip gereksiz olanları atana kadar başka hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyorum. Fazla düşünmeden posta yığınının gözden geçiriyorum: hukuki belgeler, dava güncellemeleri, çok heyecan verici hiçbir şey yok.

Ta ki bir şey dikkatimi çekene kadar.

Parmaklarım, üzerinde posta pulu ve gönderen adresi olmayan sade beyaz bir zarfın üzerinde duruyor ve ne olduğunu anında anlıyorum.

Açmak istemediğim için keskin bir nefes alıyorum.

Nedense mektupları ve tehditleri unutmuştum. Ama işte yine karşımdalar, hiç gitmemiş gibi bana bakıyorlar.

Başparmağımla zarfın kenarını okşarken, kapıya bakıyorum, kapının diğer tarafında birinin olduğunu hissediyorum. İzliyor. Bekliyor.

Sandalyeyi pencereye yaklaştırıp otoparka bakıyorum, ama birkaç araba ve Aleksei'nin beni takip etmesi için görevlendirdiği iki adam dışında kimse yok.

Zarfı açıyorum, her santimetrede omurgamdan aşağıya doğru bir endişe dalgası yayılıyor.

İçinde tek bir sayfa kağıt var ve üzerinde yazılar var.

Gerçekten sizi kurtarabileceğini mi düşünüyorsunuz, Bayan Marina? Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz.

Derimin altında bir ürperti hissediyorum. Kağıdı düşürdüğümde hışırdayan ses çıkar ve ellerim titremeyi kesmiyor.

Yine pencereye doğru bakıyorum, kaldırımları, park etmiş arabaları tarıyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Kimse bana bakmıyor.

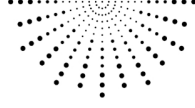
Ama biri görünmeden bunu teslim edecek kadar yakındı.

Mektubu katlayıp zarfa geri koyuyorum ve çekmecemin dibindeki bir yığın not defterinin altına itiyorum. Gözden uzak, ama aklımdan uzak değil.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. Bunu gönderen kişi, taşındığımı biliyor. Evlendiğimi biliyor. Beni izliyorlar ve ilk kez, bunun Aleksei olmadığına eminim.

Daha kötü biri.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ALEKSEI

TOPLANTI BİTTİĞİNDE, eve gitmeye niyetim yok. O kapıdan girip, onunla aynı mekanda var olabiliyormuş gibi davranma düşüncesi... dayanılmaz.

Barlarımızdan birine gidip, dünya bulanıklaşana kadar içip, arka ofiste uyuyabilirim. Ama bu bile beni cezbetmiyor.

İhtiyacım olan şey içki değil. Yıkım. Ellerim şiddeti, rahatlamayı, ardından gelen acıyı arzuluyor.

Bu gece, onun beni bulamayacağı evdeki spor salonuna gidip, her vuruşumla içimdeki bu huzursuzluğu, bu kaosu, bu açlığı, bu takıntıyı yok edeceğim. Kas kas, içimden ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar dövüp yok edeceğim.

Kirill, hala burada olan son kişilerden biri, sandalyesinden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikleyerek çıkışa doğru ilerliyor.

"Gidiyor musun, yoksa burada mı kalacaksın?" Ağzı seğiriyor.

Çenem gerilir; ne diyeceğimi bilemiyorum. "Evet, gidiyorum. Ya sen?"

Bana şaşkın bir bakış atar. "Lev'le akşam yemeği. Bugün Pazartesi."

Hay aksi, unutmuşum. Lev'in rutinleri vardır ve bu da onlardan biri. Her pazartesi, evlerinden çok uzak olmayan aynı lokantaya giderler.

Kirill kapıya doğru yürür, ben de onu takip ederim. "Ben de gelebilir miyim?"

Asansörün hemen önünde durur, gözlerini kısar. "Neden? Kızaran gelininle eğlenmen gerekmiyor mu?" Dişlerimi sıkıyorum. "Zamalchi." *Kapa çeneni.*

Ağzının köşesi seğirir. Bundan çok fazla zevk alıyor.

Kirill asansör düğmesine basar, sonra bana bakar. "şimdiden sorunlar mı çıktı? Bu bir rekor olmalı."

"Bu evlilik hiçbir şey ifade etmiyor," diyorum sertçe. "O hiçbir şey ifade etmiyor."

"Elbette." Sakin ses tonunda alaycı bir ton vardı.

Onun ne düşündüğü umurumda değil. Bu hiç benimle ilgili olmadı. Bu evlilik tamamen onunla ve onun bu evliliği ne kadar nefret ettiği ile ilgili.

Ama onun mutsuz olduğunu düşünmek bana pek tatminkâr gelmiyor. Düşündüğüm gibi değil.

Önemli değil. Bu en iyisi. Onunla ne kadar az zaman geçirirsem, o kadar iy . Ne kadar az konuşursa, onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı o kadar kolay taklit edebilirim. Onun ruh hali benimkine etki etmez. Bütün gün onu düşünerek geçirmediğimi. Sabahı nasıl geçtiğini. Galya'nın hazırladığı kahvaltayı yedi mi? Gülümsedi mi? Kendini güvende hissetti mi?

Hatta Viktor'u aradım, lojistikle ilgiliymiş gibi davranarak, sadece onun sorunsuz bir şekilde işe gittiğini doğrulamasını duymak için. Sonra birkaç saat sonra ona tekrar mesaj attım, onu kontrol etmek için.

Bana ne oluyor bilmiyorum, ama nefret ve takıntı arasında bir yerde, o benim her parçama kendini kazımış durumda.

Asansör yolculuğu sessizlik içinde uzayıp giderken, onun sözleri kafamda yankılanıyor ağırlık kazanıyor her katta

onlar göğsümde kurşun gibi yerleşene kadar alçalırız.

Ben arabama, o da arabasına bindiğinde, direksiyonu gereğinden fazla sıkı tutuyorum, o tanıdık donuk baskı yine kaburgalarımın arkasında çiçek açıyor. Görmezden gelemeyeceğim bir zonklama. Üzerinde onun adı yazılı bir yanık.

Bu basit bir şey olmalıydı. Bir işlem. Onu benim şartlarımla yavaşça yıkmanın bir yolu.

Bunun yerine, o beni yıkıyor.

Kirill'in evine vardığımda, o çoktan dışarı çıkmış, Lev'i arka koltuğa bağlamıştı. Motoru durdurup arabasına doğru yürüdüm, onlarla birlikte gitmeyi planlıyordum.

Bana sırtıarak bakar. "Ne, araban mı bozuldu?" "Araba kullanmak istemiyorum."

"Horosho," diyor ve kapıyı açıyor. "Gidelim."

Yirmi dakika sonra otoparka giriyoruz. Kirill arabayı en arka sıraya, uzak köşeye park ediyor. Arka koltukta Lev, kulaklıklarını takmış, kitabının sayfalarını çeviriyor, vardığımızın farkında değil.

Kapı koluna uzanıyorum, ama Kirill beni düşük bir homurtuyla durduruyor.

"Podajdi." *Bekle.*

Hareketsiz kalıyorum, kaşlarımı kaldırarak onun bakışlarını takip ediyorum.

İki sıra ileride, yirmili yaşlarında genç bir kadın paslı bir Volkswagen'den iniyor. Vücudu çok uzun süre katlanmış gibi geriniyor, parmak eklemlerini beline bastırıyor, sonra açık kahverengi saçlarını eliyle tarıyor.

Gözleri, kimse izlemediğinden emin olmak istercesine otoparkı tarar.

Sonra arabanın kapısını açar, bir diş fırçası ve yarısı boş bir şişe su çıkarır ve park yerinin kenarına geçer. Ağzını çalkalar, tükürür, sonra elinin tersiyle ağzını siler.

Kirill'e baktığımda, yüzündeki ifade birden değişir, sanki bir şey onu kızdırmış gibi gerginleşir ve keskinleşir. Muhtemelen benim düşündüğüm şeyi düşünüyordur: ya kadın ağız hijyenine garip bir şekilde

ağız hijyenine takıntılı ya da o arabada uyuyor.

Bu beni daha da meraklandırıyor.

"O senin mi?" Kafamı ona doğru eğdiğimde yüzümde bir sırıtış belirir.

Onun bakışları keskin.

"Hayır," diye homurdandı. "Ona dokunmadım. Ama dokunursan seni öldürmeyeceğim diye bir saniye bile düşünme."

Hiçbir kadın için bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım, Lev'in annesi için bile.

Bu kız önemli. Belki de onun itiraf etmek istediğinden daha fazla. "Ya ponil." Anladım bir kez bir kez, alkış omzuna omzuna

"Bezdomnaya devushka tvaya." *Anladım Anladım. Evsiz kız senindir.*

"O evsiz evsiz değil," diyordiyor. "Ya da olmamalıydı olmamalıydı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ama beni görmezden geliyor.

Kız lokantaya girer ve Kirill sonunda motoru kapatır.

"Hadi," diye mırıldanır. "Yemek yiyelim."

Lev'i arabadan indirir ve içeri gireriz. Kapıdan içeri girdiğimiz anda, bir hostes parlak, aşırı prova edilmiş bir gülümsemeyle yaklaşır.

"Kaç kişisiniz?"

"Üç." Kirill'in sesi düz, neredeyse soğuk.

Gülümsemesi titriyor. "Bu taraftan."

Üç menü alır ve en yakın boş masaya doğru döner, ama Kirill kıpırdamaz.

"O bölüm." Çenesini lokantanın uzak ucuna doğru eğiyor.

"Tabii ki."

Köşeyi döndüğümüz anda, neden bu isteği yaptığını anlıyorum. Otoparktaki kız bu tarafta çalışıyor.

"Peki..." Hepimiz oturduğumuzda masanın üzerine eğildim. "Evsiz kız lokantada çalışıyor. Senin sahibi olduğunu biliyor mu?"

"Net," diye yanıtladı Kirill.

Bu tepki? Her şeyi açıklıyor. Burada bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

Yanında oturan Lev'e bakıyorum, kulaklıklarını takmış, sanki sınav için ezberliyormuş gibi menüyü karıştırıyor.

Kız bize doğru yürümeye başlar ve Kirill hemen dik oturur.

İlginç.

Bize ulaştığında, parlak bir gülümsemeyle, kardeşime baktığında yanakları kızarır. "Merhaba çocuklar. Sizi görmek ne güzel."

Gözleri masayı tararken önlüğüne tutturulmuş etiketteki adını, Sloane, okurum.

"İçeceklerle başlayalım mı? Her zamanki gibi mi, dostum?" diye Lev'e sorar.

Lev kulaklıklarını çıkarır, gözleri hala menüde, ama hafifçe başını sallayarak dinlediğini belli eder.

"Peki size ne getireyim, efendim?"

Sesi yumuşak ama çekingen değil. Ve insanları uzun süredir gözlemledikten sonra, davranışlarında dikkatli bir yan olduğunu söyleyebilirim. Sanki her şey dağılsa bile her şeyi bir arada tutmaya alışkınmış gibi.

"Aleksei." Adımı alaycı bir gülümsemeyle dilimden döküyorum. "Aleksei," diye tekrarlıyor, gülümsemesi genişliyor.

Kirill'in, kızın benim adımı söylerken çenesinin gerildiğini fark ettim.

"Biz de yemek siparişimizi vereceğiz," diye ekledi.

Sloane başını sallar. "Tabii ki." Sonra Lev'e komplo kurar gibi gülümseyerek bakar. "Bugün şef sana ekstra kıvırcık patates kızartması versin diye ayarlarım. Söz veriyorum."

Lev başını kaldırıp ona bakar. Sadece bir anlık bakış değil, tam bir göz teması.

"Te-te-teşekkür ederim," diye fısıldar.

Karşı masada Kirill donar, sanki içindeki bir şey birdenbire parçalanmış gibi. Oğluna, rüya görüyor mu emin olamıyormuş gibi bakar. Sanki tek bir yanlış hareket her şeyi mahvedecekmiş gibi.

Ve ben anlıyorum. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Lev sık sık konuşmaz. Konuştuğunda da, genellikle zorlanarak ya da Kirill onu teşvik ettiğinde konuşur. Onun ona bakıp kendi başına teşekkür ettiğini görmek... Kirill'i derinden etkiler. Beni de etkiler.

O, bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmeden bize dönüyor. "Size ne getireyim?"

İkimiz de sipariş veriyoruz ve o her şeyi not alıp mutfağa doğru yöneliyor. O gider gitmez Lev, hiçbir şey olmamış gibi kulaklıklarını tekrar takıyor.

Masaya daha yakın eğildim. "Sloane'ın kim olduğunu bana söyleyecek misin, yoksa araştırmaya mı başlamam gerekiyor?"

Bana uyarıcı bir bakış attı.

"Tek söylediğim, bu çocuğun bir anneye ihtiyacı olduğu. Ve belli ki onu seviyor."

"Hayır."

"Neden?"

Hemen cevap vermez. "Çok genç." "Sebep bu değil."

"O sadece burada çalışan bir kız. Hepsi bu."

Yalanına izin veriyorum. Şimdilik.

On beş dakika sonra, kız yemeklerimizi getirir. Lev'e tavuk nugget ve patates kızartması, bize hamburger. Lev, nugget'larına kutsal bir şey gibi bakar. Sonra, tek kelime etmeden sırt çantasını açar, hala ambalajında olan bir çikolata çıkarır ve kıza uzatır.

Değişim anında oldu. Yüzü buruştu, gözleri hızla kırpamayacağı kadar hızlı doldu.

"Oh, vay canına," diye nefesini tutarak, sesi titreyerek. "Teşekkürler, Lev. Ama bunu kabul edemem. Bu senin."

"Kabul et," der Kirill kararlı bir sesle.

Ona bakar, dudakları tartışmak istermiş gibi açılır, ama kendini durdurur ve sadece başını sallar. "Tamam. Teşekkür ederim, Lev. Bana karşı her zaman çok tatlısın."

Dönüp, çikolatayı göğsüne sıkıca bastırarak uzaklaşır, sanki çikolata onun için kelimelerle ifade edemeyeceği kadar değerliymiş gibi. Arkaya kaybolmadan hemen önce Kirill'e bakar ve ben gülümserim.

Belki de daha sık bu lokantaya gelmeye başlamalıyım. Bu çok eğlenceli.

Tatlı geldiğinde, Lev çikolatalı kurabiye alır, ama o iki tane getirir ve ikincisini sanki aralarındaki bir sırmış gibi onun önüne koyar.

"Bu benden," der ve göz kırpar. "Çikolata için."

Kirill onu izliyor. Onun bakışlarını fark edince, kızın yanakları kızarıyor.

"Özür dilerim," der hızlıca. "Önce sormalıyım. Ben sadece düşündüm ki..."

Elini kaldırarak, onun konuşmasını yarıda keser. "Sorun değil."

Ve içeri girdiğinden beri ilk kez, ağzının köşesi seğirir. Neredeyse bir gülümseme, ama oradadır.

Kız sessizce güler, rahatlamış yüz hatları yumuşar. "Tamam o zaman. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Sonra kaybolur, mutfağa doğru koşar. "Senden hoşlanıyor," diyorum ona.

"Beni tanımıyor ve tanımak da istemiyor." "Önemli değil.

Yine de senden hoşlanıyor."

Kirill hiçbir şey söylemez.

İşimiz bittiğinde ve gitmeye hazırlanırken, tezgaha doğru yürür, onun yanında durur ve cüzdanından katlanmış bir deste para çıkarır.

"Bu senin için." Elini tutar ve paraları avucuna sıkıştırır.

O, gözlerini genişleterek ona bakar. "Bekle, bu çok fazla..."

Ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştır.

FIONA

İşten sonra ön kapıdan içeri girdiğimde, tek istediğim sıcak bir fincan çay ve belki de onun çalışma odasındaki şöminenin başında bir kitap eşliğinde sakin bir saat geçirmek.

Ayakkabılarımı çıkarıp antredeki bankın yanına bırakıyorum, sonra çantamı koridordaki kancaya asıyorum, telefonum hala elimde. Personel, zaten parıldayan yüzeyleri silerek, alışılmış sessizlik içinde etrafımda dolaşüyor. Evin her yerine yerleştirilmiş güvenlik görevlileri varlıklarını gizlemeye pek çalışmıyorlar ve bakışlarının ağırlığı, burayı bir evden çok, güzel döşenmiş bir hapishane gibi hissettiriyor.

"Aleksei burada mı?" diye soruyorum, en yakın gardiyana dönerek. Kollarını kavuşturmuş, ifadesi okunaksız, kesik bir ses tonuyla cevap veriyor. "Patron işte."

Hayal kırıklığı o kadar hızlı gelir ki, zar zor fark ederim. Aklımla mantıkla açıklayamadan, içimde bir yerlere yerleşir, mideye çöker.

Onun yokluğu rahatlatıcı olmalıydı. Onun deliliğinden, sanki benimle bir bütünmüş gibi etrafımda dolaşan yoğunluğundan bir mola. Bu boşluğa minnettar olmalıydım.

Ama... değilim.

Aptalca bir yanımda, içeri girip onun beni beklediğini hayal etti. Belki gülümseyerek ya da sıcak davranarak değil, ama orada. Bir baş sallama. Bir bakış. Günümün nasıl geçtiğine dair bir soru. Herhangi bir şey.

Ama neden? Neden umursuyorum? Neden bunu istiyorum? Umursayan birini bulmak için bu kadar çaresiz miyim? Sırf beni elde etmek için dünyayı yakmak isteyen birini?

Yoksa farkında olmadan karanlık tarafa mı geçtim?

Tanrım, bu bir kabus.

Kendine gel, Clark.

Düşüncelerimi bir kenara itip, henüz üstümü değiştirmeden çalışma odasına doğru yola çıkıyorum.

"Patron, kıyafetlerin yakında geleceğini söyledi," diye ekliyor aynı gardiyan, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne kıyafetleri?"

"Bilmiyorum."

Harika, ben de bilmiyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, çantamdan telefonumu çıkarıp parmaklarımla hızlıca tuşlara basmaya başlıyorum.

FIONA

Bana kıyafet mi aldın? Çünkü benim kendi kıyafetlerim var.

Cevap olması gerekenden daha hızlı geliyor, sanki onu bekliyormuş gibi.

ALEKSEI

Artık benim karımsın. Bu, beni temsil ettiğin anlamına gelir, bu yüzden buna uygun giyinmelisin.

Kıkırdayarak güldüm.

FIONA

İşe lüks marka reklamının yürüyen versiyonu gibi görünerek gitmeyeceğim.

ALEKSEI

Mahkemeye istediğini giy. Ama benimle birlikteyken, sana verdiğim şeyi giyeceksin.

İçimde öfke alevleniyor, ama cevap verme zahmetine girmiyorum. Ne anlamı var ki? Söyleyecek başka bir şey kalmadı. Ama bir şey kesin: bana ne giyeceğimi o söylemeyecek. Asla.

Mesajı yazıyorum, sonra tereddüt ediyorum, başparmağım ekranın üzerinde donuyor.

FIONA

Akşam yemeği için evde olacak mısın?

Bu normal mi? Fazla mı? Sadece bir soru. Herkesin soracağı bir soru. Değil mi?

Garip geliyor. Çok evcil. Ama tamamen mantıksız da değil.

Ve birdenbire hayal etmeye başlıyorum. O güçlü bir CEO, ben sevdiğim işi yapıyorum. İkimiz de eve geliyoruz, kanepeye uzanıyoruz ve aptalca bir şeye gülüyoruz, sonra ben onun kucağına giriyorum, gözlerine bakıyorum ve onu ne kadar özlediğimi fısıldıyorum. Onu ne kadar sevdiğimi.

Durduramadan bir iç çekiş kaçıyor.

O hayat bize ait değil. Asla da olmayacak.

Telefona baktığımda, noktalar belirip kayboluyor, sonra tekrar yanıp sönüyor. Nabzım hızlanıyor.

Söyle artık. Ne yapıyorsun sen?

Sonunda cevabı geliyor.

ALEKSEI

Hayır. Bensiz yiyin. İşim var.

Bu sözler, kabul etmek istemediğim kadar ağır geliyor. Önemli olmamalıydılar. Bana hiçbir şey borçlu değil; ne zamanını, ne ilgisini, ne de lanet olası bir akşam yemeğini. Bu evlilik hiçbir zaman aşk ya da ortaklık üzerine kurulmamıştı ve kesinlikle karşılıklı saygı üzerine de kurulmamıştı. Öyleyse gitmek ve işi benden öncelikli tutmak istiyorsa, sorun değil. Başından beri gerçek olmayan bir şey için üzülecek değilim.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, boğazımda nabız atıyor ve parmak eklemlerim ağrıyana kadar telefonu elimle sıkıca kavriyorum. Sonra onu biraz fazla hevesle kanepeye fırlatıyorum.

Birkaç saniye sonra, hizmetçilerden biri ortaya çıkar. "Çay ister misiniz?"

Tam da ihtiyacım olan şey.

"Zor olmazsa yeşil çay lütfen." "Tabii ki."

Çalışma odasına girip koltuğun en uzak köşesine kıvrılıyorum, kucağıma bir battaniye örtüyorum. Zeminler parlıyor, sanat eserleri müzeye layık ve her yüzey zenginlik fısıldıyor.

Ev güzel ve tertemiz. Ama benim gibi gelmiyor.

Çay geldiğinde, fincanı avuçlarımda tutuyorum, sıcaklığı cildime nüfuz ederken, düşüncelerim istememem gereken ama yine de istediğim tek adamın etrafında dönüyor. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Şu anda ihtiyacım olan şey, bir arkadaş kadar basit bir şey. Konuşabileceğim, günümü anlatabileceğim, aldığım notları anlatabileceğim, benim dünyamdan tamamen farklı bir dünyada yaşayan biriyle gerçek bir şey istemenin ne kadar yorucu olduğunu anlatabileceğim biri.

Kalanını yavaş yudumlarla bitiriyorum, çay artık ılık ama hala içilebilir. Ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve başımı kaldırıp başka bir gardiyan görüyorum.

"Geldiler," diyor. "Giysiler. Odandalar."

"Teşekkürler."

Kupayı sehpayı bırakıp üst kata, yatak odama çıkıyorum. Giysiler portatif askılarda asılı, diğerleri ise yerde çantalarda bekliyor. Parmaklarım ipek ve satenin, özel dikilmiş dikişlerin ve şekillendirilmiş bel çizgilerinin üzerinde kayarken, Aleksei bunları giydiğimde beni nasıl görecekti diye merak ediyorum. Bir mülk? Bir ödül? Bir yer tutucu?

Giysiler bana çok yakışıyor. Fazla yakışıyor. Kalem elbiseler, gece elbiseleri, üstler, etekler, bluzlar ve yüksek bel pantolonlar, vücudumu belirginleştiren blazer ceketler.

Aynaya bakıyorum ve kendimi zar zor tanıyorum. Sanki bana ait olmayan bir dünyada giyinip süsleniyormuşum gibi.

İşimi bitirince, kostümü çıkarmış gibi kıyafetleri çıkarıyorum. Sanki yeterince hızlı hareket edersem, kendime ait olduğuna inanmaya başlayan o versiyonumu silkelip atabilirmişim gibi.

Saklayacağım parçaları asıyorum ve geri kalanını askıda bırakıyorum, gardiyana onları iade etmesini ya da getiren kişinin gelip almasını söylüyorum.

Akşam yemeği vakti geldiğinde tereddüt ediyorum. O saçma sapan uzun yemek masasının en ucunda tek başıma oturma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sayamayacağım kadar çok kez yalnız yemek yedim. Yıllarımı yalnız geçirdim, sessizlik beni rahatsız etmediğinde, yalnızlık bir sonuç değil, bir tercihti. Ama bu gece farklı hissediyorum.

Bu gece, bir ceza gibi geliyor.

Belki de bu evin büyüklüğünden kaynaklanıyordur. Sessizliğin çok fazla uzaması ve yankısının çok yüksek olması.

Ya da belki de onun yüzündendir. Aleksei'nin kimsenin ulaşamayacağını düşündüğüm yerlere sızması, yokluğunun bir şekilde varlığından daha ağır basması.

İntikam için, çarpık bir güç oyunu için benimle evlenen bir adamın arkadaşlığını özlememem gerekir. Ama özlüyorum.

Ve ne kadar mücadele etsem de, artık ondan kurtulmak istediğimden bile emin değilim.

ALEKSEI

Gece yarısını geçmişti ki kapıdan içeri girdim, botlarımı çıkarıp kapının yanında bıraktım. Kendime misafir odalarından birine gideceğimi söyledim. Planım buydu. Yalnız uyumak. Mesafemi korumak.

Ama ayaklarım sağa dönmüyor. Beni sola, koridordan aşağı, ana yatak odasına doğru götürüyorlar.

Ona doğru.

Durmaya çalışmalıyım, ama bu istediğim son şey. İhtiyacım olan son şey. Onun yanımda nefes almasını, sıcak teninin benim tenime değmesini hissetmek istiyorum.

yanımda nefes almasını, sıcak teninin benim tenime değmesini hissetmek istiyorum. Kendim için hiç hayal etmediğim, özellikle de o n d a n hiç beklemediğim şeyler.

Kapı zaten aralık, koridorun zeminine en ufak bir ışık sızıyor. Kapıyı tamamen kapatmayı unutmuş olmalı. Ya da belki de benim de ona katılmamı umarak bilerek yaptı.

Oda karanlık, sadece ay ışığı yatağın üzerine soluk gölgeler çiziyor. Ve işte orada.

Fiona.

Saçlarını, yastığın üzerine dökülen halini görebiliyorum. Vücudu battaniyenin altına kıvrılmış. Ve onu kıskanıyorum çünkü onun beni öyle sarmasını istiyorum.

İçimdeki her şey bana dönüp aşağı inip bir içki içmemi söylüyor. Gerekirse ofisimdeki deri koltukta bayılmam gerekse de. Bu istenmeyen duyguların büyümesini engellemek için her şeyi yaparım.

Bunun yerine, elim kapıya bastırıyor, ses çıkarmadan yavaşça açıyor ve içeri giriyorum.

Kendime son bir kez uzaklaşmam ve akıllı davranmam gerektiğini söylüyorum. Kalan azıcık kontrolümü korumak için, çünkü bu, çoktan kaybettiğim bir savaşa girmişim gibi hissettiriyor. Şansım yok. Bedeli çok yüksek.

Ama onun vücudunu yanımda hissetmek için cephaneliğimdeki tüm silahları feda ederdim.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, her adım asla atmayacağıma yemin ettiğim bir teslimiyet. Ve sonra onun üzerinde duruyorum, beni derinden etkileyen, hiç kimsenin yapamadığı şekilde bana meydan okuyan tek kadını izliyorum. İnatçılığı, ateşi, asla çekinmeyen ağzı. Onun her parçasını arzuluyorum.

Ne yaptığımı bile bilmeden elimi uzatıyorum. Parmak eklemlerim yanağının kıvrımına hafifçe değiyor. Sıcak. Pürüzsüz. Benim dünyam için fazla yumuşak.

Ve sonra... o benim adımları fısıldıyor. O kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum.

"Aleksi..."

Elim donuyor.

Tekrar söyle, detka.

Ve o da, beni duymuş gibi tekrarlar. Bir an için, neredeyse uyandığını sanırım. Burada olduğumu, onu mahveden kadına bakmadan uyuyamayan zavallı bir aptal gibi başında durduğumu bildiğini sanırım.

Ama uyanık değil. Derin uykuda, kabusunda ya da daha kötüsü, rüyasında benim adımlı söylüyor.

Ben oraya ait değilim. Ben senin hayalini kurduğun adam değilim.

Ben, hayatta kaldığın adamım.

Geri çekildim, tüm kaslarım gerildi. Babamın sesi içime işledi, uzun zaman önce oyduğu boşluklarda yankılandı.

Şefkat zayıflıktır.

Kadınlar en iyi ihtimalle dikkat dağıtıcıdır, en kötü ihtimalle ise zehirlidir. Senin tek görevin bu aileyi korumaktır.

Sevgi, bir yükten başka bir şey değildir. Kontrol edemediğin şeyleri istemezsin.

O bana öğrettiği her ders, onun haklı olduğunu bilerek ona bakmaya devam ederken kafamda tekrar tekrar oynuyor. Birkaç saniye daha onu izliyorum, sanki burada yeterince uzun süre durursam bu dürtü geçecekmiş gibi.

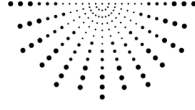
Ama geçmiyor. Sadece büyüyor ve daha da bastırıyor. Şu anda istediğim tek şey, karşı koyamadığım tek şey, bu yatağa girip ona sarılmak ve bir geceliğine başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmak.

Bunun yerine, kendimi zorlayarak arkamı dönüp kapıyı kapatıyorum.

Ama uzaklaşırken bile, göğsümdeki o zonklama orada, tüm gürültü ve kanın içinde, arzuladığım tek sessizliğin o odada olduğunu hatırlatıyor.

Ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, *ona* ne kadar ihtiyacım olduğunu nefret ediyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

FIONA

SABAH IŞIĞI yüksek pencerelerden içeri sızıyor, mermerin üzerine uzun çizgiler çiziyor. Ben merdivenlerden aşağı iniyorum. İşe gitmek için giyinmiş durumdayım, sadece çıkmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırmak istiyorum. Mutfağa doğru dönerken iç çekiyorum, onun orada olmayacağını zaten biliyorum.

Dün gece, onun yanımda olduğunu hissettiğime yemin edebilirim. Ya da belki de sadece bir rüyaydı. Tam olarak hatırlayamadığım, ama tamamen silemediğim bulanık bir izlenim.

Sonra mutfağa giriyorum ve birden duruyorum.

Tezgahın başında oturmuş, sanki bir dergiden çıkmış gibi görünüyor. Lacivert pantolonu güçlü bacaklarını sarıyor ve soluk mavi gömleği omuzlarını tam da gerektiği kadar sarıyor, bu yüzden ona gereğinden fazla bakıyorum. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, damarları görünür durumda, elmaslarla süslü saati güneş ışığını yansıtıyor.

Güçlü görünüyor. Zahmetsiz, hakimiyet kuran bir güç. Ve benim akıl sağlığım için fazla yakışıklı.

Tanrım. Neden kocam bu kadar seksi olmak zorunda?

Hiç aklıma gelmemiş bir düşünce, ama işte buradayız.

"Günaydın." Ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. Hafif bir gülümseme, daha fazlası değil.

"Günaydın," diyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak.

Altında yatan çatlakları ya da bir parçanın onu özlemiş olabileceğini duymuyor. Eğer durum buysa tabii.

Ben oturmadan önce, o ayağa kalkıp ocağa doğru yürür.

"Çay ister misin?" diye sorar.

Ne düşüneceğimi bilemeden başımı sallıyorum. O, yeşil çay poşetini alıp kaşığın etrafına sarıyor ve ardından buharlı suyu bardağa döküyor. Odayı geçip, ben onun yanındaki koltuğa otururken bardağı bana uzatıyor.

Ben fincanı aldığımda parmakları benimkilere hafifçe değiyor. Önemli bir şey değil. Sadece bir dokunuş. Neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif. Yine de içimden bir akım gibi geçiyor, vücudumun her köşesine sızıyor ve karanlıkta tutmaya çalıştığım yerleri aydınlatıyor.

Gözleri benimkilere takılır. Arayan, belki de fazlasını gören.

Gözlerimi indirip, birdenbire önemliymiş gibi peçetemi düzeltmekle meşgul oluyorum.

O kıpırdamıyor. Bir an fazla orada duruyor, o kadar yakın ki, bakışlarının ağırlığını tenimde hissedebiliyorum. Sonra geri çekiliyor, koltuğuna dönüyor, sandalyesi yere sürtünerek sessizliği bozuyor.

Ama oturmadan önce, gözleri sol elime kayıyor. "Yüzüğünü takmamışsın."

Sert bir şekilde söylediği bu söz, vücudumu ürpertir, ses tonunda her zaman beni rahatsız eden o sessiz hakimiyet vardır.

Omuz silkiyorum, düz ve pişmanlık duymadan. "Hayır."

Gözleri elimden ayrılmıyor. "Nerede?"

"Komodinde. Ait olduğu yerde."

İlk başta kıpırdamadı. Sadece beni hesaplayıcı bir şekilde süzdü, sanki beni şimdi mi yoksa sonra mı cezalandıracağını tartışıyormuş gibi.

Aniden sandalyesini geriye itti, bu hareket beni gerginleştirdi. "Ben gidip senin için alırım."

"Yapma." Elimi kaldırıram. "İşe giderken takmayacağım. Ve bu kesin."

Çenesi gerildi. "O zaman evde takarsın. Ve her yerde."

"Anlaşmanın bir parçası değildi bu."

"Şimdi öyle." Kendini içeri çekip kahve fincanını alır, her zamanki gibi sakindir. "Bir daha o parmağı çıplak görürsem, kendim yapıştırırım. Anladınız mı, Sayın Savcı?"

Ağzımı açıp, bana sahip olmadığını hatırlatmak için tartışmaya hazırdım. Ama sözler ağzımdan çıkmadı. Onun sesi böyle olduğunda olmazdı. Omurgamdan aşağı kayan ve içime işleyen bir şekilde sahiplenici. Sanki çizdiğim her çizgi silinmeyi bekliyor gibi. Ve içimdeki büyük bir kısmı bunu durdurmak bile istemiyor.

Sessizce yemek yiyoruz, aramızdaki tek ses çatal bıçakların tıkırtısı. Kahvaltıma odaklanmaya çalışıyorum, birkaç dakikada bir gözlerini üzerimde hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

"Bu akşam yemeğe gelemeyeceğim," diyor sonunda.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki anlamlı bir şey. Gerçek bir şey. Ama öyle değil. Sadece daha fazla mesafe ve hayal kırıklığı. Onun neden olduğunu itiraf etmekten nefret ettiğim bu boş acının daha fazlası.

çatalım duruyor yarıda ağzım. "Oh, gerçekten mi?

Yine geç saatlere kadar çalışıyor musun?"

Yoksa başkasıyla mı yatıyorsun?

"Evet." Cevabı kısa ve keskin, hiç sıcaklık yok. "Bu bir sorun mu?"

Hayır. Tabii ki değil. Ne yaptığın ya da kiminle yaptığın umurumda değil.

Ama onun başka bir kadınla birlikte olduğunu, bana dokunduğu gibi ona dokunduğunu düşünmek, içimi sıcak ve acı bir öfkeyle dolduruyor.

Kafamı sallıyorum, çatalı acı verecek kadar sıkı tutuyorum. "Hiç sorun değil. Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi."

Kayıtsız görünmek istiyorum, ama öyle olmuyor. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz göğsümde bir şey parçalanıyor gibi hissediyorum. Bir daha bir araya getiremeyeceğim bir şey.

Hemen cevap vermiyor, sadece bana bakıyor. İçimdeki bir şeyi delip geçecek kadar uzun bir süre.

"Sevindim." Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Seni mutlu etmek için buradayım, lyubov moya."

Bu ne demek oluyor?

Gerçekten Rusça öğrenmeye başlamam lazım.

Ceketinin cebine uzanıp siyah bir kredi kartı çıkarır ve aramızdaki masanın üzerine koyar. "Bu senin için. Neye ihtiyacın olursa onu için kullan. Alışverişe çık. Spa gününe git. İstersen yeni bir araba al. Limiti yok."

Kartı sanki bir tür hakaretmiş gibi bakıyorum. "Senin paran istemiyorum."

O geriye yaslanır, dudaklarında eğlenceye yakın bir ifade belirir.

Tereddüt etmeden kartı ona geri uzatırım. Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken bakışları kararır. Tanıdık kolonya kokusu, önümde durup parmaklarıyla çenemi kaldırıp gözlerimi kendininkilere bakmaya zorlarken etrafında dolanır.

"Hoşuna gitse de gitmese de, artık bir Marinova'sın. Beni temsil ediyorsun. Öyleyse öyle davran."

Ben de gülmekten zorlanarak gülümserim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ben neyi temsil ediyorum? Karşılaştığı herkesi korkutan şiddet dolu bir adamı mı? Bir kadını hiç istemediği bir evliliğe hapseden bir adamı mı?"

Gözleri kısılır, içindeki uyarı açıkça bellidir, ama umurumda değil. Dilimi tutmaktan çok yorulдум.

"Beni bırakmaktansa mutsuz görmeyi tercih ediyorsun," diye ısrar ediyorum, sesim adını koyamayacağım kadar keskin bir titremeyle. "Peki ne için? İşimi yaptığım için mi? Senin gibi insanları hapse attığım için mi?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum, çenemi kaldırıyorum ve o derin, karanlık gözler benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, uçucu bir şeyle yükleniyor. Tek bir yanlış kelime ve tüm bu an alev alabilir.

Burun delikleri genişliyor, ama tek kelime etmiyor. Sadece orada duruyor, sessiz ve hareketsiz, sanki az önce söylediğim her şeyi çoktan analiz etmiş gibi, okunması imkansız bir ifadeyle beni izliyor. Nefes aldıkça kaburgalarım geriliyor, onun sessizliğinin ağırlığı herhangi bir tehditten daha sinir bozucu.

Kafamı sallayıp, yanından geçip gitmek için dönüyorum. "Burada işim bitti."

"Ama ben bitirmedim," diye homurdanır.

Bir adım daha atamadan, eli bileğimi kavrar ve beni öne doğru çekip, nefesimin kesileceği kadar hızlı bir şekilde kendine doğru döndürür. Beni oraya sıkıştırırken göğsüm onun sağlam vücuduna çarpar, bir kolunu sırtıma sıkıca dolarken, diğer kolu yukarı kayar ve parmakları çenemi kaldırır, ağzı kulağıma yaklaşıp yaklaşana kadar.

"Böyle konuştuğunda bana ne yaptığını gerçekten bilmiyorsun." Sıcak nefesi cildimi gıdıklıyor. "Çok cesursun. Çok meydan okuyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, her sinir uçum yanıyor.

"Ama bana nasıl konuştuğuna dikkat et, moya ptichka. Çünkü bunun sonuçları olur."

"Peki ne gibi?" Nabzım boğazımda atıyor. Bakışları ağzıma kayıyor. "Seni bunun için cezalandıracağım." Sıcaklık içimi kaplıyor.

"Ve her saniyesini seveceksin," diye ekliyor, sanki o da biliyor, o da hissediyor gibi belimi sıkıca kavlıyor. O çekim. O ihtiyaç.

İçimde pervasız bir şey kıvrılıyor.

"Belki de beni öldürmelisin." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdikten sonra, inilti çıkaracak kadar sertçe alt dudağını ısıyorum. "Zaten bu evlilikten kurtulmamın tek yolu bu."

Alçak, kaba bir kahkaha atıyor, bir avuç dolusu kıcıımı tutup beni kendine çekiyor.

"Bu çok kolay olurdu." Ağzı benimkine yaklaşıyor. "Bu..." Bakışları vücutlarımızın birleştiği yere kayıyor. "...çok

daha eğlenceli."

Evet. Doğru. Biz buyuz. Bu tutku, bu yoğunluk, deriden ve etten başka bir şey değil.

Boğazım, birbirine çarpan duyguların kasırgasından dolayı sıkışıyor — öfke, korku, arzu ve kafa karışıklığı, hepsi imkansız bir düğüm halinde birbirine karışmış.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor. Deniyor. Alay ediyor. Ve ikimiz de kıpırdamıyoruz ya da kaçmak istemiyoruz. Bundan kaçmak istemiyoruz. Kendimi durdurmaya ikna edemedim sırtım duvara yaslanıyor ve bedenim — o hain, acı veren şey — zihnimin kontrol edemediği şekillerde ona tepki veriyor.

"Tekrar söyle." Parmaklarını boğazıma doluyor.

"Neyi söyleyeyim?" Nefes alıyorum, meme uçlarım sütyenimin altında sertleşiyor.

"Seni öldürmem gerektiğini."

Çenem kalkıyor, dudaklarım yarı gülümsemeye kıvrılıyor. "Öldür beni ve bu işi bitir."

Kükremesi alçak ve vahşi bir şeyle doludur. " Bunu yapmak istemiyorum."

Sonra dudakları benimkini bulur, şiddetli ve çaresizce, sanki nefret ile arzu arasındaki mesafeyi silmeye çalışır gibi. Ve ben de onu, beni hayatta tutan tek şey buymuş gibi öperim.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı eğecek kadar çekiyor, bu iddiayı daha da derinleştiriyor. Öpücük, kurduğum tüm duvarları yıkıyor ve ben eriyip gidiyorum, bana süründüğünde nefes nefese kalıyorum, pantolonunun içinden belirgin bir şekilde hissedilen uyarılması. Diğer eli bluzumun düğmelerini açmaya çalışıyor, soğuk hava tenime değene kadar onları sertçe açıyor, sütyenim onun bakışları altında ortaya çıkıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Beni parçalayan halinden nefret ediyorum. Seni bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

"Güzel." Boğazıma doğru ağzını indirip ısırırken, homurtusu cildimde titreşiyor. "Beni daha çok nefret et."

Eteğimin fermuarını çekip aşağı indiriyor, kemeri yere düşmeden önce. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum, ama tek istediğim şey bu. Bacaklarımı beline doluyor

, külotumu kenara çekip, sert ve açgözlü bir hamlede içime giriyor.

Nefes nefese, omuzlarına tutunuyorum, onun uzaması başımı döndürüyor, beni alt üst ediyor, mükemmel.

"Blyat, seni özledim," diye boynuma fısıldıyor ve bunu duyduğumda gelen aptalca zevk dalgasını bastırmak zorunda kalıyorum.

Belki sadece seks demek istemiştir, ama bu sözlerin sertliği içimi derinden yarar, içimde onun bundan daha fazlasını kastetmediğine inanmak istemeyen bir şeyleri kıvrır. Boğazımdan ham ve muhtaç bir inilti kaçar, o kalçalarını döndürdüğünde tırnaklarım sırtını tırmalar. Parmaklarımın altında kasları gerilir, bu onun bana daha sert, daha derine girmeden önceki tek uyarıdır, ritmi acımasız ve amansızdır.

"Tanrım," diye bağıryorum, sanki dünyam altüst olmuşken tek sağlam şey oymuş gibi ona sarılıyorum. "Durma."

Ve durmaz. Sadece hızını artırır, geri çekilip gözlerime bakar. Onu görmemi zorlar. Her şeyi hissetmemi. Onun fırtınasında boğuluyorum, her itiş beni çözüyor, düşünemiyorum, nefes alamıyorum, ondan başka hiçbir şey olamıyorum.

Duvarlar, vücudunun gücüyle, sesimizle titriyor. Bu evdeki herkes tam olarak ne olduğunu biliyor ve umurumda değil.

Eli aramızdaki boşluğu bulur, parmakları klitorisimi okşar ve ben patlarım. Boğazımdan boğuk bir çığlık kopar, kendimi kaybederim, çığlık atmamak için omzunu ısırırım. O da boğazından çıkan bir küfürle karşılık verir, sanki bu anı ikimizin de hafızasına kazımak istercesine derinlemesine girer.

Sonra her şey biter.

Beni indirdiğinde, sessizlik, mesafe... hepsi intikamla geri döner. Tek kelime etmeden geri çekilir, kıyafetlerini yeniden bağlar ve bana neredeyse bakmadan eteğimi uzatır, sanki ben bir hiçmişim gibi elini saçlarında gezdirir.

Hâlâ duvara yaslanmış, bluzum açık, vücudum titriyor, ciğerlerim nefes almaya çalışıyor, ama o bana bakmıyor bile

. Sadece dönüp gider. Ardında bıraktığı sessizlik beni boğazımı sıkarak gibi sarar.

Çünkü hangisini daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum: benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi uzaklaşmasını mı, yoksa bir parçamın onun kalmasını istemesini mi.

ALEKSEI

Sadece seks olması gerekiyordu. Bir rahatlama. Bir amaca ulaşmak için bir araç.

Kapı arkamdan kapanırken ve arabaya binerken, dilimde hala onun tadı varken kendime böyle söylüyorum.

Ama öyle değil. Ve lanet olası sorun da bu.

Başımı koltuğa yaslayarak, uzak durmam gerektiğini biliyorum. Kontrolümü kaybetmeden bu evliliği sürdürmek için tek seçenek bu.

Kağıt üzerinde o benim karım. Tasarım gereği benim düşmanım. Ama bana her baktığında -sarsılmaz, öfkeli, ilk hamleyi yapmam için beni kışkırtarak- içimde bir şey kırılıyor. Bana öğretilen her şey, onur kuralı gibi yaşadığım her şey, kaymaya başlıyor.

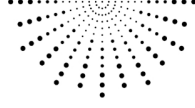
Çünkü o sadece kuralları unutmamı sağlamıyor. Her birini çiğnememi istiyor.

Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum, hala sert ve gergin, bana yaslanmış halini hatırlayarak, vücudu yumuşak ama gözleri her saniye bununla mücadele ediyor. Asla tamamen teslim olmuyor. Titreyip, adımı haykırıp, etrafımda titreyerek bile.

Onu tehlikeli yapan da bu. İşi değil. Mahkemede beni yok etmeye çalışması da değil. Onun hissettikleri: kollarımda çok gerçek.

Bunun intikam olması gerekiyordu. Şimdi kimin bedelini ödediğinden emin değilim.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

FIONA

O kahvaltıdan bu yana bir hafta geçti. Onu son gördüğümde bu yana bir hafta geçti.

Ve her gün, bununla sorunum yokmuş gibi davranmak gittikçe zorlaşıyor.

Bazı geceler, yastığıma sinmiş onun kolonyasının hafif kokusuyla uyanırım. Diğer zamanlarda ise, yanımdaki yatağın çöküntüsünü hissettiğime yemin edebilirim, sanki onun bedeninin hayaleti oradaymış ve şafak sökmeden önce yok olmuş gibi. Ama sonra sabah olur ve o hala ortada yoktur. Yatağın onun tarafı, sanki hiç orada olmamış gibi tertemiz kalır.

Bunu hayal mi ediyorum, bilmiyorum. Aklım bana oyun mu oynuyor, artık onları nasıl dolduracağımı bilmediğim için onu boşluklara mı yerleştiriyor? O, arka planda sessiz ama ısrarcı bir acı haline geldi. Ondan geriye kalan tek şey, her zaman yanımda olan korumaları, nereye gidersem gideyim bir araba mesafede, bana onun yokluğunda bile özgürlüğümün her köşesinin hala ona ait olduğunu hatırlatıyorlar.

Ama her gece, uyanık yatıp onun nerede olduğunu merak ediyorum. Kiminle olduğunu. Ellerinin başka birinin üzerinde olup olmadığını. Ağzının başka bir kadına Rusça fısıldayıp, bana hiç söylemediği şeyleri ona anlatıp anlatmadığını.

Ona aşık mı oluyor? Kendime asla istemediğimi söylediğim her şeyi ona verecek mi?

Onun başka kadınlarla birlikte olduğu görüntüleri kafamdan atamıyorum. Bu lanet olası bir ömür boyu hapis cezası gibi - bunu görmek, öfke, üzüntü ve kıskançlığı tek bir dayanılmaz duygu içinde hissetmek.

Ne zaman bu kadar önem vermeye başladım? Yavaş yavaş mı oldu? Alarmları çaldırmadan savunmamı aşacak kadar yavaş mı? Yoksa onunla tanıştığım gün içimdeki bir şey mi kırıldı ve o günden beri kanamaya devam ediyorum?

Artık kim olduğumu bilmiyorum. Eskiden emindim. Doğru ve yanlışın olduğuna inanırdım. Adalete inanırdım. Mahkemede "suçlu" kelimesinin okunmasının verdiği heyecana inanırdım.

Şimdi ise tek hissettiğim kaos.

Cidden kendini toplaman lazım. Onun kim olduğunu unutma

Aleksei gibi erkekler aşık olmazlar. Onlar fethederler. Tükettiler. Geride sadece yıkım bırakırlar ve ben, uzun bir kurbanlar zincirinde bir başka kırık parça haline gelmeyeceğime yemin ettim.

Ama bir şeyi bilmek, onunla yaşamayı kolaylaştırmıyor. Direksiyonu kavrarken göğsümde keskin bir sancı hissediyorum, gözlerim sonsuz uzanan yola sabitlenmiş, ana otoyoldan sapıp bağın tadım odasının yanındaki çakıl park yerine giriyorum.

Park ettiğim anda, havada dolaşan müzik sesini fark ettim. Dışarıda, pergola altında sandalyeleri kuran ve bir etkinlik için fenerleri düzenleyen personelin sessiz uğultusu.

Uzun zamandır ilk kez, burada hayat var. Gerçek hayat. Umutsuz bir umut ya da zar zor tutunan bir iyimserlik değil.

Arabadan inerken boğazım düğümlenir ve terasın yanında duran, iki bağ çalışanı ile konuşan anne babamı görürüm. Annem bir şeye gülüyor, eli babamın koluna hafifçe dayanmış, babam da ona bir şey söylüyor ve annem gülümseyerek babamın omzuna hafifçe vuruyor.

Mutlu görünüyorlar ve ben de onlar için tek istediğim buydu. Beni fark ettiklerinde babam gülümsüyor ve annemin gözleri parlıyor.

"Tesoro!" diye seslenir ve elini sallar.

Çakılları geçip, onların beni kucaklamasına izin veriyorum, üzüm, toprak ve eski meşe fiçilerin kokusu etrafımızı sarıyor.

"Yorgun görünüyorsun." Annem saçlarımı yüzümden çekiyor. "Çok çalışıyorsun."

"Ya da belki de sorun iş değildir," diye mırıldanır babam, homurdanarak ona bir bakış atar. "Belki de sorun il diavolo vestito bene'dir." *İyi giyimli şeytan.*

Ona yorgun bir gülümseme atıyorum. "Sadece uzun bir gün oldu, baba. Hepsi bu."

Gözlerini kısıyor. "Yalan söylüyorsun."

Ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Mutlu değilsin." Anneme tekrar bakar, sesi yükselir. "Ona bak. Bunun olmasına izin mi vereceksin?"

Annem hiçbir şey söylemez, sadece bakışlarını indirir ve elimi nazikçe sıkar.

"Ben iyiyim," derim, bu sefer daha kararlı bir sesle. "Söz veriyorum." "Hayır, figlia mia, sen hayatta kalmaya çalışıyorsun. Bu doğru değil."

Tartışacak gücüm yok. Bunun yerine konuyu değiştiriyorum.

"Bağ çok güzel görünüyor." Tepeden aşağı uzanan yeşil sıralara dönüyorum. "Burada çok fazla insan var. Tüm personel geri mi döndü?"

Annem başını sallar. "Evet. Artık herkese ödeme yapabiliriz. Teslimatçılara, satıcılara. Hatta restoran bu hafta tam saatlerle açılacak."

"Peki ya ödenmemiş faturalar?"

"Hepsi ödendi," diyor sessizce. "Sözünü tuttu." En azından, zihin

orgazmlar dışında bir şeyde iyiymiş.

Ama ailemin benim karmaşık evliliğim hakkında bilgi sahibi olması gerekmiyor. Onlara bunu sunabildiğim için mutluyum.

Onların geleceğini güvence altına alacak kadar uzun süre iyi olduğuma inanmalarına izin vereceğim. Sonra nasıl uzaklaşacağımı düşünebilirim.

Artık ne istediğimi bilmesem bile.

ALEKSEI

Boks torbası karşılık vermiyor. Sorun da bu.

Yumruğumu tekrar merkeze vuruyorum, deri bu kuvvetten inliyor. Ter sırtımdan damlıyor, Kirill'in bodrum spor salonunun sıcaklığı baskı yapıyor, ama umurumda değil, hapishane hücrelerinde de olabilirdim.

Attığım her yumruk bir lanet. Bir dua. Susmak bilmeyen zihnimde sessizlik için bir yalvarış. Gözlerimin arkasında yüzü belirir ve daha sert vururum.

Uykusunda benim adımları söylerken çıkardığı yumuşak inilti.

Bir tekme torbaya çarpar, zincirinde sallanır.

Burnumda onun kokusu var, onun yanında uyuyacak kadar uzun kalmasam da.

Bir vuruş daha. Parmak eklemlerim zonkluyor ama umurumda değil.

Her lanet gece, saat gibi, eve geç saatte geliyorum, onun uyuduğunu bildiğim saatte, ve yatağa onun yanına giriyorum, sadece onun kokusunu içime çekmek, göğsümde onun sıcaklığını hissetmek için. Ve güneş doğmadan, yine gidiyorum. Çünkü daha uzun kalırsam, gidemeyeceğim.

Kendime bunun yeterli olacağını söyledim. Sadece onun yanında olmak içimdeki canavarı sakinleştirecekti. Ama olmadı. Sadece onu daha çok istememe neden oldu.

Onun farkında olduğunu sanmıyorum. Ya da belki farkında ama öyleymiş gibi davranıyor. Onu suçlamam. Benden nefret etmeli. Eğer bunu hak eden biri varsa, o da benim.

"O çantayı öldüreceksin kardeşim," diyor Kirill, kendi eldivenlerini giyerken bankta uzanarak.

"Endişelenmeli miyiz?"

Homurdanarak bir yumruk daha atarım. "Nasha babushka gibi çok konuşuyorsun." *Büyükannemiz gibi.*

O gülümser ve ayağa kalkar. "Sen de karından çok kaçıyorsun. Hepimizin sorunları var."

Gözlerim sertçe parlar. "O bir hiç." Bu tek kelimenin tadı yakıcıdır.

"Kendi yalanlarına gerçekten inanıyor musun?" "Belki de ondan boşanmalıyım," diye mırıldanıyorum.

Ama bu düşünce, her düşündüğümde şiddet gibi vuruyor

"O zaman neden boşanmıyorsun?"

Çünkü onun benim olmadığı, başka bir svolich ile birlikte olduğu, onunla güldüğü, ona dokunduğu düşüncesi başka bir svolich ile birlikte olması, onunla gülmesi, ona dokunması düşüncesi beni lanet bir el bombası gibi parçalara ayırırdı.

"Onun gitmesini istemiyorsun," diyor Kirill, beni çok kolay okuduğu halde. "Onu zincirlemek istedin. Ona sahip olmak, onu kontrol etmek istedin. Ve hiçbir şey hissetmeyeceğini sandın. Ama öyle olmadı, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen söyle. Sen ve evsiz kız nasıl gidiyorsunuz?"

Yüzünde bir ifade değişir, gözlerinde öfke parlar.

"Ah," diyorum alaycı bir şekilde. "Beni zorlayabileceğini ve benim karşılık vermeyeceğimi sanıyorsun."

"Bu farklı," diye tükürüyor. "O benim karım değil." "Belki henüz değil. Ama bu sadece zaman meselesi, değil mi?" "Yanlış."

Evet, ben de bir zamanlar Fiona için öyle demiştim. Şimdi buradayız.

Bu sefer daha sert bir yumruk atarım. Anton çantayı tutmak için araya girerken, Kirill spor salonunun diğer ucuna doğru yürür ve öfkesini başka bir hedeften çıkarmaya başlar.

Hepimiz kanarız. Bazılarımız bunu daha iyi saklar.

"Anlamıyorum," diyor Anton, sesi uzak. "Bu kadınların neyi var da hepiniz bu kadar önem veriyorsunuz?" Asla konuşmayacağı bir dili inceliyormuş gibi bakıyor. "Anlamak istiyorum."

Ağzım kurur. Çünkü nasıl anlayabilir ki?

Onun gibi olmak nasıl bir şey acaba diye merak ettim. Suçluluk, öfke, pişmanlık hissetmemek. Özgürlük verici olmalı. Belki de kafa karıştırıcı.

"Bu bir zayıflıktır," diyorum. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun."

"O zaman onu öldür." Omuzlarını silkiyor.

Yapamam. Çünkü ona dokunmadan geçen bir hafta zaten çok uzun. Çünkü onu her gün ofisindeki güvenlik kameralarından izliyorum, kameralarla takip ediyorum, onu bütün gün görebilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum.

Ve beni öldüren şey, ona ihtiyacım olmadığını yemin etmeme rağmen, onun beni istemesini istemem.

"Ben yapayım mı?" diye sorar o, gayet rahat bir şekilde.

İçimde bir şey kopar. Yakasını tutup onu kendime doğru çekerim, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktadır.

"Karımı dokunmayı aklından bile geçirme, yoksa seni parçalarım. *Anladın mı?*"

Anton yavaşça başını sallar, sözlerimi sindirir. "Haklısın. Bu bir zayıflık."

Elimi indiriyorum. O, karımın bana yaptıklarını anlamıyor. Kimse anlamıyor.

Belki bu bir zayıflıktır, ama aynı zamanda gerçek hissettiren tek şeydir. Beni canlı hissettiren tek şey.

"Benimle dövüş," diyor. "Belki seni yenebilirim."

Kirill ringden gülüyor. "Tanrım, Anton. Sen çok romantiksin."

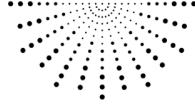
Anton onu görmezden gelir, gözleri meydan okurcasına bana sabitlenir. "Peki." Eldivenlerimi çıkarırım. "Hadi başlayalım."

Beş dakika sonra çeneme tam isabetli bir yumruk attığında, acıyan hissi hoş karşılarım. Çünkü onu düşünmektense bu daha iyidir. Bu gece eve gidip, yirmi dakika boyunca sessizce

onun yanına yatıp yirmi dakika sessizce yatacağım ve güneş doğmadan evden çıkacağımdan daha iyidir.

Onu havadan daha çok ihtiyacım olduğunu ve bunu hak edecek kadar berbat durumda olduğumu itiraf etmekten bile daha iyi.

OTUZUNCU BÖLÜM

FIONA

BAŞKA BİR GÜN. Her yankının bana yalnız olduğumu hatırlattığı bu mozole gibi evde başka bir saat.

Kapının yanında ayakkabılarımı çıkarıyorum, her geçen dakika evimi daha çok özleyorum. Gıcırdayan döşeme tahtaları. Mutfaktan gelen en sevdiğim mumun kokusu. Dolapta diğer eşyalarla hiç uyuşmayan küçük, çentikli kupa.

Sıcak bir evin sıcaklığını özleyorum. Her köşesini ve her boşluğunu bilmek. Orada yaşarken kim olduğumu bilmek.

Poe'nun miyavlaması, ben kocaman koltuğa gömüldüğümde sessizliği bozar. Zarifçe zıplar, kuyruğunu bir kez salladıktan sonra belime dolanır ve belime sürtünür.

"Hayır, Poe." Parmaklarım onun yumuşak tüylerini okşadı. "Tabii ki onu özlemiyorum. Bu korkunç fikri nereden çıkardın?"

Yine miyavladı, bu sefer daha keskin bir sesle, ben de ona yarı gönülsüz bir şekilde baktım.

"Beni görmezden geliyorsa ne olmuş?" Gözlerimi kısıyorum. "Mutlu olmam gerek. Yani, ben mutluyum."

O bir kez daha miyavlar ve ben homurdanırım. "Oh, kes sesini. Sen ne bilirsin ki?"

Kuyruğunu sallayıp yere atlar ve beni yalnız bırakır.
Bir iç çekiyorum. Ne var ki bunda? Ben hep yalnızım.
Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

Hayır. Hayır, bu gece bunu yapmayacağız.

Kanepeden telefonumu alıp Emilia'nın adına kaydırıyorum,
parmağım ekranın üzerinde duruyor. Dikkatimi dağıtacak bir
şey. İhtiyacım olan bu. Beni bu sarmaldan çıkaracak bir şey.

FIONA

Evde misin?

Hemen cevap veriyor.

EMILIA

Evet. Gelek ister misin? Sana bebeğin odasını göstereyim.
Hazırlıklarını yeni bitirdik.

Kalbim sızlıyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu.

FIONA

Çok isterim.

EMILIA

Sonunda. Fikrimi değiştirmeden önce buraya gel.

Ağzımda küçük bir gülümseme belirir. Mesajları kapatıp
dolaba gidip ayakkabılarımı alırım, sonra arabama geri dönerim.

Özel yollarına varmam on beş dakikadan fazla sürmüyor.
Marinov malikanesi, derin bir ormanın içinde ağaçlarla çevrili
dolambaçlı bir yolun sonunda yer alıyor. Koyu renkli giysili
adamlar, arabamı yavaşça ilerletirken kapıdan geçmeme izin
veriyorlar.

Araba yolunun yanındaki bir yere park ettikten sonra, parke
taşlı merdivenleri tırmanıyorum ve zili çaldığımda melek gibi
beyaz sütunlar beni karşılıyor.

İçeride, giriş holü cilalı beyaz mermer ve o kadar büyük bir
avizeyle parlıyor ki, düşmeye karar verse bir insanı ezip
geçecekmiş gibi görünüyor.

Emilia, kollarını açmış ve geniş bir gülümsemeye, koridorun ortasında beni karşıyor.

"Geldiğine çok sevindim," diyor ve beni kucaklıyor. Küçük karnı benimkine değişiyor.

Onun anne olacağına inanamıyorum.

"Çok güzelsin." Onu iyice görmek için bir adım geri çekildim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi. Sadece sürekli yorgunum. Ya sen?" Kolunu koluma takıp beni çalışma odasına çekiyor. "Bana her şeyi anlat."

O beni çalışma odasına götürürken içimden bir iç çekiyorum ve beyaz deri koltuğa oturuyoruz. Köşede yanan şömine çıtır çıtır sesler çıkarıyor, sehpa çay ve kurabiye tepsi duruyor.

"İyiym. Her şey yolunda."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Belki de gerçekleri sindirmek daha zor olduğu içindir.

"İyisin de ne iyisi. O yüzünü tanıyorum. İçinde bir şeyleri çok sıkı bir şekilde saklıyorsun, neredeyse cildinden titreşiyor. Hadi konuş."

Dudaklarım istem dışı seğiriyor.

O yumuşar ve elimi okşamak için uzanır. "Hadi ama Fi. Bana konuşabileceğini biliyorsun."

Ateşe bakıyorum, kaslarım gergin, ve sonra her şey ortaya çıkıyor.

"Bana ne oluyor bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Hiç böyle hissetmek istemedim." Burun köprümü sıkıştırıyorum. "Ama sanki durduramıyorum, anlıyor musun?"

"Neyi hissedemiyorsun?" Bana daha yakın oturur.

"Aleksi. Hiç evde değil ve benim rahatlamam gerek, anlıyor musun? Ama rahatlamıyorum." Kuru bir kahkaha attım. "Sanki bir anda tam bir psikopatken, birdenbire tatlı birine, sonra da tamamen uzak birine dönüştü. Her gün o evde uyanıyorum ve o orada değil. Her gece, nerede olduğunu merak ederek uykuya dalıyorum. Kiminle olduğunu. Ve umursamamam

Umursamamalıyım. Tanrım, umursamamalıyım." Saçımı sıkıca kavradım. "Ama umursuyorum Emilia. Ve bundan nefret ediyorum."

Emilia hiçbir şey söylemiyor, sadece konuşmama izin veriyor.

"O evin boşluğundan nefret ediyorum. O yokken göğsümün sıkıştığını fark etmeye başlamaktan nefret ediyorum. Uyurken onun evde olup olmadığını anlamak için yastıkları koklayan bir aptal gibi işaretler aramaktan nefret ediyorum." Kendime başımı sallıyorum.

Bana ne oldu böyle?

Konstantin ile ilk ilişkiye girdiğinde de böyle mi hissetmişti? Çünkü ona direnmeye çalışmıştı. Onu istemiyordu. Ama şimdi evliler ve o mutlu.

Ben de bunu yaşayabilir miyim? Aleksei gibi biriyle bunu yaşayabilir miyim?

Emilia elimi sıkıyor, ağzını sempatiyle büzüyor.

"Korkuyorum." Bu sözler, durduramadan ağzımdan dökülüverir. "Çünkü kendime bunu istemeyi, onu istemeyi izin verirsem, bu benim hakkımda neyi gösterir?"

Aramızda birkaç saniye süren acı verici bir sessizlik olur.

"Sen bir insansın, Fiona. Hayatta hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Bunu biliyorsun. İçinde bir yerlerde, biliyorsun."

Haklı, ama yine de bu farklı.

"Bu, onun mesleğini kabul etmek anlamına gelir. Suç ve cinayeti kabul etmek... Daha da kötüsü, o benim olduğu için bunun için bahaneler uydurmak. Ben sadece... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Başımı eğiyorum. "Umarım seni kırmıyorumdur ve öyle anlaşıldıysa özür dilerim, ama bu konuda konuşacak kimsem yok ve..."

Elini havaya kaldırdı. "Bunu yapma. Hadi ama Fi. Birlikte çok şey atlattık, bununla kırılabacağımı mı sanıyorsun? Lütfen? Benim de bazen burada oturup tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu düşündüğümü sanmıyorsun, değil mi?"

"Nasıl düzelteceğimi söyle," diye yalvarıyorum. "Çünkü ben sen değilim ve o da Konstantin değil. O beni umursamıyor ve beni öyle istemiyor.

. Beni kullanmak istiyor. Ve bunu yapmasına izin vermem için cehennemde kar yağması lazım."

Buna birçok kez izin vermiş olsam da, onun da dediği gibi, ben de bir insanım.

"Haklısın. O Konstantin değil. Ama belki de tüm o pisliğin altında, aslında bir yerlerde bir insan vardır."

"Aptallık mı? Böyle bir kelime yok ki." Konuştukça vücudum hafifliyordu ve ben gülmeye başladım.

"Değil mi? Olmalı."

Derin bir nefes aldım. "Bence bu ilişki asla yürümez."

"Umarım olur, çünkü o senden boşanmaya niyetli değil. Konstantin'e onunla konuşmasını söyledim, ama o fikrini değiştirmiyor."

Harika...

"Belki de onunla konuşmalısın. Hiç evde olmaması seni rahatsız ettiğini söyle."

Kuru ve boş bir kahkaha atıyorum. "Kendimi acınası, aşk acısı çeken bir aptal gibi mi göstereyim? Hayır, teşekkürler. Ama istesem bile, o hiç evde olmadığı için bunu yapamam."

"Doğru." Başını sallar. "Tanrım..." Geriye yaslanır. "İki Rus gangsterle kalacağımızı hiç düşünmemiştim. Hakkımızda bir kitap yazmalılar."

Yüzüm buruşur. "Mm, evet, hayır. Yazmasalar daha iyi olur." Ağır ayak sesleri yaklaşır ve Konstantin belirir.

"Fiona." Gülümsemesi genişler. "Sonunda seni evimizde görmek ne güzel, kardeşim."

Yaklaşır ve ben çok isteksizce kalkıp onu hızlıca kucaklayarak selamlarım. Ama kafama silah dayansaydı, aslında onu artık biraz sevdiğimi itiraf ederdim.

Bu düşünce beni ürpertir.

Emilia'nın yanına yürür ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurur. Bir eliyle Emilia'nın yanağını okşar, diğer eliyle ise koruyucu bir şekilde karnına dokunur ve burnumun arkası yanar. Duygularımı bastırarak, birkaç saç telini kulağımın arkasına iteklerim.

Sonunda ayrıldıklarında, gözleri birbirine kilitli kalıyor, aşkları o kadar belirgin ki, uzanıp dokunabileceğim bir şey gibi geliyor. Tanrım, bunu kıskanıyorum.

"Peki..." Konstantin Emilia'nın diğer tarafına oturur. "Kulak misafiri olmak istemedim, ama kardeşimin hiç ortalarda olmadığı ve bunun seni rahatsız ettiği hakkında bir şeyler duydum." Yumuşak bir şekilde tsk tsk yapar. "Bu olmaz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onu boşanma belgelerini imzalamaya zorlamaktan başka mı?" diye mırıldanıyorum. "Bilmiyorum, belki de onun nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bana söylemekle başlayabilirsin."

Elini havaya kaldırır. "Seni ona götürsem nasıl olur?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve Emilia'ya baktığımda, onun da yüzünde benimkiyle aynı ifade vardır.

"Bekle... onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Orada olan biten her şeyi biliyorum." Ardından gelen sinsi gülümseme her şeyi açıklığa kavuşturur: *tabii ki* biliyor. "Peki, seni götürmemi ister misin?"

Sanki bana bir şey söylemek istercesine, vücudumdan bir ürperti geçer. "Uh... bundan nefret edecek miyim?"

"Muhtemelen." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Sorun olur mu, moya lyubimoya? Onu bırakıp geri döneceğim."

"Tabii." Omuzlarını silkiyor. "Ama yalnız kalmadığından emin ol. Kardeşine güvenmiyorum."

O kıkırdar. "Yalnız kalmayacak. Kirill ve Anton da orada olacak."

Emilia tek kaşını kaldırır. "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

Adam gülümsemeden edemez.

"Gideceğim, ama önce bana bebeğin odasını göster," dedim ona.

"O zaman anlaştık," dedi Konstantin. "Siz kızlar eğlenin. Ben burada e-postalarımı cevaplayacağım, hazır olduğunuzda gideriz."

"Seni seviyorum," diyor Emilia ayağa kalkarken ve ona öpücük vermek için yaklaşıırken.

Ve bunu yaptığında, adamın yüzü yumuşar, eliyle Emilia'nın başını tutar ve alnını onun alnına dayar. Bu, kutsal hissettiren bir şekilde samimidir ve ben başka yere bakmak ve onlara bu anı yaşamaları için zaman tanımak zorundayım, belki bir gün benim de böyle gerçek bir şeyim olur diye aptalca bir umuda tutunarak.

"Ya teba bolshi lyublu."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama tahmin etmek gerekirse, o da ona onu sevdiğini söyledi.

Ön koltukta hareketsiz oturuyorum, altımda deri soğuk, karanlıkta ağaçlar hızla geçiyor, pencereden görünen tek şey gölgeler ve gökyüzü. Farlar keskin patlamalarla yola yansıyor, çözemediğim uyarılar gibi sessizliği kesiyor.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Konstantin hala bana söylemedi. Ve o sessiz kaldıkça, tedirginliğim artıyor.

Sonunda, tam sormak üzereyken konuşmaya başladı.

"Kardeşim," diyor, sesi sakın ama uzak, "babamız tarafından şekillendirildi. Aslında, kalıplandı. Ateşteki çelik gibi. Hepimiz öyleydik."

Göz ucuyla ona bakıyorum. O bakmıyor. Bakışları yola sabitlenmiş, bir eli direksiyonda, diğer eli uyluğunda.

"Babamız... acımasızdı," diye devam eder. "Sizi sıkmayacağım şekilde. Benden farklı olarak, Aleksei onun onayını istiyordu. Onun gurur duyduğunu söylemesi için nazik bir söz. Ama bu hiç gerçekleşmedi. Aldığı tek şey daha fazla acımasızlıktı, ta ki içindeki sevgiye susamış kısım da ölene kadar. Görüyorsunuz, herkes bu tür şeyleri atlatamaz. Bu sizin içinizde olur ve bazen çok gürültülüdür."

Boğazımda bir yumru oluşurken, parmaklarım kucağımda seğiriyor, kaburgalarımın altında garip bir ağrı oluşuyor.

İlk kez kocama acıyorum. Yaşadıkları için. Göğsündeki yara izleri için.

Onları babası mı yaptı?

"Ama Aleksei..." Konstantin, neredeyse düşünceli bir şekilde devam ediyor. "O daha fazlasını istiyor. Nasıl elde edeceğini bilmiyor olsa bile. Ve bence ona bunu gösterebilecek tek kişi sensin."

Yavaşça nefes veriyorum, sözleri içimde ağırlık yapıyor.

"Kardeşim seni önemsiyor." Bana bir bakış atıyor. "Ve senin için olduğu gibi, eminim bu onun için de kafa karıştırıcıdır. Senin için hissettikleri. Ama onunla bir hayat kurmak isteme ihtimalin varsa, ondan vazgeçme. Seni bu aileye kollarımızı açarak kabul ederiz."

"Teşekkür ederim." Yine pencereden dışarı bakıyorum, duygularımı gizlemek için gözlerimi kırpttırıyorum, kalbim itiraf etmek istemediğim kadar hızlı atıyor.

Aleksei ile bir hayat. Bu nasıl bir şey olurdu ki?

Hiç güvende hissedebilir miyim, yoksa hep bıçağın ucunda durmuş, ne kadar kanayacağımı görmek için beni kesmesini mi beklerim?

"O inatçıdır," diyor Konstantin hafif bir gülümsemeyle. "Çocukluğumuzdan beri öyleydi, bu yüzden onun fikrini değiştirmesi için biraz daha zaman tanimalısın, ama değiştirecek."

Sessiz bir nefes veriyorum, gülüş ile iç çekiş arasında bir şey. Belki eğlencedir. Belki yorgunluktur. Bu noktada, aradaki farkı bile anlayamıyorum.

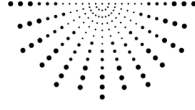
"Ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Geçmişimizi ve işimi hiç unutabilecek mi, bilmiyorum. Ve onun kim olduğunu hiç unutabilecek miyim, bilmiyorum. Ve lanet olsun, ailemi tehdit etti, kahretsin."

Konstantin, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bizim dünyamızda tehditler bir kozdur. İnsanları istediğimizi yapmaya zorlamanın bir yoludur. Ve kardeşim için... bu, seninle olan tek bağlantısı olduğunu düşündüğü şeydir."

Bu kesinlikle kendimi daha iyi hissettirmiyor. Kendimi bir piyon gibi hissediyorum. Sanki paylaştığımız her an, boğazımı sıkan iplere dolanmış gibi.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece dudaklarımı sıkıştırıp sessizliğin her şeyi yutmasına izin veriyorum, Aleksei Marinov gibi bir adam tarafından seilmek nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum ve onun gibi birinden gelen sevginin bedelsiz olabileceğini.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

FIONA

Araba dar bir yan sokağa girerken yavaşlar, trafiğin düşük uğultusu arkamızda kaybolur. Pencereden dışarı bakarım, ne beklediğimi bilmiyorum. Loş ışıklı bir restoran ya da belki bir otel, içeri girdiğimde Aleksei'yi bir içki içerken bulacağım, muhtemelen yanında gülen başka bir kadınla.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve Konstantin'in beni buraya ne görmek için getirdiğine kendimi hazırlıyorum.

Ama durduğumuzda ve o arabadan indiğinde, eski bir barın önünde olduğumuzu fark ettim. Tuğlaların boyası dökülmüş ve pencereler o kadar koyu renkte ki içeride hiçbir şey göremiyorum. Kapının üzerindeki tabela kırmızı ve beyaz renkte yanıp sönüyor ve kaldırıma hayalet gibi bir ışık saçıyor. Aleksei'nin normalde tercih ettiği tarz değil.

Konstantin'i girişe kadar takip ediyorum, topuklarım betona vuruyor. Dışarıda, kollarını kavuşturmuş, dövmeli boynu bizi selamlamak için dönünce esnekleşen iri yarısı bir adam duruyor.

"Patron." Kenara çekiliyor.

Konstantin cevap vermez, sadece keskin bir baş sallama ve kapıya doğru hafifçe eğilmeyle beni içeriye yönlendirir. Bar gürültülü ve sıcaktır, insanlar

omuz omuza duruyor ve keskin alkol kokusu hemen burnumu yakıyor.

Ama orada durmuyoruz. Keskin bir sola dönüş yapıp arka duvara asılı ağır kırmızı perdeye doğru ilerliyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

O yumuşak bir şekilde güldü. "Merak etme. Seni öldürmeye çalışmadığımı söz veriyorum."

"Sen öyle diyorsan."

Perdeyi itip beni dar metal merdivenlerden aşağıya götürüyor. Her adımda yankı oluyor. Derine indikçe sesler daha da yükseliyor. Bağırışlar. Tezahüratlar. Bardakların tıkırdaması. Hiç gittiğim bir bara benzemiyor.

Aşağıda başka bir çift kapı bizi bekliyor. İkinci bir kapı görevlisi kapıyı açıyor ve içeri girdiğimiz anda donup kalıyorum.

Önümüzde geniş bir alan açılıyor. Pencere yok, sadece beton duvarlar ve her şeyi dumanlı, sarı bir ışığa boğan alçak asılı lambalar var. Müzik yukarıdan geliyor, kalabalığın gürültüsü neredeyse onu bastırıyor. Odanın ortasında, bir kafes ve ip ile çevrili iki adam dövüşüyor. Eldivenleri yok. Birinin göğsünde kan izleri var, diğerinin parmak eklemleri kızarmış ve kanıyor.

Siyah mini elbiseli garsonlar, etrafta dağılmış alçak masaların arasında dolaşarak, ellerinde shot ve bira tepelerini ustaca dengeliyorlar. Sıra sıra dizilmiş sandalyeler, geçici bir arena gibi merkezdeki çukura doğru yarım daire oluşturuyor. Bazıları arkada ayakta durup birbirlerine bağırırken, diğerleri koltuklarında öne eğilmiş, gözlerini dövüşten ayırmıyor. Kenarda bir adam para topluyor — muhtemelen bahisler için, ama emin değilim.

Bütün vücudum gerginleşir. "Neden buradayız?"

Konstantin dönüp doğrudan bana bakıyor. "Çünkü o burada. Gel."

İçimdeki her şey geri dönmem için çılglık atıyor, ama onu takip ederek masaların önünden, duman ve ter bulutunun içinden geçip ön sıraya ulaşıyoruz. Sonra onları görüyorum.

Kirill sandalyesinde rahatça uzanmış, dikkatini kavgaya vermiş durumda. Ama kalbimin çarpmasına neden olan, yanındaki Anton. Tamamen siyah giyinmiş, gözlerinde hiçbir sıcaklık olmadan yaklaşmamı izliyor. Hiçbir ifade yok. Sadece sessiz, ürkütücü bir dinginlik. Sessizce selam vermek için çenesini kaldırdığında, bu bir tehdit gibi geliyor. Yine de, gözlerimi başka yere çevirmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Privet, sistra," diyor Kirill beni fark edince. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Bakışları Konstantin'e kayıyor. "Kardeşimiz bundan hoşlanmayacak."

"Burada olması gerekiyordu," diye cevaplar Konstantin sakin bir şekilde. "Onun için iyi olacak."

Kirill, önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan." Sonra yanındaki boş koltuğu işaret ediyor. "Gel. Otur."

Sandalyeye çöküyorum, halkayı tarıyorum, midemde gerginlik hissediyorum.

Konstantin eğilir. "Emilia'nın yanına dönmeliyim. Eve vardığından emin olmalıyım."

"Onunla biz ilgileniriz," der Kirill, bakmadan. Sonra Konstantin gider.

"Peki... Aleksei nerede?"

Kirill sırtarak bardak tutucudan bir bardak alır. "Göreceksin."

Onun cevabı göğsümdeki sıkışmayı hiç hafifletmiyor. Kalabalık gürültü yaparken ellerim kucagımda kıvrılıyor.

Maç sona eriyor. Bir adam yere yığılıyor, diğeri ise kanlı yumruklarını zafer işareti olarak havaya kaldırıyor. Midem bulanıyor.

İkinci maçın duyurulduğunda, ilk ismi, Rusça bir isim olduğunu fark ettim, ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ancak ikinci isim söylendiğinde, kalbim göğsüme çarptı.

"Aleksei Marinov."

"Aman Tanrım. O dövüşüyor mu?" diye soruyorum Kirill'e, koltuğumda öne doğru eğilerek.

Gözlerim ringin girişine kayar ve işte orada durmaktadır. "Eskiden dövüşürdü. Hem de çok," der Kirill. "Ama bir süredir dövüşmüyor, sen gelene kadar."

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

Kirill gülüyor. "Boş ver. Sadece izle. O asla kaybetmez."

Aleksei, rüyalarımından çıkamayan bir kabus gibi gölgelerin içinden ortaya çıkıyor. Gömleksiz. Omzunda kan izleri var, belki daha önceki bir kavgadan kalmıştır. Yüzü şiddet dolu bir maske gibi. Çenesi sıkı. Gözleri keskin ve ölümcül.

Beni henüz görmedi. Ama nefes almayı unutmuşum gibi, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sonra kavga başlıyor.

Yaptığı her hareket hesaplı bir yıkım, yumrukları hassas bir şekilde iniyor, vücudu bir silah gibi. Hiç çekinmiyor ya da duraksamıyor. Sanki bir şeyi kovuyormuş gibi vuruyor, sanki her vuruş içindeki savaşı susturmak içinmiş gibi.

Rakibinden kan sıçırıyor. Yine de durmuyor. Daha da sert vuruyor.

Onu böyle izlemek yanlış geliyor, sanki görmemem gereken bir ana denk gelmişim gibi. Ama bu vahşetin altında, şunu görüyorum: gövdesine gelen yumruğu engellemeden alıyor, sanki acıyı istiyor gibi. Sanki buna ihtiyacı var gibi.

Ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyor.

Çünkü onun kazanmasını istiyorum. Onun bütün olmasını istiyorum. Onun güvende olmasını istiyorum.

Kalabalık her vuruşta bağırıyor, ama bu sadece arka plan gürültüsü. Tek odaklanabildiğim şey o. Kaslarının keskin esnemesi, ritmini bozmadan her vuruşu kaçırmaması. Ve diğer adam sendelemeye başladığında, Aleksei metodik ve acımasızca devam ediyor, ta ki adam yere düşüp odayı yarım nefeslik bir sessizliğe boğana kadar.

Aleksei durmaz. Bir tur atar, her şeyin bittiğinden emin olur, sonra sert ışıkların altında dik durur. Göğsü yükselir.

ve yüzünde tek bir kan izi bile olmadan, istikrarlı bir şekilde düşer. On raunt daha dövüşüp, hiç yara almadan yürüyüp gidebilecek gibi görünüyor.

Sonra...

dönüyor.

Gözlerimiz

buluşuyor.

Gürültü azalır, her bağıış donuk bir uğultuya dönüşür. Aramızdaki hava gerilir ve sanki tüm dünya o tek bakışın etrafında gerilir. İfadesi değişmez, ama orada bir şey parlar. Belki de inanamama. Beni parçalayan şeyi yansıtan sessiz bir sarsıntı.

Kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpıyor ve bakışlarımı ondan ayıramıyorum. O da öyle.

Bana doğru hareket etmiyor. Tek kelime etmiyor. Sadece donmuş gibi bakıyor, sanki kavga, kalabalık, her şey önemsiz hale gelmiş gibi.

Ve o anda olur. Yumruk sert ve hızlı gelir.

"Aleksei!" diye bağııyorum.

Ama çok geç.

ALEKSEI

Attığım her yumruk tek bir amaca hizmet ediyor: beni ondan uzaklaştırmak. Kafamın içindeki, onun yüzünün yaşadığı odayı boşaltmak, ellerinin ve son konuşmamızda bana bakışının hatırasının içime yerleşip bir türlü çıkmak istemediği odayı.

Buraya, onu düşünmeyi bırakmak için bedenimi cezalandırmaya geldim. Her yumruk, her tekme, kendime verdiğim bir söz: yenilmeyeceğim. Ne onun tarafından, ne de başka biri tarafından.

Rakibim sağlam, dövüşmek ve benim verdiğim acıyı çekmek için yetiştirilmiş. Ama ne yazık ki onun için, bu kafesten canlı çıkamayacak.

Yine de, her vuruşta — kemiklere çarpan parmak eklemleri, dirseklerin kaburgalara çarptığı anda çıkan ses — onu görmeye devam ediyorum. Karanlıkta adımları seslendiğı hali. Bana meydan okurcasına sözler savurduğu hali. Korkmayı reddettiğinde çenesini kaldırdığı hali. Yüzü gözlerimin arkasında bir işaret fişegi gibi parlıyor ve onu söndürmeye çalıştıkça daha da parlaklaşıyor.

Sağ kroşe adamın çenesine isabet eder ve adam yere yığılır. Kafes gürültüyle sallanır ve ben geri adım atarak işi bitirmeye hazırlanırım. Zaferle kollarımı kaldırdığımda kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat eder ve ben odanın içindeki insanlara bakarak neden geldiklerini anlarım. Onu bitirmemi görmek istiyorlar... ve ben insanlara her zaman istediklerini veririm.

Gözlerim odayı taradığı anda, nabzım hızlanır.

Bir an için, onu o kadar çok özlemişim ki hayal görüyorum sanırım. Öyle ki, artık bir hastalık gibi hissetmeye başladım.

Dikkatim ona odaklanıyor ve bir an için her şey değışiyor. Kafes, kalabalık, kavga... hepsi kayboluyor.

Sadece o var. Gördüğüm tek şey o.

Bu yüzden gelen yumruğu fark etmiyorum. Ta ki yumruk yüzüme eki gibi çarparak başımı yana doğru savurup beni gerçeğe geri döndürene kadar.

Bir kadının dikkatini dağıtmasına izin verdiğinde olan budur. Babam hep böyle derdi.

Beni şu anda görseydi utanırdı: sendeleyerek, dizlerimin üzerinde sallanarak, etrafımdaki dünya arpıklaşırken işitme duyum kesik kesik.

Kanımın bakır tadı dilime çarpar, keskin ve acıdır. Ağzımdan silip, bana vuran adama öfkeyle bakarım, ama asıl öfke içimde kıvrılır. Daha kötüsünü hak ediyorum.

Çünkü ben daha iyi biliyorum. Daha iyi eğitildim.

Yine de, ona bir kez baktım - sadece bir kez - ve gardımı indirdim.

"Yebanyy amatör," diye mırıldandım, matın üzerine kan tükürdüm. *Lanet olası amatör.*

Kendimi toparlayamadan, üstüme çöküyor, dizleriyle beni yere bastırıyor, yumrukları hassas bir şekilde yağmur gibi yağıyor. Acı keskin bir şekilde patlıyor, sonra kafatasımı sarsan ağır bir ritme dönüşüyor. Kalabalık gürültüye dönüşüyor, kafesin ışıkları uzaktaki yıldızlar gibi başımın üzerinde yanıp sönüyor.

"Aleksi!" Onun çaresiz sesi kaostan içinden keskin bir şekilde duyulur. "Aleksi! Kalk!"

Her şeyi kesip biçiyor. Gürültüyü, acıyı, gürültüyü. Ta ki duyduğum tek şey o olana kadar.

Yine adımı bağıyor, ses tonunda korku ve emir gibi bir şey var... Bu ses içimdeki hayvanın son parçasını da uyandırıyor.

Parmaklarım o piçin gözünü bulur ve sertçe batırım. O çığlık atıp üzerimden yuvarlanınca, ihtiyacım olan tek şey budur. Kendime gelirim.

Sonra ona ödetirim. Moskova'da kışın yağan dolu gibi yumruklarımınla ona vururum. Soğuk, acımasız, amansız. Sadece dövüşmüyorum, yok ediyorum. Ona sahip olduğum her şeyi ve daha fazlasını veriyorum, darbe üstüne darbe, ta ki o benim altımda kemik, kan ve seğiren bir zayıflıktan başka bir şey kalmayana kadar.

Durmam. Nefes nefese kaldığında da durmam. Hakem bağırdığında da durmam. Minderdeki kan yayılana ve yüzü tanınmaz hale gelene kadar durmam.

Sonunda beni ondan çekip aldıklarında, kalabalık çılgına dönüşüyor, ama hepsi uzak geliyor. Sessiz. Göğsüm inip kalkıyor. Yumruklarım kanıyor. Yüzüm kan gölü, ama çoğu benim kanım değil. Ve yine de...

Sadece onu arıyorum.

Kolum kaldırıldığı anda, o çoktan harekete geçmiş, ipleri aşmış, aramızdaki mesafeyi bir saniye daha dayanamayacakmış gibi ringe dalmış. Gözleri iri ve endişeyle dolu, adımları aceleci, sadece bana odaklanmış. Ve bu manzara, içimde hala orada olduğunu bilmediğim bir şeyi parçalıyor.

"Yüzün." Ağzını elleriyle kapatıyor. "Doktora görünmelisin."

"Ben iyiyim." Hakem uzaklaşır ve iki bezle geri döner, birini ona, diğerini bana uzatır.

O diğer bezle yanağıma bastırırken ben ellerimi ve göğsümü temizlerim ve tek yapabildiğim ona bakmak olur, onu neden nefret ettiğimi unuturum. Parmakları beceriksiz ve mükemmeldir ve ona dokunmasına izin veririm çünkü beni insan yapan tek şey odur.

Ve ben insan olmak istiyorum... onun için.

"Fıskiye gibi kanıyorsun." Yüzünü buruşturur. "Bunun yardımcı olacağından emin değilim. Seni bir doktora götürmeliyiz."

"Hayır. Ben iyiyim."

Kafasını sallıyor. "Kesinlikle iyisin. Lütfen bana söz ver, birkaç dakika içinde kanama durmazsa gideceksin."

Sonunda sesi çatlıyor ve bu bana acımasızca geliyor. Kurşunlara ve bıçaklara hiç irkilmeden dayandım, ama sesinin böyle çatlaması, şimdiye kadar aldığım en ölümcül darbe gibi geliyor.

Ne yapmaya çalışıyor bu kadın? Beni öldürmeye mi?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ikiye bölünmemek için, babamın bana öğrettiği gibi bir adam olmak için çaba sarf ediyorum.

Ama her saniye, bu kadın, karım... onsuz yaşamayı daha da zorlaştırıyor.

"Konstantin getirdi."

"Ya yevo ubyu," diye mırıldanıyorum. *Onu öldüreceğim.*

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Kendimi tutuyorum, onu öpüp o mükemmel ağzını kanla lekelemeden önce ondan uzaklaşmam gerekiyor. "Eve gidiyoruz."

Elini tutar tutmaz, sıcaklığı uyuşturucu gibi içimi kaplar. Onu kafesten çıkarır, spor ayakkabılarımı ve sweatshirt'ümü giyerim ve çıkışa doğru yönelirim.

O, tanıdık keskin alaycı tavrıyla benden uzaklaşmaya çalışır. "Oh, bu sefer gerçekten eve mi geliyorsun? Ne

Ne kadar da nazıksın."

"Fark ettiğini sanmıyordum." Kuru bir kahkaha attım.

B ana bakışında, bir parça kırılğanlık var.

Benim onu özlediğim gibi o da beni özlemiş mi?

Bana bezi uzattı. "Lanet olası yere kanını dökmeden önce şunu tut."

Onun için önemli olduğu için kabul ediyorum. *Ben*

onun için önemliyim. Ve önemli olmak istiyorum.

Dışarı çıktığımızda kardeşlerime veda etmiyorum, arabam kaldırımda beni bekliyor. Onu arabaya bindirirken parmaklarımız birbirine değiyor ve içgüdüsel olarak kolumu onun etrafına doluyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, ağzım onunkine o kadar yakın ki, her nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Ne için?" diye fısıldıyor, sesi neredeyse duyulmuyor.

"Bana baktığın için."

Cevap vermez, sadece başını sallar, gözleri duygu dolu. Sorularla dolu. İkimizin de söyleyemediği şeylerle.

Onu öpmek istiyorum. Her şeyi unutmak ve onu kendimle birlikte dibe çekmek istiyorum.

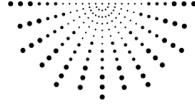
İsteksizce onu bırakıp, arkasında kapıyı gereğinden fazla kuvvetle kapattım. Arabayı dolaşırken, ona tekrar uzanmamak için elim yumruk haline geldi.

Motor çalışmaya başladığında, o pencereden dışarı bakarken onu göz ucuyla izledim. Ve kemiklerime kadar hissederek biliyorum ki, onu istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Ne kadar mücadele etsem de, aramızdaki bu şeyin kurallara ya da mantığa boyun eğmeyeceğini biliyorum.

Ne pahasına olursa olsun, istediğini alacak.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ALEKSEI

Eve girerken önümde yürüyor, anahtarlarını kapının yanındaki kaba bırakıyor. Bana döndüğünde, gözleri keskin bir şekilde beni tarıyor ve sweatshirt'ümün altında yayılan koyu lekeye takılıyor.

"Mutfğa. Hemen."

Kaşlarımı kaldırıp ağzımı kıvırıyorum. "Bana emir mi veriyorsun?" "Kanaman var ve doktora gitmek istemiyorsun. Sanırım

en azından ölmemen için engel olmak benim görevim."

Bakışlarım ağzına, kontrolü ele aldığıında dudaklarının hareketine kayıyor. Sesindeki o otorite, bana dayanılmaz şeyler yapıyor. Onu döndürüp, bu ses tonunun bana ne yaptığını, tam burada, bu duvara yaslayarak göstermek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Bana sanki iki saniye sonra giysilerimi yırtacakmış gibi bakmayı bırak ve mutfğa git ki seni iyileştireyim."

Parmak eklemlerim çenesine değiyor, cildinin sıcaklığını hissedebilecek kadar uzun süre orada kalıyor. "Emir verici tavırlarını seviyorum, detka."

Titrek bir nefes alır ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedince kalbim çok sıkı bir şekilde sıkışır.

"Bu olamaz," diye mırıldanır, elimi ondan çeker. "Şimdi uslu bir çocuk ol ve bir kez olsun karını dinle."

Tanrım, bana ne yapıyor bu kadın?

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, kalçalarının sallanışını izliyorum, ellerini tezgaha dayayıp dudaklarından benim adımın bir şarkı gibi döküldüğünü hayal ediyorum. O odanın diğer ucuna doğru ilerleyip koridordaki dolaba girip ilk yardım çantasını alıp geri gelirken, ben mutfak sandalyesine oturuyorum.

"Şimdi benim hemşirem misin?"

Çantayı masanın üzerine koyarken bana bakmıyor bile. "Birisi olmak zorunda. Kendine bakamayacağın çok açık."

İçimden alçak bir kahkaha kopar. "Öyle mi?"

Bacaklarımın arasına girer, o kadar yakın durur ki parfümünün hafif kokusunu alabilirim.

Başımı eğip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Başka neye güvenilemeyeceğimi söyle bana, moya ptichka."

Bir anlığına donar. Sadece bir saniye. Ama onun da hissettiğini anlamam için bu yeterlidir.

Yaraya hidrojen peroksit sürüp yüzünü buruşturur. "Dikiş atılması lazım."

"Seni hayal kırıklığına uğratacak ama yaşayacağım. Sadece temizle."

Gözlerinde bir şey geçiyor, sanki benim ölmem onu sandığım kadar memnun etmiyor gibi. Sessizce antiseptik, pamuklu pedler ve gazlı bezleri alıyor, sonra işe koyuluyor. Yaraya bastırırken elleri dikkatli ve kararlı, ve tek düşünebildiğim, onun bana böyle dokunmasını tekrar hissetmek için yüzlerce darbe daha alabileceğim.

"Bu kötü bir yara izi bırakacak."

"Diğerlerine ekle."

Durur, gözleri gözlerimde, sanki söylemek istediği bir şey var ama nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibi.

Göğsümdeki izleri mi merak ediyor? Nasıl oluştuğunu mu bilmek istiyor?

Ona söyler miyim?

Belki söyledim, çünkü bir parçam artık ondan kendimi saklamak istemiyor.

Bandajı bitirdikten sonra, geri adım atıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Umarım sabaha kadar hayatta kalırsın."

"Bu kadar çok önemsendiğin için çok duygulandım."

Gözlerini devirir. "Fazla heyecanlanma. Ben sadece acımasız biri değilim."

"Bence sen acımasızsın." Elim belini kavrar ve kalçalarını tutup kucağıma oturturum, bacaklarını bacaklarımın üzerine atana kadar.

"Nasıl oldu?" diye fısıldadı, kollarını omuzlarıma attı.

"Seni görmek, seni hissetmek..." Dudaklarım dudaklarına değiyor ve içimden bir inilti kaçıyor. "Bu bir ceza gibi. En kötüsü, Fiona."

"Aleksei..." Dudaklarından çıkan adım, sanki hazır olup olmadığını bilmediğim bir şey için bana yalvarıyormuş gibi geliyor.

"Uyumalısın. Sabah işin var," diyorum ona.

Ama kendimi ondan uzaklaştıramıyorum, parmaklarım saçlarına kayıyor. Onu öpmek için can atıyorum.

"Evet, tabii... İş." Derin bir nefes alır, kollarını omuzlarımdan yavaşça çeker.

Onu bırakmak acı veriyor, ama yine de yapıyorum.

Benden kayıp bir an orada duruyor, gözleri gözlerimde, yüzünde bir şey parıltıyor. "İyi geceler, sanırım."

Onu durdurmamı istiyor. Ona katılmamı. Ama yapmıyorum. "İyi uykular."

O gözden kaybolurken kalkıp onu takip etmediğim için kendime lanet ediyorum. O gittikten sonra, aptal gibi orada oturuyorum.

Böyle hissetmemeliyim. Onu istemek, sürekli kazdığım bir yara gibi.

Neden bu kadar zor? Konstantin bunu nasıl yapıyor ve kendine sadık kalıyor? Benim içimde bu var mı bilmiyorum. Varsa da, yaptığım her şeyin, olduğum her şeyin altında o kadar derine gömülü ki, asla bulamayacağım.

O yakınımıdayken içimdeki bir şey kilitleniyor. Beni geri itiyor, istemediğim şeyler söylememe neden oluyor, tek istediğim onu kucaklamakken beni soğuk yapıyor.

O, kayıtsız olduğum için ondan kaçındığımı düşünüyor, ama daha önce hiç bu kadar yanılmamıştı.

Fiona rahatlamalı. Çünkü birini yok etmeden sevmeyi bilmiyorum.

Ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Benden daha iyisini hak ediyor.

FIONA

Onun beni yukarıya kadar takip etmesini beklemiyorum, ama aptalca, naif bir yanımla yine de onun ayak seslerini bekliyorum.

Ama hiç gelmiyorlar.

Böylesi daha iyi. Kıyafetlerimi çıkarıp, bana aldığı ipek kaşkorseyi giyerken kendime böyle söylüyorum.

Yatağın kenarına oturup duvara bakarken etrafımı sessizlik sarıyor, gözümün ucuyla açık kapının silüetini görüyorum. Bu kadar önemseydiğim için kendimden nefret ediyorum. Yarasına bastırdığımda yüzünü buruşturmadığını, temizlerken bile irkilmediğini fark ettim. Sanki acıya alışmış gibi. Sanki onunla birlikte büyümüş bir dostmuş gibi.

Tanrım, nasıl bir çocukluk insanı böyle yapar?

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına doluyorum ve çenemi üstüne koyuyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor.

Bu bir ceza gibi geliyor.

Onun için ben bu muyum? Yoksa bu, benim için önemli olduğumu söylemenin çarpık bir yolu muydu?

Kızgın olmam gerek. Kızgınlım *da*. Soğuk, mesafeli davranıyor, beni her şekilde dışlıyor. Sonra da böyle şeyler mi söylüyor?

Kirill'in sözleri tekrar yankılanıyor.

Eskiden çok yapardı. Ama bir süredir yapmıyordu, sen gelene kadar.

Neden? Neden kavga etmeye başladı? Bunun benimle ne ilgisi var? Sakladığı duygularını uyuşturmak için mi kavga etmeye başladı?

Yan dönüp yorganı üzerime çekiyorum, kendimi uykuya zorlamaya çalışıyorum. Ama zihnim durmak bilmiyor. Konstantin'in Emilia'ya bakışını, ona sanki her şey gibi davranışını düşünmeden edemiyorum.

Ben de bunu istiyorum. Hem de çok.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum, ama sonunda uykuya dalıyorum.

Sonra hissettiğim şey, altımdaki yatağın hareket etmesi, yatak arkamda çökünce hissettiğim hafif bir ağırlık. Kafam karışık bir şekilde kıpırdanıyorum, kalbim bir kez hızla atıyor v , onun sesini duyuyorum: alçak, kaba ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir ses.

"Uyu. Ben buradayım."

Aleksei.

Sessiz bir teslimiyet beni sararken, dudaklarım gülümsemeye bürünüyor ve ona doğru kayıyorum, rüya görüp görmediğimi görmek için gözlerimi açmaya korkuyorum. Onun sıcaklığı sırtıma işliyor, kolu belime dolanmadan önce nefesinde bir tereddüt hissediyorum ve bunun gerçek olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda.

Boynumun arkasına nefesini üfler, burnu omzumun kıvrımını okşar, sanki benim gerçek olduğumu kendine hatırlatması gerekiyormuş gibi. Kaybolmadığımı. Avucuyla beni daha sıkı kendine çektiğinde, boğazım düğümlenir, acaba buraya uzak duramadığı için mi geldi, yoksa benim bunu umduğumu bildiği için mi geldi diye merak ederim.

Ve bunun bir önemi olup olmadığını.

Uyandığımda ona uzanıyorum.

Artık otomatik hale geldi, onun kalmasıyla ilgili bu aptalca küçük umut kıvılcımı. Belki, sadece belki, dün gece bir anlam ifade ediyordu.

Ama çarşafılar boş. Tabii ki o orada değil. Aleksei ile neden bir şey değişsin ki?

Birkaç saniye daha yatakta uzanıp tavana bakarak, göğsümde oluşan sıkı düğümü çözmeye çalışıyorum.

Bu aptalca. Bu aptalca. Açıkça aramızda asla gerçek bir şey olmayacak.

Cidden, ona çatal saplamak istediğim günlere geri dönmem lazım. O zamanlar çok daha basitti.

Kendimi yataktan kaldırıp duşa giriyorum, sıcak su cildime iyi geliyor, onun dokunuşunun hatırasını silmeye çalışıyorum. Ama o hatıra yapışıyor. Onunla ilgili her şey gibi.

İşe geldiğimde, gün yavaş çekimde ilerliyor. Toplantıda konsantre olamıyorum. Mahkemede konsantre olamıyorum. Dana öğle yemeğinde görüştüğü yeni adam hakkında coşkuyla konuşmaya başladığında bile, ben sadece yarı orada, doğru yerlerde başımı sallayıp dinliyormuş gibi yaparken, zihnim aynı lanet olası sahneyi tekrar tekrar oynatıyor.

O. Dün gece. Bana dokunduğunda hissettiklerim.

Neden böyleyim? Neden bana gerçek bir şey vereceğini ummaya devam ediyorum? Her gördüğümü sandığımda, sanki hiç yokmuş gibi onu benden koparıyor.

Ofise geri dönerken, yastığa bağırmaya ya da bir şeyi ateşe vermeye hazırdım. Tercihen onu.

Telefonum masamda titriyor ve onun adını gördüğümde kalbim biraz hızlanıyor.

Harika...

ALEKSEI

Akşam yemeği. Sen ve ben. Bu akşam saat 7'de.

Hepsi bu mu?

Merhaba yok. Ortadan kaybolduğu için özür yok. Sadece bir emir. Sanki ben, komodinin üzerinde bıraktığı ve gülümseyerek, itaatkar bir şekilde beklemesini beklediği bir eşıya gibi.

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, kafatasımda kalmalarına şaşıyorum.

FIONA

Aç değilim.

Cevap hızlı gelir, sanki benim cevabımı bekliyormuş gibi.

ALEKSEI

Olacaksınız, Bayan Marinova. Güvenin bana.

Burun kıvırıyorum.

FIONA

Öyle mi? Ne yapacaksın, beni masaya zorla oturtacak mısın? Çünkü seninle aynı masaya oturabilmemin tek yolu, beni bağlayıp ağzımı tıkaman.

Düşünmeden gönder tuşuna bastım ve kendi cüretkarlığımdan gülümserken, onun cevabı ekrana geldi.

ALEKSEI

Bu akşam yemeği her geçen saniye daha da çekici geliyor.

Alaycı bir şekilde güldüm. Tabii ki bunu müstehcen bir şeye çevirdi. Tek tepki verdiği şey bu.

FIONA

Akşam yemeği olmayacak. Her zamanki gibi yalnız başına yemek yiyeceksin. Pahalı bifteklerini boğazına takarsan tak.

Bir duraklama olur. Sanki yazıyormuş gibi ekranda üç nokta yanıp söner. Sonra kaybolurlar.

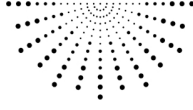
İyi. O da benim her gece onun yokluğunda çektiklerimi çeksin, bu aptal kaçınma oyununu oynamaya başladığından beri.

Telefonu masama fırlatıp sandalyemi pencereye doğru çeviriyorum. Kendime tekrar gitmeyeceğimi söylüyorum. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın.

Mesafe mi istiyordu? İşte sana mesafe, bebeğim.

Ama içimdeki bir parça, mantıksız bir parça, beni o aptal masaya sürükleyip bağlamasını istiyor, sırf yapabileceğini kanıtlamak için.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALEKSEI

Günün son toplantısını kaçırdım. Yatırımcılar gelmişti, bu yüzden yönetim kurulu benim kalmamı bekliyordu, ama ben yine de gittim.

Çünkü bu gece daha önemli. *O* daha önemli.

Fiona henüz bilmiyor, ama birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Hayır demek söz konusu bile değil. *O* da orada olacak.

Eve adımıyı attığım anda ayakkabılarımı çıkarıp paltomu çıkarıyorum, ellerim onu bulmak için sabırsızlanıyor. Mutfak ve çalışma odasını arıyorum ama evde olduğunu bilmeme rağmen onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Gde ona?" diye adamlarımdan birine soruyorum. *Nerede o?*

"Naverkhu." *Yukarıda.*

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve yatak odamızın kapısını açtığımda, elinde bir kitapla yatakta uzanmış, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan küçük spor şortu ve ince beyaz tişört giymiş halde onu görüyorum.

, , , , , , , , giyyordu.

Bunun bedelini ödeyecek.

Benim geldiğimi fark ettiğinde dudakları kıvrıldı, ama gözleri benimkilere bakmadı.

Tanrım, beni delirtiyor. Ve o yaklaştığında, içimdeki her şey titriyor. Binlerce şey söylemek istiyorum, ama hiçbirini ifade edecek kelimeler bulamıyorum.

"Böyle mi oynayacağız, detka?"

Hemen başını kaldırmaz. Sonunda kaldırdığında, ağzının köşesinde küçük, dikkatli bir hareket olur, ama tam bir gülümseme değildir.

"Ben hiçbir şey oynamıyorum. Sadece teklifini reddediyorum."

Kitabını tekrar eline alır, sanki gerçekten okuyormuş gibi gözleri sayfada dolaşır. Ama ben gerçeği biliyorum. Yaklaşırım, aramızdaki mesafeyi kapatırım, ta ki tam yanına gelene kadar.

"Gel benimle yemek ye," diyorum, sözlerimi sessizliğe bir meydan okuma gibi bırakıyorum. "Bir daha sormayacağım."

"Hayır, teşekkürler." Sayfayı çevirirken gülümsemesi genişliyor. "Burada iyiyim. Yine de sorduğun için teşekkürler."

Koluma hafifçe vurur, açıkça reddeder, ama cildim onun dokunuşundan yanarken bunu umursamayacak kadar meşguldür.

Parmağımı çıplak uyluğuna doğru kaydırıyorum. "Bunu zorlaştırmak istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Dudakları seğirir, o neredeyse gülümseme, sanki beni ne kadar zorlayabileceğini test ediyormuş gibi, kendi başına bir meydan okumaya dönüşür.

Bu çok sevimli. Sinir bozucu. Bağımlılık yapıcı.

"Şanslısın ki, ben zorlukları severim."

Ben kolumu beline dolamadan ve onu omzumun üzerinden çevirmeden önce, o zar zor başını kaldırır. Bir çığlık atar, şaşkın bir kahkaha patlar. Bu ses içimde bir şeyi genişçe açar, saf, parlak ve korumasız.

"Ne yapıyorsun?" Yarı gülerek, yarı nefes nefese, sırtımı şakacı bir şekilde yumruklayarak sordu.

"Seni yemeğe götürüyorum." Koridorda ilerlerken tutuşumu düzelttim. "Konstantin, düzgün bir koca olmam gerektiğini söyledi."

"Kesinlikle aklındaki bu *değildi*! Beni indir!"

"Net. Benimle oturmanın tek yolunun seni bağlamak olduğunu söyledin. Ben istekleri ciddiye alan bir adamım."

Gölüşü inanamayan bir sesle kesildi. "O bir istek değildi."

"Bence öyleydi." Kıçına sert bir şaplak attım, onun sarsılmasından memnun kaldım. "Bence bunu sen istedin."

Yemek odasına vardığımızda, onu sandalyeye oturtuyorum. Masa, mum ışığının yumuşak halesi altında parıltıyor, kristal bardaklar alevin kehribar rengi titremesini yakalıyor. Tam bir yemek hazırlanmış: biftek, patates, kızarmış sebzeler... Bir an için gözlerini kırıştırıyor, gözlerindeki mücadele yerini şaşkınlığa bırakıyor.

"Bütün bunları sen mi ayarladın?" diye soruyor nefes nefese.

Onu mutlu görmek, bunu onun için tekrar tekrar yapmak istememi sağlıyor.

"Sana akşam yemeği yiyeceğimizi söylemiştim." Kravatımı gevşetip parmaklarımın arasında yavaşça döndürdüm.

Gözleri hareketimi takip eder ve bir anda aramızdaki enerji değişir. İnanmazlık açlığa dönüşür, keskin direnişi çok daha tehlikeli bir şeyle körelir.

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum." Tank topunu düzeltir, ayaklarını yere sağlam basmaya çalışır. "Bu bir randevu gibi."

"Ya öyle olsaydı?" Yavaşça ona yaklaşıyorum, kravatımı elimde tutuyorum. "Evet der miydin?"

Çenesini yukarı kaldırıyorum, ağzı o kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum.

"Cevap ver." Dudaklarım dudaklarını okşadı ve o inledi.

Blyat. Böyle çekici bir yaratığa direnebileceğimi düşünerek aptallık ettim.

Ellerini kucağına getirip kravatı ellerine doladım. İpek, onun hissedebileceği kadar sıkı bağlarken cildinde kayıyordu.

Başımı eğip ağzım boynunun kıvrımına değene kadar yaklaştım. "Hâlâ soruma cevap vermedin."

"Çünkü cevabımı hak etmedin."

Tüm kanım penise hücum eder. Elim boğazını bulur, nabızı avucumda yankılanır.

"Hak edeceğim."

Omuzlarını silkiyor, ağzı kötü bir şekilde kıvrılıyor.
"Göreceğiz."

Başparmağımla alt dudağını okşadım. "Buradasın.
Bu bir başlangıç."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Çünkü sen de bana bir seçenek sunmadın." "Bu ne
anlama geliyor?" diye fısıldadı.

Parmak eklemlerim yumuşak yanaklarını aşağı doğru kaydırırken, kaslarım gerginleşir. Ona daha önce kimseye söylemediğim şeyler söylemek istiyorum. Dilimin ucunda, söylenmek için can atıyorlar. Ama onun bunları duymak isteyip istemediğini bilmiyorum. Aynı şekilde hissedip hissetmediğini.

Biz çok farklıyız. Bunun yürümesi için, benim kim olduğumu, ne yaptığımı kabul etmesi gerekiyor ve bunun için hazır olup olmayacağını bilmiyorum.

"Bu, senden başka hiçbir şeyi düşünmemi imkansız hale getiriyorsun demek."

Göğsü inip kalkıyor. "Bu yüzden mi beni görmezden geliyorsun?"

"Evet."

Gözlerinde bir şey hareket ediyor.

Bir tabağı yemekle dolduruyorum, sarımsak ve kızarmış biftek kokusu aramızda yükseliyor. Ben bir parça kesip dikkatlice tabağına koyarken, o da izliyor, sonra çatalı dudaklarına doğru kaldırıyorum. Mum ışığı cildini altın ve gölgeyle kaplıyor ve bir an için, onu ilk gördüğüm anı hatırlayarak sadece bakıyorum. Omurgasındaki çelik, gözlerindeki ateş.

O zaman beni şaşırtmıştı. Hala da şaşırtıyor.

Yavaşça öne eğilir, ısırırken ağzını çatalın ucuna değdirir. Dudakları açılır, dili çatalın dişlerine hafifçe değdirir ve blyat, bu beni içimden aydınlatır.

"Uslu bir kız olacağım," yuttuktan sonra mırıldanıyor, bağlı bileklerine bakarak. "Beni bırakabilirsin."

Sırıtarak eğildim. "Seninle işim bittikten sonra ne kadar uslu olabileceğini göreceğiz."

"Bu ne demek şimdi?"

Ağzımın köşesi yukarı kalkar.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Sen delisin, biliyor musun?"

Yanakları kızarır, bakışlarında arzu parlar.

"Evet." Onun dolgun dudaklarına bakarken çenemi sıkıyorum. "Ama sadece seninle ilgili."

"Mm, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ben objektif olarak deli olduğunu söyleyebilirim."

Kaba, samimi bir kahkaha kaçır ağzımdan. "Peki bu senin hakkında ne diyor, Bayan Savcı?" Biftekleri keserim. "Benim gibi deli bir adamdan tahrik olmak."

Küçük bir homurtu çıkar. "Heyecanlanmıyorum."

Bir parça daha alıp ağzına götürdüm, gözlerimi onun gözlerine dikip dudaklarının arasına bastırdım. "İnkâr etme."

Elimin arkası dizini yukarı doğru sürükler, uylukları sıkıca kapanır, ben de onları sertçe ayırırım.

"Değilim. Sen sadece gerçeği duymaktan hoşlanmıyorsun."

Gülümserim, parmağımın ucuyla onun merkezini okşar ve şortunun içinden gelen sıcaklığı hissederim. "Külot giymemişsin..."

Kafasını hafifçe sallar. Parmaklarım gerilir, klitorisini kırık bir iniltiyle titretmeye yetecek kadar sıkıştırırım ve bu ses doğrudan sikime gider.

Yumuşak bir şekilde tsk diye ses çıkararak, bakışlarımı onun her santimini taradım. "Ve sen, adamlarım evin her yerindeyken, bu şekilde giyinmenin, neredeyse çıplak olmanın, sana ağır bir ceza getirmeyeceğini mi sandın?"

Avuç içim kumaşın üzerinden onu okşadı, yavaş daireler çizerek kalçalarını titretip gözlerini geriye çevirdi, vücudu zaten bana istediğimi veriyordu.

"Ben... senin umursayacağını düşünmedim."

"Umursuyorum, Fiona." Elim şortunun içine kayıyor ve onun ısladığını keşfediyorum. "Mm, bak ne buldum..."

"Oh, lanet olsun..." Ben onunla oynarken, o sandalyede kıvrılıyor, içine girip kendi ıslaklığıyla klitorisini ovuyorum.

Gözlerini kapattığında duruyorum. "Kuralları biliyorsun, detka. Gözlerini kapatırsan gelmezsin. Açık tutarsan babacık seni ödüllendirir."

"Aleksi, lütfen..."

Gülüyorum. "Ödülünü şimdi alacağını kastetmedim." Klitorisini sıkıyorum ve o inliyor. "Aptal kız."

"Bunu uzatacaksın, değil mi?"

"Tabii ki uzatacağım." Ondan çıkıp parmaklarımı ağzıma götürdüğümde gülümsemem genişler, onu tatarak düşük, memnun bir homurtu çıkarırım.

Yanakları kızarır, meme uçları sertleşir ve tişörtünün içinden görünür hale gelir. Ama bu benim için hala yeterli değildir. Kullanılmamış bir bifttek bıçağı alıp göğsüne doğru sürüklerim ve o, bıçağın her santimini izlerken, göbeğine sarkacak kadar kumaş bırakarak tişörtünü keserim. Göğüsleri serbest kalır ve içimden bir homurtu çıkar, onu tümüyle içime çekerken ereksiyonum daha da sertleşir.

"Ti moya." *Sen benimsin.*

Parmaklarımla sertleşmiş bir ucunu yakalayıp, ondan bir çığlık kopana kadar yuvarladığımda nefesini keser, sonra diğerine de aynı ilgiyi gösteririm. Bıçak şortuna iner ve onu çekerim, ucuyla bir delik açarım ve yavaşça ortasından kesmeye başlarım.

Nefesini tutar, gözleri büyür.

"Kıpırdama. Böyle mükemmel bir amcığı mahvetmek isteme ."

Nefes alışsı düzensizleşir, bıçağın bana erişim sağlayacak kadar kesmesine izin verirken, korku ve arzusunun karışımı onu titretir. Yırtık kumaşı iki elimle tutar ve

daha da genişleterek onu tamamen ortaya çıkarırım, amcığı kaygan ve açgözlü bakışlarıma açıktır.

"Şimdi, yemeğini bitirmeye ne dersin?"

"Yemek istemiyorum. Lütfen, Aleksei. Acıyor."

"Mm..." Parmağım onun merkezine dokunur. "Biraz acı kimseyi öldürmez." Bir parça daha biftek keserim. "Şimdi ağzını aç ve yut."

O itaat eder, çiğnerken ve yutarken gözleri benimkilere bakarken, boş olan elimdeki parmaklar onun içine derinlemesine girer, tam da ihtiyacı olan yerde kıvrılır.

O çığlık atar, sözcükler çaresiz bir aceleyle ağzından dökülür. "Aman Tanrım... Buna ihtiyacım var, lütfen."

"Biliyorum." Dudaklarım dudaklarına değiyor, dişlerim yavaşça alt dudağını ısıyor. "Ama henüz bunu hak etmiyorsun."

Bir parça patates alıp ona yediriyorum, diğer elimle onu okşarken ağzını meşgul tutuyorum, onu kızdırıyorum, onu tam sınıra getirip tekrar uzaklaştırıyorum. Vücudu arzuyla titriyor, nefesleri düzensiz, amcığı rahatlamak için can atıyor. Sonunda üç parmağımı içine soktuğumda, daha derine ve daha sert giriyorum, kaşlarının çatıldığını ve kontrol edemediği sesler çıkararak ağzının açıldığını izliyorum.

O, şimdiye kadar tattığım en inanılmaz şey ve tamamen benim.

Ondan çıkıp parmak uçlarımı dudaklarına götürüyorum. "Sana yaptıklarımın tadına bak. Benim için ne kadar ıslandığını hisset. Her damla benim."

Parmaklarımın temizliğini yaparken inliyor, gözleri sürekli bana kilitli. Elim saçlarına kayıyor, onu öperken sıkıca tutuyorum, dillerimiz açgözlü, dağınık bir çarpışmada birbirine dolanıyor. Sonra geri çekiliyorum ve sandalyemi masadan uzaklaştırıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök ve sikimin her santimini em."

Gözleri bir anlığına büyüdü, o şok anı beni heyecanlandırdı, sonra ayağa kalktı ve yavaşça önümde diz çöktü

ben de sandalyesini kenara itiyorum. Ben kemerimi çözdüğümde orada bekliyor, tokenin çıkardığı ses onu titretirken, ben pantolonumun fermuarını açıp kendimi serbest bırakıyorum.

Taç kısmını yumruklayarak sıkıca sıkıyorum, diğer elimle saçlarını çekerek onu kendime doğru çekiyorum. "Boğazının arkasını hissetmek istiyorum, moya ptichka. Ancak o zaman ödülünü alacaksın."

Onu boynumun uzunluğu boyunca aşağı doğru iterek hızı kontrol ediyorum. Bana karşı inleyerek beni daha derine aldığımda, başım geriye düşüyor, bir zevk dalgası düşüncelerimin kenarlarını çalıyor ve tüm dünya bulanıklaşıyor.

Burası cennet. Ya da cehennem. Artık aradaki farkı anlayamıyorum. Tek bildiğim, onunla birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi olmadığı.

Elim saçlarını sıkıca kavrar. "Ty menya unichtozhila." *Beni mahvettin.*

Bu sözleri söyler söylemez, sanki onları anlamış, ne kadar içten söylediğimi anlamış gibi, daha sert davranmaya başlıyor. Beni santim santim, ruhuma kadar alıyor, sanki onu bedenimden çıkarıp kendine saklıyor gibi.

O olmadan ben yokum. Artık yokum.

O, dilini benim ucumdaki piercingin üzerinde gezdirdiğinde, kendimi kaybettim. Bir homurtuyla, boğazına boşaldım, başının arkasını tutup, işimi bitirirken onu orada sabitledim. Onun öğürmesini ve gözlerinin yaşarmasını izlemek, beni tekrar boşalmaya itti.

Onu sertçe kaldırıp masanın üzerine eğiyorum, parmaklarımı içine sokuyorum, boğazını sıkıca kavrarken ona yaklaşıyorum, ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum.

"Ot menya nichego ne ostalos. I ya voz'mu ot tebya vsyu." *Benden geriye hiçbir şey kalmadı. Ve senden her şeyi alacağım.*

Parmaklarım kıvrılıyor ve o kadar derine giriyor ki, o çığlık atıyor, elimden her şeyi döküyor, sonra ben dışarı çıkıp sikimi

masa sallanacak kadar sert bir şekilde soktum. Saçlarını kavradım ve hızımı artırdım, vücudu altımda titriyor, çığlıkları yankılanıyordu.

Bu his, bu kadın... O benim her şeyim. Ve bunun hiç bitmemesini istiyorum.

"Tanrım, Aleksei! Yine geliyorum."

Başı bana döner, gözleri beni içine çekerken, ben ona kendimi tamamen verirken o beni kurutur. Sahip olduğum her şey ona ait ve bunun için babamı öldürürdüm, eğer hayatta olsaydı. Çünkü kimse, ama *kimse* onu benden alamaz.

Kalçalarımı keskin bir hareketle sallayarak, içini boşaltıyorum, kolumu karnına dolayarak kendimi içinde tutuyorum. Bir damla bile dışarı akmasın diye.

Ve tam burada, tam şimdi, onu hamile bırakmayı umuyorum. Çünkü bunu istiyorum. Blyat, garip bir şekilde, bunu onunla istiyorum.

Vücudu sonunda sakinleşip, nefesleri düzensiz hale geldiğinde, omzuna yavaşça bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım bütün ev beni duydu," diyor nefes nefese gülerek.

"İyi. O zaman kime ait olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmaz."

"Ben..."

"Dene bakalım. Benim olduğumu inkar etmeyi dene, ne kadar yanıldığını kanıtlamak için seni tekrar becereceğim." Dişlerimi omzuna sürüyorum ve o, çaresizce yumuşak bir ses çıkarıyor, sanki elinde değilmiş gibi kıcını bana bastırıyor.

Avuç içimle ona sertçe vuruyorum ve o sarsılıyor.

"Bana bir dakika ver, tekrar sertleşirim."

Kaşlarını kaldırır, kahkahası en tatlı ilaçtır. "Daha fazlasını istemiyordum."

Parmaklarım saçlarına kayıyor ve ağzını ağzıma çekiyorum.

"Tabii ki değildin."

Onu yavaşça öpüyorum, her şeyin beni tüketmesine ve hiç gitmeyeceğimi düşündüğüm bir yere götürmesine izin veriyorum. Geri çekildiğinde, bakışları benimkilere dalıyor ve beni yeniden mahvediyor.

"Aslanlar giysilerimi parçalamış gibi görünürken nasıl yukarı çıkacağım?"

Onu ters çevirip gömleğini yırtarak, şortunu aşağı çekip her iki giysiyi de yere düşürürken gülümsüyorum. Bakışlarında şaşkınlık belirliyor, ama hiç utanmıyor.

Bunu seviyorum. Hem de çok.

"Bu işleri nasıl kolaylaştırıyor?" Ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

"Göreceksin, sabırsız karım."

Parmaklarım gömleğimin düğmelerine uzanır ve her birini yavaşça açar. O, ağır göz kapaklarıyla her hareketimi izler ve bana öyle baktıkça, ben daha da aç olurum. Gömlek açıldığında, kollarını kolların içinden geçirir ve onu örtmeye yetecek kadar düğmelerini iliklerim, sonra fermuarımı çekip onu kollarımın arasına alırım.

Birlikte merdivenleri çıkıp yatak odasına ulaşıyoruz. Onu yatırdığımda, benim gideceğimden korktuğunu gösteren bir bakış atıyor, ama ben bu gece hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

Pantolonumu çıkarıp boxerımı giyiyorum ve çekmecedan iki tişört alıyorum. Kendi tişörtümü giydikten sonra, ona da benim gömleğimi çıkarmama yardım ediyorum ve yumuşak pamuklu tişörtü ona giydiriyorum. Giydirir giydirmez pişman oluyorum. Bu kadar güzelliği saklamak suç gibi geliyor.

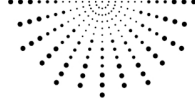
"Kalıyor musun?" diye sorar sessizce.

Başımı sallayıp yanına uzanıyorum. "Evet."

Gözleri ısınır ve göğsümdeki bir şey de onunla birlikte ısınır. Bir iç çekip bana yaslanır, başını kalbimin üzerine koyar.

Onu sıkıca sarıyorum, babamın yanıldığını kanıtlamanın bir yolunu bulabilmeyi diliyorum. Olduğum adam olarak kalıp onu da kaybetmememin bir yolunu bulabilmeyi diliyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FIONA

Vücudum en iyi şekilde ağrıyor. Bundan nefret etmem gerekirdi: morarmış kalçalarım, uyluklarımdaki hafif yanma hissi, dudaklarımın hala onun dudaklarından dolayı şişkin olması.

Ama nefret etmiyorum. Hoşuma gidiyor. Her şeyi seviyorum.

Düşünmeden ona uzanıyorum, kolum çarşafların üzerinde kayıyor, sanki o benimmiş gibi.

Ama o orada değil. Ve onun bıraktığı sıcaklık aynı anda soğuk geliyor.

Oturup saate bakıyorum. Saat yedi. Cumartesi günü. Bu kadar erken bir saatte toplantı falan yok, değil mi? Öyleyse nereye gitti?

Legging ve kapüşonlu sweatshirt giyip, aynaya bakmaya tenezzül etmeden banyoya gidiyorum. Ne göreceğimi zaten biliyorum. Boynumdaki kızarıklık. Gözlerimdeki suçluluk.

Bu dansı sürdürüyoruz. Elleri üzerimde, sesi kulağımda, bana sanki değer vermek mi yoksa mahvetmek mi istediğine karar veremediği bir ödölmüşüm gibi bakıyor. Sonra ortadan kayboluyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Ben aşağı indiğimde, Galya kahvaltıyı hazırlamaya başlamış, mutfakı yumurta ve tereyağlı hamur işlerinin sıcak kokusu doldurmuştu.

"Günaydın, moya dorogaya," diyor sıcak bir sesle. "Günaydın. Çayımı ve çöreğimi alıp . Biraz hava almak istiyorum."

Soru sormadan, bana bir bardak çay ve çöreklerin etrafına peçete sararak, sanki beni okula gönderiyormuş gibi davranıyor. Aleksei'nin adamlarından biri ortaya çıkıyor ve ben istemeden yanıma spor ayakkabılarımı koyuyor. Bu insanların benim için her şeyi yapması garip, ama tamamen kötü olduğunu söyleyemem.

"Teşekkürler. Aleksei nereye gitti, biliyor musun?" Omuz silkiyor. "Erken çıktı. Nereye gittiğini söylemedi."

Tabii ki söylemedi.

Bunun beni rahatsız etmediğini, midemin biraz çökmediğini iddia ediyorum. Bunun yerine, evin arkasına doğru yöneliyorum, yüksek çitlerin önünden geçip havuzun ötesine uzanan bahçeye doğru ilerliyorum. Yolu yavaşça takip ediyorum, her yudumda çay boğazımı sıcak bir çizgiyle yakarken Danimarka çöreğimi çiğniyorum.

Ne halt ediyoruz biz? Aramızdaki bu şey, uzun süreli olacak gibi değil. Ben bir savcıyım. O ise... Aleksei. Ve bunun dışında var olduğumuzu iddia etmek istesem bile, dünya buna izin vermez. Er ya da geç, biri bunu öğrenecek.

O zaman ne olacak? Ne diyeceğim ki? Dizlerimi titretip ahlakımı bulanıklaştıran bir adamla evlendiğimi mi?

Boş bardağı ve peçeteyi bankın yanındaki çöp kutusuna atıp geri dönmek için arkamı dönüyorum. Ama döndüğümde, sanki onu burada görmek istemişim gibi, tam önümde duruyor.

Bir an için, bunu hayal ettiğime eminim: gömleksiz, kalçalarına kadar inmiş eşofman altı, sanki bana ulaşmak için kilometrelerce koşmuş gibi alnına yapışmış ıslak saçları.

Ama bir adım öne çıktığında, onun gerçek olduğunu anlıyorum. "Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum, yorgun bir nefes vererek.

O da başını sallıyor. "Tabii."

Havuzun kenarına doğru yürümeye başlıyorum ve o da yanıma geliyor. O sessizce beni izlerken, ona bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Bak, düşünmek için biraz zamanım oldu ve..." "Evet?"

Söyle gitsin. Muhtemelen o da aynı şekilde hissediyor, yoksa seni bu kadar görmezden gelmezdi.

"Aramızdaki her neyse... bu yürümeyecek." Durur ve beni kendisine dönmeye zorlar.

"Öyle mi?" Ağzı sanki bu bir meydan okuma gibi kıvrılır.

"Doğru. Senin de bunu bildiğini biliyorum. Biz tamamen farklı iki insanız. Ve biliyorum ki, senin için tüm bu olay bana zarar vermek için çarpık bir yol olarak başladı ve belki de ters tepti. Ya da belki de tepmemiştir. Bilmiyorum." Her şeyden yorgun düşmüş bir şekilde gülüyorum. "Ama artık bunu yapamam, Aleksei. Eğer ailemi cezalandırmak istiyorsan, devam et. Onlar hayatta kalacaktır. Ben de hayatta kalırım. Ama beni isteyip istemediğine karar veremeyen biriyle evli kalmayacağım."

Yüzünde hiçbir değişiklik yok, ama gözlerinin arkasında bir şey parlıyor.

"Ciddiyim." Ona doğru bir adım atıyorum, elim onun ön kolunu kavlıyor.

Sıcak. Sağlam. Beni canlı hissettiren bir gerçeklikte. Ve bu, sonraki sözlerin daha da acı verici olmasını sağlıyor.

"Eğer tüm bunlar sadece güçle ilgiliyse, tamam. Sen kazandın. Ama beni bırak. Boşan benimle."

Cevap vermez.

"Lütfen, Aleksei. Ben bunun için yaratılmadım."

Başını eğdi, ağzının kenarlarında o çıldırtıcı sırıtış belirdi. "Yalvarmanı seviyorum."

Tanrım. Bu kendini beğenmişlik. Yüzünden silip atmak istiyorum. Ya da onu öpmek istiyorum, ki bu daha da kötü.

"Şaka yapmıyorum," diye bağırırım. "Bunun işe yaramadığını biliyorsun. Seni gerçekten mutlu edecek biriyle birlikte olmak istemiyor musun? Yanında uyanmak isteyeceğin biri?"

Hiçbir şey söylemez ve bu sessizlik içimde bir şeyleri parçalar. Boğazımda yükselen keskin acıyı yutuyorum. "Çünkü o kişi ben olmayacağım."

Bunu yüksek sesle söylemek beni neredeyse öldürüyor. Ama gerçek bu. Öyle olmak zorunda.

Yumuşatmaya çalışıyorum. "Belki arkadaş olabiliriz."

"Arkadaş mı?" diye tekrarlar, sanki ona rahibe olmak istediğimi söylemişim gibi.

"Neden olmasın?" Zayıf, mizahsız bir kahkaha attım. "Zaten neredeyse aileyiz. Emilia benim için bir kardeş gibidir. Konstantin senin kardeşin. Bu işe yarayabilir. Birbirimizden nefret etmek zorunda değiliz. Sadece bu ilişkinin yürümesi için gerekenlere sahip değiliz."

Başını eğiyor. "Evlilik." "Ne?"

"Aramızdaki bu şey," diyor. "Bu bir evlilik." "Hiç de değil."

"Oh, katılmıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çoğu insan, normal insanlar, tanışır, bir süre çıkar, aşık olur. Sonra biri diz çöker ve diğerine sonsuza kadar birlikte olmayı teklif eder. Bana ne teklif edildi biliyor musun? Bir tehdit. Bir sözleşme. Lanet olası bir ültimatom. Yani hayır, bu evlilik falan değil."

Elini yanağıma uzatıyor ve avucunun tenime değdiği anda, dengem tamamen bozuluyor. Gözlerindeki bakış o kadar samimi ve içten ki, beni derinden etkiliyor.

"Ya ne mogu zhit bez tebya," diyor, sözleri düşük, kaba bir mırıldanma halinde çıkıyor ve benim için çok fazla anlam taşıyor, duymamış gibi davranamıyorum.

"Ne?" Kalbim deli gibi atıyor.

Parmakları saçlarıma kayarken, bakışları ağırlaşır, neredeyse acı verircesine, beni görmezden gelmemi zorlaştıran bir şefkatle bana yaklaşır. "Sen benim başımın belasısın."

Ama yüzündeki yumuşaklık sözleriyle uyuşmuyor ve neredeyse eminim ki söylediği bu değil. Daha sonra sözlüğü açıp bakabilmek için sözleri kendime tekrar tekrar söylemeye çalışıyorum, ama unutacağımı biliyorum.

"Şaka yapmıyorum," diye fısıldıyorum, her ne kadar tüm vücudum ondan uzaklaşmak yerine ona doğru eğilse de.

"Ben de." Sesi, o kadar dürüst ve acı verici derecede gerçekçi bir şekilde derinleşiyor ki, göğsüme yerleşiyor ve neden uzaklaşmanın mümkün olduğunu düşündüğümü hatırlamaya çalışırken zorlanıyorum.

Hayır. Tekrar bu duruma kapılma. Her seferinde böyle oluyor.

"Bitti. Tamam mı? Söylediklerimi söyledim, hepsi bu. Bunu başka bir şeye dönüştürmene izin vermeyeceğim. İçeri giriyorum. İyi günler."

Geri adım atarım, ama spor ayakkabımın kenarı taşa takılır ve ne olduğunu anlamadan ayağım kayar. Nefesimi tutarım, dengemi sağlamak için kollarımı uzatırım.

Sonra suya düşerim. Sıcaklık başımı sarar ve ciğerlerimdeki havayı çeker. Suyun yüzeyine çıktığım anda, arkamda yüksek bir sıçrama sesi duyarım.

"Fiona!"

Saçlarımı yüzümden çekip, Aleksei yanımda su yüzüne çıktığında nefes nefese kalıyorum.

"İyi misin?"

Hala nefes almaya çalışırken başımı sallıyorum ve su etrafımızda hafif dalgalar halinde hareket ederken onun tutuşu sıkılaşıyor.

"Benden bu kadar kaçmak istiyorsan, söylemen yeterliydi. Suyu atlamak biraz aşırı kaçmış, Sayın Savcı."

"Ne diyebilirim ki? Seninle ilgili konularda kötü kararlar verme eğilimim var."

"Senin kötü kararın olmak hoşuma gidiyor."

Ben tepki veremedim, beni havuzun kenarına sıkıştırır, vücudunu bana bastırır, kollarını iki yanıma koyarak beni hapseder. Su etrafımızda dalgalanır, ama

İçimdeki her şey bir anda sakinleşir ve elektriklenir, sanki tüm dünya onun sıcaklığına, yakınlığına, sanki her zaman burada olması gerekiyormuş gibi bana uyum sağlamasına daralmış gibidir.

Gözleri benimkileri ararken kararır ve her ne kadar sıırılsıklam olsak da, sanki içimden dışıma doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Parmaklarım çenesinin kenarını okşuyor.

Damlacıklar cildine yapışıyor ve yüzünün güçlü hatlarından aşağı kayıyor, onları izlemek içimde derin bir şeyleri kıpırdatıyor.

"Neden?" Başparmağı, vücudumdaki her siniri gerginleştiren yavaş ve dikkatli bir hareketle alt dudağımı okşadı.

"Çünkü..." Yutkunuyorum. "Çünkü senin beni gerçekten önemsendiğini düşünmeye başlayacağım."

İfadesi bir anda değişir, gözlerinde keskin bir şey parlar. Acı, inanamama ve tamamen kendisine yönelik gibi görünen sessiz bir öfkenin karışımı.

"Umursamadığımı mı düşünüyorsun?" Soru gergin bir şekilde çıkar, sanki beraberinde acı verici bir şey taşıyormuş gibi.

Kafamı sallıyorum, ama çok hafif, tereddütlü, neredeyse hiç hareket etmiyor. Nefes veriyor ve içinden kopan ses, onun gibi bir adamın gizleyemeyeceği kadar hassas, içinden gelen bir yerden kopmuş gibi geliyor. Sonra bir kahkaha atıyor, ama içi boş, sadece yorgunluk ve yenilgiyi yansıtan bir kahkaha.

"Tek düşündüğüm sensin," diyor sessizce. "Gece gündüz, her zaman."

Elleri yüzümü okşamak için yükselir, başparmakları sanki beni hissetmeye çalışır gibi nazikçe yanaklarıma bastırır.

"Sen benim dünyamın merkezi oldun, Fiona."

Ne?

Kalbim göğsümde hızla atmaya başlar.

Sanki ayakta kalmak için bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi, alını alnıma değene kadar eğilir. Ve gözleri tekrar benimkilere bakmak için açıldığında, içlerindeki gerçek o kadar açıktır ki, içimi bir titreme kaplar.

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," diye iç çekerek itiraf ediyor, sözleri neredeyse titriyor. "Anlamıyorsun. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Buna izin verilmiyordu."

Bu sözler içimde bir şeyleri kırıyor. Hiç bu kadar insan gibi görünmemişti.

"Ama sen..." diye devam ediyor. "Sen farklısın. Senin farklı olmanı istemedim. Bununla mücadele ettim. Kontrol etmeye çalıştım, seni kontrol etmeye çalıştım, ama başaramadım. Başaramıyorum. Ve artık bunu kabul ediyorum."

Dudakları ağzımın köşesine dokundu, yumuşak, acıtan bir dokunuş, kendimi tutmaya çalışsam da içimdeki derin bir şeyi gevşetti.

"Seni istiyorum," diyor, sözleri sert çıkıyor, neredeyse kırılıyor. "Seni tüm varlığımla istiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Yakınımda duruyor, nefesi dudaklarıma sıcaklığını veriyor ve bana bu kadar açıkça verdiği şeyin ağırlığı altında gözlerim yanıyor. Sonra yüzümü görebilecek kadar geri çekiliyor, sanki tepkimin her parıltısını izlemesi gerekiyormuş gibi.

"Lütfen, sen de bunu istediğini söyle." Sonraki sözleri neredeyse bir fısıltıdır. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Fiona. Sevmek için yetiştirilmedim. Bunun için yaratıldım. Ama neye ihtiyacın olursa, nasıl istersen yapacağım. Sadece... gitme. Bana öğret."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Bu adamı, bir zamanlar benim için önemli olan her şeyi tehdit eden adamla bağdaştıramıyorum. Bakışlarım tamamen şaşkınlık içinde aşağıya düşüyor ve o nazik parmaklarıyla çenemi kaldırıp gözlerimi tekrar kendisinininkilere yönlendiriyor.

"Bana bak, Fiona. Ben seninim. Her zaman öyle oldum."

İçimde bir şey parçalanıyor ve kendimi durduramadan, ona uzanıyorum, bastıramadığım bir ihtiyaçla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ağzımı onun ağzına

bir uęurumdan atlayıp dűűűűten bir Őekilde kurtulmuş gibi hissettiren bir ęaresizlikle dudaklarına yapışıyorum.

Ellerim saçlarına dolanıyor, bacaklarım beline dolanıyor, o beni kendine doğru kaldırırken etrafımızda su sıcııyor. Boşluk istemiyorum. Mesafe istemiyorum. Onu hissetmek istiyorum, tümünü, sanki vücudumun bir parçasıymış gibi bana bastırılmış halde. Sanki yeterince sıkı tutarsam, güneş doğduğunda ortadan kaybolmayacakmış gibi.

Elleri kalęalarını kavıyor ve ikimizin de anladığı tek dilmiş gibi öpüşüyoruz. Bunda dikkatli olan hiçbir Şey yok. Ateşin benzinle buluşması gibi. Şiddetli, ihtiyaç duyulan, gerçek.

Bu adamdan kaçmak, ondan nefret etmek, ondan korkmak için çok uzun zaman harcadım. Ama Şu anda tek istediğim, beni hayatının anlamıymışım gibi kucaklaması.

Ve belki, sadece belki, o da benim hayatımın kurtarıcısıdır.

ALEKSEI

Onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzuma kaldırdığımda, kahkahası taşlı yolda yankılanıyor. ęıęlık atarak onu yere indirmesini söylüyor.

"Net." Onu sabit tutmak için uyluklarının arkasını kavrarken sesim düşük bir Şekilde gürledi. "Bu sana benden uzaklaşmaman gerektiğini öğretecek."

Onu bağırtacak kadar sert bir Şekilde poposuna vuruyorum, sonra o daha yüksek sesle gülüyor. O ses, onun vahşı ve savunmasız kahkahası, bu dünyada en sevdiğim Şey haline geldi.

Onu arka kapıdan geçip koridordan aşığıya taşıyorum, Şaşkın Galya'nın yanından geçiyorum, o da onaylamadığını belirten bir ses çıkarıyor ve ıslak zeminler hakkında bir Şeyler mırıldanıyor. Onu görmezden geliyorum. Tüm dikkatim kollarımdaki kadına odaklanmış durumda, onu misafir banyosuna götürüyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıp onu dikkatlice yere indirdiğimde hala gülüyordu, parmaklarım onu yakınımda tutmak için beline dolanmıştı. Saçları sıırılsıklamdı, kapüşonlu sweatshirt'ü bana bir şeyler hissettiren bir şekilde vücuduna yapışmıştı. Başını yukarı kaldırdı, gözleri geniş ve belirsizdi, dudakları sanki aramızda olanları anlamaya çalışır gibi aralanmıştı.

Ben de emin değilim. Hiç başka bir kadına böyle bir şey söylemedim. Ama onunla birlikteyken, tek hissettiğim şey *duygularım*.

"Davay," diyorum, ıslak kapüşonlu sweatshirt'ünü başından çıkarıyorum.

Hadi. "Seni ısıtalım."

Kollarını kaldırarak, onu çıplak bırakmama izin veriyor. Her bir kumaş parçasını çıkarıyorum. Nefesi kesik kesik, titremesinin sebebi soğuk mu yoksa ben miyim, anlayamıyorum. Dudaklarını ısıtıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor, ben eşofmanımı çıkarıp fayansların üzerine bırakıyorum.

Duşu açtığımda, buhar odayı doldurmaya başlar, yumuşak bulutlar halinde yukarı doğru yükselir. O tek kelime etmeden suyun altına girer, ben de onu takip ederim, sıcaklık bizi sarar. Su, sabit ve ılık akıntılarla onun üzerinden akar, saçlarından ve boynunun kıvrımlarından aşağıya doğru kayar. Başını geriye doğru eğip gözlerini kapatır, bu basit hareketin bana ne yaptığını, göğsümün derinliklerinde bir şeyi nasıl harekete geçirdiğini farkında mıdır, emin değilim.

Şampuana uzanıp avucuma az miktarda döktüm ve ona benden uzaklaşmasını söyledim. Parmaklarım saçlarına kaydı, köpüğü yavaşça yayarak, hayatımda hiç kimseye göstermediğim bir sabırla her bir teli ovuşturdum.

Onun sıcaklığı, etrafımızı saran suyun sessizliği, bu anın onun izin verdiği sürece devam etmesini istememe neden oluyor. Parmak uçlarım saç derisini okşadığında, o çok yumuşak bir ses çıkarır ve bu ses içimi sarar. O rahatlayarak başını bana yaslar.

"Bu çok hoş." Sözleri, bulanık, memnun bir iç çekişle süzülür.

"Seni mutlu etmek istiyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsunuzdur."

"Nikogda."

Gözlerini açar ve benimkilere bakar. "Bu ne anlama geliyor?"

"Asla demek," diyorum ona, yanağını avuçlayarak.

"Oh..." Bu kelime sığ, neredeyse titrek bir şekilde çıkar.

Bana daha fazla bir şey söylemek ister gibi bakıyor, ama söylemeli mi emin değilmiş gibi.

Ama ona gerçeği söyledim. Ondan önceki tüm kadınlar hiçbir şeydi. Unutulabilir bir gece ya da bir güç oyunu. Belki onunla da öyle başlamıştı, ama şimdi daha fazlası var.

Şampuanı duruladıktan sonra saç uçlarına saç kremi sürüyorum, uzun saçlarına iyice yediriyorum ve o yine bana yaslanıyor. Saçlarını durularken sırtından su akıyor, avuçlarım omuzlarından kollarına doğru kayıyor. Yumuşak, ıslak ve mükemmel, ve o yumuşaklığı korumak istemem beni korkutuyor. Ona ne kadar ihtiyacım var.

Parmak eklemlerim omurgasından yavaşça aşağı doğru kayıyor ve o bu dokunuşla titriyor. "Seninle tanışmadan önce hayatın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum."

Bir an hareketsiz kalır, sonra bana döner, suyu teninden aşağı akıyor. "Daha mı iyiydi, daha mı kötüydü?"

Sabunu uzanıp, ellerimin arasında yavaşça ovuşturuyorum, ona hiç kimseye göstermediğim bir özenle her santimini okşamak istiyorum. "Seninle olan hayatımı tercih ettiğimi itiraf etmek beni zayıf yapar mı?"

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor, kirpikleri aşağı iniyor, ben de köpüğü onun üzerine yayıyorum. Parmak uçları sırtımda yukarı kayıyor ve bu basit dokunuş içimdeki karanlık huzursuzluğu yatıştırıyor.

"Benim, aşık olmamam gereken bir adama aşık olduğumu itiraf etmemin beni zayıflatacağı kadar değil."

Bir homurtu çıkararak onu duvara yasladım. "iki çok karmaşık insanız, değil mi biz, Bayan

Savcı?"

Kaşlarının çatılması, boncuklu uçlarının dilimi arzulaması görünce penisim kalınlaşıyor.

"Biz..." Bana doğru eğildi, alt dudağımı ısırды ve ben içimden küfrettim. "Ama belki de biraz karmaşıklık hayatı yaşamaya değer kılar."

Bir anda, dudaklarım onun dudaklarına yapışır, öpücük sert ve talepkardır. O, benim hiç hak etmediğim ve hak etmek istediğim her şeyin tadı gibidir.

Sonunda ayrıldığımızda, parmak uçları çenemdeki sert sakalları okşadı ve ben, onun dokunuşunun sıcaklığını, derimin içinden geçip gittiğini hissederek gözlerimi kapattım. Ellerim onun üzerinde her hareket ettiğinde, bunu hissediyorum: kaslarındaki hafif titremeyi, nefesinin kesilmesini. Vücudu, kendisinin tam olarak farkında olmadığı şekillerde bana tepki veriyor ve bu, içimden şiddetli bir şey çıkarıyor. Bana sürekli verdiği o sessiz güvenin sınırlarını test etmek, ne kadar uzağa ulaşabileceğini görmek istiyorum.

Hafifçe diz çöküp sabunu alıyorum ve bacaklarının arkasına, dizlerinin arkasına, uyluklarının arasına sürüyorum. Bakışları üzerimde, her zamanki gibi güçlü ve sarsılmaz.

İşimi bitirdiğimde, sabunu benden alır ve göğsüme sürmeye başlar, sabunu ortasından aşağı doğru sürer, sonra avuç içleriyle köpüğü yayar. Göğsümdeki yara izlerinin kenarlarını izlerken kaslarım gerilir, derinlerde gömülü bir şey açığa çıkar.

"Bunlar nereden geldi?" Sesi sessiz. Dikkatli.

Sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

Elini izliyorum. Ne söyleyeceğimi bilmediğimden değil, bunu hiç yüksek sesle söylemediğimden emin olmadığım için.

"Babam," diye cevap veriyorum sonunda, ve kelimelerim pas gibi tadı var. "O oyun oynamayı severdi."

Gözlerini benimkilere diktiğinde, orada şefkat gördüm. "Oyunlar mı? Ne tür oyunlar?"

Kuru bir kahkaha attım. "Sadakat. Güç. İtaat.
O gün kanıtlamamız gerektiğini düşündüğü her neyse."

Beni kesmeden dinliyor, elleri hala geçmişî silebilecekmiş gibi hareket ediyor.

"İlk kez kardeşimin avucuna bıçak dayattığında belki altı yaşındaydım. Yapmazsam ona daha çok zarar vereceğini söyledi. Bunun sevgi olduğunu söyledi. Ailen için her şeyi feda edebileceğini kanıtlamanın en büyük onur olduğunu söyledi."

"Tanrım, Aleksei."

"Bunu yapamadım." Bu anıdan dolayı başımı sallıyorum.
"Konstantin benim yerime cezayı aldı. Babamızın gözünde ben her zaman bir başarısızlık oldum."

"Hayır." Duyguları yüzünde belirginleşirken, vücudunu bana daha da yaklaştırıyor, sanki beni asla koruyamayacağı bir şeyden korumaya çalışır gibi kollarıyla bana sarılıyor. "Sen başarısız değilsin. O başarısızdı." Eli yanağımı tutuyor ve ben buna canım yanıyor. "O sana baba değildi. Bu aşk değil."

Sanki daha büyük bir şeye teslim oluyormuşum gibi, onun dokunuşuna yaslandım. "Çocuklarım olursa, asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim. Asla elim kaldırmayacağım, asla sevgiyi kanla kazanmaları gereken bir şey haline getirmeyeceğim."

Duraklıyorum, alnımı alnına dayıyorum, sanki beni şimdiki zamana bağlayan tek şey oymuş gibi onun kokusunu içime çekiyorum.

"Bunu söylediğim tek kişi sensin." "Neden ben?"
diye soruyor, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Çünkü bence... bunu saklayabileceğine güvendiğim tek kişi sensin."

Gözleri yaşlarla dolarken ayağa kalkar ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Çok üzgünüm."

Elim ensesinin arkasına kayar ve sıkıca tutunur. "Üzülecek bir şey yok." Şakağına öpücük kondururum. "Bu benim hayatımdı ve ben bunu uzun zaman önce kabullendim. Ama kabullenemediğim şey... senin benim umursamadığımı düşünmeye devam etmen."

Küçük bir nefes alışını onu titretir.

"Seni uzaklaştırdım, evet, ama sadece mecburiyetten. Daha çok kendi hayatta kalmam için. Ya da olmam gerektiğini düşündüğüm adamın hayatta kalması için."

"Peki ya şimdi?"

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum, parmaklarım saçlarının arasında kayıyor. "Şu anda geleceğimizin nasıl olacağını bilmiyorum. Bir geleceğimiz olup olmayacağını bile bilmiyorum. Ama denemek istiyorum. Senin de bunu istediğini söylemeni istiyorum, moya ptichka."

Göz yaşları arasında bir gülümseme belirir. "Bütün bu durum çılgınca ve nasıl başarabileceğimizi bilmiyorum, ama istiyorum. Seni istiyorum, Aleksei."

Göğsüm açıklayamadığım bir şekilde sıkışıyor.

Şiddete alışkınım. Güce. İntikama. Ama buna değil. Bir geleceğim olduğu umuduna değil.

Karanlığın ötesini görüyormuş gibi bana bakıyor ve dudaklarım onun dudaklarına nazikçe, dikkatlice değiyor. Sanki o kırılğanmış da ben dokunduğum her şeyi yok etmemeyi öğreniyormuşum gibi.

"Moya ptichka ne anlama geliyor?" diye soruyor, uzaklaşırken.

Yüzünden nemli bir saç telini çekiyorum. "Bu, benim küçük kuşum anlamına geliyor."

Kafasını yana eğiyor. "Neden öyle?"

"Çünkü sen, aynı anda hem kafese kapatmak hem de özgür bırakmak istediğim tek şeysin."

Gözleri parıldıyor. "Bu çok güzel. Ve biraz da korkutucu."

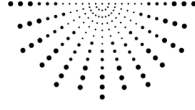
"Ben iyi bir adam değilim, Fiona." Parmak eklemlerim yanağını okşadı. "Ama sen beni iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun."

Başını göğsüme, yara izlerinin üzerine koyar ve ben onu orada tutarken, hiç durmadan işlediğin günahların affedilmesinin böyle bir şey olup olmadığını merak ederim.

Ona aşık olduğumu söylemek istiyorum. Ama kelimeler çıkmıyor. Henüz değil. Kafamdaki hayaletler hala çok yüksek sesle fısıldıyor.

Ama belki de... onları susturacak kişi odur.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

FIONA

ALEKSEI, elinde havluyla önümde diz çöküyor. Pamuklu havlu cildime yumuşak bir dokunuş yapıyor, ama nefesimi kesen şey onun bana dokunuş şekli. Yavaş, kararlı, sanki vücudumun her parçası önemliymiş gibi.

İkimiz de konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok. Aramızda, anlaşılma hissiyle dolu bir sessizlik var, sanki söylenmemiş bir şey değişmiş ve ikimiz de bunu hissetmişiz gibi. Ellerin hareketlerini izliyorum, uyluklarımdan, karnımdan, kollarımdan suyu kurularken, sanki bunun tadını çıkarır gibi acele etmiyor.

Bana bornoz giymeme yardım ediyor ve nazikçe bağlıyor, sonra bir havlu alıp beline sarıyor. Acaba o da benim hissettiğim gibi göğsünde aynı çekimi hissediyor mu? Bana baktığında benimki gibi acıyor mu?

Kemerini çekerek beni kendine doğru çekiyor, ağzı ağzıma düşüyor ve bu, eskisi gibi sahiplenici bir öpücük değil. Sessiz ve güzel, bildiğini sandığın her şeyi yeniden yazan türden bir öpücük. Beni kollarına alıyor ve ben tereddüt etmeden, sanki o benim evimmiş gibi ona sarılıyorum.

Merdivenleri çıkıyoruz, her adım bizi ikimizin de geri alamayacağı bir şeye doğru götürüyor.

Yatak odasına vardığımızda, beni nazikçe ayağa kaldırdı, elleri belime kaydı ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Onun parmakları bornozumun düğmesini bulduğu anda ben de onun havlusuna uzandım.

Havlu önce kalçalarından kayıyor, kumaş sessizce yere düşüyor ve o tamamen çıplak kalıyor... ama sadece vücudu değil. Kendini bana gösteriyor. Her şeyini. Ve ben gözlerimi ayırmak istemiyorum.

Göğsü yükselirken, gözlerim zaten ezberlediğim cildini izliyor: yara izleri, kaslar, yüzeyin altında zar zor kontrol altında tutulan gerginlik. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde bir parıltı var, ama acele etmiyor. Sadece parmaklarını belimdeki bağa dokunduruyor.

Bornoz gevşer ve kayar, ayak bileklerimin etrafında yumuşakça toplanır ve elleri kalçalarıma yerleşirken, bakışları üzerimde yavaşça dolaşır, sanki asla saklayamayacağını düşündüğü her şeyi katalogluyormuş gibi.

Ama ilk kez, onun saklama s ın a izin veriyorum. Hepsini. Eskiden sakladığım her şeyi.

O içeri giriyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tenlerimiz birbirine değdiğinde, o sıcaklık beni neredeyse ezici bir şekilde sarıyor. Aceleci ya da çılgınca değil, daha derin bir şey. Kemiklerime yerleşen bir kesinlik gibi bir şey.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, aramızdaki mesafe kalmayıncaya kadar onu daha da yaklaşıtıyorum. Sadece çok hızlı atan iki kalbin vızıltısı var.

Beni öptüğünde, ilk başta sessizdir, güç toplar, daha derin ve çok daha güçlü bir şeye dönüşür. Onu isteyerek karşılarım, çünkü istiyorum. Çünkü ona güveniyorum. Elini ensemin arkasına koyar ve beni geriye doğru çeker, ağzı hala ağzımın üzerindedir. Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde durur, düzensiz nefesleri yüzüme yayılır.

"Sen bana evimi hatırlatıyorsun, moya ptichka," diyor dudaklarıma, ben bir şey söylemeden beni yatağa yatırıyor.

Aynı şeyi hissettiğimden başka söyleyecek sözüm yok, ama bir parçam hala bunu yüksek sesle söylemeye korkuyor.

Üzerime tırmanıyor, vücudunun her bir çizgisi benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Çenemi ve köprücük kemiğimi öpüyor, elleri sanki bir hak iddia ediyormuş gibi dolaşıyor. Ağzı göğsümün kıvrımını buluyor ve dilini daireler çizip dudaklarını meme ucuma kapatmadan önce nefesim kesiliyor.

Zevk kıvılcımları çakıyor, ama altında daha sıcak bir şey alevleniyor. İhtiyaç gibi bir şey, ama fiziksel olan her şeyden çok daha derinlere ulaşan bir şey. Bu beni biraz korkutuyor, ama doğru hissettiren bir şekilde, kaçmak istemediğim bir şeye doğru düşüyormuşum gibi. Öperek yukarı doğru geri dönüyor, alnını alnıma dayıyor.

"Ti moya," diye mırıldanıyor, sesi kısık.

Yüzünü avuçlarım. "Evet. Ben seninim."

O anda bana attığı bakış, sanki ona tüm dünyayı vermişim gibi, göğsüme kazınır.

O içime girdiğinde, tek hissettiğim şey oydu. Üzerimde kendini hazırlarken düşük, kaba bir inilti çıkardı ve bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı, onu daha da yaklaştırdı. İkimiz de bunun bitmesini istemediğimizden, yavaş bir ritimle birlikte hareket ettik.

Aramızda hiçbir şey yok. Artık saklanacak hiçbir şey yok. Yalan yok, duvar yok, numara yok. Sadece bedenlerimizin baskısı ve ikimizin de kaçamayacağı gerçek var.

Parmakları aramızda kayıyor, klitorisimi tam da ihtiyacım olan basınçla okşuyor, ta ki ben parçalanana kadar, dudaklarımdan onun adı dökülüyor. Boşalmam sert bir şekilde vuruyor, içimi parçalıyor ve o her saniyesini izliyor, sanki bu manzara onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar çözüyor.

O da boşalırken içinden kaba bir homurtu çıkar, yüzünü boynuma gömer, elini saçlarıma dolayarak sanki bırakırsa ikiye bölünecekmiş gibi. Sıcaklığı içimi doldurur, beni içten dışa damgalar.

Orada kalır, hala içimde, vücudu benimkine sarılmış, sanki bırakırsa parçalanacağımızdan korkuyormuş gibi. Omzuna yumuşak bir öpücük kondururum ve ona hiç sesli söylemeye cesaret edemediğim tek gerçeği söylerim.

"Ben de sensiz bir hayata dönmek istemiyorum."

ALEKSEI

Yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum. Bu bile bana yabancı geliyor.

Göğsümün neden bu kadar hafif hissettiğini, ciğerlerimdeki havanın neden bu kadar dolu hissettiğini anlamam biraz zaman alıyor. Sonra o, yanımda 'in yanında hareket ediyor, yumuşak teni benimkine değişiyor ve içimdeki her şey yerli yerine oturuyor.

Saçları yastığa dolanmış, nefesi düzenli, dudakları en ufak bir sesini bile duyabileceğim kadar aralık. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum, sanki tek bir yerde kalabilirdim ve dünya yine de dönmeye devam ederdi.

Mutluluk.

Bence bu tam da budur.

Gerçek, sarsılmaz mutluluk. Ve bu rahatsız edici. Çünkü aynı kolaylıkla elinden alınabilir.

Yüzündeki bir saç telini çekiyorum ve o uyanıyor, gözlerini açıyor. Beni görünce dudakları kıvrılıyor ve bir an için içimdeki her şey duruyor.

"Günaydın." Esniyor.

Başparmağımla çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Oldukça güzel bir sabah."

Tembelce gerinir, vücudu benimkine doğru kayar ve ben inlerim. Onu tekrar üstüme çekmemek için tüm disiplinimi kullanmam gerekir.

Bir dirseğiyle kendini destekliyor. "Bugün annemi kuaföre götüreceğim."

, bağlar bozulmaya başladığından beri yaptırmadı ve benim ödememe asla izin vermedi. Ama artık parasını ödeyebilir."

"Bu iyi bir fikir. Ama onun ödemesine izin vermeyeceğim. Ne istersen al."

"Teşekkür ederim." Ben parmaklarımla saçlarını okşarken, onun parmak eklemleri yanağımdan aşağı kayıyor.

"Bu hafta onları akşam yemeğine de davet etmeliyiz. Ne dersin?"

Yüzü birden aydınlanır ve doğru şeyi söylediğimi anlarım. "Çok isterim."

Eğilip, sanki bu yataktan kalkıp benden uzaklaşacakmış gibi, dudaklarıma küçük, hızlı bir öpücük kondurur. Avucum onun başının arkasına gider ve dayanamayıp onu bir saniye daha orada tutarım.

Gülüyor. "Beni bırakmayacaksın, değil mi?"

"Henüz değil." Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. "Elimden gelirse, asla."

Başını göğsüme yaslayıp, parmaklarıyla cildimde boş boş desenler çiziyor. Aramızda sessizlik hakim, rahat ve huzurlu.

Ne zaman böyle bir huzur hissetmiştim ki?

Bir süre sonra, "İş için biraz dışarı çıkmam gerekiyor, ama akşam yemeği için eve döneceğim" diyorum.

"İyi." Daha da yakınlaşıyor. "Ama henüz gitmene gerek yok, değil mi?"

"Hayır." Onu daha sıkı sarıyorum. "Ben buradayım, lyubov moya."

Elimi tutar ve kalbinin üzerine koyar. Hareket etmem. Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Hayatını ölümle çevrili bir ortamda geçirmiş bir adam için bu, yeniden doğmak gibi bir şey.

Birkaç dakika sessizlikten sonra, çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sana bir sürprizim var."

Kaşları yükselir. "Öyle mi? Ne tür bir sürpriz?"

Ağzımın köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Yemekte sana söylerim."

Şüpheli bir bakışla bana bakar. "Sabırlı olmayı hiç beceremediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Sırıtiyorum. "Bu da işin eğlenceli kısmı."

Sinir ve şakacı bir teslimiyet karışımıyla inler, sonra başını göğsüme geri bırakır. "Tamam. Uslu duracağım."

"Ya da olma..." Onun kışını avuçlarım ve o ağzının köşesini ısırır.

Yumuşak bir şekilde mırıldanır, sesi bana karşı boğuk çıkar. "Bu sabah oldukça iyi bir ruh halindesin."

"Olmak için bir nedenim var."

Gözleri tekrar benimkilere yöneldi, meraklı ve araştırmacı bir bakışla. "Nedir o?"

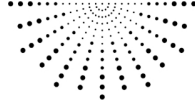
Alnına bir öpücük konduruyorum. "Yatağımdasın ve benden nefret etmiyorsun."

Gözleri duygu dolu ve umarım bana inanıyordur. Bu gece için planladığım sürpriz, ona ciddi olduğumu gösterecek. Onun için çaba göstermeye hazır olduğumu. Onunla *birlikte*.

Ama onu daha sıkı sararken, saçlarını öperken, daha karanlık bir düşünce aklımı kurcalamaya başlar. Onu benim yapmak için ne yapmak zorunda olduğumu hatırlatan bir düşünce.

Ve eğer bunu öğrenirse, beni asla affetmeyecek.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

FIONA

"Seni bu koltukta tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin." Marlene, elinde makasla, annemin yeni kesilmiş saçlarının uçlarını düzeltirken gülümsüyor.

Annem çenesini kaldırdı, uzun zamandır görmediğim nadir bir ışık yanaklarını yumuşattı. "Ben de mutluyum, inan bana."

"Peki, ışık saçyorsun tatlım. Bu yeni yatırımcı her kimse, umarım senin ailenin ne kadar değerli olduğunu biliyorlardır." Marlene saçının son kısmını keser.

Annemin elini sıkıyorum, o da avucunu çevirip parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

"Bu hepsi sayesinde sayesinde Fiona
Fiona'ya diyor diyor, sesi sesi kalınlaşıyor.
Sonra, şefkatli bir bakışla ekliyor, "La mia luce nelle tenebre."

Karanlıktaki ışığım.

Bu sözler beni derinden etkiledi. Aynadan ona baktım ve gözlerinin kenarındaki tanıdık kırışıklıkları gördüm.

"Sonunda her şeye değdi."

Ve bunu içtenlikle söylüyorum. İşim pamuk ipliğine bağlı olsa bile. Bu düzenlemenin hiçbir yanı normal olmasa bile. Onu böyle görmek, yeniden hayatta olduğunu görmek, her şeye değer.

"Şey..." Marlene, pelerini silkelerken memnuniyetle geri adım atarak diyor. "Ben, şahsen, rahatladım. Senin ve Tony için gerçekten endişeleniyordum."

Annem gülüyor, parmaklarıyla yeni şekillendirilmiş saçlarını okşuyor. "Yaşlanıyor olabiliriz, ama biz güçlüüz."

"Doğru, öylesiniz."

Koltuktan kalkıp ceketimi giydikten sonra çantamdan cüzdanımı çıkarıp Aleksei'nin kredi kartını alıyorum. "Borcum ne kadar?"

Marlene, sanki onu aşağılamışım gibi elini kaldırır. "Hiçbir şey."

"Bekle, ne? Hayır, Marlene, hadi ama. Bırak da ben..."

"Bu benden." Elini sallayarak itirazımı reddetti. "İşlerin yoluna girmesi için tebrik olarak."

Zaten gözyaşlarına boğulmuş olan anneme bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Bu küçük jest beni de çok etkiler.

"Önemli değil." Marlene annemi kucaklamak için kendine doğru çeker. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun. Ve yakında tekrar görüşsek iyi olur, tamam mı?"

Geri çekilirken annem başını sallar. "Görüşürüz."

Vedalaşıp birlikte dışarı çıkıyoruz, annem kolunu koluma takmış, arabaya doğru yürüyoruz. O yolcu koltuğuna oturuyor, ben de kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçiyorum.

Yola çıktıktan sonra, bir an sessizlik hakim olur, sonra annem sonunda bana bakar.

"Ee..." der, sanki doğru anı bekliyormuş gibi. "Aleksei ile işler nasıl gidiyor?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan, parmaklarımla direksiyonu sıkıca kavriyorum.

"Aslında... sorun yok," diyorum, bu sözler bana bile garip geliyor.

"Tamam," diye tekrarlar, sanki kendi kafasında düşünüyormuş gibi. "Yani aranızda bir şey mi *var*?"

Omuz silkiyorum, bunu büyötmek istemiyorum. En azından şimdilik. Aramızdaki durum hala belirsiz ve ben koşmadan önce yürömek istiyorum.

"Bu iyi." Yola bakar, gözleri uzaklara dalmış, sanki düşönceleriyle kilometrelerce uzakta gibi. "Se c'è anche solo un po' di amore, vale la pena tenerlo stretto." *Birazcık bile aşk varsa, ona tutunmaya değör.*

Göğsüm sıkışıyor.

"Mutlu olmanı istiyorum, Fiona," diye devam ediyor. "Bunun hayal ettiğın gibi olmadığını biliyorum. Benim hayal ettiğım gibi de değıl. Ama bazen mutluluk, düşöndüğümüz gibi gelmez."

"Haklısın. Sadece mutluluğın Rus mafyası şeklinde geleceğini düşünmemiştim."

O gülerek cevap verir. "Gerçek mutluluğın bazen nereden geldiğine şaşırırsın. Bulabildiğın yerde onu yakalarsın."

Ona bakıyorum, rüzgâr saçlarını hafifçe sallarken, o uzaklarda bir şeyi hatırlar gibi pencereden dışarı bakıyor ve ben bunun ne olabileceğini merak ediyorum.

Çocukluğımın geçtiğı evin garajına girerken lastikler çakılların üzerinde çıtırdıyor ve içimdeki bir şey yumuşuyor. Ev küçük ve benden daha yaşlı, ama sıcak ve yaşanmış. Bebek mavisı panjurların boyası dökölüyor, ön kapının basamağı çatlamış ve kimse tamir etmemiş.

Annem kapıyı açmadan önce elimi sıkıyor ve ben de onu takip ederek içeri giriyorum. Ayakkabılarımızı çıkarıp mutfağı gidiyoruz ve babam masadan başını kaldırıyor, yarısı doldurulmuş bir bulmaca ve burnunun ucunda duran gözlükleriyle.

Hemen gülümser, gözleri kırışır. "Ciao, stellina. Come stai? Dimi, come ti tratta il diavolo?" *Merhaba küçük yıldız. Nasılsın? Söylesene, şeytan sana nasıl davranıyor?*

Gölerek başımı sallarım. "Şeytanın sakladığı bir melek olabilir."

O alaycı bir şekilde, "Lo crederò quando lo vedrò." *der.*
Gördüğüm zaman inanırım.

"O aslında istiyor zorunda bir seni ve anne
akşam "diyorum, ceketimin fermuarını açarak.

"Belki yarın akşam?"

Babam, espriyi beklermiş gibi kaşlarını kaldırır, sonra anneme bakar. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Ona eliyle işaret ederek reddeder. "Bence bu harika bir fikir.
Yarın akşam olur. Baban da ikna olur."

"Evet, evet," diye mırıldanır babam, kahve makinesine doğru yürürken ve kavanoza uzanırken. "Kahve?"

"Tabii." Bir sandalyeye oturuyorum.

Mutfak masasının etrafında otururuz, ellerimizde buhar çıkan kupalarımızla. Annem komşunun köpeğinin yine kaçıp postacıyı kovaladığını anlatırken, sıcaklık parmaklarıma sızar. Ve birkaç değerli dakika boyunca, eski zamanlar gibi olur ve bunu ne kadar özlediğimi fark etmemişimdir.

Ama bu an uzun sürmez.

Evin arkasından bir ses geliyor, ilk başta uzak bir yankının kuyruğunda taşınan gibi zayıf. Tek bir sönük gümbürtü, olağan dışı bir şey olarak algılanacak kadar bile değil.

Annem cümlesinin ortasında duraksıyor.

Sonra ses tekrar duyulur, bu sefer daha yüksek. Zeminden titreşimler yayılan daha şiddetli bir vuruş.

Ne oluyor?

Anne babama bakarım ve ifadelerinde anında bir değişiklik olur. Rahatlık yerini, midemde düğümlenen temkinli bir sessizliğe bırakır.

"Burada kal," diye fısıldar babam, mutfak çekmecesine doğru ilerleyip çekmeceyi açar ve yıllardır eline almadığını bildiğim eski Glock'u çıkarır.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Telefonumu alıp iki korumama da mesaj atarak evin arkasını kontrol etmelerini isterim. Ama cevap gelmez.

Telefonumu kot pantolonuma sıkıştırırken üzerime soğuk bir dalga çöküyor. Bir şeyler çok, çok ters gidiyor.

"Yukarı çıkalım," diyorum onlara ve evin ön tarafına doğru koşuyorum.

Annem ayağa kalkmaya başlarken, arka kapı gürültüyle açılır ve ses evin içinde bir silah atışı gibi yankılanır.

Siktir!

"Anne, git," diye keskin bir sesle fısıldarım.

Ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, baştan aşağı siyah giyinmiş, silahlarını kaldırıp bize doğrultmuş iki maskeli adam ortaya çıktı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı içlerinden biri, dikkatini bana ve babama vermiş, annemin hala merdivenlerin ortasında olduğunu fark etmemişti.

Annem donup kalır, titreyerek, kaçmakla donup kalmak arasında sıkışır. Babam tereddüt etmeden önüme geçer, silahı iki eliyle kaldırır. Parmaklarının titremesini, bastırmaya çalıştığı korkuyu görürüm.

"Oynamak mı istiyorsun, ihtiyar?" diye alay etti soldaki adam. "Sen ateş etmeden önce kıza bir kurşun sıkarım."

Babamın çenesindeki bir kas titriyor.

"Baba," diye fısıldarım. "Lütfen onu indir. Bizi öldürecekler."

Bana bakmaz, ama omuzlarında bir şey titrer.

"Ne istiyorsun lan?" diye sorar, silahı hala beyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyor.

"Sadece kıızı istiyoruz." Adam silahını tembelce sallayarak beni işaret eder. "O bizimle gelir ve herkes yaşar. O da dahil. Bu kadar basit."

Babamın sesi hırıltıya dönüşür. "Önce beni öldürmen gerekecek."

Adam, babamı acınası buluyormuş gibi kıkırdar. "Bu ayarlanabilir."

Annem yumuşak, kırık bir inilti çıkarırken, ben zar zor nefes alabiliyorum. İçimdeki her içgüdü kaçmamı, ikisini de buradan çıkarmamı haykırıyor, ama gidecek hiçbir yer ve düşünecek zaman yok.

"Benden ne istiyorsunuz?" Babamın yanına yaklaşıp çenemi kaldırarak, onlara korku duyduğumu göstererek tatmin olmalarını istemiyorum. "Sizi kim gönderdi?"

"Sen soru soramazsın." Maskesi ardında gözleri parladı. "Dediklerimi yap, yoksa bu odadaki herkes ölür."

"Hayır." Yavaşça başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Silahını daha yükseğe kaldırır ve ilerlemeye başlar, her adımı karardır, her santimetrede oda küçülür. "O zaman tetiği çekmeye başlarım."

İki adımda bana ulaşır, eli kolumu sıkıca kavrar. Diğer adam silahını bize doğrultmuş, hareketsiz, işlerin şiddetli bir hal almasını beklemektedir.

"Ona dokunma!" Babamın çıkardığı ses korku değil, öfke doluydu.

Beni korumak için öne atılır. Ama o piç kurusu silahının kabzasıyla babamın kafasına vurur. Babam silahı tekrar indirirken annem çığlık atar. Babamın alnından şakağına kan akar ve göğsümde sıcak ve acımasız bir şey alevlenir.

"Yere yat," diye bağırır adam. "Yoksa seni ve karını hemen öldürürüm."

Babam yere yığılır, silah elinden kayar. Korkunç bir saniye boyunca, onun öldüğünü düşünürüm. Oda eğilir, adamlar beni evin arkasına sürüklerken panik boğazımı sıkar.

Ama baktığımda, babamın gözlerinden birinin açıldığını, parmaklarının düşen silaha doğru yavaşça hareket ettiğini görüyorum.

O hayatta.

Rahatlama hissi beni kaplar. Beni tutmayan adama, diğerinin bir anlığına bile olsa dönmesini sağlayacak kadar hızlı bir şekilde ateş ederse, silahını kapıp karşılık verme şansım olabilir.

Elimde olan tek şey bu. Umutsuz, çok zayıf bir umut. Ve babam ne yapmaya çalıştığımı bilmiyor.

Keskin bir patlama odayı sarsıyor.

Silah sesi evin içinde yankılanır ve ikinci adam bacağını tutarak çığlık atarak yere düşer. Beni tutan adam şoktan sarsılır, bakışları ortağı ile hala yerde yatan, elinde silahı sabit tutan babam arasında gidip gelir.

O tereddüt anı benim için yeterli.

Dizimi, beni tutan adamın kasıklarına sertçe vururum. Adam boğuk bir küfürle ikiye katlanır ve ben, o kendine gelmeye çalışırken elindeki silahı kapar ve çekip alırım.

"Seni kaltak!" diye bağırır, hala eğilmiş halde bana uzanmaya çalışır. Tekrar saldırmadan önce ateş ederim.

Bir

kez.

İki kez.

Üçüncü kez.

Düşünmüyorum; sadece tetiği çekiyorum, mermiler karnına, kasıklarına, vurabileceğim her yere saplanırken, geri tepme kolumu sarsıyor. Geriye doğru sendeliyor, maskenin arkasındaki gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra ahşap zemine yığılıyor.

Diğer adama baktığımda, hala hayatta olduğunu görüyorum. Bacağı kanıyor ve ben silahını tekmelediğimde panik içinde geriye doğru kaçmaya çalışıyor.

"Sakin. Kıpırdama." Silahı kaldırıp ona doğrultuyorum.

Ellerim titriyor, ama yine de mesajı anlıyor.

Annem hıçkırarak ağlamaya başlıyor, elleriyle ağzını kapatırken babam inliyor ve duvara yaslanıyor, şakağı kanla ıslanmış. Parmaklarım o kadar titriyor ki, tabanca neredeyse elimden kayıyor.

"Baba, iyi misin?" Ona seslendiğimde sesim çatlıyor.

O, çenesini hafifçe eğerek başını sallar. "Sen iyi misin?"

"Ben... ben iyiyim. Aleksei'yi aramam lazım."

Hâlâ adama silah doğrultmuş halde, boş elimle cebime uzanıp telefonumu çıkarırım. Onun adını tuşlarken başparmağım titriyor. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Privet, lyubov mo—"

Boğuk bir hıçkırık çıkıyor içimden. "Aleksi, lütfen. Ailemin evine gelmelisin."

"Ne olduğunu anlat." Sesi bir anda sıcaklıktan ölümcül bir tona dönüşür.

"Maskeli iki adam eve girdi." Nefesim kesildi. "Biri öldü. Mutfakta yatıyor. Diğerisi ise bacağından kan kaybediyor ve ben güvenlik görevlilerine ulaşamıyorum. Onların... hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum..."

Hemen ayak sesleri ve sesler duyuyorum.

"Yaralandın mı? Ailen yaralandı mı?"

"Babamın kafasından kan akıyor." "Ben iyiyim," der babam zayıf bir sesle.

Annem çoktan harekete geçmiş, mutfaktan bir bez alıp yaraya sıkıca bastırıyor.

"Beni hoparlöre al," diyor Aleksi.

"Tamam..." Nedenini soracak gücüm bile yok.

Sözleri odayı doldurur, karanlık ve keskin. "O pisliğin dinlediğinden emin ol, tamam mı detka?"

"Bana bakıyor."

"Karımı kesme, svolich." Söyleyiş şekli tüm vücudumu gerginleştiriyor. "Ve iyi dinle. Oraya vardığımda, hala o yerde olsan iyi olur. Eğer orada olmazsan, kalan DNA'nı alıp, tüm yaşayan akrabalarını bulacağım. Her birinin derisini canlı canlı yüzeceğim. Anneni. Üçüncü kuzenini. Hepsini. Anladın mı? Ona başını sallamasını söyle."

O piç kurusu korkmuş bir çocuk gibi irkilir ve başını sallar.

"Anladı."

"Güzel. Şimdi maskeni çıkar, yoksa karım diğer bacağını da vurur."

Öyle mi?

Panik içimi kaplar. Birini öldürdüğüm gerçeğini henüz sindiremedim. Adrenalin yok oldu, geriye sadece midemde bir bulantı kaldı. Zorunda kalsam bile tetiği tekrar çekebilir miyim, bilmiyorum.

Adam yumruğunu sıkar, ağır ağır nefes alır, her saniye kan kaybeder. Ama yine de maskeyi çıkarır.

Yüzünü gösterdiğinde, onda özel bir şey yoktu. Koyu renk gözleri ve saçları vardı. Muhtemelen otuzlu yaşların ortalarındaydı. Sokakta iki kez bakmadan geçip gideceğiniz türden bir adamdı.

"Her ihtimale karşı fotoğrafını çek."

"Tamam." Bir fotoğraf çekip Aleksei'ye gönderiyorum.

"Aferin kızım. Şimdi onu orada bırak, yukarı çık, kapıyı kilitle ve şifonyeri önüne çek. Ben gelene kadar kimseye kapıyı açma. Anladın mı?"

"Evet."

"Şimdi git, ama telefonu kapatma."

Hemen anne babamın yanına koştum. Babam ayağa kalkmaya çalıştı ama silahı hala elinde tutarken neredeyse yere yığılıyordu, ben de telefonumu cebime koyup kolumu onun omzuna doladım ve ağırlığını destekledim. Annem önde, biz de olabildiğince hızlı merdivenleri çıktık.

Aleksei hala telefonda ve diğerlerine Rusça bağıyor. Araba kapıları çarpıyor. Motorlar gürültüyle çalışmaya başlıyor. Her ses bana onun geldiğini ve hiçbir şeyin onu durduramayacağını söylüyor.

Ailemin yatak odasına ulaşıyoruz ve arkamızdan kapıyı kilitliyorum. Aklım hızla çalışıyor, her olasılığı değerlendiriyorum.

Bu adamlar bana notlar gönderen kişi mi, yoksa tamamen başka biri mi tuttu? Bu Aleksei yüzünden mi, yoksa benim yüzümden mi? Hiçbir şeyi bir araya getiremiyorum.

"Şimdi şifonyeri hareket ettireceğiz," diyorum ona, telefonu ve silahı yatağın üzerine koyarken, ailem ağır mobilyayı kapıya sıkıca dayayana kadar itmeme yardım ediyor.

"Yakında orada olacağım," diyor ve sonra sessizleşiyor.

"Üzgünüm."

Sözleri, içime işleyen yoğun bir pişmanlıkla doludur.

"Senin suçun değil."

"Benim hatam, ama ben halledeceğim. Silahını yanında tut. Ben gelmeden biri o kapıyı açmaya kalkışırsa, önce ateş et."

"Tamam."

Derin bir nefes alır. "Tüm varlığımla yemin ederim Fiona, bu işe karışan herkesi bulup parçalayacağım. Kimse sana dokunup hayatta kalmaz. Duydun mu? *Kimse.*"

Onu duyuyorum. Her kelime kemiklerime işliyor.

Barikatlı kapıya bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, dışarıdaki motor sesini bekliyorum. Bir zamanlar asla sevemeyeceğime yemin ettiğim adamın, uğruna öleceğim ailemi kurtarmaya gelmesini bekliyorum.

ALEKSEI

Ya ikh unichtozhu. Onları yok edeceğim.

Motor gürültüyle çalışırken, caddede hızla ilerlerken tek düşündüğüm bu. Konstantin yanımda sessiz, Kirill ve Anton arkada, adamlarımızla dolu bir SUV konvoyu arkamızda yolu yutuyor.

Fiona hala hoparlörde, nefesi zayıf ama titriyor. Ne kadar korktuğunu hayal edebiliyorum. Ona ne yapmış olabileceklerini.

Ayağımı daha sert basıyorum, bu şehrin kuralları benim için geçerli değilmiş gibi trafiğin içinden geçiyorum, ışıkları ve işaretleri tek bir tanesine bile dikkat etmeden geçiyorum. Kafamdaki tek düşünce onun adı. Gözlerimin önündeki tek görüntü, ona ne yapmış olabilecekleri.

Bu gece hayatı için savaştı. Ve ben orada değildim.

Blyat!

Deri avuçlarımı acıtana kadar direksiyonu sıkıca kavradım. Öfke içimi kaynattı, neredeyse kontrol edilemez bir şekilde omurgamdan yukarı doğru tırmandı, ama bunun altında benim gibi bir adam için çok daha tehlikeli bir şey yatıyordu.

Korku. Kendim için değil, onun için.

Bu farkındalık, bir çarpışma gücüyle içime işliyor.

Bugün onu kaybedebilirdim. Zırhımın her çatlağından hiç çaba sarf etmeden sızan tek kişiyi kaybedebilirdim. Ve eğer o ölseydi, kurtarılmaya değer hiçbir şeyim kalmazdı.

Konstantin iki parmağıyla konsola vurarak telefonu işaret eder. Onu sessize alması için sessiz bir emir.

"Seni bir saniye sessize alacağım, ama ben hala buradayım," diyorum ona.

"Tamam." Sesi güçlü geliyor ve buna seviniyorum, ama o piçin ölümü bununla daha iyi olmayacak.

Düğmeye basarak onun hattını sessize alıyorum. "Ne?" diye soruyorum kardeşim.

"Viktor ve Leonid hala cevap vermiyorlar. Ya yakalandılar ya da öldüler."

"Onlar asla yakalanmaya izin vermezler."

Gerçek ikimizin arasında yerleşirken o başını sallar. Cevap vermiyorlarsa, sonucu zaten biliyoruz.

Hepimiz ölüme alışkınız. Ailemizde, arkadaşlarımızda gördük. Bu kadar kolay olmamalı, ama devam etmekten başka seçeneğimiz yok.

Konstantin tekrar bana bakıyor. "Emilia, Fiona'ya olanları duymamalı. Onun üzülmesini istemiyorum."

"Duymayacak."

"Peki ya Fiona?" diye sorar Konstantin.

"Tek kelime bile etmeyecek," diyorum sertçe. "Hamileyken onu asla strese sokmaz."

Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavrar. Fiona'nın sesi hala kulaklarımda titriyor bana ne

olduğunu. Konstantin beni yarım saniye daha izler, sonra başını sallar ve ben hemen onun sesini açarım.

"Fiona? Ben

buradayım." "Her

şey yolunda mı?"

"Evet. Konstantin, Emilia'nın öğrenmesinden endişeliydi."

"Hiçbiriniz ona bir şey söylemeseniz iyi olur."

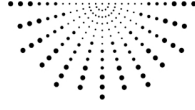
Konstantin sırtıyor ve ben ona "*söylemiştim*" diyen bir bakış atıyorum. Ellerini havaya kaldırarak teslim oluyor, ama ikimiz de onun da benim karımı korumaya çalıştığım gibi karısını korumaya çalıştığını biliyoruz.

"Benimle kal. İhtiyacın olursa konuşmaya devam et. Yaklaşıyorum."

SUV ileri doğru fırlar, hız göstergesi yükselirken motor ellerimin altında gürler, göğsümdeki öfkeyle uyum içindedir. Evler ve binalar renksiz bir bulanıklığa dönüşür. Her viraj, her yol kesiti, benimle onun arasındaki boşluktan ibarettir.

O eve vardığımda, ona dokunan o piç kurusundan gerçeği söküp alacağım. Ve sonra bir daha asla gözümün önünden kaybolmayacağından emin olacağım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

FIONA

YATAK ODASI ÇOK SESSİZ. Yerdeki her gıcırtı silah sesi gibi gelen türden bir sessizlik. Dışarıdaki her rüzgâr esintisi ensemde bir nefes gibi.

Aleksei'ye buraya geldiğinde aramasını söyledim, çünkü telefonda konuşmak beni daha da endişelendiriyordu.

Annem ve babam yatağın kenarında oturuyorlar, annem babamın boş elini o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlaşmış. İtalyanca dua ediyor, aynı birkaç cümleyi tekrar tekrar, sanki etrafımıza koruyucu bir duvar örmeye çalışır gibi. Babamın bacağı kontrolsüzce titriyor, diğer elinde hala tabanca sıkıca tutuyor.

Sırtımı komodine dayayarak yere çöküyorum, bir elimle tabancayı sıkıca tutuyorum. Daha fazla adam gelebilir ve bu düşünce vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Yerimde duramıyorum. Aklım bu gece olan her şeyi tekrar tekrar oynatıp duruyor. Silah sesleri, kan, o adamın ölmeden önceki son saniyelerde bana bakışı. Bu düşünce beni ayağa kaldırıyor ve pencereye doğru sürükleniyorum, perdenin bir santim bile kaymamasına dikkat ederek.

Dışarıda, Viktor ve Leonid'in SUV'leri hala kaldırımında park edilmiş durumda, ama onlardan hiçbir iz yok. Göğsümde sıkışan mide bulandırıcı bir korku dışında hiçbir şey yok.

Annem sisin içinden çıkıyor. "Fiona, geri gel. Her ihtimale karşı, seni görmelerine izin verme."

Uzaklaşıyorum, kalbim savaş davulu gibi çarpıyor. "Aleksei yakında burada olacak. Her şey yoluna girecek."

Babam sert bir nefes verir, alnında kan pıhtılaşmıştır. "Fırsatım varken ikisini de öldürmeliydim."

Annem başını sallar. "Eğer öyle yapsaydın, Fiona'yı öldürürlerdi. Biz hayattayız. Önemli olan bu, Tony."

O, Tony nefes verene kadar elini sıkar.

"Haklısın. Önemli olan bu."

Aşağıdan gelen ani ayak sesleri kalbimi ağzıma getirir. Babam yanımda dururken annem nefesini tutar ve elini ağzına götürür.

"Burada bekleyin," diye fısıldarım ve ikisi de beni durduramadan harekete geçerim.

Kapı kolu dönüyor. Telefonum çalıyor.

Silahı iki elimle kaldırıyorum, parmağım tetiğin üzerinde, tereddüt etmiyorum. Gerekirse ateş edeceğimi zaten biliyorum. Sevdiğim insanları korumak için gerekirse tekrar öldüreceğim.

"Fiona," Aleksei'nin sesi diğer taraftan yankılanıyor.

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü sarar ki, dizlerim neredeyse tutmaz hale gelir.

Şifonyeri kenara itiyoruz ve kapıyı açtığım anda, o orada— gözleri çılgınca, göğsü hızla inip kalkıyor, saçları sanki durmadan ellerini saçlarına geçirmiş gibi dağınık. Uzun bir süre bana bakıyor, her santimimi içime çekiyor, yaralar, kan, geç kaldığını gösterecek herhangi bir şey arıyor.

Sonra elleri yüzüme dokunur, sıcak ve telaşlıdır. "Yaralandın mı?"

Kafamı salladım. "Hayır. İyiyim."

"Slava Bogu." Alnı alnıma değiyor ve beni yavaşça ve derin bir şekilde öpüyor, kollarıyla beni kendine sıkıca sarıyor, sanki

gerçek olduğumu kanıtlamak istercesine beni kendine sıkıca sarıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, beni bırakmıyor. Yüzü boynuma gömülü kalıyor, sanki cildimin kokusuna kendini kaptırmış gibi nefesimi içine çekiyor.

"Endişelendim."

Sözlerinin içtenliği göğsüme çarptı ve ben de onu aynı şekilde sıkıca kucakladım, sanki dünya bizi tekrar ayıracakmış gibi.

Arkasında, kardeşleri ve birkaç adamı silahlarını çekmiş, gözleri her köşeyi tarayarak odaya girerler.

Aleksei Kirill'e döner. "Onun ailesini SUV'ye götür ve adamları onlarla birlikte kalmalarını sağla."

Ailem çıkmadan önce beni kucaklar.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, "Viktor ve Leonid'i buldun mu?" diye soruyorum.

Bir mucize eseri hayatta olmalarını umuyorum, ama buna pek güvenmiyorum.

O başını sallar. "Öldüler."

Elimle ağzımı kapatıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Çok üzgünüm."

"Senin suçun değil." Ellerimi tutar, kaşlarını çatarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Öyle olmadığını biliyorum, ama nedense öyleymiş gibi hissediyorum.

"İyi iş çıkardın, moya okhotnitsa." Gülümser. "Atışların mükemmeldi."

Elimi kaldırıp parmak eklemlerime yavaşça bir öpücük konduruyor ve bırakmıyor. Evden çıktığımızda da bırakmıyor. Arabaya vardığımızda da bırakmıyor. Arkamızda kapı kapandığında bile bırakmıyor. Eve kadar yol boyunca parmakları benim parmaklarımı sıkıca tutuyor ve nedense, bu bağ beni ayakta tutan tek şey.

ALEKSEI

İçeri girdiğimizde elim hala onun elinde, bırakmak istemiyorum. Adamlarım giriş ve koridora yayılıyor, hepsi tetikte.

Konstantin birkaç emir verir, ekibin yarısını çevreyi korumaya, diğer yarısını da Fiona ve ailesinin yanında kalmaya gönderir. Korumamızda bir boşluk bulursam dünyayı yakıp yıkacağımı bilir.

Havada hafif bir kahve ve limonlu cila kokusu var. Hizmetçilerden biri, elinde çay, kahve ve hamur işleriyle dolu bir tepsi ile ortaya çıkıyor. Tepsiyi dikkatlice çalışma odasındaki masanın üzerine koyuyor ve başını eğip Fiona'ya bir bakış atıyor, sonra tekrar ortadan kayboluyor.

Fiona pencerenin yanında duruyor, kollarını kendine dolamış. Arabadan beri tek kelime etmedi ve kafasında neler döndüğünü ya da bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum. Ailesi kanepede birbirine yakın oturmuş, annesi babasına bir şeyler fısıldıyor.

Ona doğru adım atıyorum. "Yemelisin."

Kafasını sallar. "Aç değilim."

Bu gece bir adamı öldürdü. İlk sefer her zaman en zordur.

Benimkini hala hatırlıyorum. On yaşındaydım ve babamın emriyle yaptım. Adam dizlerinin üzerine çöküp, yapmamam için yalvardı, onu bekleyen bir karısı ve çocukları olduğunu söyledi. Ama yine de silahı göğsüne doğrultup tetiği çektim.

Haftalarca kabuslar gördüm. Nereye gidersem gideyim onun yüzünü görüyordum. Bundan kaçamıyordum. Ama sonunda kabuslar geçti ve öldürmek yemek yemek ya da uyumak kadar sıradan bir şey haline geldi.

Ama Fiona ben değilim ve asla da olmayacak. Zamana ihtiyacı olacak ve ben ona her saniyesini vereceğim.

"Yapman gerekeni yaptın," diyorum ona. "Gurur duymalısın."

Gözlerine yansımayan, kırılgan bir kahkaha atıyor. "Gurur duymuyorum. Sadece bizim başımıza gelmediğine seviniyorum, ama bunu görmeden duramıyorum."

"Anlıyorum." Onu göğsüme çekip, orada tutuyorum. "Sen güçlüsün. İyi olacaksın."

Omuzları sarkar, sanki bana pek inanmamış gibi.

Başının üstüne bir öpücük kondurup geri çekildim. "Bir süreliğine gitmem gerek."

Hızla başını kaldırır. "Nereye?"

Ama bakışlarından, zaten bildiğini anlayabiliyorum. Bitmemiş bir işim var.

"Hâlâ hayatta olan kişi. Fazla yaşamayacak."

"Oh." Yüzü gerginleşir, gerçeklik aramızda ağır bir yük olarak çöker. "Tamam."

"Benim olan şeye dokunan kimse yaşamaz, detka. Bunu biliyorsun."

"Evet." Yutkunur. "Bu durumu kolaylaştırmıyor."

"Biliyorum." Elim boynunun arkasına dolanır ve ona doğru eğilip yumuşak bir öpücük veririm.

"Gitmeni istemiyorum," diyor sessizce.

Onu tekrar kendime çekiyorum, yüzü göğsüme yaslanıyor. "Ben de gitmek istemiyorum. Ama o adam nefes aldığı her dakika, benim nefes alamadığım bir dakika. O hayatta olduğu her saniye, seni orada dururken görüyorum - titreyerek, korkmuş, elinde silahla. Onun gitmesi lazım."

Gözleri yumuşayarak bana bakar. "Aleksi..."

"Uzun süre gitmeyeceğim." Başparmağımla alt dudağının kıvrımını izlerim. "Sen burada kal. Adamlar bu evden ayrılmayacak, anladın mı? Burada güvendesin."

Yavaşça başını sallar, eli kalbimin üzerine gelir. Bir an için neredeyse kalırım. Neredeyse onun üzerimdeki etkisine boyun eğiyorum. Ama ben öyle biri değilim.

Bu benim savaşım. Benim intikamım. Benim dökülecek kanım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Sadece bana geri dön."

Bu sözler bir yemin gibi hissettirmemeliydi, ama hissettiriyor. Göğsümde, tutmak için kanımı akıtacağım bir yemin gibi yerleşiyorlar.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha uzun süre. Daha derin. Morartacak kadar. Ona, benim ne kadar ona ait olduğumu tam olarak anlatan türden bir öpücük.

"Geri döneceğim," diye söz veriyorum dudaklarına. Ayrılmak için döndüğümde, kolumu tutuyor. "Dikkatsiz olma. Kendini öldürme."

Ona bakıyorum. "Ölecek olan ben olmayacağım. Yemin ederim."

Dudakları açılır, ama ses çıkmaz ve fikrimi değiştirmeden oradan ayrılırım.

SUV'ye bindiğim anda adamlarım da arkamdan arabaya biniyor. Direksiyona geçiyorum, elimle marş basıyorum ve hayatta kalan adamın tutulduğu Konstantin'in malikanesine doğru uzun yolu hızla kat ediyoruz.

Ev dikiz aynasında küçülür, ama Fiona'nın dokunuşu cildimde hapsolmuş kalır.

Gaza basarken kendime, Fiona'ya ve beni ben yapan hayaletlere bir söz veriyorum: Benim olan şeye dokunan adam merhamet dileyecek. Ve ona benim merhametimin kalmadığını hatırlatacağım.

Domuzlar, kan kokusu havayı yoğunlaştırırken, tüm mekanı canlı hissettirecek kadar ağır bir şekilde, kafeslerinde huzursuzca hareket ediyor, homurdanıyor ve ayaklarını yere vuruyorlar. Benim ilgilendiğim tek ses, önümdeki sandalyeye bağlı adamın düzensiz, kesik kesik nefes alışı.

Bacağı, bilincini kaybetmemesi için zar zor sarılmış. Yüzü o kadar hırpalanmış ki neredeyse tanınmaz halde: bir gözü şişmiş ve kapanmış, dudağı yarılmış, yanağı koyu morarmış. Elektrikli kemik testeresini çimlerin üzerinde sürükleyerek onun görüş alanına girdiğimde inliyor, ruhundan geriye kalan her şey geri çekiliyor.

Konstantin kollarını kavuşturmuş, sesinde hafif bir eğlence izi ile yanımda duruyor. "Kardeşıme her şeyi anlatmak senin yararına. Bugün biraz huysuz ve eğer bunu senden zorla öğrenmek zorunda kalırsa, bu domuzların sana daha çabuk ulaşmasını dileyeceksin."

Adamın kafasını yaramaz bir çocukmuş gibi okşadıktan sonra geri çekildi. Diğer kardeşlerim hiçbir şey söylemeden soğuk bir sessizlik içinde izliyorlardı.

"Tek bir şansın var," diyorum ona. "Bunu boşa harcarsan, çok acı verici bir şekilde hallederiz."

Tabii ki, bana ne söylerse söylesin, onu işkenceyle öldüreceğim.

"Sana söyledim," diye nefes nefese konuşur. "Bizi kiraladılar." "Kim..."

Tereddüt eder ve ben onaylamayan bir şekilde tsk diye ses çıkarırım. Yanına çömelirim, parmaklarım çimleri okşar, sonra yem kutusuna dayadığım alüminyum sopayı alırım, testereyi onun yanında bırakırım.

"Hala emri kimin verdiğini bilmiyor musun?" Sopayı bacağına doğru sürüklerim ve o altına işer.

Sırf bunun için onu öldüresiye dövmeliyim.

Ağzını açar ama kelimeler ağzından çıkamadan sopayı savururum. Sopanın ucu uyluğunun yan tarafına çarpar ve mide bulandırıcı bir çıtırtı havayı yırtar. Çılgılığıyla kuşlar ağaçlardan dağılıp kaçar.

Yine sopayı indiriyorum, bu sefer omzuna. Sonra diğer bacağına. Sonra kaburgalarına. Boğazının derinliklerinden ıslak bir hırıltı çıkıyor.

"Seni kim gönderdi, söyle." Sopayı diz kapağına indiriyorum, diz kapağı parçalanıyor.

"Ben... onların isimlerini bilmiyorum." Kendine çekilir. "Bize isimlerini vermediler. Sadece... sadece kızı getirmemizi söylediler. Birisi onu istiyor."

Hareketsiz kalırım.

"Kim?"

"Bilmiyorum!"

Tekrar vuruyorum. "Daha iyi düşün."

"Siktir!" Nefesi hızlanır, dişleri takırdar.

"Adını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Aracıdan para aldık."

"Kim olduğunu söyle."

Bir isim ve bir numara söyler. Amerikalı. Ona ödemeyi yapanların Volkovlar olduğundan eminim.

Yarasa elimden düşer ve ben tekrar testereyi kaparım. Onu çalıştırdığımda uğultulu bir ses çıkarır. Yüksek sesli. Delici. Göz bebeklerinde korku uyandıran mekanik bir çığlık.

"Dur, hayır!" Vücudu titrer. "Lütfen... lütfen dostum, yapma!"

"Karımı almaya geldin." Çömeliyorum. "Ona silah doğrulttun. Onu öldürttün. Onu ağlattın. Ve bu affedilemez."

"Ö-özür dilerim. Sana yardım edeceğim, tamam mı? Ne istersen. Senin adamın olacağım."

"Yardıma ihtiyacım yok. Bunun için ailem var."

Bıçak omzuna değdiğinde ciğerlerinden çığlık atar, kolu kopar ve kan yüzüme sıçrar. Ve bu, beni zaten yakmakta olan ateşi daha da körükler.

Ama durmadım. Et ve tendonları, kemik ve kasları kesip geçtim, kol iğrenç, ıslak bir sesle yere düşene kadar.

Domuzlar arkamda çığlık atıyor, taze etin kokusunu alıyor.

Konstantin kalemi işaret ederek başını sallar. "At şuraya. Açlıktan ölüyorlar."

Kesik uzvu alıp kapının üzerinden atıyorum.

Domuzlar hemen onun için kavga etmeye başlarlar, sevinçle ciyaklayarak. "Merak etme, yakında daha fazlasını getireceğim."

Diğer kolunu da aldığımda adam tekrar bağırır. Artık yarı deli gibi çırpınıyor, bacakları zayıf bir şekilde tekmeliyor.

Anton öne çıkar, saçından yüzünü yukarı çeker. "Ona izletelim."

Onu domuzlara doğru çevirir. Domuzlar şimdi daha yüksek sesle bağırıyor. Islak, vahşi bir çiğneme sesi. Bir tanesi kemik için diğerleriyle kavga ederken homurdanıyor.

Bacağını tuttuğumda, çığlık atacak gücü bile kalmamıştı. Bu sefer testereyi düşürdüm.

"Duydun mu?" Domuzları izlerken kulağına fısıldıyorum.
"Bu senin ölümünün sesi."

"Lütfen," diye inler. "Öldür beni."

"Hayır. Onlar öldürecek."

"Hayır... lütfen..."

Onu mümkün olduğunca uzun süre bilinçli tutuyorum, hissetmesine izin veriyorum. Kanının vücudundan akıp gittiğini, gücü azaldıkça dehşetin arttığını hissetmesini sağlıyorum.

Ve o zar zor dayanırken, son bir kez eğiliyorum.

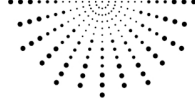
"Seni gönderen şeytanı söyle."

Sonra boğazını kesip omzuma atıyorum ve onu kafese atıyorum.

Domuzlar beklemez. Onlar da benim kadar aç. Kana. İntikama.

Ve ona dokunup hayatta kalabileceğini düşünen her bir adamı bulana kadar dinlenmeyeceğim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

FIONA

Misafir odasının kapısı annemle babamın arkasında kapandı, sessizlikte mandalın çıkardığı hafif ses çok gürültülü geldi. Onlara duş almam gerektiğini söyledim, daha çok bir bahane olarak, ama su bana iyi gelebilir.

Aleksei'nin yatak odasına, *bizim* yatak odamıza geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp banyoya doğru yöneliyorum. Duşun sesi yükseldiği anda, tutunmaya çalıştığım kırılgan gücüm parçalanmaya başlıyor. Yavaşça, neredeyse mekanik bir hareketle soyunuyorum, parmaklarım her bir parçayı çıkarırken beceriksizce hareket ediyor.

Duşun altına girdiğimde, iki avucumu fayanslara dayadım ve suyun sert ve düzenli bir şekilde başımın arkasına çarpmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım, ama içimdeki hiçbir şey sakinleşmedi. Adamın yüzü hâlâ oradaydı.

Tetiği çektiğimdeki gözleri. Yere düşen vücudu. Kanayan babam. Silahı zar zor tutabildiğim kadar şiddetli titreyen ellerim.

Ve bunların hiçbiri yıkanmıyor.

Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve artık onları bastıramıyorum.

Neredeyse

ölecektik. Birini

öldürdüm.

Küçük bir hıçkırık kopar, sanki bedenim sonunda her şeyi hissedebiliyormuş gibi.

Arkamda kapı gıcırdarak açılır ve Aleksei'nin camdan bana doğru yürüdüğünü görürüm.

"Fiona? Ağlıyor musun?" Kapıyı açar.

Kafamı sallıyorum, anlamsız olsa da yanaklarımı siliyorum. O zaten duymuştu.

"Hayır. Ben iyiyim."

Çenesindeki kaslar gerilir ve başka bir şey söylemeden kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır, eşofmanını aşağı indirir ve sanki dünyada benden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi onlardan çıkar.

İzin istemedi. Sadece içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı, beni kollarına çekerken buhar etrafımızda kıvrılıyordu.

Onu hissettiğim anda, kendimi kaybettim. Vücudum onun vücuduna yaslandı, hıçkırıklarım göğsünde boğuk bir ses çıkardı. Elleri sakın ve güven verici hareketlerle sırtımı okşadı, derimin altındaki çılgınca titremeyi yatıştırdı.

"Buradayım." Şakağıma bir öpücük kondurur. "Artık bitti. Güvendesin, moya ptichka."

Ona baktığımda görüşüm bulanıklaşır.

"Artık görmek istemiyorum," diye fısıldarım. "Onun bedeni... onu öldürdükten sonra. Bunun durması lazım."

"İlk seferinde zor gelir." Eli yanağıma dokunur. "Ama şunu unutma. Eğer bunu yapmasaydın, baban ve annen ölmüş olacaktı. Sen de..." Sanki benim öldüğümü hayal edemiyormuş gibi sözünü yarıda keser.

Başımı eğip, sisin içinden gözlerine bakıyorum. "Senin için ne zaman sona erdi?"

Şu anda benim hissettiğim şeyi o da hissetmiş mi bilmiyorum, ama bana sonunda böyle olmayacağını söylemesini istiyorum.

Başparmağı gözlerimin altını okşadı, ve gözyaşlarını sildi. karıştılar. orada. “ ilk kez birini öldürdüğümde

birini öldürdüğümde, haftalarca bu olay beni rahatsız etti. Ter içinde uyanır, kalbim hala oradaymışım gibi çarparak atardı.”

İçimde bir şey duruyor. "Kaç yaşındaydın?" Bir an için tereddüt ediyor. "On."

Bu kelime içime bir taş gibi düştü. Aklım bunu anlamaya çalışıyor. O zamanlar bir çocuk olan ve sonra olmak zorunda kaldığı adamı.

Boynumu kavrar ve alnını alnıma yaslar. "Her şeyde senin yanında olacağım. Neye ihtiyacın olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün. Ve ben hayatta olduğum sürece, kimse sana ya da ailene bir daha dokunamayacak. Bu bir söz değil. Bu gerçek."

Kollarımı ona doluyorum ve başımı göğsüne yaslayarak, kalp atışlarının düzenli ritmini dinliyor ve bu tür bir şiddet ortamında doğmuş birinin nasıl böyle biri olabildiğini merak ediyorum.

Nazik. Güvenli. Benim.

Suyu kapatıp havluyu alır, beni havluyla sarar ve sonra başka bir havluyla kendini kurulur. Sonra beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırır, yatağa taşır ve dikkatlice yatırır. Gömleklerinden birini alır, başımdan geçirir, sonra kendi kıyafetlerini giyer ve yanıma uzanır.

Sırt üstü uzanır, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeker, göğsüne uzanana kadar, vücudunun sıcak, sert gücüyle sıkıca sarar.

"O öldü mü?" Cevabı zaten bildiğim halde neden sorduğumu bilmiyorum.

"Evet." Parmakları sırtımda yumuşak, tembel desenler çiziyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Dehşet ya da rahatlama değil, kabullenmeden dolayı.

Kocam böyle biridir. Ben bir mafya üyesiyle evli bir savcıyım. Sanırım bunu asla kabullenemeyeceğim.

"Bana başka bir şey sormak ister misin?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Onları kimin gönderdiğini biliyor musun?"

Sessizleşir ve içimde bir şey kıvrılır. "Henüz değil."

Yalan mı söyledi?

"Korkuyorsun, biliyorum, ama onların sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Hepsini bulup yakalayacağım, çünkü ben buyum, Fiona. Kocan böyle bir adam."

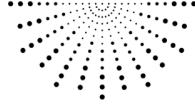
Bakışlarında acımasız bir şey var, göğsünde gururla taşıdığı aslan gibi vahşi ve evcilleştirilmemiş bir şey. Ama ben başka bir şey görüyorum: benim buradan uzaklaşacağımdan korktuğunu. Artık onu istemeyeceğimi.

Bunun yerine, eğilip aslanın kurdu parçaladığı yerin hemen altındaki 'deki yara izine bir öpücük konduruyorum. "O zaman senin karın olmam iyi bir şey. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Nefesi kesiliyor. Sonra kolunu bana doluyor ve çenemi kendine doğru çekip, yavaşça öpüyor, tutkusu ve sevgisi her hücresinden sızıyor.

Onun öpücüğünde kendimi kaybettim. Ellerinin vücudumda dolaşışında. Beni altına çevirip içine girerken, gözlerimin derinliklerine bakarak yavaşça sallanışında, birlikte olduğumuzda hissettiğim duyguyu hariç her şeyi unutmamı sağladı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

FIONA

"Hadi ama. Neden korkuyorsun?"

Aleksei'nin sözleri, tanıdık alaycı bir tonla, sıcak esintiyle birlikte yayılırken, o, bacaklarının arasında duran şık siyah-kırmızı spor motosikletin koltuğuna hafifçe vurur. Beni ormanda kovaladığı gün yaslandığı motosikletin aynısı. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Her şey değişti, ama bir şekilde hiçbir şey değişmemiştir.

Aklımın bir köşesinde dolaşan imkansız soru gibi: Onunla birlikte kalıp işimi nasıl koruyabilirim?

"Şey, öncelikle, beni öldürebilirsin." Yarı şaka yapıyorum, ama onunla motosiklete binme fikri içimi heyecanlandırıyor.

Günlerdir soruyor ve ben hayır diyorum, ama içimden bir parça bu heyecanı arzuluyor. Özgürlük, saçlarımı okşayan rüzgar, o yolda hızla ilerlerken altımızda uzanan uzun yol.

Kaskını dizine koyup, bir eliyle gidonu tutuyor. Kollarımı kavuşturup şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum, ama ona doğru adım atmıyorum.

Tetiği çektiğim gecedan bu yana bir hafta geçti ve zaman hafızamdaki hatları bulanıklaştırırsa da, hala unutamıyorum. Adamın yüzünü. Korkuyu. Kanı.

Aleksei, bildiği her şekilde yanımda oldu, hatta işten izin almam için beni ikna etmeye çalıştı. Ama yapamadım. İşim benim için önemli. Bu kadar çok dava bana bağlıyken öylece ortadan kaybolamam.

Gülümsemesi yumuşar. "Seni asla öldürmem, lyubov moya. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Bu sözler göğsüme işler ve ona doğru ilerleyerek kollarımı boynuna atarım.

"Ne romantiksin."

"Ağabeyime çekmişim."

Gerçekten gülüyorum, günlerdir hissetmediğim samimi bir duygu. "Konstantin'e bunu söylediğini anlatana kadar bekle."

O inler. "Hayır, lütfen, o hariç her şey olabilir." Eli, yaralanmış gibi göğsüne gider. "Koruyacağım bir itibarım var."

Kafamı sallıyorum, o anın rahatlığını üzerime örtüyorum ve bir süreliğine çirkinliği unutuyorum.

Siktir et.

Onun arkasındaki koltuğa kayıyorum.

"Aferin kızım." Burnumun ucunu öper ve kaskımı kafama takar.

Öne eğildiğimde, kollarım onun beline dolanır ve bu his o kadar doğru gelir ki, aptalca gelir. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışım gibi. Sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi.

"Hazır mısın?" Omzunun üzerinden bana bakar, ağzında her zamanki sırıtışı vardır.

Kalbim biraz hızla atıyor. "Hazırım."

Lütfen beni öldürme...

"Sana nazik davranacağıma söz veriyorum." Motoru çalıştırır. "Yavaş gideceğim."

"Sen mi? Yavaş mı? O gün gelmez."

Harekete geçmeden hemen önce gülümser, malikanenin uzun araba yolunda, taş duvarların, güvenlik kapılarının ve park edilmiş arabaların önünden geçeriz. Rüzgâr etrafımızda esiyor ve ben bir saniye gözlerimi sıkıca kapatıp

Bu motosikletin arkasında, Aleksei gibi bir adama sarılarak oturmanın, dünyayı unutturan bir yanı var. Bu pervasızca. Heyecan verici. Daha önce hiç arzulamadığım bir şekilde tehlikeli.

"Daha hızlı git," diyorum ona, o da gülerek cevap veriyor ve motosiklet ileri atılıyor, rüzgar yanımdan geçip gidiyor.

Günlerdir ilk kez her şey kayboluyor. Ölüm. Ofisimdeki dosya yığınının altında gömülü gizemli notlar. Birinin peşimde olduğu korkusu. Sıradaki kurbanın ailem olabileceği korkusu.

Hâlâ koridorun sonundaki misafir odasındalar. Aleksei, tehlike geçene kadar kalmalarında ısrar etti. Hatta onlar çalışırken bağları korumak için adamlar bile görevlendirdi, bunun için ona minnettarım.

Yumuşak ve zahmetsiz bir dönüş yapıyor ve ağaçlarla çevrili bir arka yolda ilerliyoruz, güneş ufukta batıyor. Kısa bir süre geriye uzanıp elini uyluğuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. Bir hatırlatma gibi.

Ben buradayım. Ben yanındayım.

Onu daha sıkı sıkıyorum, yüzümü sırtına gömüyorum, vücudunun sıcaklığı ve motorun uğultusu kafamdaki gürültüyü susturuyor.

Daha sonra geri döneceğiz ve her şey beni yine boğacak. Ama şu anda, biraz daha bu yolculuğun tek önemli şey olduğunu varsayabilirim.

Belki de fırtınanın ortasında, huzur gibi hissettiren bir şey bulduk... hatta ondan daha derin bir şey.

"Bunu benden sakladığınıza gerçekten inanamıyorum." Emilia, Konstantin ve bana bakarken gözlerini kısıyor, inanamama hali o kadar abartılı ki, ellerini havaya kaldırmasını bekliyorum. "Hepiniz benim kırılgan, yardıma muhtaç biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

bir şey olduğumu mu düşünüyorsunuz? En iyi arkadaşımın yüzünün neredeyse havaya uçtuğunu duymaya dayanamayacağımı mı? Çünkü dayanabilirim."

Haksız değil. Muhtemelen Konstantin'in çalışanlarının yarısından daha iyi nişancıdır ve birçok tehlikeli durumdan kurtulmuştur. Ama yine de Konstantin ona söylememek daha iyi olduğunu ısrar etti. Onu strese sokacağını söyledi. Ve şimdi Kirill'in daha önce bu konuyu konuşurken kulak misafiri olduğu için buradayız.

"Katyonak." Konstantin masanın üzerinden uzanıp elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum. Bebeğimizi seviyorum. Seni strese sokmak ya da sağlığını tehlikeye atmak istemedim."

O öfkelenir, ama dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirir. "Sadece tatlı ve koruyucu olmak zorundasın, ha?"

"Tabii ki." Sakin bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Başka neden beni yanında tutasın ki?"

"Orgazmlar için. Tabii ki." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, neredeyse burnumdan çay püskürtüyordum.

"Eh, artık onu öldürmek istemediğine sevindim."

"Bana bir saat ver. Eminim yine sinirleneceğim." Ona göz kırparak bir ölümcül bir dönü dönerek dönüyor bana bana yüzü yüzü yumuşadı. "Peki ya sen, iyi misin? Kimi öldürmem gerekiyor?" "Sanırım Aleksei o kısmı halletti." Gülümsediğimde, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü atamadığım bir ağırlık hissediyorum. "Ama cidden, bunu kimin yaptığını bilmek isterdim."

Ve neden."

"Bununla biz ilgileneceğiz," diyor Konstantin ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Her biri halledilene kadar durmayacağız."

"Ama onlar kim?" diye soruyorum, neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacak herhangi bir şeye ihtiyacım var.

Bir isim. Bir neden. Bir bağlantı.

Gözlerime bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. "Düşmanlar. Bilmen gereken tek şey bu."

İstediğim cevap bu değildi.

Konstantin sonunda bizi terk ediyor, bir toplantıdan bahsediyor, ama önce sanki dünyanın sonu gelmiş gibi onu tekrar öpüyor. Ve onlar için, bir keresinde neredeyse öyle olmuştu. Sanırım bu yüzden şimdi bu kadar korkusuzlar. Çünkü zaten ateşi geçip hayatta kalmışlar.

Emilia ve ben, taze demlenmiş çaylarımızla verandaya geçip çardaklarının altındaki minderli sandalyelere oturduk. Öğleden sonra güneşi tenime sıcaklık veriyor, bahçe cırcır böceklerinin cıvıltıları ve uzaktaki ağaçların hışırtısıyla canlanıyor.

Huzurlu hissetmem gerekirdi, ama hissetmiyorum.

Birkaç saniye boyunca sessizce beni izliyor, sonunda başımı kaldırıp endişe dolu ifadesini yakalıyorum.

"İyi değilsin," diyor. "Bana karşı rol yapmana gerek yok."

Boğazım kurur. "Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama onu görmeden duramıyorum. O adamı. Vurduğum adamı."

İfadesi değişmiyor. Sadece başını sallıyor. "Evet.

Bu bir gecede geçmez."

"Her şeyin ters gidebileceği yolları düşünmeden edemiyorum. Ya donup kalmış olsaydım? Ya silahı bile alamamış olsaydım? Biz..." Sözlerim kesilir, gözlerimin arkasında ani bir yanma hissi hissederek yutkunurum.

"Ama hepiniz iyisiniz. Çünkü her şeyi doğru yaptın." "Birini öldürdüm."

"O seni öldürecekti. *Sen* aileni kurtardın."

Sessizlik tekrar uzar ve ben şöyle derim: "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Pişman değilim. Ama bunu yaptığıma inanamıyorum, anlıyor musun?"

Emilia sandalyesine yaslanıp nefes verir. "Büroda çalışırken ben de insanları öldürdüm. Aslında birkaç kişiyi. Ve ilk seferinde... Tanrım. Kusmuştum. Günlerce uyuyamamıştım. Sürekli düşünüyordum, ya başka bir yol bulabilseydim? Ya yanlış karar vermişsem?"

"Peki şimdi?"

"Artık bazen hayatta kalmanın tek yolunun tehdidi ortadan kaldırmak olduğunu biliyorum. Bu seni canavar yapmaz. Seni insan yapar."

Yavaşça başımı sallayarak, sözlerinin etkisini içime sindiriyorum. "Sanırım sadece o hissi bilmediğim zamana geri dönmek istiyorum. Adalet ve kurallara inanan bir savcı olmak istiyorum."

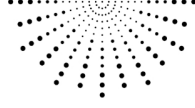
"Hâlâ öylesin." Omuzlarını silkiyor.

Yavaşça nefes verip başımı salladım.

"Teşekkürler, Em." "Her zaman senin için buradayım."

Ondan sonra sessizce oturup içkilerimizi yudumlarken güneşin ufukta batışını izledik. Onun sözlerini içime sindirerek, ya o ya da biz olduğunu kendime hatırlattım.

KONUŞMA

FIONA

SONRAKİ BEŞ gün birbirine karışır ve Aleksei ile ben kendimizi birbirimize daha da yakınlaşırken, hayatımızın kaosu ortasında bir parça normallik buluruz. Her sabah, sanki dünyamda hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki ülkenin en tehlikeli adamlarından biriyle evli değilmişim gibi işe giderim.

Yüzük, bluzumun altındaki bir zincirde, gizli ama kalbime yakın bir yerde duruyor. Cevaplayamayacağım sorular sormadan onu yanımda tutabilmemin tek yolu bu.

Ben yokken Aleksei'nin ne yaptığını sormuyorum. Bilmek istemiyorum. Umursamadığımdan değil, çok fazla umursadığımdan. Detaylara, kana, vahşete, karanlığa takılırsam, yıkılabilirim. Bu yüzden kendimi bölümlere ayırıyorum. Dava dosyalarım, her gün yapmam gereken dağ gibi işler listesine odaklanıyorum. Ve eve, ona döndüğümde, yeniden nefes almaya başlıyorum. Kendimi onun kollarına bırakıyorum, orada kendimi hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Ailelerimizin bu kadar uyumlu olması da yardımcı oluyor. Emilia ve Konstantin'i fırsat buldukça görüyoruz ve ailem de ona karşı tavrını yumuşatmaya başladı. Babam dün gece onunla bir kadeh şarap bile içti.

Bir de Aleksei var. O, benim için önemli olan her konuda yanımda ve ben farkına varmadan neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor.

. Her geçen gün ona daha çok aşık oluyorum, tehlikeli bir şekilde aşka dnŖecek kadar, ama ikimiz de bunu dile getirmedik.

Onun yanında eriyorum, kolunu bana doladığında filmin düşük sesli uğultusu yok oluyor. Gözlerim kapanıyor, nefesim hiç çaba sarf etmeden onunkiyle senkronize oluyor. Bu sessiz anlar benim özlediğim anlar. Dışarıdaki kaosun var olmadığı anlar.

Film bittiğinde Aleksi bana dönerek yanağımdan sarkan bir bukleyi eliyle okşadı.

"Sana bir sürprizim var. Her şey olmadan önce sana göstermek istediğim bir şey." Gözlerindeki o her zamanki şeytani ışıltı, şefkatli bir ifadeyle yumuşar.

I narrow my gaze, forcing myself to forget the *her* şeyi unutmaya zorluyor. "şimdi meraklandım."

Ağzı kıvrılırken, elini eşofmanının cebine sokar ve siyah ipek bir göz bağı çıkarır.

Kaşlarım havaya kalktı. "Onu... başından beri orada mı saklıyordun?"

Göğsünden düşük bir kahkaha yükselir. "Evet. Hadi, kalk. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Mm, bilemiyorum..." Ona burun kıvrıyorum. "Bu tam da korku filmlerinde kız parçalara ayrılmadan önce katillerin söylediği şey."

Gülümsemesi genişler. "Seni parçalamak isteseydim, detka, şimdiye kadar yapardım."

"Peki." Dramatik bir şekilde i çekerim. "Ama sadece merak ettiğim için."

O eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Benim için yeterince iyi."

Birlikte SUV'ye doğru yürüdük ve ben arabaya binmeden önce arkama geçip gözlerimi bağladı. Dünya karardı, ama elleri belimde sabit duruyordu ve beni içeriye yönlendiriyordu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyorum, o da emniyet kemerimi takıyor.

"Hayır." Sesinde açıkça bir gülümseme var. "Beni ormanda öldürecek misin?"

"Bugün değil."

"Kabulüm."

Yolculuk kısa sürüyor. On dakikadan az. Araba yavaşlayıp durduğunda, kapının açıldığını ve Aleksei'nin elinin beni dışarı çıkardığını hissediyorum.

"Tamam, yavaş yürü. Şimdi çimlerin üzerindeyiz."

Kısa bir mesafe yürürken, elini belime koyarak beni dengeliyor.

"Hazır mısın?" diye sorar.

"Her zamanki gibi hazırım."

Göz bağım çıkarılır ve güneşin altın ışığına karşı gözlerimi kırpiştiririm. Arazinin kenarında, bir grup huş ağacının arkasında gizlenmiş geniş bir açıklıkta duruyoruz. Orada, çimlerin ortasında, hazırlanmış bir piknik var. Battaniye, yastıklar, gümüş kapaklı tabaklar ve bir kova içinde soğutulmuş bir şişe şarap.

"Piknik mi?" Bu iri, korkutucu adamın benim için bu kadar güzel bir şey planladığına inanamadığımdan, kendimi tutamadan gülüyorum.

Aleksei, onu bıçaklamışım gibi yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bu aptalcaydı. Konstantin'in yanıldığını biliyordum. Boş ver." Elimi tutup beni arabaya doğru çekmeye başlıyor. "Onun yerine yemeğe çikalım. Şık bir yere. Neden böyle düşündüm bilmiyorum..."

"Bekle." Kolunu tutup onu geri çekerim, onun duygularını incitmiş olabileceğim için kendimden nefret ederim. "Aleksei, dur."

En kötüsüne hazırlıklı olarak bana bakıyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor. Bir elimi yanağına kaldırıp, başparmağımla oradaki sert sakalları okşuyorum.

"Hey. Aptalca olduğu için gülmedim." Yüzünü bana doğru çeviriyorum, böylece her kelimeyi duymak zorunda kalıyor. "Sadece senin yumuşak tarafının boyutunu bilmiyordum."

Düşük ve sert bir şekilde nefes alır. "Benim yumuşak bir tarafım yok."

Ama elime bastırış şekli onu tamamen ele veriyor.

"O zaman belki de halüsinasyon görüyorum." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Ama halüsinasyon olsun ya da olmasın... hoşuma gitti."

Bakışları yüzümde dolaşüyor, beni inceliyor, gözlerinde bir anlık belirsizlik var. "Bundan hoşlandığından emin misin?"

"Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en tatlı şey. Sadece senin... daha az katil ve daha romantik olmana alışmak için zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

Yarı hırıltı yarı homurtu bir ses çıkar. "Hangisini daha çok seviyorsun?"

"İkisini de." Alt dudağımı dişlerimle ısıyorum ve onun verdiği cevap beni titretir.

Sonra beni öpüyor, ağzı şiddetli ve açgözlü, nefes nefese bir kucaklaşmada ayrılana kadar beni kendine çekiyor.

"Hadi." Gözleri yavaş bir dokunuş gibi üzerimde dolaşiyor. "Yiyelim. Başka bir şey için acıkmadan önce."

"Beni besleyeceğine söz verirsen."

Ondan düşük bir kahkaha yükselir ve göz açıp kapayıncaya kadar dünya eğilir ve ben omzuna atılırım, kolu uyluklarımı sıkıca kavrar. "Bunu ayarlayabiliriz."

Kıçımı sertçe tokatladı ve ben çığlık attım.

"Ama sadece bağlanırsan," diye ekledi, kendinden çok memnun bir şekilde.

"Belki de olmaz," diye karşılık verdim, içimden bir sıcaklık yayıldı. "Bu sefer ellerimi kullanmak istiyorum. Belki sana da yemek yediririm."

Adımını yarıda kesip beni yere indirir. Ve bana tekrar baktığında, içindeki bir şey değişir, hem sahiplenici hem de sıcak bir şey, sanki onun duymaya ihtiyacı olduğunu bilmediği şeyi tam olarak söylemişim gibi.

"Bu hoşuma gitti." Parmakları benimkilerin arasından kayarak elimi dudaklarına götürdü, yumuşak ve uzun bir öpücükten sonra beni battaniyenin üzerine yönlendirdi.

Birlikte battaniyenin üzerine uzanırız, vücutlarımız birbirine sarılır ve yemek artık ikinci planda kalır. Uyluklarım onun kucağına oturur, elleri sahiplenircesine kalçalarımda durur

ve her meyveye uzandığımda, eğilip parmaklarımdan onu çalıyor, dudaklarını parmaklarıma değdirip bana yediriyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. O ısırıklar arasında beni öptüğünde, ağzına karşı gülmekten kendimi alamıyorum. Bir kez olsun, her şey... kolay geliyor. Hafif. Dışarıdaki dünya yokmuş gibi. Sanki biz sadece normalmiş gibi davranmaya çalışan iki insanmışız gibi.

Parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor, dikkatini bana veriyor, yüzeyin altında parıldayan kırılğan bir şey var.

"Ben istediğimi almaya alışkın olarak yetiştirildim," diyor kırık bir iç çekişle. "Ama sen... sen bana buna layık olmak istememi sağlıyorsun."

"Aleksi..."

Gözlerim yanıyor ve ben onu itmeden önce, başparmağıyla kaçan gözyaşımı siliyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve tek gördüğüm saf sevgi.

"Ya lyublyu tebya, moya ptichka," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Kalbim daha hızlı atıyor, itirafı içime işliyor ve sözler sanki bu anı bekliyormuş gibi içimden yükseliyor.

"Ben de seni seviyorum."

Çünkü seviyorum ve bunu yüksek sesle söylemekten, bunun bizim için ve geleceğimiz için ne anlama geleceğinden korkmuş olsam da, artık bunu içimde tutamıyorum.

Sanki beni doğru duyduğundan emin olmak istercesine donup kalır. Sonra ağzı ağzıma çarpar, parmakları saçlarımı okşar, beni tamamen kendisine doğru çekene kadar yaklaştırır, her santimim onun her santimine yapışır. Sonunda geri çekildiğinde, alınlarımız birbirine değene kadar eğilir, ikimiz de bu anı bozmak istemeyiz.

Birkaç saniye geçer ve sonra cebine uzanıp telefonunu çıkarır. " sana bir sürprizim var.

sürpriz.”

Başımı eğiyorum. "Bir tane daha mı? Çünkü sonuncusunda gözlerim bağlıydı ve hala travma yaşıyorum."

"Bu sana vermek istediğim şey." Gülümser, ama ekranında kaydırırken gülümsemesi hızla kaybolur, sonra ekranı bana gösterecek şekilde çevirir.

Metin ilk başta hiçbir şey ifade etmiyor, sadece hukuki dil blokları, ta ki parçalar yerine oturana kadar.

"Bu demek oluyor ki..."

Elim göğsüme konuyor, buna inanmakta zorlanıyorum. Ama sözleşmeyi okudukça, altındaki imzasını gördükçe, önümdeki gerçeği inkar etmek gittikçe zorlaşıyor.

"Özgürsün," diyor basitçe. "Bağları sana devrettim. Evli ya da boşanmış olsak da, bağlar senin, Fiona. Artık istediğini elde ettin."

Sözleri yavaşça etkisini gösteriyor. Gerçekten bunu yaptı mı?

Elimi tutup avucumun ortasına öpüyor. "Gidebilirsin. İstersen benden boşanabilirsin. Sana özgürlüğünü veriyorum."

İnanamayan bir kahkaha patlar. "Ciddi misin?"

Bir kez başını salladı.

Beni korkutan, öfkeliendiren, tüketen ve şimdi bir şekilde mahveden bu adama bakıyorum. Bu, hiç beklemediğim bir şeydi.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diye fısıldıyorum. "Ama ya gitmek istemiyorsam? Ya seninle olmak benim kaderimse?"

O keskin bir nefes alır. "Ne diyorsun sen?"

"Tüm bu nefret ve deliliğin ortasında, bir yerlerde..." Boğazım düğümlenir. "Sana tamamen aşık oldum ve seni bırakmak istemiyorum."

İlk başta kıpırdamıyor, sanki yanlış bir hareketle bu anı mahvedecekmiş gibi beni izliyor. Sonra elleri boynuma dolanıyor.

"Tanrıya şükür. Zaten seni bırakmayı düşünmüyordum."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Alnımı göğsüne yasladım, kulağımın altında düzenli atışları dinlerken ağzım bir gülümsemeye dönüştü.

Her şey başladığından beri ilk kez kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum. Her zaman olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

ALEKSEI

Üzerime oturuyor, kolları omuzlarımda, bacakları belime dolanmış ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum, sanki çok uzun süre göz kırparsam bunu kaçıracaktım gibi. Bu anı. Bu duyguyu. Asla benim olmaması gereken ama bir şekilde benim olan bu kadını.

Ellerim kalçalarına yerleşiyor, başparmaklarım elbisesinin kumaşı üzerinde yavaşça daireler çiziyor. Başını eğiyor, ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirliyor ve o gözler... Hayatımın geri kalanında onlara bakıp da bu manzaradan asla bıkmayabilirim.

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum," diyorum ona.

Parmakları ensemdeki saçlarla oynuyor. "Buna gerek kalmayacak."

Ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Benim dünyamda ölüm bir kurşun uzaklıkta. Ya onu korumak için yeterli değilsem?

Bu düşünce içimi acı verecek kadar parçalıyor. "Sen benim kaderimsin, Fiona." Sözlerim alçak, sert bir tonda çıkıyor. "Her zaman öyleydin. Seni mahkeme salonunda gördüğüm andan itibaren, gözlerindeki ateşten."

Yumuşak bir kahkaha kaçır ve göğsüm sıkışır. "O zaman bile, içimden bir parçam zaten biliyordu galiba."

"Öyle miydi?" Yüzünde şakacı bir ışıltı belirir. "Çünkü yemin ederim, birkaç kez beni öldürmek istedin."

"Sadece birkaç kez mi?" Kıkırdayarak gülerim ve bunun üzerine kaburgalarımın bir dirsek darbesi yer.

"Blyat, kadın, sen güçlüsün."

"Doğru, öyleyim."

Kollarını boynuma doladı ve ben de onu kendime çektim, avuç içlerim sırtında kayarak, onu yeterince sıkı tutarsam tüm dünyadan koruyabileceğim gibi ona yaklaştırdım.

"Son nefesimi verene kadar seni seveceğim, moya zhen. Moya zhizn." *Karım. Hayatım.*

Bazen bunun acımasız bir oyun ya da uyanamadığım bir rüya olduğuna yemin edebileceğim anlar oluyor. Onun burada benimle olduğunu, beni sevdiğini. Onu bu noktaya gelene kadar çok fazla incitmediğimi. Ama o burada, sanki olmak istediğim adamı görüyor gibi bana bakıyor. Ona inanıyormuş gibi.

Bu yüzden ona bağları vermek zorundaydım. Onu bana zincirlemek istemedim. Onun seçimine ihtiyacım vardı, kaldığında bunun benim onu köşeye sıkıştırdığım için değil, kendi isteğiyle olduğunu bilmem gerekiyordu. Yeterli olduğumu bilmem gerekiyordu.

Ve şu anda, kolları bana dolanmış, gözleri parıldayarak bana bakarken, belki de yeterli olduğuma inanmaya başlıyorum.

Geri çekilerek çileklere uzanır, o gözlerinde yaramazlık dans eder, onun için dünyayı yakardım. Bir tanesi parmağına kayar, kenarı hafifçe ezilir ve o, yumuşak bir uğultuyla onu ağzımın üzerinde gezdirir, alt dudağıma meyve suyu sürer.

Onun parmaklarından ısırırım, gözlerim onun gözlerine sabitlenir. Son çilek bitmeden, eğilip onu öperim, dilimdeki tatlılığı tatmasına izin veririm. İler, vücudu benim kadar buna ihtiyacı varmış gibi kıvranır.

Sonunda geri çekildiğimde, dudakları kızarmış, saçları yüzünün etrafında dağınık ve ben aklıktan ölüyormuşum gibi onu kendime çekiyorum.

Bunun olmadan nasıl yaşadım ki? "Ne?"

Bana merakla bakıyor.

"Sana bu kadar takıntılı olduğumu neden bu kadar geç fark ettiğimi merak ediyorum."

Gülümsemesi parıldıyor, parmakları enseme okşuyor. "Takıntı pek sağlıklı bir şey değil, biliyorsun."

"Doğru, Bayan Marinova. Bu oldukça ciddi bir hastalık."

"Ve bunun panzehiri yok mu?"

"Panzehiri istemiyorum." Burnumu onun burnuna sürüyorum. "Seni istiyorum. Her günün her dakikasında, son nefesimi verene kadar."

"Aleksi..." Sesi titriyor.

Onu tek bir akıcı hareketle sırt üstü çeviriyorum, sundresi yumuşak uyluklarını ortaya çıkarıyor, kahkahası boğazında düğümleniyor. Güneş ışığı teninde parıldıyor ve yemin ederim ki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim.

"Seni seviyorum, detka."

Parmakları saçlarımı okşayarak kafa derimi masaj yapıyor ve kalçalarını benim penisim üzerinde yuvarlarken, beni mahvetmeye yetecek kadar yavaş, düşük ve şehvetli bir ses çıkarıyor.

"Bunu zaten söyledin."

Elim, asla doyamayacağım o yumuşak teninde kayarak uyluklarına doğru kayıyor. "Ne? Bir erkek sana birden fazla kez seni sevdiğini söyleyemez mi?"

Külotunu kenara çekip parmaklarımla bacaklarının arasındaki kaygan sıcaklığı okşadıktan sonra bir parmağımı içeri soktum, vücudu bana açıldı.

"Ne istersen söyleyebilirsin," diye fısıldadı, tırnakları omuzlarıma batıyordu. "Bana böyle dokunmaya devam ettiğin sürece."

Parmaklarım daha derine giriyor, tam doğru şekilde kıvrılıyor, benim lanet olası ruhuma kazınmasını istediğim türden sesler çıkarmasını sağlıyor. Beni ateşleyen yavaş, acıtan bir arzuyla bana doğru hareket ediyor.

Ağzımı onunkinden sadece elbisesini çıkarıp bir kenara atacak kadar uzaklaştırıyorum. O zaten belime uzanmış, sanki içimde olmadan bir saniye daha dayanamayacakmış gibi pantolonumu aşağı çekiyor. Parmakları penisimi kavıyor, piercingleri okşuyor ve keskin bir zevk dalgası omurgamdan yukarı doğru yayılıyor.

"Siktir." Onun elini itip kendimi onun amına hizalıyorum, kalçalarını sıkıca kavıyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki acıtıyor."

"Göster bana."

Sert ve kontrollü bir itmeyle içini tamamen dolduruyorum. Beni sıkıca kavrayarak ciğerlerimden boğuk bir ses çıkıyor.

"Aleksei... daha sert," diye nefes nefese, başını geriye atarak, bacaklarını belime dolayarak. "Lütfen."

Harekete geçerken parmaklarım kalçalarına gömülüyor, onun istediği güçle ona giriyorum, her vuruşum derin ve açgözlü.

"Seni seviyorum," diyorum ona ve zevk dolu sesleri nefes nefese dalgalar halinde geliyor.

"Tekrar söyle," diye nefes nefese diyor.

Onu daha sert alıyorum. "Ya tebya lyublyu."

Hızım artar, ta ki o benim altımda titreyene kadar, orgazm onu sararken vücudu gerilir.

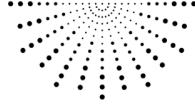
"Aleksei, oh Tanrım."

O benim adımı böyle söylediğinde, kalan tüm kontrolümü kaybederim. Onu sikmeye devam ederim, kendimin tüm acımasız, çaresiz yanlarını ona dökerim. Ona tüm varlığımı ve gelecekteki tüm varlığımı veririm.

Benden sonra başka bir erkek olmayacak. Bundan emin olacağım.

Geldiğimde, boğazımdan gelen bir hırıltıyla, onun derinliklerine gömülürüm ve sahip olduğum her şeyi bana sahip olan kadına dökerim.

BÖLÜM KIRK BİR

FIONA

SABAH BOYUNCA topuklu ayakkabılarla ayakta durmaktan AYAKLARIM ağrıyor ve ofisimin kapısını kapatıp koltuğuma oturduğum anda, onları masanın altına çıkarıp halı üzerinde ayak parmaklarımı kaydırarak iç çekiyorum.

Mahkeme çok zorluydu. Arka arkaya üç dilekçe, sabırsız bir yargıç ve "saygılı" kelimesini "küçümseyici" anlamında kullanan karşı taraf avukatı.

Tek istediğim eve gitmek. Aleksei'ye. Bu akşam yemeği için pişirmeyi planladığı günahkar yemeğe. Çünkü bu adam sadece geçimini sağlamak için öldürmüyor. Yasaklanması gereken bir biftek yapıyor.

Tabii ki, bunu yaparken yakışıklı görünmesi de fena değil. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, sanki ona kişisel olarak hakaret etmişler gibi otları keserken damarları şişiyor. Yemin ederim, o adam bana izin verilmemesi gereken şeyler yapıyor.

Ve genellikle, yemekler kaldırıldığında, tatlı olarak onun dili benim bacaklarımda arasında yerini alır — ve şu anda buna gerçekten ihtiyacım var.

Dün geceki anılarla içim sıkışıyor. Beni tezgahın üzerine kaldırıp, sayamayacağım kadar çok kez titreyene kadar bırakmadığı anlar.

Telefonum titrediğinde, ekrana dokunmadan onun olduğunu biliyorum.

ALEKSEI

Sadece birkaç saat sonra benim olacaksın, moya ptichka. Bu sabah giydiğin o dar eteği çıkarıp, seni duşa sürükleyip duşa sürükleyip fayanslara yapıştırmayı düşünüyorum. Ağzımı boğazına dayayıp, ıslak amına parmaklarımı sokup, o zonklamayı gidermek için sikimi yalvarana kadar.

Boğazım kurur ve dudagımı ısırırım, sıcaklık aniden vücudumu sarar.

Ekrana başka bir mesaj belirir.

ALEKSEI

Belki de soyunmana bile izin vermeyeceğim. Belki de seni lavabonun üzerine eğip, topuklu ayakkabılarla sikip atacağım.

Boynumdan o kadar hızlı bir sıcaklık yükselir ki utanç verici olur. Tanrım. Neredeyse sırtışını hayal edebiliyorum. Böyle konuştuğunda bana ne yaptığını biliyor.

FIONA

Bu haksızlık.

ALEKSEI

Hayat adil değil, bebeğim.

Elim telefonu kapıyor ve kendimi durduramadan, zihnim dün geceye gidiyor. Mutfak masasında beni sikerken söylediği müstehcen sözlerle, saçımı tutarken söylediği sözlerle.

"Hey," Dana'nın sesi duyulur ve beni irkiltir.

Telefon parmaklarımdan kayarak masanın üzerine düşer.

"Vay canına." O sırtıttı. "Birisi yaramazlık yaparken yakalanmış gibi görünüyor."

"Tanrım, Dana. Beni çok korkuttun."

Gülerek arkasından kapıyı kapattı. "Mm-hmm. Neden acaba? Benden sakladığın o gizemli adam mı?

gizlediğin o gizemli adam mı?"

"Sırrım yok."

Sadece bir kocam var...

"Ee, ne var?" Sakinliğimi geri kazanırken sırtımı düzeltirim.

Dana klasöründen beyaz bir zarf çıkarır. "Sekreter buraya gelirken bunu bana verdi. Resepsiyonda seni beklediğini söyledi."

Zarfı gözden geçiriyorum. "Nedir bu?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Yazmıyor."

O bunu masanın üzerinden uzatır ve ben onu gördüğüm anda midem düğümlenir. Aleksei'nin mesajının bıraktığı sıcaklık, keskin ve soğuk bir panikle yerini sert bir gerginliğe bırakır.

Sade ve işaretsiz. Diğerleri gibi.

Bir an için ofis ortadan kaybolur ve geriye sadece içimde kıvrılan tanıdık bir korku kalır.

"Fiona? İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Sesi çok uzak geliyor, sanki bir tünelde yankılanıyormuş gibi.

Gözlerimi kağıttan ayıramıyorum. Kenarlar bulanıklaşıyor. Boynumdaki nabız o kadar hızlı atıyor ki, sanki oda etrafımda küçülüyor gibi.

Mektupların durmasını umuyordum. Onları gönderen kişinin sıkılmasını umuyordum. Ama şansım yoktu.

"Evet, iyiyim." Zorla gülümserim ve zarfı alırım, umarım yanıliyorumdur ve bu mektupları gönderen kişi değildir.

Ama şimdi açamam. Onun önünde olmaz.

"İyi olduğundan emin misin?" Dana bir sandalye çekip yavaşça otururken bakışları keskinleşir.

"Evet, üzgünüm. Sadece uzun bir gün oldu." Zorla gülümserim. "Tamam, emin isen..."

"Evet. Cinayet davan nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirerek dikkatini masamdaki mektuptan uzaklaştırmayı umuyorum.

"Tartışmayı gözden geçirmek ister misin?"

"Hayır, sorun yok."

"Tamam, tabii."

Birkaç dakika kalır, açılış konuşması ve çağırmaı planladığı tanıklar hakkında konuşur. Gerektiğinde başımı sallarım, ama zihnim milyonlarca kilometre uzaktadır. Tek düşünebildiğim, masamda bir delik açan zarftır.

O ayrılır ayrılmaz, zarfı çıkarıp açıyorum, adrenalin damarlarımdan akıyor. Yazılanları okuduğumda, tüm dünyam dönüyor.

Sonunda gerçeği öğrenmek istiyor musun? Ailenin ofisinde.

Kasaya bak.

Dikkatim kelimelere odaklanmış durumda, kalbim göğüs kafesime çarpıyor sanki bana tam olarak anlamadığım bir şey konusunda uyarıda bulunmaya çalışıyor gibi.

Belki de bu bir şakadır. Kafamı karıştırmak için oynanan başka bir çarpık oyun. Bu mantıklı olurdu. Ama midemin derinliklerinde bir şey yerleşiyor ve beni rahat bırakmıyor.

Onu parçalayıcıya atmalı ve hiç görmemişim gibi davranmalıyım. Bu mantıklı olan şey olurdu. Ama parmaklarım iki kez düşünmeden kağıdı katlayıp çantamın ön cebine koyuyor.

Ceketimi alıp, yüzümü nötr bir ifadeye büründürüyorum ve asistanıma günün geri kalanında dışarı çıkmam gerektiğini söylüyorum.

Kasa boşsa, bu *şeyin* ne olduğu ortaya çıkmazsa, her şey orada biter. Ama değilse, içinde gerçekten bir şey varsa, ailemin benden sakladığı bir şey varsa...

Bu düşünceyi kafamda tamamlayamıyorum bile. Ne olabilir ki?

Tanrım, bu delilik.

Sürücü koltuğuna oturuyorum, korumalarım da arkamdaki SUV'ye yerleşiyor. Mektup çantamda gömülü duruyor, ama

kumaşı yakıyor gibi. Aklımdan çıkmıyor. Ne anlama geldiğini.
Neye yol açabileceğini.

Aleksei'ye söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece bir parçam korkuyor diye değil, artık bununla tek başıma yüzleşmek istemediğim için. O bana bunu çözmemde yardımcı olacak ve gerekirse tehdidi ortadan kaldıracaktır.

İçimden alaycı bir kahkaha kopuyor. Bakın bana, lanet olası bir mafya karısı gibi düşünüyorum.

Bunun beni korkutması mı yoksa gururlandırması mı gerektiğini bilmiyorum.

Tekerlekler dar toprak alanda gıcırdayarak durur, ama ben bu sesi neredeyse hiç fark etmem. Gözlerim önümdeki bağa kayar ve teknik olarak artık sahibi ben olsam da, hala bir davetsiz misafir gibi hissediyorum, çünkü ailemin kasasına girmek üzere olduğumu biliyorum.

Çoğunluk hisselerini bana devrettiğini biliyorlar mı acaba?

Önemli değil. Şu anda tek umursadığım şey, notta yazanların doğru olup olmadığı.

Dışarı çıkarken, sessizce hiçbir şey bulmamayı umuyorum. Kapıya ulaşmak üzereyken kapı açılır ve bir çalışan, göğsüne bir klipsli tahta tutarak dışarı çıkarken onu görünce geriye doğru sıçrarım.

"Bayan Clark, nasılsınız? Aileniz sıralar arasında dolaşıyor. Onları çağırayım mı?"

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum. "Sadece... çok çabuk bir şey almam gerekiyor. Onları rahatsız etmenize gerek yok."

"Tamam." Merdivenlerden aşağı inmeye başlar. "Sizi görmek güzeldi.

İyi günler." "Sana da."

O gözden kaybolur kaybolmaz, koridordan koşarak ofise girerim ve kapıyı arkamdan kapatırım. Dikkatim hemen duvardaki çerçeveli üzüm resmine yönelir. Kaldırırım

Dikkatlice indirip kenara koydu ve arkasında saklı olan kasayı ortaya çıkardı.

Parmaklarım bir an için tuş takımının üzerinde durduktan sonra nihayet şifreyi girdim. Doğum günüm. Hiç başka bir şey kullanmadılar.

Yumuşak bir bip sesi duyulur, ardından kilidin açılmasının sessiz tıklaması gelir.

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Kapıyı açtım ve hızlıca çalışmaya başladım, ailem gelip burada ne yaptığımı merak etmeden önce işimi bitirmek istiyordum.

Kasanın içi sıkıca doldurulmuş. Manila zarfları. Kalın dosya klasörleri. Kıvrılmış makbuzlar. Yıllardır birikmiş gibi görünen yığınlarca belge.

Kahretsin. İncelenecek çok şey var.

Her şeyi çıkarmaya başlıyorum, içeriği masanın üzerine yayıyorum. Klasörlerdeki belgeleri inceleyince, çeşitli satıcılarla yapılan eski sözleşmelerden başka bir şey çıkmıyor. Zarfları incelemeye başladığımda da durum aynı.

Ta ki sondan ikinci zarfa gelene kadar.

İlk bakışta, Aleksei'nin ailemle imzaladığı basit bir sözleşme gibi görünüyor.

Ancak bu, onunla evlenmeyi kabul ettikten sonra okuduğum sözleşmeden farklıydı. Bu sözleşme, Aleksei bana evlenme teklifinden birkaç gün önce imzalanmıştı.

Ne oluyor...

Gözlerim metni tararken, kalp atışlarım hızlanıyor. Çünkü bu sözleşmede...

Tanrım, hayır. Bunu yapmazlar.

Ama kaç kez okursam okuyayım, kanıt ortada: beni ona sattılar.

Bu paragrafı o kadar çok okudum ki gözlerim kanadı. Bu anlaşma bensiz yapıldı ve imzam taklit edildi. Bunu yapabilecek tek kişi annemdir.

Boğazımda bir yumru oluştu. Bu gerçek olamaz.
Bunu onlar yaptı. Hepsi bunu planladı ve Aleksei hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki ilişkiler düzelmeye başladıktan sonra bile. Beni bir mal gibi sattılar ve o da buna uydular.
Şimdi bana bağını verseydi bile, beni sevdiğini söylese bile, bunu benden sakladı. Bu nasıl aşk olabilir ki?
Oda sallanıyor, elimdeki kağıt buruşuyor. Çığlık atmak istiyorum. Bir şey fırlatmak istiyorum. Bu lanet binadaki tüm şişeleri kırmak istiyorum.
Kapı kolu aniden dönmeye başlar ve ailem içeri girip birbirleriyle sohbet ederken, benim ifademi gördükleri anda donakalırlar.
Ama açılmış kasayı ve elimdeki sözleşmeyi fark ettiklerinde, sessizlik gök gürültüsü gibi çöker. Ne bulduğumu çok iyi anlarlar. Ve artık ben de biliyorum.
"Tesoro," diyor annem nazikçe, bana doğru birkaç adım atarak. "Burada ne yapıyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"
Gözlerimin arkasında bir acı yanar, parmaklarım sözleşmeyi daha sıkı kavrarırken görüşüm bulanıklaşır.
"Yapma," diye bağırırım, sesim o kadar sert ki, annemin gözleri büyür. "Orada durup bana yalan söyleme. İkiniz de yeterince yalan söylediniz."
Yüz hatları çöküyor, babamın yüzünü kaplayan suçluluk duygusu da buna yansıyor.
Ayağa kalkarım, elimdeki kağıt titriyor. "Bana söyleyecek miydin?"
Kaşları çatılır. "Neyi söyleyecektim?"
Bu beni daha da öfkeliendiriyor, boğazımdan acı bir kahkaha çıkıyor. "Cidden, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"
Babam elini yüzüne götürürken, annem hiçbir şey söylemez.

"Beni ona sattınız!" Sözlerim taş gibi düşüyor. "Beni sanki hiçbir değerim yokmuş gibi verdiniz. Mesleği öldürmek olan bir adama! Hapse atmaya çalıştığım bir adama! Bana ne yapabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Babam gözlerini kapatır ve sanki her şeyin ağırlığı sonunda onu yere sermiş gibi, arkasındaki masa sandalyesine yavaşça oturur. Annem ağlamaya başlar, gözyaşlarını siler.

"Benim için bu kadar mı önemsiz miydim?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, her kelimeyle kalbim parçalanıyor. "Daha da kötüsü, ben bunu yapmaya razıydim. *Senin* için. İkinizi de çok sevdiğim için onunla evlendim. Ama sen bana hiç şans vermedin. Sen sadece... yaptın. Hayır deseydim, onun bana zorla sahip olmasına izin verecektin."

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye inliyor. "Bağı kurtarmak için korkunç bir şey yaptık. Bize her şeyimize mal oldu."

Başım geriye doğru savrulur. "Ne yaptınız?"

Babam konuşurken sesi alçak ve yıpranmış. "Kredi çektik, Stellina. Dört yüz bin dolarlık. Asla gitmememiz gereken bir adamdan."

"Bir tefeci," diye fısıldadı annem, sanki bu pislik bir anda ortaya çıkacakmış gibi. "Bizi tehdit etti. Bizi öldüreceğini söyledi. Seni de." Zorlukla yutkundü ve babamın yanına oturdu. "Sonra Aleksei geldi. Borcu ödeyeceğini söyledi. Bağa yardım edeceğini. Bizi koruyabileceğini söyledi. Tek istediği şey..."

"Beni," diye araya giriyorum, midem bulanıyor. "Tek istediği bendim. Hayatım. Geleceğim."

"Kolay olmadı," diye ağlayarak annem elimi tutar ve ben onu itecek kadar kendimde değilim. "İlk başta hayır dedik, yemin ederim. Ama sonra Aleksei bizi de tehdit etti ve başka seçeneğimiz olmadığını hissettik."

"Üzgünüm," dedi babam yumuşak bir sesle. "Ogni giorno, mi maledico per averti tradita in quel modo." *Her gün, seni öyle ihanet ettiğim için kendimi lanetliyorum.*

"Bana gelmeliydin. Sana yardım ederdim. Ama *bu*?" Söleşmeyi öne doğru itiyorum. "Bu doğru yol değildi. Ben bir insanım."

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söyler annem. "Bizi affet. Hata yaptık. Biliyoruz."

Kafamı sallıyorum. "Ben... Şu anda biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Bana bu zamanı verebilir misiniz? Çünkü şu anda tüm bunları sindirmek çok zor."

"Tabii ki." Babam ciddiyetle başını sallar, annem ise sessizce ağlar.

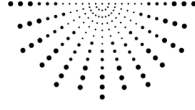
Onları bu halde görmekten nefret ediyorum ve kapıya doğru yürürken kendimi daha da suçlu hissediyorum, ama tüm bunların içinde *benim* ne önemi var ki? *Benim* acım bu işin neresinde?

Kendimi durduramadan dışarı koşup arabaya biniyorum, arkamda kapının çarpmasını zar zor fark ediyorum. Parmaklarım direksiyonu tutarken titriyor, öfke ve keder göğsümde dikenli tel gibi dolanıyor.

Bundan sonra nereye gideceğimi çok iyi biliyorum: ona. Aleksei'ye.

Gözlerimin içine bakacak ve neden orada durup, benim için her şeyin önceden ayarlanmış olmasına rağmen, bir seçimim varmış gibi davrandığını anlatacak.

. BÖLÜM KIRK İKİ

FIONA

YOLSUZLUĞU SONSUZ, ama hangi sokaklardan geçtiğimi ya da hangi ışıklardan geçtiğimi hatırlamıyorum. Ön camın dışındaki her şey, yağmur ve hareketin gri çizgileriyle bulanıklaşıyor ve parmaklarım, deri altında gıcırdayana kadar direksiyonu sıkıca kavriyor.

Aleksei'nin binasına her mil yaklaştıkça, geri dönüşü olmayan bir şeyi patlatmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum. Cam kuleye vardığımda, midem düğüm düğüm olmuş durumda. Güvenlik görevlisine giriş yapıyorum ve düşünmeden asansörle en üst kata çıkıyorum.

Kapılar açıldığında, şık beyaz masasının arkasında, telefonu kulağına dayamış sekreterini görüyorum.

Sekreter başını kaldırıp otomatik bir gülümsemeyle "İyi günler. Randevunuz var mı?" diyor.

"Aleksi'yi görmeye geldim. Ben onun karısıyım." O cümlesini bitirmeden sesim onun sesini bastırır. "Nerede?"

Gözleri büyüdü. "Oh, Bayan Marinova, tabii ki. Ona geldiğinizi haber vereyim."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Nerede olduğunu söyle. Kendim haber veririm."

Kadın tereddüt eder, koridora doğru bakar. "Koridorun sonundaki konferans odasında, ama toplantıda. Beklerseniz..."

"Beklemeyeceğim."

Sürpriz unsuru istiyorum.

Koridorda ilerlerken topuklarım zemine keskin, yankılı vuruşlar yapıyor. Her adım göğsümün içindeki bir şeyi daha da sıkıştırıyor, kaburgalarımın altında baskı oluşuyor. Sözleşme avucumda yanıyor, ihanetle ısınmış.

Kapıya ulaştığımda durmadım. Kapıyı itip açtım. İçeri girdiğim anda, odada ağır bir sessizlik hakim oldu.

İki düzine adam uzun siyah bir masanın etrafında oturuyor, hepsinin başı bana dönük, aralarında Aleksei'nin kardeşleri de var. Bakışlarım Aleksei'ye takıldığında, masanın uzak ucundan kalkarken kaşlarını çatıyor.

"Fiona?" Yaklaşıyor, ama yüzümdeki bir şey onu durduruyor. "İyi misin? Ne oldu?"

Adımın sesini duymak beni paramparça ediyor. Durduramadan bir çığlık atıyorum ve odadaki tüm erkekler donup kalıyor.

Aleksei tereddüt etmedi. "Herkes dışarı. Hemen."

Sandalyeler gıcırıyor ve erkekler hızla dışarı çıkıyor. Konstantin tek kalan kişi, dikkati ikimiz arasında gidip geliyor.

"Bu her neyse, her şey yoluna girecek."

Elini omzuma koyar, ben ise başımı sallar ve gözyaşımı silerim.

"Hayır. Olmayacak."

Bakışları bir an benim üzerimde kalır. Sonra, kararlı bir şekilde başını sallar ve çıkar, kapı arkasından sessizce kapanır.

Aleksei bana doğru yaklaşıyor, ama ben geri çekiliyorum. "Yapma."

"Fiona, neler oluyor?"

Boğazım o kadar sıkışıyor ki nefes almak bile zorlaşıyor.

"Senden ne beklediğimi bile bilmiyorum." Kıkırdayarak gülüyorum. "Dürüstlük mü? Belki de senin kim olduğunu düşünürsek, bu çok fazla bir şeydi."

Kaşlarını çatıyor, yüzünde şaşkınlık belirliyor.

"Beni gerçekten seviyor musun, Aleksei? Yoksa bu da oyunun bir parçası mıydı?" Sert, titrek bir kahkaha kaçıyor ağızımdan.

"Amaç

amaç, değil mi? Beni incitmek? Ben kırılmadan önce bıçağı ne kadar derine saplayabileceğini görmek?" Yüzümü silerek gözyaşlarına kızarım. "Tebrikler. Beni kırdın."

O, temkinli bir adım daha attı, sesi kararlı ama gerginlikle doluydu. "Fiona, neden bahsediyorsun?"

"Bu." Sözleşmeyi ayaklarının önüne atıyorum. "Bahsettiğim şey bu."

Aşağıya bakar ve yüzündeki kan çekilir. "Evet. Doğru. Buldum. Ailemle yaptığın anlaşma. Annemle yaptığın anlaşma. Beni lanet olası arabalarından biri gibi satın aldığın anlaşma."

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Bir kez olsun, söyleyecek söz bulamaz.

"Yapma," diye uyarıyorum, elini uzattığında. "Bana dokunma." Donup kalıyor ve aramızdaki sessizlik gürültüyle doluyor.

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Aramızda gerçek bir şey olduğunu düşündüm. İyileştığımızı düşündüm. Ama aramızda hiçbir şey yok, Aleksei. Hiçbir şey! Hiçbir zaman olmadı."

Kafasını sallar, gözleri cam gibi. "Bu doğru değil, Fiona, yemin ederim ki..."

"Sakin bunu söylemeye cüret etme. Aramızda hiçbir zaman gerçek bir şey olmadı. Ve o gizemli mesajları gönderen kişiye teşekkürler, sonunda anladım. Sen ve ailem, hepiniz aynısınız. Beni hiç umursamıyorsunuz."

Yüzündeki değişim anında oldu. "Biri sana mesaj mı gönderiyor? Neden bana söylemedin? Nerede? Göster bana."

"Merak etme." Gözlerimi kaçırıyorum. "Artık önemi yok."

"Tabii ki önemli! Blyat! Seni seviyorum, Fiona."

"Sevgi mi? Bunu gösterme şeklin var."

Parmaklarımı boynumdaki zincire, iki yüzüğümü de tutan zincirle oynatıyorum. Elindeki yüzüğü, hala orada, sert ışıklar altında parıldayan yüzüğü izliyorum ve içimdeki acı dayanılmaz hale gelene kadar derinleşiyor.

"Biliyor musun..." diye fısıldarım, gözyaşları yüzümden süzülür. "Aslında ben de seni sevmiştim. Senin hak ettiğinden çok daha fazla."

Zinciri açıp masanın kenarına koyuyorum.
Küçük bir tıkırtı, silah sesi gibi yankılanır.

İki adımda üzerime atlar, elini saçlarıma gömer ve beni duvara doğru iter. Nefesi düzensiz, gözleri çılgındır.

"Öyle mi?" Sesi sert, kırık camın sürtünmesi gibi. "Hayır. Sen beni seviyorsun. Bunu öylece silip atamazsın. Sana izin vermeyeceğim." Avucumu yanağına koyuyorum.

"Haklısın," diye fısıldarım. "Yapamam."

Bir an için, birbirimizin havasını soluyoruz, aramızdaki boşluk, söylenmemiş her şeyle titriyor, sonra ben öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Yumuşak. Geçici. Son.

"Bu yüzden bu kadar acı veriyor. Bana söylemeliydin. Bana gerçeği söylemeliydin. Öfkelenirdim, ama bunun için sana saygı duyardım. Bunun yerine, sakladın. Bu aşk değil. Ve ben böyle yaşayamam."

"Fiona... lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Bitti, Aleksei. Başka ne saklıyorsan, bilmek bile istemiyorum."

Çenesi kilitlenir, gözleri kırık bir şeyle yanar. "Seni asla bırakmayacağım."

Sözleri onu parçalıyor gibi geliyor, sanki beni kaybetmeye dayanamayacakmış gibi.

"O zaman beni öldür. Ya da gitmeme izin ver."

Gözlerini kapattı, alnı benim alnıma değdi. Nefesinin titremesi beni ikiye böldü.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Öğreneceksin." Ruhum parçalanıyor, her saniyesinden nefret ediyorum.

O titreyerek nefes alıyor. "Lütfen. Lütfen anla. O zamanlar farklı bir adamdım. Ve ailenin başka seçeneği yoktu. Borçları varken yoktu. Onları tehdit ettiğimde yoktu."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bana bunu anlattılar." Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ediyor. "Ve onlara ne dediğimi biliyor musun? Onlara yardım etmek için her şeyi yapacağımı söyledim. Her şeyi yaptım. Seninle evlenmeyi kabul ettim. Ama onlar beni sana mal gibi sattılar. Ve sen de buna razı oldun."

"Üzgünüm," diyor. "Fiona, lütfen. Sen olmadan ben yokum. Ne istersen yaparım. Her şeyi. Benden uzaklaşma."

"Zaten gittim." Bu sözler beni boş ve kanayan bir halde bırakıyor.

Duvardan ittiğimde, hareket etmeden önce bileğimi yakaladı. "Ben evden ayrılacağım. Sen gitmek zorunda değilsin. Kal."

Kafamı sallıyorum, gözyaşlarım artık daha hızlı akıyor. "Burası benim evim değil, Aleksei. Senin evin."

Acı çekerek yüzü buruşur, elini daha da sıkı tutar. "Evine geri dönemezsin. Hâlâ peşindeler. Anlıyor musun? Sana bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim, ptichka."

"Bir otele gideceğim."

Yüzünde öfke belirir. "Adamlar seninle gelecek." "Gerek yok..."

Beni keskin bir şekilde keser. "Hayır. Bu tartışmaya açık değil. Seni koruyacaklar. *Ben* seni koruyacağım. Ne olursa olsun, sen hala benimsin."

Hâlâ onun...

Tanrım, tüm bunları unutmak ve ona tekrar onun olmak istediğimi söylemek için neler yapmazdım.

"Peki," diyorum, aşırı acıdan boğulurken.

Sertçe nefes verir, parmakları bileğimden elime kayarken gerginliği azalır, titreyen parmaklarımdan arasından geçer. Sözleri sert, titrek çıkar, sanki derinlerden çekiliyormuş gibi.

"Senin uzaklaşmanı izleyemem. Bu beni öldürüyor."

"O zaman arkanı dön," diye fısıldarım.

Başparmağı yavaşça daireler çizerek cildimde gezer. "Bunu asla yapamam, detka. Sen benimsin. Ve ben her zaman

senin olacağım. Sana değerimi kanıtlayacağım. Bunu düzelteceğim. Seni geri kazanacağım." Her hece ham ve çaresiz. "Bu bizim için son değil."

Ona son bir kez bakıyorum, aşık olduğum adamı... ve beni kıran adamı hafızama kazıyorum. İkisi de önümde duruyor, aynı yüz ifadesiyle.

Dudaklarımdan hüznü bir gülümseme süzülüyor. "Beni çoktan kaybettin, Aleksei."

Elimi çekip kapıya doğru dönüyorum. Her adımım, kırık camların üzerinde çıplak ayakla yürümek gibi.

Bakışları bana yapıyor, aramızdaki mesafeyi yakıyor, ama ben arkama bakmıyorum. Sırtım dik, parçalanmıyormuş gibi davranarak koridorda yürürken de bakmıyorum.

Ancak asansör yavaşça aşağı inmeye başladığında, onu geride bırakırken, *bizi* geride bırakırken, aşk sandığım yalandan uzaklaşırken, parçalanmaya başlıyorum.

ALEKSEI

Arkasından kapının kapanma sesi içimde bir şeyleri patlatıyor.

Uzun bir süre, orada donmuş ve uyuşmuş bir şekilde dururum, onun bıraktığı boşluğa bakarım. Kokusu hala havada asılıdır ve sessizlik etrafımda büyür, beni ikiye bölene kadar.

Durduramadan içimden bir hırıltı kopar. En yakın sandalye havaya uçar ve kafatasımı titreten bir sesle duvara çarpar. Kağıtlar etrafa saçılır. Camlar kırılır. Viski sürahisi yere düşerek parçalanır.

Hiçbiri göğsümdeki zonklamayı dindirmiyor, ama içimde zaten parçalanmakta olan şeyi söküp atamadığım için başka bir şeyi kırmam gerekiyor.

Sırada masa var. Tek bir şiddetli hareketle masadaki her şeyi süpürüyorum, klasörler ve kalemler yere düşüyor ve karanlık pencerede yansımamı görüyorum: kan çanağı gözler, nefes nefese, hayatında sevdiği tek kadını kaybetmiş bir adamın boş silueti.

O kararı geri alıp değiştirmek için her şeyi verirdim. Onun ailesine o sözleşmeyi imzalatmamak için. Ama artık çok geç.

Kapı açılır ve Konstantin içeri girer, bakışları enkazı taradıktan sonra bana odaklanır.

"Daha iyi hissediyor musun?" "Hiç de bile."

Kapıyı kapatır, kırık camların üzerinden geçer ve birkaç adım ötede durur. "Bunu düzelteceksin."

Kafamı sallıyorum. "Sanırım yapamam. Sözleşmeyi öğrendi, ama bilmediği başka bir şey daha var. Ve eğer ona söylersem..." Boğazım düğümleniyor. "Eğer ona söylersem, durum daha da kötüleşir."

Konstantin içini çekiyor. "Yine de ona söylemek zorundasın."

Elimi yüzüme götürdüm. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum kardeşim.

Sen bunu nasıl yapıyorsun?"

Ne demek istediğimi anlıyor. Evlilik. Aşk.

Hemen cevap vermez. Ellerini ceplerine sokarak pencereye yürür ve binalara bakar.

"Kadın buna değerse, bir yolunu bulursun."

"Bunu istemedim." Deri koltuklardan birine çöküyorum. "Buna karşı savaştım. Ona karşı. Hissettiğim her şeye karşı. Ve şimdi bana bak." Etrafımızdaki kaosa işaret ediyorum. "Acınası."

Konstantin dönerek dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Sevmek normal, Aleksei. Acı çekmek normal. Babamızın bize öğrettiği her şey doğru değildi. Hatalar yaptı. Hem de çok. Annemize karşı. Bize karşı. Onun hatalarını tekrarlamak zorunda değiliz."

Yaklaşır. "Başından beri ondan nefret etmeye çalıştın. Ama o hayatına girdiği anda, bu savaşı kaybettin.

Gerçek olanı öldüremezsin. Onu gömebilirsin. İnkâr edebilirsin. Ama o her zaman geri dönecektir."

Yere bakıyorum, onun sözleri hem gerçek hem de işkence gibi geliyor.

"Onu seviyorsan..." diye devam ediyor. "Onun için savaş. Evliliğin için savaş, nasıl başladığı önemli değil. Çünkü artık bunun bir önemi yok. Önemli olan şu an. Bundan sonra ne yapacağın."

Sözlerini aramızda asılı bırakıyorum ve sonunda "O bir otele gidiyor" diyorum.

O sadece omuz silkiyor. "Bırak gitsin. Bunun kendi fikri olduğuna inansın. Ama bunun en iyi fikir olduğundan ve orada olduğu her saniye korunacağından emin ol. Sonra ona geri dönmesini talep etmeden nasıl biri olabileceğini göster. Ona alan tanı. Ama seni unutabileceğini düşünecek kadar fazla değil."

Kuru, mizahsız bir ses çıkıyor ağzımdan. "Yani şimdi evlendiğin için uzman mı oldun?"

"Sanırım öyle." Ellerini havaya kaldırdı. "Bana ve Emilia'ya bak. Bence ben bu konuda fazlasıyla yetkinim."

Gülümseme yerleşmeden yok olur.

"Onu seviyorum, Konstantin," diye ilk kez başka birine itiraf ediyorum. "Hiçbir şeyi bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim."

"Biliyorum," diyor basitçe. "Her şey yoluna girecek." Ama ona inanmıyorum.

O ayrıldığında, sessizlik geri döner, eskisinden daha yoğun. Aklım onun yüzünü bırakmaz. Acımasız bir netlikle tekrar tekrar canlanır. Çenesinin titremesi. Sanki söylediğim her kelimenin hiçbir anlamı yokmuş gibi bana bakışı. Beni sevdiğini söylediğinde sesinin tınısı, sanki onu silip atabilirmiş gibi.

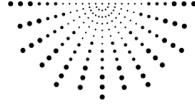
Yumruğumu duvara vuruyorum. "Blyat!"

Onun bir yerlerde ağlayarak, benim onu hiç sevmediğimi düşündüğünü düşünmek... bu beni parçalıyor.

Onu, beni toprağa gömdükleri güne kadar seveceğim. Beni asla affetmese bile, o her zaman benim olacak. Karım. Cezam. Kurtuluşum.

Ve son nefesimi verene kadar onun için savaşacağım.

'İN KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

FIONA

O konferans odasından çıktığımdan bu yana bir gün geçti ve o andan itibaren her dakika iyiymiş gibi davranmak zorunda kaldım. Sanki hayatım altımdan çekilmemiş gibi işime devam ettim.

Aleksei'nin benim için ayarladığı yeni evimin, çatı katı süitinin kapı koluna cep telefonumu okutuyorum. Her hareketimi takip eden aynı iki koruma görevlisi yanımda.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, kapının yanına sıkıcı bir sesle düşürdüm. Bluzum cildime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor, pantolonum saatlerce kendimi tutmaktan kırıışmış. Değişmeye bile zahmet etmiyorum. Telefon hala elimde, dokunulmamış minibarı geçip yatağın kenarına çöküyorum, yorgunluk yerçekimi gibi üzerime çöküyor.

Ekran aydınlandığında, ondan başka bir mesaj geldiğini sandım, ama bu sefer öyle değildi. Anlayışımı ve affımı isteyen mesajlarına cevap verme zahmetine girmedim. İçimde o güç yoktu. Her şeyden tamamen bitkin düşmüştüm. Ailem, Aleksei, hepsi.

Yine de kendimi fotoğraf galerisini açıp bizim fotoğraflarımıza bakarken buluyorum. Aynada arkamda duran o, elleri belimde, şakama bir öpücük kondururken nefesimin yarısında yakalanan kahkaham. Onun bisikletinde çekilmiş başka bir fotoğrafımız.

Yavaşça, bir fotoğraftan diğerine geçiyorum, sanki durmadan kurcaladığım bir yarayı izliyormuşum gibi. Her bir fotoğraf bir öncekinden daha fazla acıtıyor. Acı dayanılmaz hale geldiğinde, mesajlarımızı açıyorum ve bir mazoşist gibi bana gönderdiği eski mesajları okuyorum.

ALEKSEI

Bu sabah seni özledim. Erken eve geleceğim.

FIONA

Sabırsızlanıyorum.

Sonra birkaç gün önce:

ALEKSEI

Bugün mahkemede giydiğin o kırmızı elbiseyi yakacağım. Tabii önce onu çıkarmak için seni sikip sikeceğim.

FIONA

Kocamın o elbiseye çok para ödediğini bilmeni isterim.

ALEKSEI

Ne düşündüğünü bilmiyorum. O elbise sana çok yakışmış.

Seni seviyorum.

Ve seviyor. Sevdığını biliyorum. Bu, kafamda yankılanıp duran kısım.

Ama ben bu tür bir aşkı istemiyorum. Onun yapabileceğinden daha fazlasını istiyorum ve en çok da bu canımı yakıyor. Asla hak ettiğim erkek olamayacağını bilmek.

Gözlerimi kapatıyorum, ama sessizlik yerine yine onun yüzünü görüyorum. Konferans odasında, benim bildiğimi anladığı o anı. Teninin renginin solduğu, gözlerinin cam gibi paramparça olduğu anı. O kırık bakış beni rahat bırakmıyor.

Ama bunun önemli olmaması gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ne kadar yıkılmış görüldüğü önemli olmamalı. Ya da sanki parmaklarının arasından kayıp gidiyormuşum gibi bana uzanması.

Çünkü bunu olmasına izin verdi. O sözleşmeyi imzaladı. Ailemin beni takas etmesine izin verdi ve bana onların yaptıklarını hiç anlatmadı.

Onları nasıl affedebilirim ki?

Kendi ailem bana bunu nasıl yapabilir? Çaresiz olduklarını anlıyorum, ama bu, kendi kızını satmak için bir mazeret olmaktan ne zaman çıkar?

Parmaklarım, kendimi sabitleyebilecekmişim gibi yatağa bastırıyor, ama faydasız. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir karmaşanın içinde yüzüyorum.

Her şey nasıl bu kadar çabuk parçalandı?

Aleksei'ye bir daha nasıl güvenebilirim? Ona bakıp yalanlarını görmemek nasıl mümkün olabilir?

Yan dönüp, onun kokusunu taşımayan yastığı kucaklayarak, kaybımın acısını derinden hissediyorum. Onu her şeyimi tüketen bir özlemle arzuluyorum.

Yatağa daha da gömüldüğüm anda, ani bir kapı çalma sesi sessizliği bozar.

İlk başta kalkmaya zahmet etmiyorum. Muhtemelen gardiyanlar ya da temizlik görevlileridir. İkisini de görmek istemiyorum.

"Benim. Açın." Emilia'nın sesi odaya sızıyor.

Kahretsin, Konstantin ona söylemiş olmalı.

Ama belki onunla konuşmak iyi olur. Başka kimsem yok. Emilia, bana kalan tek gerçek arkadaşım ve o, farkında olsan da olmasan da, en çok ihtiyacın olduğunda ortaya çıkan türden bir kadın.

Kendimi kapıya sürükleyerek kilidi açtım ve kenara çekildim. Beni gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh," der, iki dolu alışveriş poşetini dengede tutmaya çalışırken dramatik bir şekilde nefes alır. "Düşündüğümde daha kötü."

"Teşekkürler, pislik," diye mırıldanıyorum, yarı yürekli bir gülümsemeyle.

Çantaları yan sehpaye koyar, sonra botlarının fermuarını açar. "Merak etme. Aleksei'nin görünüşü kadar kötü değil."

Bir an için, içimde iğrenç ve çarpık bir duygu dolaşır. Umut. Memnuniyet.

"O gerçekten bu kadar mutsuz mu?"

Kaşları havaya kalkar. "Dalga mı geçiyorsun? Adam sanki sen gittiğinden beri hiç uyumamış gibi görünüyor. Duş da almamış galiba." İğrenerek burnunu kırıstırır.

Boğazımda bir kahkaha kalır. "Bu beni mutlu ediyorsa... kötü bir şey mi?"

"Hayır." Yatağa uzanır, saçları yastığın üzerine dökülür. "Onun bu mutlak çöküşünden en azından biraz heyecanlanmasan endişelenirdim."

"Seni bu yüzden seviyorum." Onun yanına uzanıyorum, yorgunluk vücuduma ağır bir battaniye gibi yerleşiyor, onu üzerinden atamıyorum.

"Takviye getirdim," diyor, bir sihirbaz gibi çantaya uzanarak.

İlk olarak bir şişe Baileys çıkar. Sonra bir galonluk kahveli dondurma. En sevdiğim. Onu görünce göğsümdeki buzlar eriyip içimi ısıtan bir şey hissediyorum.

"Her zaman kalbimi kazanmanın yolunu biliyorsun. Konstantin'den boşanıp benimle evlenmen için çok mu geç kaldım?"

Kaşlarını oynatarak gülüyor. "Konstantin seni ne kadar sevse de, artık beni paylaşmaktan vazgeçti galiba."

Ben geri çekiliyorum. "Bekle. Bu ne demek?"

"Boş ver." Elini tembelce sallayarak önemsizmiş gibi gösterir. "Benim hakkımda konuşmuyoruz. Senin ve sevgilin hakkında konuşuyoruz."

Kesinlikle daha fazla şey öğrenmek istiyorum, ama şu anda enerjim yok.

İnleyerek başımı başlığa yaslarım. "Kime daha çok kızgın olduğumu bile bilmiyorum: ona mı, yoksa aileme mi? İkisine de bağışlamak istiyorum. Ya da belki de bir deliğe girip bir daha hiç çıkmamak istiyorum."

"Bu bir rekabet değil. Hepsine kızgın olabilirsin. Açıkçası, ben de onlara kızgınım."

Tavana bakıyorum. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bir şeye yumruk atardım," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Ciddiyim."

"Ben de öyle." Gülümsemesi genişliyor. "İnan bana, yardımcı oluyor."

Tabii ki öyle diyecekti. Emilia jiu-jitsu'ya, acıyı güce dönüştürmeye takıntılı. Onu kıskanıyorum. Benimkini içimi çürütene kadar hep içimde taşıdım.

"Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Aileme. Aleksei'ye. Ne yapmam gerekiyor, her şey yolundaymış gibi mi davranayım? Onları affettiğimi mi söyleyeyim?"

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Kimse bunu beklemiyor. En azından ben beklemiyorum."

Yırtık pırtık bir iç çekiş kaçar. "Neden yaptıklarını anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Çaresizdiler, korkmuşlardı. Çıkış yolu olmadığını düşündüler."

"Ama sen onların kızıydın," diye sözümü tamamlar.

Başımı sallıyorum. "Ve Aleksei... Bütün bu duygularla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Yaptığı şeyi nefret ediyorum. Bana söylememesini nefret ediyorum. Ama onu o kadar çok özleyorum ki, fiziksel olarak acı çekiyorum."

Emilia kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çeker. "Her şeyi bu gece çözmek zorunda değilsin. Ya da yarın. İhtiyacın olan kadar zaman al. Ama Fiona, o seni seviyor ve biliyorsun ki bunu asla hafife almam."

"Biliyorum." Titrek bir nefesle sözler ağzımdan dökülüyor. "Ve bu her şeyi daha da acı hale getiriyor."

ALEKSEI

Lanet olası dört gün oldu.

O gittiğinden beri dört gün. Bana dokunduğundan, bana baktığından, aynı havayı soluduğundan beri dört gün.

Ve nedense, içimdeki her şey ölmüşken, hala hayattaymışım gibi dolaşıyorum.

Onu kameralardan izlemeye geri döndüm ve artık bundan nefret ediyorum. Onu burada istiyorum. Benimle birlikte.

O olmadan ev bana alay ediyor. Her koridorda onun parfümünün kokusu var. Her odada onun kahkahasının hayaletleri ya da ayak seslerinin yankıları var. Kaybettiğim şeyi bir kez daha hatırlamaya dayanamayıp, yatak odamıza on kez girip, hemen geri çıkıp gittim.

Uyumadım. Neredeyse hiç yemedim. En son ne zaman tıraş olduğumu hatırlamıyorum ve gömleğimin durumuna bakılırsa, günlerdir değiştirmedim.

Ne için? O olmadan hiçbir şeyin önemi yok.

Bugün, mecbur olduğum için nihayet temiz bir şeyler giydim. Konstantin bir toplantı çağrısı yaptı ve benim katılımım zorunlu.

Onun çalışma odasına girdiğimde, herkes çoktan oradaydı. Konstantin masasının arkasında oturmuş selam vermek için başını salladı. Anton pencerenin yanında boş bir hayalet gibi dururken, Kirill kanepede uzanmış, ayağını sallıyordu.

Kirill başını kaldırıp mırıldanıyor, "Berbat görünüyorsun." Ben homurdanıp bir sandalyeye çöküyorum.

"Aslında boktan da öte," diye devam etti.

"Onu bırak," diye araya girer Konstantin. "Daha büyük sorunlarımız var." Masadaki dosyayı açar. "İtalyanlarla bir görüşme ayarlamalı ve bir ittifak kurmalıyız. Bizimle onlar arasında bir evlilik anlaşması. Kalıcı barış için en iyi yol bu."

"Hayır."

Hepsi bana döner.

"O ailenin yaptıklarından sonra olmaz. Hepimizi yakmadığımız için bize teşekkür etmeleri gerek."

Konstantin'in gözleri kısılır. "Bunu halledeceğiz Aleksei, ama burada daha büyük bir resim var."

"Umurumda değil." Ellerim uyluklarımda yumruk haline gelir, öfke içimi sarsar. "Volkovlara gelince, hepsini öldürmemiz ve sonra da

İtalyan svolich'in icabına bakmalıyız. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Ayağa kalkarken kulaklarımda kan uğuldadı, damarlarımda dizginlenemeyen bir öfke kaynıyordu. "Şu anda bir savaş başlatmak istemiyorsan, peki. Ben kendim yaparım."

"Aleksi," diye uyarıyor Konstantin, ama ben devam ediyorum.

"Onlar bizim şehrimize geldiler, kanımızı tehdit ettiler, *karıma dokundular*. Buna izin vermeyeceğim. Gerekirse hepsini çıplak ellerimle parçalarım."

Oda sessizliğe bürünür, sonra Konstantin öne eğilir.

"Savaşacağız," diyor. "Bir hafta içinde."

Yürümekten vazgeçiyorum.

"Bu yüzden hepinizi buraya çağırdım," diye devam ediyor. "Plan yapmak için. Akıllı davranmalıyız. Ay sonuna kadar tüm Volkov'ları öldürmek istiyorum. Sadece misilleme yapmayacağız. Onları ortadan kaldıracacağız."

Göğsümde sert bir soğukluk hissediyorum. "Bu yeterince hızlı değil."

Konstantin'in ağzı seğirir. "Belki de gidip duş almalısın. Uyumalısın. Yemelisin. Güce ihtiyacın olacak."

Kirill burun kıvrır. "Onu besleyen o değilse, duş almaz."

Haksız değil. O olmadan hiçbir şeyin önemi yok. Ne güç, ne para, tek başıma yapıyorsam hiçbir şeyin önemi yok.

Sandalyeye geri yaslanıp yüzümü tekrar avuçlarımla ovuşturuyorum, bu sefer daha yavaş. "Benimle konuşmuyor bile."

"O zaman daha çok çabala," diyor

Konstantin. "Bunu düzeltmem lazım. Nasıl düzeltebilirim?"

"Sen başlarsın ile onunla her şeyi her şeyi anlatarak devam devam ediyor. "Onun asla affetmeyeceğini düşündüğün şeyleri bile."

Çenem sıkışır. "Ya beni affetmezse?"

O arkasına yaslanır, ağzının köşesinde hafif bir sırıtiş belirir.

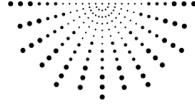
"O zaman onu affettirirsin."

Kirill keskin bir kahkaha atar, sesi gerginliği keser. "Doğru."

Anton ise hiçbir şey söylemez, sadece pencerenin kenarındaki yerinden bizi izler.

Bir an için, bu tür bir acıyı hissetmediği için onu kıskandığımı mı, yoksa birini o kadar çok sevmenin ne demek olduğunu hiç bilmediği için ona acıyıp acımadığımı bilemedim.

. BÖLÜM KIRK DÖRT

FIONA

ELLERİM papatya çayını kavrarken, fincanın sıcaklığı avuç içlerime yerleşiyor, arka planda televizyonun uğultusu, gürültüden başka bir şey değil.

Bu otel odasında her gece, oda daha küçük geliyor. Belki yalnızlıktan, belki de o burada olmasa bile her şeyin bana onu hatırlatmasından dolayıdır.

İki gün daha geçti ve ben sadece eve gitmek istiyorum. Eski hayatıma, onu sürekli hatırlatan şeylerden uzaklaşmak istiyorum. Ama gerçek şu ki, eve dönmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O hala düşüncelerimin her köşesinde olacak.

Çayımı bitirip, bol bir tişört ve tayt giyiyorum, saçlarımı dağınık bir topuz yapıp yatağa uzanıyorum, sonra ne olacağını biliyorum. Her gece yaptığım şey bu, ihtiyacım olan şey bu.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum, ekran kilidini açıyorum ve onunla bir gelecek hayal ettiğim zamanlardan kalma fotoğraflarımıza bakıyorum. Göğsüm sızlayana kadar fotoğraflara bakıyorum. Neredeyse boynumda onun nefesinin sıcaklığını, kulağımda yankılanan kahkahasının sesini hissedene kadar.

Geri dönmemek her geçen gün daha da zorlaşıyor. Aradığında cevap vermemek, onu ne kadar özlediğimin ağırlığı altında ezilmemek

Ama onu affedemiyorum.

Aşk, ihaneti silmez. Sadece acıyı daha da artırır.

Başka bir fotoğrafa geçmek üzereyken, telefon titrer, ekranda annemin resmi belirir, ama onunla konuşacak gücüm yok. Bir saniye sonra, bir mesaj gelir.

ANNE

Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, babam ve ben bunu anlıyoruz, ama seni çok özlüyoruz ve seni sevdiğimizi ve üzgün olduğumuzu bilmeni istiyoruz.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ona mesaj atıyorum.

FIONA

Biliyorum. İyi geceler anne.

ANNE

İyi geceler, tesoro.

Bir iç çekerek telefonu yorganın üzerine bırakıp tavana bakıyorum.

O üzgün. O üzgün. Hepsi üzgün. Ama üzgün olmak yaptıklarını geri almaz.

En azından ailemin Aleksei'nin yanında güvende olduğunu biliyorum. O, ne kadar kızgın olursam olayım, kimsenin onlara zarar vermesine izin vermez. O böyle biridir. Aleksei Marinov'un çelişkisi: dünyaya karşı acımasız, ama sevdiklerine karşı değil.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, orada derin ve sürekli bir zonklama var. Günler geçti, ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Sanki onun ofisinden çıktığım andan beri nefesimi tutuyormuşum ve nefes vermek için güç bulamamışım gibi.

Oda birdenbire soğudu ve ben yanıma kıvrılıp battaniyeyi çeneme kadar çekerek, hiçbirini gerçekten izlemeden kanalları değiştiriyorum. Ekranda ne olursa olsun, tek düşünebildiğim şey o.

Sesi. Elleri. Her şey dağılmadan önce bana bakışı.

Arka planda bir film oynuyor, gürültülü ve dramatik bir şey, ama neredeyse hiç fark etmiyorum. Yarı uyuşmuş bir halde dalmışken, bir kapı çalması beni birden uyandırıyor.

Yatağın yanındaki saate bakıyorum. Saat on bir geçmiş. Bu saatte kim gelebilir ki?

Koruma ekibim dönüşümlü çalışıyor, biri her zaman dışarıda bekliyor. Bir sorun olursa, bana mesaj atarlar ya da içeri dalarlar.

Kapı tekrar çalıyor, bu sefer daha sert.

Yorganı kenara itip yere basarak yürürken içimden bir inilti kaçıyor. Gözümü gözetleme deliğine dayayıp kim olduğunu görüyorum ve nefesim bir anda kesiliyor.

Aleksei orada, dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor, kalçalarına kadar inen gri eşofman altı ve kırışık bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, sanki düşünmeden giymiş gibi.

Gözlerinin altında, günlerdir uyumamış gibi koyu lekeler var, gözle görülür şekilde yorgun görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Sanki tüm dünyası çökmüş gibi.

Parmaklarım kilidin üzerinde tereddüt ediyor, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Onu görmek istiyorum. Onu görmek istemiyorum. Tanrım, onu özledim.

Belki onunla bir dakika konuşabilirim. Yani, adam berbat görünüyor. En azından bunu yapabilirim. Bu onu affetmem gerektiği anlamına gelmez, değil mi?

Boğazımı temizleyip, saç bağımı çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, içim parçalanıyormuş gibi görünmemek için.

Kapıyı açar açmaz, kaşları çatılır, yüzündeki her çizgi duygularla dolar. Hareket etmez, ben de etmem, her ne kadar onun kollarına atlayıp orada kalmak istesem de.

"Merhaba," diyorum, zayıf ve kırılgan bir sesle.

Çenesi sıkılır, boğazı, sözcükler ağzından çıkmadan önce bile acı veriyormuş gibi çalışır.

"Privet, detka." Her hece kenarlarından çatırdıyor.

Ve birdenbire, bütün gece mücadele ettiğim acı gözlerimin arkasında sertçe bastırıyor. Çünkü her şeye rağmen, o hala kalbime aldığım adam ve şimdi onu kanamadan söküp atamıyorum.

Ona ulaşmak istiyorum. Kapıyı çarpıp kapatmak istiyorum. Artık sahip olamayacağım binlerce şey istiyorum.

"Ne istiyorsun, Aleksei?"

Soru acı bir tada sahip ve o hemen cevap vermiyor. Gözleri benimkilere bakıyor, o kadar keskin ki sanki içine batıyormuşum gibi.

"Seni," diye fısıldıyor, o kadar kırık ki içimi parçalıyor.

Çenem titriyor. Ağzından çıkan o kelimenin sesi bile beni mahvetmeye yetiyor.

Ama buna izin veremem. Onsuz ayakta durmayı daha yeni öğrenmişken, onun çekimine tekrar kapılamam.

"Sana bittiğini söyledim." Ama sanki kendimi ikna etmeye çalışıyorum. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman neden..." Aramızdaki mesafeyi kapatır. "Neden bitmiş gibi hissetmiyorum?"

Ben tepki veremedim, o çoktan içeri girmiş, odayı doldurmuştu. Nefes almamaya çalıştığım havayı doldurmuştu. İçgüdülerim devreye girdi ve ayaklarım geri çekildi, o ilerlerken beni geriye doğru taşıdı, ta ki kapı arkasından kapanana ve ben yine kapana kısılana kadar — onun yörüngesi tarafından, her zaman üzerimde sahip olduğu güç tarafından.

"Sensiz nefes alamıyorum, Fiona." Göğsü, buraya koşarak gelmiş gibi, sert ve düzensiz nefeslerle çalışıyor. "Bunu anlıyor musun?"

Yüzümü boynuna gömmek ve kollarının beni sardığı hissi dışında her şeyi unutmak için can atarken, gözyaşlarım akmak üzere. Kalbi eskiden benimkine çarparak atardı. Onu bu kadar kırık görmek, gözleri kan çanağına dönmüş, benim anlayışımı dilenirken görmek acı veriyor.

Sanki çiplak kalmış ve geriye sadece kırık kalbi kalmış gibi.

"Senin ihtiyacın olan her şey olmak istiyorum." Eli elime uzanıyor, ama ben kıpırdamıyorum.

Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve göğsümün içinde bir şey kıpırdanıyor, acı ve özlem birbirine karışıyor, artık ne hissettiğimi bile bilemiyorum.

"Seninle olduğum zamanlarda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Hayatım boyunca bundan kaçındım." Elimi sıkıyor. "Aşktan kaçındım. Buna zayıflık dedim. Sana ihtiyacım olduğu gibi birine ihtiyaç duymak beni bir şekilde daha az değerli yapıyordu." Yaklaşıyor, vücudunun ısısı benimkine yayılıyor. "Ama sonra seninle tanıştım. Ve sen... Kendime söylediğim tüm yalanları parçaladın. Sen benim kaderimsin ve ben onu mahvettim."

Gözyaşları habersizce akmaya başladı, kalbimde bir delik açarak.

"Seni incittim." Sözleri çatlıyor. "Beni gören ve yine de kabul eden tek kişiyi ihanet ettim. Geri dönebilsem, dönerdim. Her saniyeyi yeniden yazıp, doğru yapardım."

Şokun etkisi beni vurmadan önce dizleri yere çöküyor.

Elim hala onun elindeyken, keskin bir nefes alıyorum. Başını eğiyor, sanki bana bakmaya bile layık değilmiş gibi.

"Senin affını kazanmak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Sadece nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Onu böyle görmek, önümde diz çökmüş, odayı ikiye bölen bir çaresizlikle... bu bana şiddetli bir etki yapıyor. Göğsümde giderek artan, konuşmamı ve düşünmemi zorlaştıran bu baskıyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum: sözler sadece sözlerdir. Ona güvenebilmem ve bana zarar vermeyeceğini, yalan söylemeyeceğini bilmem gerekiyor. Bunu kanıtlaması gerekiyor.

Ve eğer söylediği gibi beni gerçekten seviyorsa, güvenimi geri kazanacak. Bunun için mücadele edecek.

"Bu yönümü hiçbir kadına göstermedim," diye ekliyor. "Ama benim her parçam sizindir, Sayın Savcı. Ben sizinim. Ve yemin ederim, beklediğiniz adam olduğumu kanıtlamak için her şeyi yapacağım."

Babamın bana öğrettiklerinden daha fazlası olmak istiyorum. Güvenebileceğiniz, itimat edebileceğiniz bir adam olmak istiyorum."

Onun ihtiyacım olan şeyi söylediğini duymak beni duygularla dolduruyor.

"Olanları değiştiremem, bunu biliyorum, ama bundan sonra olacakları kontrol edebilirim. Sana her konuda dürüst olmak istiyorum. Bana izin ver. Lütfen, Fiona."

Onun olmak istediği adam olabileceğine inanıyor muyum?

"Eğer bundan sonra beni istemiyorsan..." diyor, sessizliği bozan sert bir sesle. "En azından denediğimi bilirim. Seni beni sevmeye zorlamayacağım. Kalmanı zorlamayacağım. Ama sen benim olabileceğimden çok daha fazlasısın. Sen sadece benim eşim değilsin. Sen daha iyi bir versiyonusun. Ve her zaman öyle olacaksın."

Görüşüm bulanıklaşır, yanaklarımdan sıcak ve durmak bilmeyen gözyaşları akar. Ayağa kalkar, elinin tersiyle gözyaşlarımı siler ve bu dokunuş bile beni çılgına çevirir.

"Sadece şunu bil, ne karar verirsen ver... benim için başka kimse olmayacak. Yalnız öleceğim."

Göğsümde çok fazla şey var — öfke, keder, özlem, hepsi o kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanmış ki, hangisinin nerede bittiğini, hangisinin nerede başladığını bilmiyorum.

Bu adam benim seçimlerimi elinden aldı, hayatımı tanınmaz hale getirdi ve eskiden karşı çıktığım bir dünyayı görmeye zorladı. Yine de, yaptığı onca şeye rağmen, sadece bu gece için olsa bile, ona aşık olmak istiyorum.

Çünkü Tanrı yardımcım olsun, onu özlüyorum.

Başparmağımla yanağını okşadım, sadece onu tenimde hissetmek için. Sadece bütün olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için.

"Aleksi..." Adı boğazımda düğümleniyor.

Gözyaşlarım yine akmaya başladı ve ben onları durdurmadım. Her hareketimde kök salmış olan acıyla savaşmanın ne anlamı var ki?

"Seni özledim," diye fısıldadı, elimi ağzına götürdü. Dudakları parmak eklemlerimi o kadar nazikçe okşadı ki, bu hissi tutmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Sensiz hasta oluyorum."

"İyi," diye fısıldıyorum, küçük bir kahkaha kaçıyor.

Yüzündeki yıkımdan bir gülümseme belirirken, parmakları çenemi yukarı kaldırıyor ve bu temas omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Gözleri benimkileri arar — aç, çaresiz, içimdeki her türlü duyguyla parçalanmış — ve yavaşça eğilir, nefesi dudaklarımı okşayana kadar, aramızdaki mesafe direnemeyeceğim bir çekim gibi daralır. Sonra eli hareket eder.

Bir an onun önünde duruyorum, bir sonraki an sırtım duvara çarpıyor, vücudu benimkine yapışıyor, ondan dalgalar halinde ısı yayılıyor. Midem düğümleniyor, nabzım hızlanıyor ve sözleri yanağıma karşı alçak sesle çıkıyor.

"Sana ihtiyacım var..."

Bunu durdurmalıyım. Konuşmamız gerekiyor. Cevaplar talep etmeli, sınırlar çizmeli, neden ayrıldığımı kendime hatırlatmalıyım.

Ama onu isteme arzusunun altında mantığın her zerresi parçalanıyor. Ağzının, ellerinin hissi, bana bir anda hem önemliymişim hem de ona aitmişim gibi dokunması. Beni tüketme şeklini, içimdeki her hücrenin uyanık, canlı ve istenen hissetmesini sağlama şeklini özledim.

Tanrım, onu da özledim. Ve şu anda, onu istemek her şeyi bastırıyor.

Ağzım, direnemeyeceğim bir güç tarafından çekilerek onun ağzına doğru kayıyor. Dudaklarımız buluştuğunda, bunda yumuşaklık yok. Her şey eriyip gidiyor. Her kavga, uzaklaştığım her neden, kendime attığım her uyarı, ta ki geriye sadece o kalana kadar.

Elleri saçlarımı yumruklarken sertleşiyor, dili ağzıma girerken içinden bir homurtu kopuyor, dilimi emip alt dudağıma ısıtıyor, sanki her bir parçamı yutmak için can atıyor gibi. Onun pazılarına tutunuyorum, kasları geriliyor

ve onun dokunuşu içimde keskin bir acı hissi uyandırıyor.

İnlemesi ikimizin de içini titretir, boğazımdan kırık bir inilti koparan sert, yaralı bir ses. Parmakları taytımın beline takılır, beni yanık ve ıslak bulur, özlediğim o tanıdık rahatlıkla içime girer.

"Çok iyi hissettiriyorsun."

Bir başka sert itme nefesimi keser ve ben onun gömleğini tırmalayarak gövdesinden yukarı doğru çekerim. O da gömleğini yırtarak çıkarır ve ağzını ağzıma çarparak, ben onun eşofmanını aşağı doğru iter ve parmaklarımı onun sıcak ve sert penisine dolayarak kavrarım.

Legginglerim bir anda yok oluyor, ellerini bir kez çekmesiyle soyuluyor. Onlardan zar zor çıkmadan önce beni yukarı çekiyor, sırtım duvara çarpıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak ona dolanıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, girişime hizalandı, soğuk piercingleri klitorisimin üzerinde kayarak beni titretti.

"Ben de seni seviyorum."

Gerçek beni çıplak ve savunmasız bırakıyor, ama umurumda değil.

Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Ti vseгда budesh moya." diye homurdanıyor ve bu ses beni bir anlığına parçalıyor, sonra acımasız bir hamle ile içime giriyor.

Duvar sallanır. Nefesim kesilir. Vücudum onu o kadar sıkı sarar ki, boynuma doğru inler.

Elleri saçlarımı karıştırırken sertleşiyor, dili ağzıma giriyor, benimkini emiyor ve sonra sanki her santimimi açgözlülükle yutmak istercesine alt dudağımı ısıyor. Ona uzanıyorum, yanağını avuçluyorum, ağzımı onun ağzıyla kapattığında çığlığım boğuk bir sesle boğuluyor, o bana doğru sürtünüyor, kalçalarını tam doğru şekilde sallıyor ve boğazımdan başka bir boğuk ses çıkıyor.

Bir an için, bizim dışımızda hiçbir şey yok. Sadece aramızdaki bu çekim, ihtiyaç, acı ve umudun vahşi ritmi

birbirine karışıyor. Dünya buna daralıyor. Bize. Aynı anda birbirimizi parçalayıp yeniden inşa ettiğimiz şekle.

Beni tekrar öptüğünde, her santimetrekaremden içime işliyor. Şiddetli bir çekim. Eve dönüş. Bir yalvarış.

Bir söz.

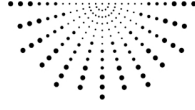
Bu her zaman aramızda vardı. Ne kadar uzaklaşmaya çalışsak da bizi birbirimize geri çeken, amansız, güzel bir güç.

O sertçe çarpar, gözleri üzerimde, ve dünya durur. Tüm gürültü, tüm şüpheler, tüm yaralı parçalarımız kaybolur, geriye sadece şunlar kalır: onun bedeni benim içimde, tırnaklarım onun omuzlarında, kalplerimiz bizi ayırmaya çalışan her şeye karşı çarparak.

Ve yarın uzaklaşsam bile, tekrar ayrılısak bile, bu an kalacak.

Bir yara izi. Bir anı. Bir an için o kadar parlak yandığımızın kanıtı, etrafımızdaki dünya küle dönse bile yine de birbirimizi bırakmayacağımızın kanıtı.

BÖLÜM KIRK BEŞ

ALEKSEI

O YANIMDA YATARAK gözlerimin içine bakıyor ve ben rahatlamalıyım. Belki biraz da zafer hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum.

Ona söylemek için geldiğim şeyi söylediğimde ne olacağını biliyorum. İkinci kez benden uzaklaşacak ve bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, beni çok iyi tanıdığı için.

İki parmağı şakağıma bastırıyor. "Fiona..." Elim çıplak sırtının kıvrımlarında nazikçe hareket ediyor, parmaklarım omuz kemiğinin hemen altında duruyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Vücudu hareketsiz kalır, başını hafifçe kaldırır, odanın loş ışığında gözlerimiz buluşur ve ben onu görürüm. O korku dolu bakışı. Sanki söyleyeceğim şeyin onu inciteceğini zaten biliyormuş gibi.

"Her zaman bir adım önde olmamın sebebi..." diye başlıyorum, onun anlayacağına kendimi ikna etmeye çalışarak. "Sana GPS takip cihazı taktığım için."

Gözleri büyür ve sanki ona vurmuşum gibi aniden geri çekilir. "Ne?"

"Duruşmadan sonra evine gizlice girip çayına uyku ilacı kattım, derin bir uykuya dalman için yeterli miktarda, ve sana enjekte ettim."

O geri çekildi geri sanki sanki dayan
görünüşüne görmek beni beni. "Nereye?"

Parmaklarım boynunun dibindeki noktayı okşadı. Eli
ağızına gitti. "Aman Tanrım..."

"Küçük. Derinin altına gömülü. Hiç hissetmedin." "Tanrım."
Fısıltısı odayı keser.

"Sen... sen içime bir şey mi koydun?"

Otururum, elini tutmak için uzanırım, ama ben ona dokunamadan elini çekip uzaklaştırır. Ona, beni bir canavar olarak görmemesi için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

"İlk başta, duruşmadan sonra benim için ne planladığını bilmek istediğim içindi. Sonra bu bir takıntıya dönüştü ve seni güvende tutma ihtiyacına dönüştü."

"Bu senin seçimin değildi," diye karşılık verir, öfkeden daha derin bir duygu ile titreyerek. "Buna hakkın yoktu."

"Hayır, yoktu. Ben bir piçim, Fiona, ama seni seven bir piçim." Yanağını avuçladığımda, irkildi ve bu beni çok üzdü. "Yarın gidip onu aldırırız. Yemin ederim, sana bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dünyasının duvarları yana doğru eğiliyormuş gibi bana bakakaldı. Onun bildiğini sandığı her şeyi yıkıyordum.

"Başka bir şey daha var." Sözleri zorla çıkarıyorum. "O gece evinde saldırıya uğradığın gece. Eve giren adam..."

Başını bana doğru çevirir, avucunu göğsüne koyar. "Lütfen onu sen göndermediğini söyle."

"Hayır." Bir anda elini tutuyorum, parmak uçlarını sarsılmaz bir çaresizlikle öpüyorum. "Bunu asla yapamazdım."

Aramızda bir sessizlik oluşur.

"Onu ortadan kaldıran bendim."

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Neden bahsediyorsun?"

"Seni kaçırmaya çalışan adam. O rastgele birisi değildi. Rakip bir Rus mafya ailesinin infazcısıydı. Ailemle yaptığı bir iş toplantısından sonra ona güvenmediğim için onu takip ediyordum. Bunun sana ulaşacağını bilmiyordum, hatta kim olduğunu bile bilmiyordum."

Bunu duyunca, elimi tutan eli biraz daha sıkılaştır, parmaklarında bir titreme geçer.

"Seni yerde bulduğumda..." Çenem kilitlendi. "İçimde bir şey kırıldı. Onu öldürdüm."

Birkaç saniye boyunca odayı sessizlik kaplar.

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum." Dudakları titriyor ve hala elini tutmama izin veriyor.

"Biliyorum, detka. Çok ağır bir yük." Kolumu ona doladım. "Birlikte olmaya başladığımızda, sana daha fazla acı vermek istemediğim için söylemedim. Böyle daha kolay olur diye düşündüm, ama yanılmışım. Sana dürüst olacağıma söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Bu gece daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Ben, şey... bu çok fazla."

"Tamam." Kolumu ona daha sıkı sararım. "Yarın, gelecek hafta, ne zaman hazır olursan. Ne zaman istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Şimdilik, sadece sana sarılmama izin ver."

Beni itmesi için ona fırsat veriyorum, ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, geri uzanıyor, battaniyeyi üzerine çekiyor ve benden uzaklaşıyor.

Onun vücudunun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakına, arkasına uzanırım, hala benimle birlikte olduğu için minnettarım, ki bu hak ettiğimden daha az.

FIONA

Saatler geçti ama uyku gelmiyor. Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum, sanki yeterince uzun bakarsam her şey değişecekmiş gibi.

her şeyi değiştirebilecekmiş gibi tavana bakıyorum. Aleksei yanımda yatıyor, nefesleri yavaş ve düzenli, sanki her şeyi yeniden paramparça etmemiş gibi.

Belki de aramızdaki fark budur. O kaosla yaşamayı öğrenmiş, ben ise hâlâ içinde boğuluyorum.

İtiraf ettiği her şeyi düşünmeden edemiyorum. Gerçeği öğrenmek istedim. Hazır olduğumu sanıyordum. Ama şimdi gerçeği öğrendim ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Parmaklarım ensemin arkasına kayıyor. Hissedemesem de, orada olduğunu biliyorum, rızam olmadan bana yerleştirilmiş.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum ama imkansız. Çığlık atmak istiyorum. Bu odayı parçalamak istiyorum. Ondan bir şey talep etmek istiyorum ama ne istediğimi bile bilmiyorum.

Gerçek şu ki, onun kim olduğunu hep biliyordum. O değişmedi. Değişen benim.

Ve bu da acıyı daha da artırıyor. Çünkü şimdi bile, yaptığı onca şeyden sonra, onu hala seviyorum.

Belki bu beni zayıf yapıyor. Ya da aptal. Ya da daha kötüsü... Belki de beni onun gibi yapıyor.

Yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Ama Tanrım, aynı zamanda onu hala istiyorum. Ve ikisini nasıl uzlaştıracığımı bilmiyorum.

Ona baktığımda, yüzünün yarısı pencereden sızan ay ışığıyla gölgelenmiş. Kirpikleri yanaklarına değiyor ve koyu renkli bir saç teli alnına düşüyor. Göğsündeki dövme, her nefes alışında yükselip alçalıyor, sanki ben yanımdayım diye sonunda huzur bulmuş gibi.

Ama ben huzur hissetmiyorum. Parçalanıyorum.

Yorganı kaldırıp bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum, zeminin soğukluğu tenime değiyor. Ayağa kalkıp köşeye düzgünce yerleştirilmiş spor ayakkabılarımı giyiyorum, komodinden telefonumu alıp onun büyük beden kapüşonlu sweatshirtünü giyiyorum.

Belki sessiz bir yürüyüş ve biraz temiz hava uyumama yardımcı olur.

Ona son bir kez bakarken, içimden bir ses yatağa geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmamı söylüyor. Onun sıcaklığında ve aşkın yeterli olduğu kırılğan yanılsamada kendimi kaybetmemi söylüyor.

Ama yeterli değil.

Tek kelime etmeden kapıdan dışarı çıkıyorum. Koruma sandalyede sızmış, başı geriye eğilmiş, Aleksei'nin kuralını çiğneyeceğimi hiç fark etmiyor. Sadece on dakika dışarıda kalmayı planlıyorum, kafamı boşaltmak için yeterli bir süre.

Asansör geldiğinde içeri giriyorum ve sessiz bir uğultuyla aşağı iniyor. Kapılar lobide açıldığında, uzak duvardaki devasa saat uyanık görünen tek şey. Saat daha sabahın beşi bile olmamış ve ben geçerken konsiyerj masasından kafasını bile kaldırmıyor.

Çıkış kapısından dışarı çıkıyorum ve tuzlu hava yüzüme çarparak kapüşonumun içinden sızıyor.

Tanrım, suya yakın olmayı her zaman sevmişimdir. Suyun hiç değişmeyen bir yanı vardır. Hem güzel hem de korkutucudur. Seni sakinleştirebilir ya da hiç uyarı vermeden seni dibe çekebilir ve çok geç olana kadar hangisi olacağını asla bilemezsin.

Kaldırımın kıvrımını takip ederek iskeleye doğru ilerliyorum, uzaktaki ışıklar karanlıkta yıldızların izi gibi titriyor. Soğuk Aleksei'nin kapüşonlu sweatshirtini delip geçiyor, ben de kendimi ona daha sıkı sarıyorum.

Uyandı mı acaba? Gittiğimi fark etti mi? Kaçtığımı mı düşünüyor?

Kaçmak istemiyorum. Sadece nefes almam lazım. Düşünmem lazım. Bizim enkazımızla, hala bir arada tutmaya çalıştığım parçalarım arasında bir boşluk bulmam lazım.

Aramızdaki bu şey, şiddetli ve güzel, ve bazı günler bunun aşk mı savaş mı olduğunu anlayamıyorum.

Hayatımız böyle mi olacak? Güvenlik bahanesiyle beni sürekli izleyecek mi? Benim iyiliğim için bana yalan söyleyecek mi?

? Seni yok edebilecek ve aynı ellerle koruyabilecek bir erkeği sevmek bu mu demek?

Bir kadın koşarak yanımdan geçerken omzuyla omzuma değip "Affedersiniz" diye mırıldanır.

Hafifçe gülümsüyorum. "Önemli değil."

Ve bir an için, sorun yoktu. Ta ki arkamda lastikler kaldırıma sürtünene kadar.

Siyah bir minibüs caddeyi keser, çok hızlı bir şekilde yön değiştirir ve yanımda durur.

Vücudum kaskatı kesilir, kalbim yerinden çıkacak gibi atar.

Kapı açılır ve iki adam dışarı atlar. İçgüdüsel olarak koşmaya hazır bir şekilde dönerim, ama içlerinden biri beni yakalar, parmakları kolumu sıkıştırır, diğeri ise avucunu ağzıma kapatır.

"Bağırırsan seni öldürürüm." Rus aksanı, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Aleksei'nin bahsettiği rakip Rus aile. Bunlar mı?

Onun tutuşuna karşı direnirken panik içindeyim, ama o çok güçlü, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni geriye doğru sürüklüyor. Yanımdan koşarak geçen kadın minibüse atlayıp hızla uzaklaşıyor, lastikler kaldırımda gürültüyle kayıyor.

O da bu işin içinde miydi? Tanrım.

İkinci adam bacaklarımı yakaladı ve beni iskeleye doğru çekti.

Elimden gelen her şeyle mücadele ediyorum. Bükülüyorum, tekmeliyorum, tırmalıyorum, kurtulmak için her şeyi yapıyorum. Tırnaklarım arkamdaki adamın yüzünü çiziyor, o homurdanıyor ama tutuşunu gevşetmiyor. Ağzımı kapatan eli ısırınca, yüzüme sert bir tokat atıyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

"Bırak beni!"

"Zamalchi, suka."

Avuç içi yine ağzımı kapatıyor ve beni kenara doğru sürüklerken ben de çırpınmaya devam ediyorum. Tek düşündüğüm, Aleksei'nin benim gittiğimi bilmesi gerektiği. Beni takip ediyor olmalı

Saatler önce ondan nefret ettiğim cihaz, şimdi beni kurtaracak tek şey olabilir.

İskele sadece birkaç metre uzakta ve panik her yanıma kaplıyor. Beni öldürüp suya atacaklar.

Korku damarlarıma yayılıyor ve tek düşünebildiğim kocam. Bana dokunduğu nazik elleri. Beni sevdiğini söylerken sesinin yumuşadığı anlar. Daha iyi olacağına söz verdiği anlar. Onun bunu başarabileceğine inandığım anlar.

Eğer böyle bitecekse, lütfen ona affetmeye çalıştığımı söyle. Kalmak istediğimi söyle.

Yine ısıyorum, bu sefer daha sert, kanın tadını alıyorum ve önümdeki adama tekme atıyorum. O homurdanıyor, sonra yumruğunu karnıma o kadar sert vuruyor ki nefes alamıyorum.

"Bir daha denersen," diye hırlar, "patronuma suya düşüp boğulduğunu söylerim."

Acı tüm vücuduma yayılır, ama ben mücadeleyi bırakmam. Görüşüm bulanıklaşsa bile. Beni her saniye kenara çekiyorlar, korku boğazımda sıkışmış bir çığlık gibi yükseliyor.

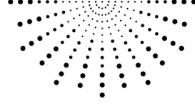
Ölmeye hazır değilim. Onu tekrar görmeden olmaz.

Aleksei...

Adı kafamda yankılanıyor.

Lütfen beni bul. Çok geç olmadan.

BÖLÜM KIRK ALTI

ALEKSEI

"FIONA!"

Uykumun derinliklerinden onun adı yankılanıyor. Birdenbire doğruluyorum, kalbim göğsümde atıyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Onu duyduğuma yemin ederim. Gözlerim karanlığa alışmadan önce elim yatağın öbür tarafına uzanır, vücudunun sıcaklığını arar.

Ama bulduğum tek şey boşluktu ve bu beni bir kurşun gibi vurdu. "Fiona? Neredesin?"

Saniyeler içinde yataktan kalkarım, telefonumu elimde penthouse'da dolaşır, her köşeyi tararım. Oturabileceği, düşünebileceği, saklanabileceği her yeri. Banyoyu, mutfağı kontrol ederim, ama hiçbir şey yok. Burada değil.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor.

GPS uygulamasını açtım, şimdi ona minnettarım. Nokta iskelenin yakınında duruyor.

Blyat! Orada. Yalnız. Ne halt ediyor bu kız?

Giysilerimi giyip kapıdan dışarı fırladım, ama işe yaramaz korumam uyanık olup onu takip etmesi gerekirken uyuyordu. Tereddüt etmeden elimi silahıma attım ve namluyu kafasına doğrulttum.

"Padonok." *Pislik herif.*

Sessiz atış koridorda yankılanır ve o anında yere yığılır, pahalı halının üzerine dökülen mürekkep gibi kan yayılır.

Ona bir daha bakmadım bile. Sadece hayatını kaybetmiş olması onun için şans. Ona geri dönme düşüncesiyle bu kadar meşgul olmasaydım, daha fazlasını yapardım.

Asansöre doğru koşarım, düğmeye defalarca basarım. Her saniye bir asır gibi gelir, yukarıdaki yanıp sönen ışık yavaşça yükselerek benimle alay eder.

Kapılar nihayet açıldığında, göğsüm sıkışmış halde içeri koşarım. Katların yanıp sönmelerini izlerken, acele etmesini dileyerek küfürler savururken, aklımdan tüm kötü düşünceler geçer.

Karımın vurulması. Öldürülmesi.

Kaçırılması. "Nu davay!" Kapıyı yumrukluyorum.

Eğer ona zamanında ulaşamazsam...

Parmaklar şakaklarıma batıyor.

Ona dokunan kişiyi öldürmekle kalmayacağım. Geriye hiçbir şey kalmadığından emin olacağım.

Asansör kapıları açılır ve ben daha kapılar kapanmadan harekete geçiyorum. Vücudumdaki her kas gerilirken, telefonumu elimde sıkıca tutarak, gözlerimi ekranın parlayan noktasına dikmiş, çıkışa doğru koşuyorum.

Sinyali titriyor, sabit ama hareket ediyor. Saniyeler içinde dışarı çıkıyorum, sokaklar boş. Onun olması gereken iskelenin ucuna doğru koşuyorum.

İlk başta onu hiç göremiyorum.

Sonra görüyorum. Ve içimi şiddetli bir sarsıntı kaplıyor.

Bacaklarım otomatik pilotta hareket ediyor, hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, silahım onun mücadele ettiği maskeli iki adama doğrultulmuş durumda.

Ama ateş etmek için çok uzaktayım. İskelenin tahtaları botlarımin altında gıcırıyor, rıhtımı koşarak geçiyorum, dünya daralıyor, sonunda sadece o kalıyor.

O deli gibi mücadele ediyor ve bu mesafeden bile onun boğuk çığlıklarını duyabiliyorum. Sonra başını çeviriyor.

"Aleksi!" Eli bana uzanıyor, onlarla mücadele ediyor.

O vahşi, çaresiz ve korku dolu bakış, kalbimi parçaladı. Tekrar tekrar adımı haykırıyor ve ben ateş ediyorum. Piçlerden biri düşüyor, vücudu iskelele çöküyor ve sonra boş bir sıçrama sesiyle suya yuvarlanıyor.

Ama üç tanesi daha ortaya çıkar, bir tekneden atlarlar. Onu kaçırmayı planlıyorlar, ama ben buna izin vermeyeceğim.

Piçler birbirlerine Rusça bağırırlar, ben yaklaşırken panik dolu bakışlarla.

"Davay. Bros yeyo." *Hadi. Onu atın.*

Daha hızlı koşuyorum, her nefes alışımnda ciğerlerim yırtılıyor, parmağım tetiğe sıkıca basılıyken tekrar ateş ediyorum. Bir mermi omzuna isabet ediyor, diğeri ise ayaklarının yanındaki tahtaya çarpıyor.

Onu sürat teknesine iterek bindirirken, teknenin motoru gürültüyle çalışmaya başlar. Elleri korkuluğa sürtünür, saçları rüzgarda uçuşur.

"Fiona!"

Karanlık su yüzeyinin ötesinden bana uzanıyor, yeşil gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Aleksi! Lütfen!"

Parmakları bana doğru uzanıyor — titriyor, sallanıyor, yalvarıyor — ve ben zamanında yetişemeyeceğimi biliyorum. Tekne ileri doğru sıçrarken, adamlardan biri onu yakalıyor ve sağından geri çekiyor.

Onu öldüreceğim tüm yolları çoktan hayal ettim. Hepsini.

"Hayır!" Tekne hızla uzaklaşırken bir kez daha ateş ettim ve içlerinden birini pruvaya düşürdüm.

Ama diğerkleri çoktan siper almış, şoföre daha hızlı gitmesi için bağırırlar. Motor hızlanır, tekne siyah suları yararak uzaklaşırken havaya sis püskürtür.

Silah yere düşerken, ben kenara koşup dalıyorum. Buz gibi su acımasız, ama ben mücadele ediyorum, yukarı doğru iterek I break the surface, gasping, eyes glued on the

geri çekilen teknenin ışığı. Ama ben devam ediyorum, vazgeçip onu bırakamıyorum.

"Fiona!" diye bağıriyorum, ama rüzgar onun adını yutuyor.

Sonra onu kenarda tekrar görüyorum, kurtulmaya çalışıyor, kolunu bana doğru uzatıyor, ağzı benim adımlı söylüyor.

"Aleksi!" Sesi, suyun vurabileceğinden daha sert vuruyor bana.

"Senin için geleceğim!" Ciğerlerime güç veriyorum. "Dayan! Beni duyuyor musun? Seni bulacağım! Yemin ederim!"

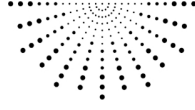
Yüzmeye devam ediyorum, kollarım ağrıyana kadar, tuz ve öfkeyle görüşüm bulanıklaşana kadar dalgaları yararak.

Ama çok uzaktalar. Tekne daha hızlı.

Dinleyen her tanrıya yemin ederim, onu bulacağım. Her şehri yakıp, her adamı ezip, her imparatorluğu diz çöktüreceğim.

İçimdeki aslan, onu parçalayan kurtları paramparça edene kadar dinlenmeyecek.

BÖLÜM KIRK YEDİ

FIONA

TEKNENİN ileriye doğru fırladığı anda, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeyden daha keskin bir korku içimi kaplar.

Motor gürültüyle çalışıyor, mesafe açılıyor ve Aleksei giderek küçülüyor, ta ki karanlık onu tamamen yutana kadar. Son bir kez daha onu görmek için bakınıyorum, ama o gitmiş, ve içimde soğuk ve ağır bir şey taş gibi düşüyor.

"Otur." Sert bir el kolumu kavrar ve hiç çaba harcamadan beni geriye doğru çeker.

Ben bankın üzerine gürültüyle otururken, başka bir adam yumruğunda bir çuval tutarak önüme geçer.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onunla ne yapıyorsun?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Çuval başımın üzerine indi, kalın kumaş şafak vakti ilk ışıkları engelledi.

Tekne dalgalara çarparak, beni yana doğru savuracak kadar şiddetli bir şekilde sallanır. Parmaklarım yanana kadar bulduğum ilk sağlam şeye tutunurum. Beni nereye götürdüklerini veya ne istediklerini bilmiyorum, ama sonunda beni iyi bir şeyin beklemediğini anlayacak kadar bilgim var.

Göğsümün içinde korku büyüyor ve karanlıkta bile, Aleksei'nin benim kaçırıldığımı fark ettiği anda iskeleden aşağı koşarak geldiğini görebiliyorum. Suyu dalarken yüzüne yansıyan dehşet. Beni kaçırmaktansa boğulmayı tercih edecekmiş gibi dalgaları yararak ilerlemesi.

Ya bu son olursa? Ya onu bir daha hiç görmezsem?

Aklım, söylemediğim tüm sözleri, daha fazla zamanımız olduğunu düşündüğüm tüm anları hızla tarıyor. Benden onu affetmem için yalvardığı zamanki bakışını, acı verse de ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum. Onu ne kadar çok istediğimi, hala ne kadar çaresizce istediğimi ve onsuz bir hayatı hayal etmenin ne kadar dayanılmaz olduğunu düşünüyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiğim bir süre boyunca öylece kalıyorum, kendi düşüncelerimde kaybolmuş, kendimi bunun her şeyin sonu olamayacağına ikna etmeye çalışıyorum. Tekne altımda hareket etmeye devam ediyor, gövdeye çarpan suyun sesi yavaş, amansız bir ritme dönüşüyor ve ne kadar zaman geçtiğini anlamayı imkansız hale getiriyor.

Tekne sonunda sarsılarak durduğunda, ani hareket midemi bulandırmaya yetecek kadar sert vurur. Dengemi sağlayamadan eller kolumu kavrar, beni yukarı doğru çekip sağlam zemine doğru sürükler.

Çuval hala başımın üstünde olduğu için, gerçekte neler olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Tek hissettiğim, sert bir tutuş ve cildimi okşayan soğuk hava.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Omuzlarımın arasına sert bir itme, herhangi bir kelime söylemeden cevap veriyor.

"Kapa çeneni ve yürü," diye bağırır bir adam, kalın Rus aksanıyla.

Bir dakika kadar, belki daha uzun bir süre yürüdükten sonra, ayaklarımın altındaki zeminin değiştiğini ve çakıl sesinin yerini, her adımda hafifçe yankılanan sert, düz bir yüzeyin aldığını hissediyorum. İleride bir yerde, metalin metale sürtünmesi gibi bir kapı gıcırdarak açılıyor

ve havada hafif bir jeneratör uğultusu yankılanır. Dışarıdaki hava kaybolur ve yerine küflü bir koku gelir.

Parmaklar kolumu sıkıca tutuyor, korku ve yorgunluktan dizlerim titremeye başlasa da beni ileriye doğru sürüklüyor. Kaçmayı düşünüyorum ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Göremiyorum. Savaşamıyorum. Etrafımı kaç kişinin sardığını bile bilmiyorum.

Umudumu tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey, Aleksei'nin beni takip edebileceğini bilmem. Psikopat bir kocanın olmasının da avantajları var.

Sağımdan bir yerlerden Rusça sesler yükseliyor, sonra tekrar itiliyorum ve oturmaya zorlanıyorum. Kendimi hazırlayamadan, başımdan kapüşon çekiliyor ve ani ışık gözlerimi yakıyor, keskin, beyaz bir acı ile kör ediyor. Görüşüm nihayet netleştğinde, keşke netleşmeseydi diyorum.

Üç maskeli adam etrafımda duruyor, hepsi siyah giyinmiş. İçlerinden biri küçük, ince bir el cihazı tutuyor ve havada sürekli bir bip sesi yankılanıyor, bu ses tek başına bile kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Oh, lanet olsun. Hayır. Hayır, hayır, hayır...

Eğer düşündüğüm şeyse, onu bulacaklar.

Adam yaklaşır ve cihazı vücudumun üzerinde gezdirmeye başlar. Göğsümden kollarıma, bacaklarıma doğru ilerler. Donakalmış bir şekilde otururum, nefes almakta zorlanırım. Cihazı boynumun arkasına kaldırdığında, içimdeki her şey altüst olur.

Keskin, tiz bir ses odayı doldurur ve içim bir anda boşalır.

.

Tanrım. Hayır. Eğer bunu anlarılarsa, kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum.

kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum.

Adam durur, koyu renkli gözleri parlar ve bir düğmeye basarak tarayıcıyı tekrar çalıştırdığında, boynumun arkasında aynı ses çıkar. Yüzümdeki kan anında çekilir.

Diğerlerine doğru döner. "Uniyo shtota yest."

İkinci adam elini bana doğru uzatır, sesi soğuk ve sabırsızdır.
"Nu davay, vitishi."

Korku boğazımı sıkıştırır. *Ne diyorlar bunlar?*

Tarayıcıyı tutan adam elini cebine sokar ve kalbim göğsümde o kadar hızlı atar ki, sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissederim. Küçük bir çakı çıkarır ve tıklatarak açar, oda eğilir, midem bulanır, korku içimi o kadar hızlı kaplar ki, tüylerim diken diken olur.

"Bekleyin." Sandalyenin izin verdiği kadar geri çekildim.
"Lütfen. Yapmayın."

Koridordan ani ayak sesleri yankılanıyor, sesler giderek yükseliyor ve adamlar, gelen kişinin onlara emir vermesini beklermişçesine sesin geldiği yöne dönüyorlar.

Bir dakika sonra kapıda yaşlı bir adam belirir, uzun boylu ve zayıf, siyah saçları grileşmiş, beni süzerken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardır. Nazik, neredeyse misafirperver görünmesi gerekir, ama gözlerinde midemi bulandıran tehditkar bir şey vardır.

Onların patronu mu?

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diyor, sesinde İtalyanca, belki de Sicilya aksanı var.

"Kimsiniz?"

Ama Rus adamlar yaklaşıncı beni görmezden geliyor. "Onun içinde bir izci bulduk." Adam beni işaret ediyor. "Onun *içinde* mi? Ne demek istiyorsun?"

"Ensenin arkasında." Kendi ensesini işaret eder.

Yaşlı adam başını sallayarak iç çeker. "Ah. Bu çok talihsiz bir durum."

Bunu söyler söylemez, kalbim hızla çarpmaya başlar.

Tek parmağını kaldırır ve iki adam kollarımı tutup beni sandalyeye doğru bastırır.

"Hayır, lütfen, bunu yapmayın!"

Panik keser içimi beni ve ne zaman üçüncü üçüncü bıçakla ilerlediğinde, onlarla mücadele ediyorum, tekmeliyorum, çılglık atıyorum,

onların tutuşunu bozmaya çalışıyorum.

Ama nafile. Onlar çok güçlü.

Yaşlı adam karşımda bir sandalye çekip, sanki bu bir eğlenceymiş gibi, telaşsız bir rahatlıkla oturdu. Bıçak enseme değdiğinde, bakışları üzerimde kaldı, ağzında küçük, memnun bir gülümseme belirdi.

Bıçak keser kesmez, içimi beyaz sıcak bir acı kaplar. Beni , yayılır ateş gibi ateş altımda derimin derimin Sesim çatlayana kadar çığlık atıyorum, sesim neredeyse hayvani bir hal alıyor. "Sakin ol," diyor, sanki bir çocuğu sakinleştirir gibi.

"İyisin."

Kan omzumdan sıcak bir şekilde akıyor, bıçak kazıyor, oyuyor. İşleri bittiğinde, biri ona pirinç tanesi büyüklüğünde küçük, dairesel bir cihaz gösteriyor.

"Görünüşe göre kocan seni kendi malıymışsın gibi takip etmekten hoşlanıyormuş. Bunu senin için düzelttiğim için bana teşekkür etmelisin."

Ayağa kalkıp yaklaşınca, odunsu kolonyasının kokusu midemi bulandırıyor. Titrememi durduramıyorum. Gözyaşları yüzümden akıyor, nefesim kesik kesik ve hızlı. Adamlardan biri boynuma gazlı bez bastırıyor, o kadar sert ki acıtıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Adamın gözleri yumuşar. "Ah, ne kadar da doğrudan. Bunu çok sevdim." Sandalyesini tam önüme gelecek şekilde çeker. "Benim adım Elio. Ama ne istediğimden bahsetmeden önce, sana bir hikaye anlatmalıyım."

Görüşüm bulanıklaşır, kafatasımın tabanında kesik kesik dalgalar halinde ağrı hissedirim, ama korkmadığımı göstermek için kendimi zorlayarak ona bakarım.

"Bak, sevgili Fiona..." Ellerini, son ayını yapmak üzere olan bir rahip gibi kucağında birleştirir. "Ailelerimiz çok uzun zamandır birbirine bağlı ve sonunda seni bulduğumda çok mutlu oldum." Başını sallar. "Sonra o pezzo di merda, beni sana düzgün bir şekilde teslim etmeden önce adamlarımdan birini öldürmek zorunda kaldı.

ama bir vahşiden ne bekleyebiliriz ki, değil mi?" Elini havaya kaldırır. "Artık birlikteyiz. O yüzden geçmiş i unutmayı seçiyorum."

Dünyam altüst oldu.

Hırsızlık. Aleksei'nin öldürdüğü adam...

Aman Tanrım.

Ama bu adam neden birini peşimden gönderdi? Neyi kaçıyorum?

Oda beni boğuyor, sanki duvarlar her nefes alışım da içime doğru yaklaşıyormuş gibi.

"Kimsin sen?" diye fısıldıyorum, cevaptan şimdiden korkmuş um. "Hikayemi bitirmedim." diye tıslıyor. "En iyi kısmına gelmem lazım."

en iyi kısmına gelmeliyim." Tekrar sözünü kesmeyeceğimi anlayınca gülümsemesi keskinleşir. "Uzun zaman önce, bir kadına istemediği bir adamla evlenmesi gerektiği söylendi."

Geriye yaslanır, yüz hatları gerilir, sanki bu anı onu sinirlendiriyormuş gibi.

"Onu suçlamadım. Ruslar... pek hoş insanlar olmayabilirler. Ama sen bunu çok iyi biliyorsun, değil mi? Tabii ki, yanlış Ruslarla yatmış tın. Tarih kendini tekrarlamayı çok sever."

Ne halatlardan bahsediyor bu adam?

"Söylemek için can attığın şeyi söyle de bu gizemli saçmalığı keser misin?"

O gülüyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Eskiden tanıdığım biri gibi cesaretin var."

O konuştu kça, ben de onun bir an önce sadede gelmesini istiyorum.

"Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin?"

Sanki onu yaralamışım gibi göğsünü tutuyor. "Tabii ki hayır. Ben sadece sana bir hikaye anlatmak için buradayım. Neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlam an için. Dinlemen gerekiyor. Sonra konuşabilirsin."

Tanrım. Daha önce onun gibi adamlarla uğraştım. Cazibeyi bir silah olarak gören adamlarla. Seni kanatırken gülümseyen adamlarla.

Ve o hepsine sahip. Karizma. Sakinlik. Her hecede dokunmuş bir " " mesih kompleksi, sanki bundan sonra olacak her türlü dehşet için ona teşekkür etmem gerekiyormuş gibi.

Tırnaklarımı uyluklarıma batırarak, büyük depo benzeri mekanın etrafına bakınıp, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Ama yok. Kaçarsam, beni öldüreceklerini biliyorum.

"Dediğim gibi, o aptal, pervasız kadın kendisine çizilen yolu reddetti. Evlenmek istemedi. Bu yüzden affedilemez bir şey yaptı." Bir an durur, gözleri hastalıklı bir beklentiyle parıldar. "Onu öldürdü."

Bu hiç iyi değil.

"Onun yerine korumasıyla kaçtı." Başını salladı. "Aileme utanç getirdi. Ve ben utançtan hoşlanmam."

Sesi hafif, ama altında ölümcül bir şey var. Sözlerinin temelinde bir çürüme.

"Onun evliliği, Ruslar ile ailem arasında kalıcı bir barış sağlayacaktı. Ama bunun yerine, o her şeyi mahvetti. Ve birçok iyi adam, onun bencilliği yüzünden öldü." Bakışları sertleşir ve maskesi düşer, gözlerindeki çılgınlığı görmemi sağlar. "Ve bunun bedelini sen ödemelisin."

Bir titreme beni sarar. "Benim bununla ne ilgim var?"

Gülümsemesi genişledi. Neredeyse şefkatliydi.

"Hâlâ anlamadın mı?" Dizlerine dirseklerini dayayarak öne eğildi ve bir an için zaman yavaşlamış gibi oldu. "Annenin günahları artık senin günahların, sevgili torunum."

Soğuk bir uyuşukluk uzuvlarımı kaplar. Sözleri yankılanır, göğsümde çınlar, bildiğimi sandığım her şeyi paramparça eder.

Torunum mu?

Hayır. Bu olamaz.

"Yalan söylüyorsun." Başım dönüyor, bir an için oda sallanıyor. "Bu mümkün değil. Annem... O... O hiç söylemedi..."

"Onun bir Scutari olduğunu mu?" Sanki komik bir şey söylemişim gibi başını eğdi. "Tabii ki yapmadı. Hayatı boyunca sorumluluklarından kaçıp durdu."

Annem... mafya mı?

Tanrım. Bunu anlayamıyorum.

O sandalyesine yaslanıp tamamen rahat bir şekilde otururken, benim dünyam cam gibi paramparça oluyor.

"Tony ve Angelica seni saklayabileceklerini düşündüler. Soyadlarını değiştirdiler. Geçmişin öldüğünü ve gömüldüğünü varsaydılar. Ama hiçbir şey sonsuza kadar gömülü kalmaz, Fiona.

Boğazıma bir acı yükseldi.

Soyadlarını değiştirmek mi? Babam Clark değil mi? Annem Ricci değil mi?

"Ama merak etme. Bir çözümüm var," diye devam ediyor.

"Tüm sorunlarımızı ortadan kaldıracak bir yol."

Artık onu neredeyse hiç duyamıyorum. Kulaklarım çınlıyor, parmaklarım uyluklarımın üzerinde titriyor.

Tek düşünebildiğim *torunum*.

Ailem hayatım boyunca bana yalan söyledi.

Gülümsemesi genişliyor, tüylerimi diken diken eden bir sıcaklıkla. "Annenin bozduğu şeyi düzeltmelisin. Volkovları ve ailemizi birleştirmelisin."

Volkovlar. Lanet olsun, biliyordum...

"Annen kaçarken bıraktığı utancı silmenin tek yolu bu."

Bu adam benim biriyle evleneceğimi düşünüyorsa, hayal görüyor olmalı.

"Ben zaten evliyim. Ve bildiğiniz gibi... o biraz sahiplenici biridir."

Alaycı bir şekilde güldü. "Onu ya da o aileyi dert etme. Hepsi için planlarım var. Yakında dert edilecek hiçbir Marinov kalmayacak."

Şiddetli bir öfke içimi kaplıyor. Aleksei, Emilia ve *ailesi* hakkında sanki onlar hiçbir şey değilmiş gibi konuşabileceğini mi sanıyor? Sevdiğim insanları tehdit edebileceğini ve bizim de boyun eğip bunu kabul edeceğimizi mi sanıyor?

Neye davetiye çıkardığının farkında değil. Tanrım, umarım Aleksei onu yakında bulur ve her sözünün bedelini ödettirir.

Maskeli adamlardan biri öne çıkıp bir telefon uzatıyor. "Sizin için bir telefon var."

Yaşlı adam ekrana bakar ve ayağa kalkar, pantolonundaki hayali tozu silkeler.

"İzninle, canım," der ve başka bir şey söylemeden odadan çıkar, maskeli adamlardan ikisi de onu takip eder.

Kapı arkasından çarparak kapanır ve birdenbire sadece ben ve maskeli bir gardiyan kalırız. Bana sırtını dönmüş, yavaşça ilerliyor ve telefonda biriyle Rusça konuşuyor.

Etrafa bakındığımda, birkaç santim arkamda istiflenmiş sandıkların yanında bir levye görürüm. Gözlerim ona takılır.

Beni bağlamadılar. Belki de hiçbir şey yapmayacağımı düşündüler, ama buradan kaçma isteğimi kesinlikle hafife aldılar.

Ağırlığımı dikkatlice kaydırarak ayaklarımın altındaki zemini test ediyor ve mesafeyi hesaplıyorum. Bir kez, sonra bir kez daha sığ bir nefes alıyorum ve sonra atılıyorum. Parmaklarım levveyi kavıyor, soğuk metal derimi ısırırken gardiyanın arkasına koşuyorum ve tüm gücümle levveyi sallıyorum. Benim yaptığım gibi o da dönüyor.

Kafasının arkasına çarptığında, mide bulandırıcı bir çatlak sesi sessizliği yırtıyor. Öne doğru sendeliyor, sonra bir taş gibi yere düşüyor, kanı altında genişleyen bir havuz oluşturuyor.

Paniklemeye zaman tanımıyorum. Kalçasında bir tabanca kılıfı var ve kayışını gevşetene kadar uğraşıyorum. Beklediğimden daha ağır ama tabanca elimde titriyor olsa da bırakmıyorum.

Odanın karşısında bir kapı var. Yaşlı adamın çıktığı kapı değil. Başka bir kapı, birkaç sandığın arkasında yarı gizlenmiş. Üstündeki dar pencereden gökyüzünün bir parçası görünüyor. Kapı kilitli değilse, kaçma şansım olabilir... tabii kapıyı koruyan biri yoksa.

Ama denemeliyim. Burada kalamam.

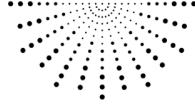
Her adımda vücudum protesto ederek çığlık atıyor, ama yine de ilerliyorum, bir elimde ağır silah, diğer elimde levye. Kapı koluna uzanıyorum ve denediğimde kol dönüyor. Kapı önce gıcırıyor, sonra yavaşça iterek açıyorum.

Ve orada duran kişiyi gördüğümde, neredeyse tabancayı düşürüyorum.

Vücudumun her yeri uyuşuyor, zihnim önümdeki manzaraya inanmayı reddediyor. Bu doğru olamaz. Mantıklı değil.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Merhaba, Fiona. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

. BÖLÜM KIRK SEKİZ

ALEKSEI

HALA benim adımı haykırdığını duyabiliyorum.

O kırık ses, her yerimi parçalıyor, beynime kazınıyor.

Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyorum. Dehşeti, çaresizliği, onu sürüklerken ellerinin bana doğru uzanışını.

Hızla giderken lastiklerim gıcırıyor, sokakları kesiyorum, kırmızı ışıklardan geçip trafiğin içinden geçerek korna çalıyorum. Kaslarımdaki ağrıyı ya da ıslak giysilerimin soğuşunu hissetmiyorum. Sadece içimde bir dalga gibi kabaran boğucu öfkeyi hissediyorum.

O öldü. Ve ben buna izin verdim.

Yumruğumu direksiyona o kadar sert vuruyorum ki parmak eklemlerim çatlıyor, ama bu ses, sanki o burada, önümdeymiş gibi çığlıklarının sesini bastırmıyor.

Ama onu bulacağım. Yakınlarda. Takip cihazı Brooklyn'de sinyal verdi, sonra kayboldu. Bu da o piçlerin onu bulduğu ve ya sinyali engellemenin bir yolunu bulduğu ya da onu ondan çıkardığı anlamına geliyor.

Eğer karıma böyle bir şey yaptıysalar, ben onlara ulaşmadan önce ölmüş olmayı dileycekler.

Eve varır varmaz, ön kapıyı açıp doğrudan bodruma inerim. Orada bir düğmeye basarım ve duvar açılır, gizli odaya girerim. Işıklar yanar, duvarlar silahlarla doludur. Bir savaş başlatmaya yetecek kadar silah var ve ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim. Spor çantaları yere düşer ve ben onları doldurmaya başlarım: tabancalar, tüfekler, bıçaklar, el bombaları. Sahip olduğum tüm yıkım araçlarını yanımda götürüyorum.

Yukarıda ayak sesleri duyuluyor, sonra merdivenlerin gıcırdamasını fark ediyorum.

"Aleksei?" diye seslenir Kirill. "Orada mısın?"

O odaya girerken yukarı bakmıyorum, sadece başka bir çantayı kapatıp bir sonrakine geçiyorum.

Birkaç saniye sessizce beni izledikten sonra sorar, "Chto sluchilos?" *Ne oldu?*

Kanım damarlarımdan kaynıyor. "Onu kaçırdılar."

"Ne?"

"Onlar onu kaçırdılar. Volkovlar. Ya da lanet İtalyanlar. Tam olarak bilmiyorum. Ama olanları gördüm. Oradaydım." Ona dönüp, kemikleri bile kesebilecek bir bakış attım. "Engelleyemedim. Onların onu almasına izin verdim."

"Bu saçmalık. Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

"Yeterli değildi." Başka bir çantayı alıp onu da dolduruyorum.

"Onu geri alacağız ve bunu yapmak için cehennemi boyayacağız."

O çoktan Konstantin'i arıyor ve ona olanları anlatıyor. Gerisini duymuyorum. Zaten gitmişim, yaklaşan kan dökme arzusuna kapılmışım. Onu nihayet kollarımda tekrar kucaklayacağım ve bir daha asla bırakmayacağım an için dua ediyorum.

Çantalar dolup ağırlaşana ve altımdaki zemin bir cephanelik gibi görünene kadar eşyaları topluyorum.

Bir saat sonra, jet yakıt ikmali yapılmış ve bekliyor, kardeşlerim ve adamlarımız da benimle birlikte. Söyleyecek bir şey olmadığı için sessizce uçağa biniyoruz.

Bu bir kurtarma operasyonu değil. Bu bir katliamın başlangıcı.

"Karının bir Scutari olduğunu nasıl bilmezsin?" Gio'nun sorusu, New York'u geçerken SUV'deki ağır sessizliği bozdu.

Arka koltuktayım, adamlarımdan biri direksiyonda, kardeşlerim ve konvoyumuzun geri kalanı da hemen arkamızda gürültüyle ilerliyor.

"Biliyordum. O bilmiyordu." Çenem o kadar sıkı kapanıyor ki azı dişlerim ağrıyor.

O hazır olduğunda ona söyleyecektim, ama dün gece uygun zaman değildi. Daha fazlasını kaldıramazdı. Belki bu lanet bir hataydı, ama artık çok geç.

Chyort. Lanet olsun. Şu anda sana ne yapıyorlar, moya ptichka?

Düşünmek bile istemiyorum.

"İtalyanlar onun hakkında bilgi sahibi miydi?" Devlin, İrlandalı aksanıyla ağır bir sesle düşüncelerimi keser.

"Hayır, ilk başta bilmiyorlardı. Öğrendiğimiz kadarıyla, Elio bunu kendi başına yaptı."

Gio alaycı bir şekilde güldü. "Elio delinin teki. Onunla tanıştın mı hiç?"

Bir kez başımı salladım. "Yıllar önce. Onu sevmedim. Şimdi ölecek."

Devlin sırtarak, gözleri parlayarak, "Lanet olsun. O piçin derisini yüzmene ben de yardım ederim, üstelik senin suratını da sevmiyorum," der.

"Bu his karşılıklı."

Ama içten içe, tereddüt etmeden geldikleri için minnettarım. Konstantin lojistik konusunda iletişime geçer geçmez, ikisi de New York'ta yaşadıkları için Gio ve Devlin sadece adamlarını göndermekle kalmadı, kendileri de geldiler. Böyle bir sadakat, bizim gibi bir dünyada çok şey ifade eder. Ve ben borcumu asla unutmam.

SUV, depodan yaklaşık bir blok ötede durdu. GPS last pinged. Maybe they've

onu şimdiye kadar başka bir yere götürmüş olabilirler, ama elimizde kalan tek ipucu bu.

Sanayi bölgesi. Ölü sokaklar. Çelik binalar ve boş araziler. Kimsenin çığlıklarını duymaması gereken insanların kaybolduğu türden bir yer.

Birkaç tabanca ve bir tüfekle çantayı alıp dışarı çıkıyorum, kapı arkamdan çarpıyor ve binaya doğru ilerliyoruz. O benim ulaşamayacağım bir yerde olduğu her saniye, sanki içimdeki bir şey parçalanıyor.

Geliyorum, detka.

Ve beraberimde ölümü de getiriyorum. Eğer o binadaysa, onu öylece dışarı çıkarmayacağım. Orayı yerle bir edeceğim.

Ne yaptıklarının farkında değilim.

Ben kan içinde doğdum. Kan içinde büyüdüm. Kan tarafından şekillendirildim.

Ama Fiona? O, hiç ihtiyacım olacağını düşünmediğim tek şeydi. Ve şimdi ona sahip oldum, ona dokundum, tadına baktım, bana gülümsemesini izledim, onun için yapmayacağım hiçbir şey yok. Aşmayacağım hiçbir sınır yok. Öldürmeyeceğim hiçbir adam yok.

Henüz beni tanımıyorlar. Ama tanıyacaklar.

Çatlamış betonun üzerinde botlarımın sesi yankılanırken, herkesin arkamda olduğu halde girişe doğru ilerliyorum. Vardığımızda, silahımı kaldırıp hazır hale getirerek kapı kolunu yavaşça çeviriyorum. Kapı bir santim, sonra iki santim açılıyor ve ben içeri girerken gözlerimle odayı tarıyorum. Önümde metal merdivenler ve sağımda, bana sırtı dönük, tüfeği beline asılı tek bir adam var.

Cebimden bıçağı çıkarır ve tam dönmeye başladığı anda arkasına yaklaşıyorum, gözleri fal taşı gibi açılır. Eli tetiğe doğru hareket eder ama ben çoktan oradayım, yüzüne yansıyan korkudan daha hızlıyım.

Bıçak boğazını temiz bir şekilde keser. Vücudu gevşerken ıslak, gırtlaktan gelen bir ses çıkarır. Beton zemine çarpmadan onu yakalar ve yere indiririm, sessizce orada bırakırım.

Herkes şimdi arkamda, silahlarını çekmiş durumda, ben ise bıçağı çantadan çıkan tüfekle değiştiriyorum.

"Alyosha, ty tam?" merdivenlerin üstünden biri seslenir.
Alyosha, orada mısın?

Kimse cevap vermez, o ortaya çıkar ve ben onu gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak selamlarım, onu anında öldürürüm.

Sonra kaos patlak verir.

Merdivenleri tırmanıyoruz, her atışımda tüfeğim geri tepiyor, cesetler domino taşları gibi düşüyor. Bir adam Devlin'e arkadan saldırıyor, ben de o benim orada olduğumu fark etmeden kafasına bir kurşun sıkıyorum. Bir diğeri yere çöküyor, ben de bacağına ateş ediyorum, kemiği parçalanıyor. Ben mesafeyi kapatırken o çığlık atıyor, bıçak elimde, omzumdaki tüfek askısını düzeltiyorum.

Onun üzerinde dururken, bir anlığına diz çöküyorum, sadece onun ne olacağını görebilmesi için, sonra bıçağı gözüne saplıyorum. Boğuk bir çığlık atarak yere düşüyor ve ben hızımı kesmeden üzerinden geçiyorum.

Sol taraftan biri saldırıyor, ben de dönüp göğsüne ateş ediyorum, sonra yankı sönmeden bir başkasını daha vuruyorum. Kan, arkalarındaki duvara kalın, koyu çizgiler halinde sıçrıyor.

Bir çığlık katliamı yırtıyor — bizimki, onlarınki, umurumda değil. Önemli olan tek şey onu bulmak.

Oda tam bir kaosa dönüşür. Kaç kişiyi öldürdüğümü saymayı bırakırım ve her düşen cesetle, onun burada olmadığı korkusu biraz daha derinleşir.

Dirseklerimle başka bir adamın kaburgalarına vururum ve onu duvara çarparım. Nefes nefese kalır, ben de ön kolumu boynuna koyarak onu orada tutarım.

"O burada mı?"

O sırtıyor, dişleri kanla kaplı ve ağzının köşesinden kan damlıyor. "O küçük bir fahişe gibi senin adını haykırdı."

İçimden düşük bir hırıltı çıkar. Dişlerimi onun boğazına batırırken, onun durmaları için yalvardığını hayal ediyorum. Etim ısırganımın altında parçalanır, sıcak kan ağzımı doldururken o altımda boğulur, ellerini bana geçirir.

Sol omzuma bir şey çarpar, içimi yakar, ama ben bunu neredeyse fark etmem. Onu bırakmam. Sadece vücudu sonunda gevşeyip son nefesini verince onu kenara iteklerim, elimle ağzımı silerim, dokunduğum her yere kan bulaştırırım.

Sonra tekrar harekete geçtim. İçlerinden biri bana onu nerede tuttuklarını söyleyecekti.

Çatışma yavaşladığında, yerde sayılamayacak kadar çok ceset yatıyor. Ama kardeşlerim hala ayakta, Devlin ve Gio da öyle.

"Vurulmuşsun." Konstantin koluma bakıyor ve orada bir kurşun sıyrığı görüyorum.

"Beni yavaşlatacak hiçbir şey yok. Harekete geçmeliyiz. O yakınlarda olmalı."

Konstantin çömelir ve ölülerden birinin gömleğini yırtar. "Ama kanın akıyor. Daha fazla kan kaybedersen, onu tekrar görmeden bayılacaksın."

"Acele et."

Kolumu kan dolaşımını kesecek kadar sıkı sardığında acıyı neredeyse hissetmiyorum. Hemşirelik rolünü bitirince, binanın geri kalanını incelemeye başlıyoruz.

Konstantin, yerde hala nefes alan, parçalanmış bacağından kanayan bir adama doğru başını sallar. "Bir şeyler biliyor olabilir."

O piç kuruşu beni görünce sürünmeye çalışır. Ama ben acele etmem. Kaçınılmaz sonun yaklaştığını her saniye hissetmesini istiyorum.

Konstantin onun yanına çömelir. "Privet, pek iyi görünmüyorsun." Soğuk bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "O yüzden kızın nerede olduğunu bize söylemen senin yararına olur. Aksi takdirde, kardeşim kan kaybından ölmeden önce bacağının kalan kısmını çorbaya çevirir. Tabii ki acı verici bir şekilde. Seni temin ederim."

Adam tükürür. "Edi na khuy. Beni yine de öldüreceksin."

Konstantin iki elini havaya kaldırır. "Ben onurlu bir adamım. Bana onun nerede olduğunu söylersen, buradan canlı çıkarsın. Ya da belki yürümezsin. Sürünürsün. Aynı şey, değil mi?"

Adamın tereddüt etmesi iki saniye sürer, sonra bakışları bana yönelir.

"O... o yan binada. Şuradaki binada." Sağ tarafını işaret eder. "GPS'in olduğunu biliyorlardı, bu yüzden seni kandırdılar."

"İçeride kaç kişi var?" diye sorarım.

"Fazla değil. Beş kişi, belki." Neredeyse umutlu görünüyor, sanki bu durumdan gerçekten kurtulacakmış gibi.

Neredeyse sevimli.

"Teşekkürler." Konstantin, kendini toparlamadan önce adamın koluna hafifçe vurur.

Ve buz gibi bir gülümsemeyle silahı ona doğrultuyorum.

O geri çekilir, burun delikleri genişler. "Padonok! Beni öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Öldürmüyorum."

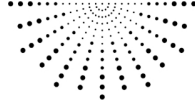
Sessizliği bozan silah sesi beton duvarlarda yankılanır. Bir saniye sonra, kurşun diğer bacağını da delip geçer ve onu kendi kanında çürümeye terk ederken çığlığı duyulur.

Yayılan kırmızı kanın üzerinden geçiyorum. "Dışarı çıktığımızda hala hayatta olacaksın."

Bunun üzerine, çıkışa doğru yöneliriz.

Silahlarımızı çekip, öncü olarak çıkışa doğru ilerlerim, karıma, kalbime, lanet olası kurtuluşuma doğru, umarım çok geç kalmamışımdır.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

FIONA

"Burada ne yapıyorsun?" Önümdeki figür yavaşça ışığa doğru adım attığında, bu sözler boğuk bir fısıltı olarak ağzımdan çıkıyor.

Yavaş ve acımasız bir gülümseme, içimi sessiz ve artan bir dehşetle daraltan türden bir gülümseme. Beynim, gördüklerimi anlamlandırmak için çabalıyor, ama mantıklı bir açıklama bulamıyor.

"Ah, tatlım," diyor Marlene. "Elio ve ben eski dostuz. O kas gücü..." Parmağını yanındaki çelik kirişin üzerinde gezdiriyor. "Ben ise beynim. Sürekli aldığın o notları kim buldu sanıyorsun?"

Hay sıçayım.

Geriye sendelerim, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Neden?"

Bununla ne alakan var?" "Her şey."

Yüzündeki ifade, şimdiye kadar gördüğüm en soğuk ifadeye dönüşür. Sanki bir tabaka soyulmuş ve sonunda altında her zaman var olan şeyi görmüşüm gibi. Beni köşeye sıkıştırana kadar bana doğru ilerler.

"Gitmene izin veremem, Fiona," diyor. "Eğer birini suçlayacaksan, anneni suçla. Elio ve ben sadece ailelerimiz için doğru olanı yapıyoruz."

Ciğerlerim sıkışır. "Senin ailen mi? Sen neyden bahsediyorsun?"

Sanki saçma bir soru sormuşum gibi başını eğiyor. "Ben bir Volkov'um, canım."

Bir adım daha geri çekilirim, midem düğümlenir. Bu nasıl olabilir?

Sanki benim şaşkınlığım günün en eğlenceli olayıymış gibi gülümsemesi genişliyor. "Kardeşimle evlenmelisin. Başka seçeneğin yok."

"Pardon, *ne*?" İnanamayan bir kahkaha, durduramadan ağzımdan çıkar.

Omuzlarını silkiyor. "Evet. O yaşlı. Şanslıysak, muhtemelen on, belki yirmi yılı kaldı. Bununla başa çıkabilirsin. Bunu hayatta kalmak için bir yatırım olarak düşün."

"Siktir git." Dişlerimi sıkıyorum ve o, sanki huysuzlanan bir çocukmuşum gibi iç çekiyor.

"Düğün yarın olacak."

"Ölmeyi tercih ederim." Burun deliklerim genişler, öfke içimi kaplar.

Marlene'nin gülümsemesi genişler. "Sen bilirsin. Ama işin aslı şu, tatlım. Senin bir seçeneğin yok. Marinovlar... Onlar için planlarımız var. Büyük planlar. Yani onların seni kurtaracağını düşünüyorsan, bir daha düşün."

"Ben Aleksei'nin karısıyım. Hepiniz ölene kadar o rahat etmeyecek."

Gözleri parlar. "Uzun sürmeyecek."

"Yemin ederim ki..." diyorum dişimi sıkarak. "Beni bulduğunda, o..."

Onun kahkahası içimde yankılanıyor. "Malinkaya durachka. Onun senin için gelmediğini ne zaman anlayacaksın? O değerli küçük GPS çipi mi? Onu yan binaya yerleştirdik. Şu anda orada. Tabii hala hayattaysa. Ama onu bekleyen adamların sayısını düşünürsek..." Dramatik bir iç çekişle devam ediyor. "Yakışıklı erkeğinin oradan kurtulma şansı çok az."

Hayatta olmaz. Marinovlar o kadar akıllıdır.

Ama yine de şüphe içime yerleşiyor.

Ya kadın haklıysa? Ya ona ulaşmışlarsa? Ya o gitmişse?

Şu anda yıkılmayı reddediyorum. Aleksei benim savaşmamı isterdi. Hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapmamı isterdi. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

"Buradan çıkıp yarı ölü bir gangsterin gelini olacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

"Oh, seni tanıyorum." Marlene bana doğru adım atıyor, çok yakın, çürümüş kokusunu gizlemek için içine girmiş gibi kokulu parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Ama fikrini değiştireceksin."

Çenemi kaldırıyorum. "O zaman bir kadının kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığında ne yaptığını hiç görmemişsin demektir."

Marlene'nin eli kalçasında seğirir ve ben düşünmeden harekete geçerim.

Vücudum onun vücuduna çarpar, parmakları ceketinin altındaki kılıfı okşarken onu yakalar. Yere çakılırız, bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanır, silahı betonun üzerinde kayar, bir kez döner ve ulaşamayacağımız bir yere düşer.

Ama onu almaya zaman yok. Düşündüğümde daha hızlı. Daha da güçlü. Yaşı, bana uyguladığı baskıya uymuyor — pençeler gibi parmakları, tırnakları omzuma batıyor, beni karnımın üstüne çevirip altında sıkıştırıyor.

Dizini sırtıma o kadar sert vurur ki, gözlerim karardı ve nefesim kesildi.

"Senin bundan daha akıllı olacağını ummuştum." Nefesi kulağıma sıcak sıcak geliyor. "Senin için işleri kolaylaştıracaktım."

Onun altında kıvrılıyorum, dirseğimle körü körüne geri vuruyorum, ama o saçımı avuçlayarak başımı tekrar aşağıya doğru bastırıyor. Yanağımda acı hissediyorum.

Yere tırnaklarımı geçirip kullanabileceğim bir şey ararken onu gördüm: lekeler ve çentikler olan, yaprakların arasına gömülü, parmaklarımın ucundan birkaç santim uzaklıkta bir tuğla.

Hadi.

Beni sürükleyerek sırt üstü çevirmeye çalışıyor, ama ben uzanıp tırnaklarımla kenarı yakalayana kadar tırmalıyorum.

"Direnmeyi bırak," diye bağıırır.

Parmaklarım pürüzlü taşı kavrır ve vücudumdaki tüm panik ve öfkeyi kullanarak sallırım. Tuğla, mide bulandırıcı bir sesle kadının şakağına çarpar. Kadın bir homurtu çıkarır, vücudu yana doğru sallılır ve ben, göğsüm inip kalkarken, tuğla hala elimde, yuvarlanarak uzaklaşıır.

Şaşkın bir halde, kafasından kan akarken, inanamayan gözlerle yere yığılıır.

"Sana söylemişim," diyorum, öfkeden titreyerek. "Sen beni tanımıyorsun."

Elim kanlı tuğlayı tutarken titriyor, göğsüm hala inip kalkıyor, ama o kıpırdamıyor. Betonun üzerinde uzanmış, başı grotesk bir açıyla dönmüş, altında yavaşça kan birikiyor.

Onu izliyorum, bir hareket bekliyorum. Bir nefes. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yok.

Bunu ben yaptım. Onu öldürdüm. Başka birini öldürdüm.

Bu farkındalıkla nabzım hızlanır ve tuğlayı düşürürüm, tuğlanın yere çarpma sesi, koridorda yankılanan ani ayak sesleri tarafından bastırılır.

Kahretsin.

Parmaklarım silahını kavrarken, vücudum içgüdüsel olarak hareket eder ve en yakın siper yerine doğru koşar. Yarı yıkılmış bir tuğla duvarın arkasına dalarım, kalbim boğazımda atıyor, ellerim sıyrılmış ve titriyor, kendimi pürüzlü taşa yapıştırıyorum.

Kim olursa olsun, beni görmelerine izin veremem. Kaçtığımı düşünmeleri gerekiyor.

Bot sesleri yaklaşıyor, biri Rusça mırıldanıyor.

Lütfen, Aleksei. Lütfen hayatta ol. Lütfen acele et.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözlerimin arkasında gözyaşları yanıyor. "Fiona!" Aleksei'nin sesi duyuluyor. "Fiona, hadi.

Neredesin

neredesin?"

Ses içime işliyor, şok ve çaresiz bir rahatlama dalgası vücudumdaki her siniri aynı anda aydınlatıyor.

Duvarдан uzaklaşıyorum, göğsüm hıçkırıklarla parçalanıyor. "Aleksi!"

O, silahı yarı indirilmiş halde dönüyor ve gözleri bana takıldığı anda her şey duruyor. Bütün vücudu donuyor, sanki beyni orada duran beni algılayamıyor gibi.

Silah anında elinden kayar ve yere düşer. "Fiona..."

Çevremizdeki herkesi görmezden gelerek koşuyorum ve kendimi onun kollarına atıyorum. O beni bir anda yakalıyor ve o sarsılmaz gücüyle beni tutuyor.

"Çok korktum," diye fısıldar.

"Ben de."

Bacaklarım beline dolanır, kollarım omuzlarına sarılır, yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekerken hıçkırıklar bedenimi sarsar. Her tarafı kanla kaplıdır, ama bunun onun kanı olmadığını biliyorum.

"Ben buradayım." Her hece onu parçalıyor, sanki kaybolacağımdan korkar gibi beni sıkıca sarıyor. "Ben buradayım, moya ptichka. Artık güvendesin. Güvendesin. Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Onu görebilmek için geri çekilip, avuçlarımla yüzünü okşuyorum. Gözleri cam gibi, çenesindeki kaslar seğiriyor, ama eğilip beni yavaşça ve derin bir şekilde öperken, sanki kaybettiğimiz her saniyeyi telafi etmeye çalışır gibi, ağzı yumuşuyor.

Ayrıldığıımızda, alnımı onun alnına dayadım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Gittiğim için çok özür dilerim."

Başparmağı çenemdeki morluğu okşarken, diğer eli sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi başımın arkasını kavrar. "Özür dilenecek bir şey yok. Hiçbir şey. Seni asla gözümün önünden ayırmamalıydım."

Arkamızda ayak sesleri yankılanır ve Konstantin odaya girer, boğazını temizler.

"Shto?" Aleksei benden gözlerini ayırmıyor. "Elio kaçtı."

"Onu bulacağız." Gerginlik yüz hatlarında keskin bir şekilde belirir.

Konstantin bizi yalnız bırakır ve ben başımı sallarım, durduramadan gözyaşlarım akar, Aleksei için hissettiğim her şey içimi parçalar.

"Senin ölmüş olabileceğini söyledi."

Beni kendine yaklaştırdı ve kulağıma sertçe fısıldadı. "Yalan söyledi."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirdim ve o anda sol koluna sarılmış pamuktan sızan kanı fark ettim.

"Aman Tanrım. Aleksei, yaralanmışsın."

"Önemli değil." Beni daha sıkı sarar. "Sadece sıyrık."

Ama it isn' nothing. He bled for me. Fought for me.

Benim için geldi.

Ve şu anda, başka hiçbir şeyin önemi yok. O burada. Ben hayattayım. O pislikler planladıklarını yapamadılar.

Parmaklarım saçlarına gömüldü, sıkıca kavradım, çünkü onsuz nefes alamıyorum. Ağzı benimkine çarptı, bu sefer acımasız ve çaresizce, göğsümde bir sıcaklık patlaması yaşarken, kalan nefesimi de çaldı.

Bunda nazik olan hiçbir şey yok. Bu bir iddia. Bu bir ceza. Beni kaybetmenin onu neredeyse öldürdüğünü bana kelimeler olmadan söylüyor.

Dili, ayrıldığımız her saniyeyi geri almaya çalışır gibi dilimi yalıyor ve ben de ona karşılık veriyorum, kalbimin çılgın atışlarıyla, içimi kemiren her korkuyla, hiç durmadan hissettiğim her sevgiyle onu öpüyorum. Bacaklarım belini sıkıca sarıyor, o da beni en yakın duvara doğru itiyor, eliyle kafamın arkasını tutuyor, böylece duvara çarpmıyorum.

Alt dudağını ısırduğımda boğazından düşük bir inilti çıkar, sanki yeterince yaklaşılamıyormuş gibi beni daha sıkı sarar. Titrediğini hissedebiliyorum, zar zor kendini tutuyor, öfkesi ve rahatlama dokunuşuna yansıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, nefeslerimiz karışık ve sık, dudaklarımız şişmiş, alınlarımız birbirine yapışmış.

"Seni kaybettiğimi sandım," diyor, başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını silerken. "Eğer gitmiş olsaydın, onlara benim hissettiğim acıyı hissettirmek için dünyayı paramparça ederdim."

Boğazımda keskin bir acı yükselir, içimi parçalar. "Beni buldun," diye fısıldarım. "Buradayım, bebeğim."

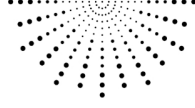
Parmaklarım çenesinin çizgisini takip ediyor, sert sakallarını okşuyor ve o, sanki buna açmış gibi dokunuşuma yaslanarak gözlerini kapatıyor. *Bana* açmış gibi.

Beni tekrar öper, şimdi daha nazikçe, ama daha az tutkulu değil. Yine de bu öpücükte farklı bir şey var. Bir söz. Bir yemin. Hayatta kaldığımız her şeyden doğan yeni bir başlangıç.

Ve bu öpücükte, gerçek kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Ben onunum. Her zaman öyle oldum.

Ve hep onun olacağım.

BÖLÜM ELLİ

FIONA

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE, temiz kıyafetler giyiyorum, Aleksei'nin yardımıyla duş alıp biraz daha insan gibi hissediyorum.

Elini elimde tutarak aşağı iniyoruz ve ailemle yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Konstantin, Aleksei ve ben eve gelmeden önce onlara olanları anlatmış ve eminim ki olması gerektiği gibi gerginler.

"Her şey yoluna girecek," diyor Aleksei merdivenlerden inerken, ailemin beklediğini söylediği odaya girmeden hemen önce dudaklarını alnıma bastırıyor.

Kollarımı bir an fazla uzun süre ona doladım ve o da beni göğsüne sıkıca sarıldı.

"İstemiyorsanız onlarla konuşmak zorunda değilsiniz. Onlar bekleyebilir."

"Hayır." Geri çekiliyorum. "Bu işi bitirmek istiyorum." Ellerini sıkarak, derin bir nefes alıyorum.

"Ben yakınlarda olacağım." Dönüp gitmeden önce ağzımın köşesini öper.

Sonra bu dünyada herkesten daha çok güvendiğim iki kişinin yanına gittim. İlk başta hiçbir şey söylemediler. Ben de öyle. Aramızdaki sessizlik ağırdı, olan biten her şey, bana hiç anlatmadıkları her şey ile doluydu.

Annem gözlerime bakmaya çalışıyor, ama gözleri zaten gözyaşlarıyla parıltıyor ve babam başını bile kaldırmıyor. Birkaç saat içinde yirmi yaş yaşlanmış gibi kanepede oturuyorlar.

Bir parçam onlara bağlamak ve bunu nasıl yapabildiklerini, nasıl bu kadar uzun süre yalan söyleyebildiklerini açıklamalarını istemek istiyor. Ama ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Söyleyecek milyonlarca şeyim var gibi, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Üzgünüm, Fiona," diyor annem sonunda, kaşlarını çatarak. "Lütfen bizim durumumuzu anlamaya çalış."

Ona bakıyorum ve ilk kez, yüzünde kazınmış korkuyu görüyorum.

"Babam..." diye başlar ve sanki çok zormuş gibi duraksar. "O korkunç bir adamdı. Beni umursamıyordu. Tek istediği para ve güçtü, ben ise onun daha fazlasını elde etmek için kullanabileceği bir araçtım.

"Baban..." Elini tutup parmak eklemlerini öper. "O benim tek aşkımdı ve birlikte kaçabileceğimizi, bizi ortadan kaldırabilecek insanlar tanıdığını söylediğinde, bu şansı değerlendirdim. Çünkü sana hamileydim ve seni korumamız gerekiyordu."

O konuşmaya devam ederken boğazım düğümlenir.

"Sana söylemedim çünkü nasıl hissettiğini biliyordum. Benim ailem gibi insanlar hakkında." Sözleri kesik kesik çıkıyor. "Nereden geldiğini, neye bağlı olduğunu bilseydin, bu seni mahvederdi."

Haklı. O zamanlar, yıkılırdım. Bununla başa çıkamazdım. Ama şimdi Aleksei ile evliyim, hiçbir şey eskisi gibi değil.

Annem yanaklarını siler. "Gerçekten çok üzgünüz, tesoro. Senin için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ve beni satmak? O da beni korumak mıydı?"

Yüzü buruşur ve bu sefer konuşan babamdır, sonunda bakışlarını kaldırır.

"Bu yanılttı. Yanıldık, Stellina. Büyük bir hata yaptık ve bunun bedelini sonsuza kadar ödeyeceğiz."

Alt k i r p iklerimde biriken gözyaşlarını geri çekiyorum.

"Bizi affedemiyorsan," diyor, "anlarım. Çünkü ben de kendimi affedemiyorum."

"Ben sadece... şu anda her şey çok fazla. Sanki birbiri ardına darbeler alıyorum ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

Orada oturuyorlar, aramızdaki bu uçurum, asla geri alamayacakları her şeyle dolu. Ve yine de, içimdeki kırık bir parça bu uçurumu aşmak istiyor. Çünkü onlar benim ailem. Çünkü ne kadar yalan söyleseler de, beni ne kadar hayal kırıklığına uğratsalar da, beni bildikleri tek şekilde seviyorlar.

"Benden sakladığın başka *bir şey* var mı?" diye soruyorum. "Çünkü şimdi bana söylemenin tam zamanı."

Annem başını sallar. "Başka bir şey yok, Fiona. Sana yemin ederim."

"O haklı," diye ekliyor babam. "Ve beni dinle. Sana ihtiyacın olan tüm alanı vereceğiz. Taşınacağız. Burada olmamalıyız."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Kalın. Lütfen. En azından Aleksei, geriye kalanları bulup bu işi bitirene kadar. Henüz güvenli değil."

Annemin bakışları kucağına düşer. "Çok üzgünüm. Tüm bunlar için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Biliyorum." Ona doğru yürürüm ve elini tutup nazikçe sıkarım.

Çenesi titrer ve göğsümün içindeki bir şey yerinden oynar. Artık kimi teselli ettiğimi bilmiyorum: onu mu, kendimi mi, yoksa hepimizi birden mi?

Oda boş bir sessizliğe bürünür, aramızda uzanır. Hiçbirimiz konuşmaz, çünkü söyleyecek söz kalmamıştır. Sadece sessizlik ve bir arada tutmak için çok uğraştığımız her şey vardır.

ALEKSEI

Konstantin tezgahın üzerine eğilir, telefon çaldığında hoparlörü açar, ben ise parmaklarımı çok sıkı tutmaktan ağrılar hissederim.

Ama duramıyorum. Aklımdan geçen her görüntü Fiona. Yanağı çizilmiş, boynunun arkasına taktığım bandaj, vahşiler gibi lanet olası takip cihazını kopardıkları yer.

Elio'nun boğazını parçalamak için sabırsızlanıyorum.

Telefon açılıyor ve Adriano Scutari'nin sesi odayı dolduruyor. "Konstantin. Bu aramayı neye borçluyum?"

"Amcan Elio'yu ve onunla ilişkili herkesi öldürmeyi planlıyoruz. Fiona'yı kaçırdı ve onu Volkovlarla evlendirmeye çalıştı." Sesi sakın ve soğukkanlı, sanki akşam yemeğinde ne yiyeceğini sayıyormuş gibi. "Grazia ailesi yolumuza çıkarsa, bunu savaş ilanı olarak kabul ederiz."

Bir duraklama olur, Adriano'nun diğer uçta düşünürken, zayıf görünmeden nasıl cevap vereceğini hesaplarken duyulacak kadar uzun bir duraklama.

"Anlıyoruz," diye cevaplar sonunda. "Bildiğiniz gibi, amcam kendi başına hareket ediyordu. Ne babam ne de ben bu işin içindeyiz. Ne yapmanız gerekiyorsa, iznimiz var."

Konstantin bana bir bakış attı, ağzı hafif, memnun bir gülümsemeye dönüştü ve tekrar konuşmaya başladı. "Çok iyi. Duymak istediğimiz de buydu. O ve adamlarının nerede saklanıyor olabileceğini biliyor musun?"

Bize söylemekten başka seçeneği olmadığını biliyor gibi içini çeker. "Brooklyn'de bir nakliye deposu var. Tahminimce, orada saklanıyor olabilir."

Konstantin' 'deki memnuniyeti artar. " 'ye minnettarız. Lütfen babana selamlarımızı ilet."

"Teşekkürler."

"Bence bu olay bittikten sonra, hepimiz konuşup ailelerimizi daha iyi bir şekilde birleştirmek için ne yapabileceğimizi düşünmeliyiz, böylece bu olay bir daha asla tekrarlanmasın."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Biz de. Yakında görüşürüz." Konstantin telefonu kapatır ve gözlerini bana diker. "Bu gece bunu bitireceğiz."

Hazırlanmam gerektiğini söylemesine gerek yok. Onu kaçırdıkları andan itibaren savaş halindeyim ve kafalarını alana kadar durmayacağım.

Onu bırakmak istememiştim, ama bu yapılmalıydı. Brooklyn'e geri döndük, adamlarımız Fiona'nın tutulduğu yerden sadece birkaç kilometre uzaklıktaki deponun çevresine konuşlandılar. Gözetleme, Volkovların kesinlikle içeride olduğunu ortaya çıkardı. Ve onlar oradaysa, Elio da oradadır.

Tek kelime etmeden dağıldık, emniyet kilitlerinin tıklaması bu yerin alacağı tek uyarı oldu. Kirill ve Anton, adamların yarısıyla arkaya doğru ilerlerken, Konstantin ve ben önden girdik.

Girişteki iki güvenlik görevlisi telsizlerine ulaşamıyor. Susturucum ilkini gözünden temiz bir şekilde vururken, Konstantin diğerini boğazına tek bir atışla yere seriyor. İpleri kesilmiş kuklalar gibi yere yığılıyorlar ve biz çoktan kapıdan içeri girmişiz, Kirill ve Anton ise içeri girip her taraftan onları kuşatıyorlar.

Silah sesleri, hazırlıksız adamlar kaçışırken geniş alanda gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Adamlarının çoğunu çoktan hallettik ve burada neredeyse hiç kimse kalmadı. Beş, belki on kişi.

Biri tabancasını kaldırmış halde sendeliyor ve silahı kapıdan geçmeden önce göğsüne üç kurşun sıkıyorum. Bir diğeri geri çekilmeye çalışıyor ama Kirill onu dönüşün ortasında durduruyor ve karnına, sonra da kafasına ateş ediyor.

Mekanı tek tek temizliyoruz, hava barut kokusu ve ölüm kokusuyla doludur. Elio'yu aramak için mekanı tararken çığlıklar yankılanıyor, onun hayatta olmasına ihtiyacım var.

Arka kapıya doğru ilerlerken, üç adamın etrafını sardığı halde kaçmaya çalışan onu buluyorum. Bir el ateş ederek içlerinden birini yere sererken, Konstantin ve Anton diğerlerini kuşatıyor.

"Çok uzun sürdü," diyor Elio, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

Silahımı kaldırdım, namluyu kafatasının tam ortasına doğrulttum. "Kendi yeğenin seni ele verdi. Pek değerli biri olamazsın."

O gülüyor. "Yeğenim de öyle. Babası gibi zayıf küçük piç."

Şakaklarım o kadar şiddetli atıyor ki, Fiona'nın iz sürücüyü içinden çıkardıklarında nasıl hissetmiş olabileceğini düşünürken, botlarımın altındaki zemin titriyor gibi geliyor.

"Seninle işim bittiğinde ölmeyi dileyeceksin." Onun alanına giriyorum, adamları hiçbir şey yapmıyor.

O hiç kıpırdamıyor. "Hepimiz öleceğiz dostum. Kimseyi korkutmuyorum. Özellikle de seni."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, silahımın kabzasıyla şakaklarına iğrenç bir çatırtıyla vuruyorum.

Sol tarafta, bir kutu yığınının arkasında ani bir gürültü yankılanır. Konstantin'in gözlerine bakıp çenemi kaldırarak ona gidip bakacağımı belirtirim. Kirill arkamda kalır, silahını kaldırarak ilerlerken yanımı korur.

Köşeyi döndüğümde orada çömelmiş olan kişiyi görünce, kahkaha atmaya başlarım.

"Vay vay. Daniil Volkov. Seni arıyorduk."

Volkovların Pakhan'ı eskisi gibi görünmüyor. Yıllar onu çok yıpratmış. Kaç yaşında? Altmış beş mi? Altmış altı yaşını göremeyeceği için çok yazık.

"Ya tvayu mamu yibal," diye küfrediyor, sanki ağzından çıkanları umursuyormuşum gibi.

Konstantin hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Bu pek kibar bir davranış değil."

"Kardeşim haklı." Ayağına tek el ateş ettim.

O çığlık atarak yere yığılır ve ben onu yakasından tutup SUV'ye sürüklerken, adamlarımız Elio'yu ve hala hayatta olan diğerlerini alırlar. Piç kurusu Elio'nun yanında, başı yana düşmüş halde inlemektedir.

Onlar için ne planladığımı öğrenene kadar bekleyin.

Özel yoldan aşağı inerken Konstantin'in malikanesi belirir, ahıra doğru ilerleriz, orada Calabrian domuzları tatlılarını beklemektedir.

On beş tanesinin hepsi.

Araçlar durduğunda, onları SUV'lerden tek tek çıkarırız, dizlerini toprağa çöktürürüz ve bileklerine sıkı sıkı plastik kelepçeler takarız.

Elio gülüyor. "Vay be, bu çok dramatik."

Konstantin öne çıkar, sanki bir ders verecekmiş gibi ellerini arkasına koyar. "Eğlenceyi seviyoruz. Aksi takdirde hayat sıkıcı olur, sence de öyle değil mi?"

Elio'nun ağzında yavaşça, anlamlı bir gülümseme belirirken, Daniil'in yüzü öfkeyle buruşur.

Elio omuzlarını tembelce silker. "O zaman uzatmayalım."

İleri adım atarak ikisinin önüne çömelirim ve gözlerini benimkilere bakmaya zorlarım.

"Karımı elledin." Ses tonum hiç de sakın değil. "Onun takip cihazını söküp, onu bir hayvan gibi kanlar içinde bıraktın."

bir hayvan gibi kanlar içinde bıraktın. O ılık attığında zevk aldın, değil mi Elio?"

O bunu inkar etmez. "O hala hayatta, değil mi? Bunun için bana bir teşekkür bile etmiyor musun?"

Bir anda, onu yakasından yakalayıp kafasını yere vuruyorum, çarpmanın etkisiyle toprak çatlıyor. Diğerleri irkiliyor ama kimse kıpırdamaya cesaret edemiyor.

Yüzünde amur izleri var, kanla karışmış, ve ben botumu boynunun arkasına dayayıp, o inleyene kadar bastırıyorum.

"Hızlı lmeyeceksin." Daha sert bastırıyorum. "Ona yaptıklarının her saniyesini hissedeceksin. Ve ılık atarak leceksin."

Konstantin elime kemik testeresini koyana kadar, kahkaha gibi bir ses çıkarır... Sonra yüzünün rengi soluyor.

"Ne... bununla ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim. Cehennemde bile."

Yüzünü toprağa gömerek, fkemin beni ele geçirmesine izin veriyorum ve sırtını boydan boya kesiyorum, çığlıkları bu anın güzelliğine güzellik katıyor. Etini kesip kemiğini sıyrıyorum, omurgasının hemen yanında.

O ağladığında, bu beni yavaşlatmaz. İçimdeki vahşi bir şeyi besler. Diğer tarafını da keserim, kaburgalarının çatlaması yankılanırken toprak onun kanını emer, etler ellerimin altında parçalanır.

Testereyi bırakıp, kanla kaplı parmaklarımla onun içine uzanır, ciğerlerini söküp, kesilmiş kanatlar gibi dikkatlice sırtına yerleştiririm.

"Artık glmyorsun, değil mi?"

Titriyor, toprakta seğiriyor, vücudu parçalanmış, ama henüz lmemiş.

"Hayır, hayır, lütfen!" Daniil tamamen çöküyor, bir korkak gibi ağlıyor.

Vücudunu aşağı itiyorum, testere sırtını kesiyor. Çığlığı havayı yırtıyor ve onu da ciğerleri sırtında bırakıyorum, yüzü Elio'ya dönük, böylece birbirlerinin ölümünü izleyebilsinler.

Dik durduğumda, bakışlarım diğer adamlara kayıyor. Korku hepsini bir anda sarıyor. Bazıları yalvarıyor. Diğerleri ise boşuna olduğunu bilerek sessizce oturuyor. Bugün ölecekler.

Onlar için şanslı ki, bunu uzatacak vaktim yok. Bana ihtiyacı olan karıma dönmek istiyorum.

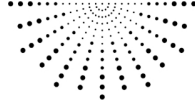
Silahımı alıp ilk adamın kafasına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum. Tek tek düşüyorlar ve ben sadece intikamın soğuk berraklığını hissediyorum.

Sonuncusu ayaklarımın dibine yığıldığında, oradan uzaklaşıyorum.

Kandan, enkazdan, ölümün kendisinden.

Çünkü artık yaşamaya değer bir şeyim var. Ve önemli olan tek şey o.

BÖLÜM ELLİ BİR

FIONA

BİR AY SONRA

Bir şeyleri bırakmak zordur. Özellikle de bir zamanlar sizi tanımlayan şeyleri. Anlamsız bir dünyada anlamlı olduğu için can simidi gibi sarıldığınız şeyleri.

Ama bazen bu şeyler şeyler, inançlar, inançlar, sert kurallar senin inşa kimliğinizi kimliğinizi oluşturduğunuz kurallar, artık çapa yerine zincir gibi hissettirmeye başlar. Artık size uymazlar ve onlardan vazgeçmek zayıflık değildir. Bu bir büyümedir.

En azından, hayatımın birkaç hafta içinde ne kadar değiştiğini düşündüğümde kendime böyle söylüyorum.

Bir ay önce, kim olduğumu bildiğimi sanıyordum. Şimdi, benim olacağını hiç hayal etmediğim bir masanın arkasında, camında adımın yazılı olduğu bir ofiste oturuyorum ve hala gerçekmiş gibi gelmiyor.

Güneş cilalı yüzeye yansıyor — benim, hepsi benim. Parmaklarımı kenar boyunca gezdiriyorum, neredeyse dokunduğum anda yok olmasını bekliyorum. Sanki gözümü kırpacağım ve kendimi savcının ofisinde bulacağım gibi. Yine devletin verdiği rahatsız sandalyemde oturacağım. Adaletin siyah ve beyaz olduğunu düşünen bir kadın olacağım.

Ama ben artık o kadın değilim.

İstifa etmek kolay olmadı. Yıllarımı o ofiste kendime bir yer edinmek için harcadım ve oradan ayrılmak, kendi göğsümden bir parça koparmak gibi hissettirdi.

bir parça kesmek gibi geldi.

Annem yardımcı olmadı. Savunma avukatı olup kendi hukuk büromu açacağımı söylediğimde neredeyse sevinçten dans etti. İronik bir şekilde, ahlaki değerlerime olan sıkı bağlılığımdan nihayet kurtulduğumu belirten birkaç yorumda bulundu. Onun eğlenmesine izin verdim. Sanırım o anı hak etmişti.

Ama bu yeni hayat ironiyle ilgili değil. Sonunda kendim için bir seçim yapmakla ilgili. Korku ya da zorunluluktan değil, çünkü bunu istiyorum.

Çünkü *onu* istiyorum.

Belki bu beni naif ya da zayıf yapar. Ama Aleksei'yi sevmek bana bir şey öğrettiyse, o da dünyanın asla tek bir şeyden ibaret olmadığıdır. İnsanlar da öyle. Ben bile.

Ailemle barıştım. Onları affettim, yaptıkları şey küçük ya da unutulması kolay olduğu için değil, çünkü bunu yapmak zorundaydım. Kendi iyiliğim için. Bu hayattan hala istediğim her şey için.

Affetmek kolay olmadı. Ama benim için bu, olanları hoş görmekle ilgili değildi. Hayatta kalmakla ilgiliydi. Acıyı, beni tamamen yutmadan önce bırakmakla ilgiliydi.

Ailem kötü insanlar değil. Sadece kötü bir şey yaptılar.

Ve belki de bu hepimizin ortak noktasıdır. Kusurlu, korkak ve insan olmak. Yaşayabileceğimizi düşündüğümüz seçimler yapmak, ta ki çok geç fark edene kadar yaşayamayacağımızı anlayana kadar. Şu anda önemli olan tek şey, benim iyi olmam ve onların iyi olması. Gerisi geçmişte kaldı, ait olduğu yerde.

Bir kapı alması beni düşüncelerimden koparır ve kapı yavaşça açılırken bakışlarımı kapıya çeviririm. Dana, ağızında çarpık bir gülümsemeyle başını içeriye uzatır.

"Vay vay, avukat bey. O masanın arkasında çok yakışıklısın."

Ayağa kalkıp ona hızlıca sarılırım. "Oh, kes sesini."

İçeriye girerken, geniş alanı incelerken bir elini kalçasına koyarak havalı bir şekilde yürür. "Demek bu meşhur ofis,

ha? Şık. Zarif. Tam sana göre."

"Savcılık ofisi bensiz sana nasıl davranıyor?"

Dana kaşlarını kaldırır ve karşımdaki sandalyeye oturur. "Senin yeni firmanın bana davranacağı kadar iyi değil. Tabii, beni kabul edersen."

Geri çekilip, onun önündeki masanın kenarına yaslanırım. "Bekle... ciddi misin?"

"Kesinlikle. Beni de yanına almadan gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Dana..." Boğazımda bir düğüm oluşur.

"Duygusal davranma. Evet de, çünkü yeni kartvizitlerimi çoktan sipariş ettim."

"Gizlice benimle gelmeni umuyordum. Sadece bencil davranıp sormak istemedim."

O burun kıvrır. "Lütfen. Bana ödeyeceğin parayla mı? Yapmazsam aptal olurum. Patron."

Kafamı sallıyorum, dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor ama hemen kayboluyor. "Peki, konuşmamız gereken başka bir konu daha var..."

Rahatsızlık artıyor; evlendiğim adamla ilgili haberi nasıl karşılayacağını bilmiyorum, ama artık saklamayacağım.

"Nedir o?" Sanki söyleyeceğim şeye hazırlıklıymış gibi bana yaklaşır.

"Şey..." Sol elimi kaldırdım ve o anda yüzüklerimi fark etti.

"Vay canına." Gözleri büyüdü. "Kim? Nasıl? Ne zaman? Çok fazla sorum var."

"Komik olan kısmı da bu." Alt dudağımı ısııyorum. "Ya da belki de komik olmayan kısmı, nasıl algıladığının bağlı."

"Tamam, seri katil falanla mı evlendin?" Gülüyor.

Yüzüm buruşur. "Şey..."

"Bekle, şaka yapıyordum. Sen yaptın mı?" diye fısıldadı. "Aman Tanrım, söyle gitsin, çünkü şu anda kafamda çok fazla şey dolaşıyor."

Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Aleksei Marinov'u hatırlıyor musun?"

"Aylarca becermek için uğraştığın seksi Rus suçlu mu? Tabii ki hatırlıyorum." Ağzı kıvrılır, sonra farkına varınca kaşları havaya kalkar. "Olamaz! Dalga mı geçiyorsun? Benden sakladın mı? Bekle..." Eliyle ağzını kapatır. "O gizli adam, değil mi? Seni uyuşturulduğun gece kurtaran adam o mu?"

Başımı salladım.

"Vay canına. Hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bazı günler ben de bilmiyorum."

Şaşkınlığı hâlâ yüzünden silinmemiştir. "Ama neden onunla evlendin? Anlamıyorum. Ondan nefret ediyorsun."

"Evet. Ama işler... biraz karmaşıklaştı. Ailemin bağıni kurtarmakla ilgiliydi ve yardım etmeye istekli tek kişi oydu."

"Kahretsin. Sana yardım etmeden önce onunla evlenmen gerektiğini söyledi, değil mi? Vay canına. Bu sanki bir film gibi."

"Evet. Film gibi. Tabii." Kısa bir kahkaha attım. "Çok fazla kişiye anlatmadım. Aslında, ailelerimiz dışında kimse bilmiyor. Ve tabii Emilia."

"Merak etme, sırrını saklayabilirim."

"Sorun da bu. Artık bunun bir sır kalmasını istediğimden bile emin değilim, çünkü aslında mutluyum."

"O zaman bu harika." Omuzlarını silkti. "Hayat çok kısa. Seksi bir katille evlenmek seni mutlu ediyorsa, bence aferin sana."

"Her zaman ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun." Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Biliyorum, değil mi? Benim burada seninle birlikte olacağım için mutlu değil misin?"

"Hayal bile edemezsin."

Bunu içtenlikle söylüyorum, çünkü bu yeni başlangıçta onun yanımda olacağını bilmek her şeyi değiştiriyor.

Eve vardığımda, kapıya dokunamadan kapı açılır, Aleksei'nin adamlarından biri kenara çekilir ve içeri girdiğimde Aleksei'yi beklerken bulurum.

Ceketi çıkmış, gömlek kolları kıvrılmış, yakası dokunmak için can attığım cildini ortaya çıkaracak kadar açık. Ve o gülümseme... Tanrım, o şeytani, bilmiş dudak kıvrımı... Bir silah gibi bana yönelmiş.

"Zdravstvuy, moya zhena." *Merhaba, karım.*

Neyse ki, son birkaç haftada Rusçam gelişme gösterdi.

Birkaç uzun adımla mesafeyi kapatır ve ben cevap veremeden kollarıyla beni sarar. Ağzı benimkine dokunur, öpücük yumuşak başlar, sonra derinleşir ve nefesimi keser.

"Geciktiğim için özür dilerim."

Sözler dudaklarımdan daha çıkmadan, beni en yakın duvara yaslar, bir eli boynumun yanına kayar, diğeri ise sanki orada izini bırakmak istercesine kalçamı kavrar.

"Asla özür dileme." Bu sözler dudaklarımdan dökülürken, o beni tekrar öper, bu sefer daha sert, burnu boğazımın çizgisini takip ederken, sanki benim tenimin kokusuna aç kalmış gibi beni içine çeker. "Seni özledim," diye fısıldar, parmaklarım saçlarına dolanır ve onu kendime doğru çeker.

"Ben de seni özledim."

Bir an için, ikimiz de birbirimizin nefesini içimize çekerek hareketsiz kalırız, alnı alnıma yapışmış, vücutlarımız birbirine yapışmış, başparmağı sanki bırakamıyormuş gibi belimde daireler çiziyor. Ve ben de bırakmasını istemiyorum.

"Herkes burada mı?"

Cevap verirken dudakları şakağıma değiyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Evet. Ama seni bekledik."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni yemek odasına doğru yönlendirir ve içeri girdiğimiz anda, dudaklarım gülümser. Ailemiz odayı doldurmuş, sesler birbirine karışmış, kahkahalar her köşeyi ısıtmaktadır. Bir an için, orada durup bu manzarayı içime çekerim, hepimizin bir arada olduğu bu " " manzarasını severim.

Beni görür görmez, sohbetler kesilir ve yüzler döner. Emilia hemen ayağa kalkar ve ben anne babamın yanına gitmeden önce bana sarılır. Babam yanağıma bir öpücük kondurur ve yanındaki sandalyeye uzanır, ama Aleksi sırtımı hafifçe iterek beni yanındaki koltuğa yönlendirir.

Masanın karşısında annem Kirill ile oturuyor ve ona İtalyanca öğretiyor gibi görünüyor.

"Hayır, hayır," diyor, bir öğretmen gibi parmağını ona doğru sallayarak. "*Vorrei del vino, vo-ray de weeno değil.*"

Kirill etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır, Rusça bir şeyler mırıldanır ve annem nefesini tutar.

"Bu küfür müydü?" diye sorar, ona bez peçeteyle vururken gülerken.

"Tekrar deneyeceğim." Kirill boğazını temizler ve yine aynı hatayı yapar. "Yeter. Pes ediyorum."

"Eh." Annem alaycı bir şekilde güldü. "Vazgeçmek korkaklar içindir." "Anne!"

Kirill gülerken, babam utanç içinde bakıyor.

"Porca miseria, Angelica! Hadi ama."

"Ne? Doğruyu söylüyorum."

Böyle karşılıklı konuşmaya devam ederler, Kirill ona biraz Rusça öğretir, annem de ona İtalyanca öğretir.

Babam şarabını yudumlar, uzun zamandır ilk kez gerçekten rahatlamış görüldüğü için ona bir süre bakıyorum. Artık hayatımız böyle ve nihayet biraz rahat nefes alabiliyorlar.

Babamın karşısında Emilia, başını Konstantin'in omzuna yaslıyor. Gözlerim onunla buluştuğunda, yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Seni seviyorum, diyor dudaklarıyla ve ben de ona aynı şekilde cevap veriyorum.

Sonra bakışlarım Lev'e kayıyor, küçük vücudu kalın bir kitabın üzerine kıvrılmış, parmak uçları sayfada kayıyor, tamamen kendini kaptırmış bir şekilde kendi kendine okuyor, kulaklıkları kulaklarına sıkıca oturmuş. Kısa bir süre yukarı bakıyor, gözleri odayı tarıyor ve benimkilerle buluşuyor.

Gülümsemiyor ya da el sallamıyor, sadece bana bakıyor ve bu, kendi oğlumuz olsaydı nasıl olurdu diye merak etmeme yetiyor. Aleksei'nin gözlerine ve benim inatçılığımına sahip bir çocuk, ya da belki tam tersi.

Elim farkına varmadan karnıma kayıyor, ama sonra bluzumu düzeltmek için geri çekiyorum.

Masa yine kahkahalarla çınlarken — bu sefer babamın "zdrastvuyte" kelimesini telaffuz etmeye çalışırken Kirill'in İtalyanca'yı katletmesinden daha kötü bir şekilde katletmesi yüzünden — Aleksei'nin yanına yaslanıyorum, başımı omzuna dayarken o da kolunu bana doluyor.

Hissettiğim sadece aşk değil. Evim gibi hissediyorum.

Ama günlerdir göğsümde biriken düşünce artık daha fazla içimde kalamaz. Başımı ona doğru eğdiğimde kalbim daha hızlı atmaya başlar.

Korkuyorum. Bu haberi duyunca ne yapacağını bilmiyorum, ama daha fazla içimde tutarsam patlayacağım.

"Konuşabilir miyiz? Özel olarak?" diye soruyorum ona.

Kaşları çatılır, gözlerinin arkasında koruyucu bir ifade belirir. "Elbette, lyubov moya. Gel."

Ayakta duruyor, avucunun sıcaklığı belimin alt kısmına değiyor, beni yemek odasından dışarı çıkarıyor, kahkahalar ve sohbetler arkamızda kayboluyor. Mutfak sessiz ve bir an için doğru kelimeleri bulamıyorum. Avuçlarım terli, boğazım kurumuş.

"Bunun çok erken olduğunu biliyorum." Mermer tezgaha bakıyorum, sonra onun meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve bunu hiç konuşmadık, ama sanırım birkaç gün hap almayı unuttum ve..."

Aniden sertleşir. "Ne?"

Kalbim hızla atarken sözler ağzımdan dökülüyor. "Ya beremenna."

Gözleri büyüdü, Rusça onu hazırlıksız yakaladı. "Az önce dedin ki..." Yanağımı okşadı. "Fiona, ne diyorsun sen?"

"Hamileyim, Aleksei." Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapmama rağmen titriyor. "Sen baba olacaksın."

Bir an için sadece sessizlik hakim. Aramızdaki hava beni ezip geçecek kadar ağır. Yüzünde şok, inanamama, hatta belki de korku ifadeleri belirir ve midem bulanır.

Kahretsin. Ya o bunu hiç istememişse? Ya bu, yeniden inşa ettiğimiz her şeyi mahvederse?

Sonra aniden, önce yavaşça, sonra tamamen gülümser. Çok güzel bir gülümseme. Ve bu manzara nefesimi keser.

Sessiz, inanamayan bir kahkaha atar ve başını sallar, sonra beni yerden kaldırır ve döndürür. "Bana hayatımın en güzel haberini verdin."

"Aleksei," diye fısıldıyorum gözyaşları içinde, o beni öperken.

Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi, başparmağıyla çenemi okşadı, bu yumuşak dokunuş göğsümü sıkıştırdı. "Seni seviyorum. Sen ve bu küçük bebek... benim için her şeysiniz."

"Ben de seni seviyorum, Aleksei."

Beni yerden kaldırmadan önce düşük bir homurtu çıkarır ve beni gülerek döndürür. "Ailemize söylemeliyiz."

"Tamam," diye gülerek cevap veriyorum, o beni yere indirirken ellerini kalçalarımın sıkıca koyuyor.

Aniden dizlerinin üzerine çöküp yanağını karnıma dayadı ve Rusça olarak, benim anlayamadığım ama her yerimde hissettiğim bir şeyler fısıldadı. Parmakları uyluklarımın arkasına dolandı ve beni orada tuttu, sonra karnıma bir öpücük kondurdu.

Kendi duygularım beni vurur ve ayağa kalktığımda, bakışları saklamaya çalışmadığı sevgiyle doludur.

Yemek odasına geri girdiğimiz anda, konuşmalar birdenbire kesildi.

Kirill'in dikkati bana, sonra da Aleksei'ye merakla kaydı. "İyi misin? Çok fazla gülümsüyorsun kardeşim. Bu beni korkutuyor."

Aleksei onu tamamen görmezden gelir, eli hala belimde sıkıca durmaktadır. "Baba olacağım."

Uzun bir saniye boyunca sessizlik hakimdir. Sonra oda bir anda çığlıklarla, kahkahalarla, tebriklerle dolup taşar.

Emilia bana ilk ulaşır ve beni o kadar sıkı sarar ki bir adım geriye sendelerim. "İkimizin de hamile olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum," diyorum gülerek, göğsümde sevinç kabarıyor.

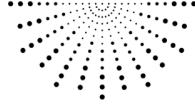
Ailem içeri girer, ikisi de beni kucaklar, annem çoktan gözyaşlarına boğulmuştur. Masanın diğer tarafında, Aleksei'nin kardeşleri de onu tebrik eder.

Odaya bakıp yarattığımız şeyi gördüğümde, kalbim bedenime sığmayacak kadar doluyor. Öncesinde ne yaşandıysa, bu noktaya gelmek için ne kadar karanlık bir yoldan geçtikse, bizi bu noktaya getirdi.

Geleceğimiz. Ailemiz.

Ve ilk kez, gerçekten her şeye sahip olacağımıza inanıyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ALEKSEI

ÇOCUK sahibi olacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Bu hiç asla bir hayal hayal bir
hayal Bunu istemediğim için değil, herhangi bir tür baba
olabileceğime inanmadığım için. Benim babamdan sonra
değil.

Ama sonra Fiona var. Onun gözlerine baktığımda, belki
daha fazlası olabileceğime inanmaya başlıyorum. Sahip
olduğumdan daha iyi.

O beni beni bunu bunu O beni beni her
şeyi istiyorum.

Yemek odası hala gürültülü, masa boş tabaklar ve şarap
kadehleriyle dolu, tatlılar yarısı yenmiş.

Ona doğru eğildim, ağzım kulağına değiyordu. "Bu gece seni
paylaşmaktan bıktım."

Bana alaycı bir gülümsemeye dönüyor. "Öyle mi? Peki aklında
ne var?"

Avuç içim yüzünün yanını kavrar. "Her şeyi."

Bana öyle baktığında — sanki ne demek istediğimi çok iyi
biliyormuş gibi, benimle bu hayatı yaşamayı benim kadar çok
istiyormuş gibi — göğsümde bir şey çatlar. Bizi bu noktaya
getiren tüm şiddet ve çirkinlikler, hayatta kaldığımız tüm
yalanlar, ihanetler ve kavgalar, hepsi buna değer.

Çünkü o benim. O benim.

Ve her Şeye rağmen, sanki buna layıkmışım gibi, onunla bu hayatı yaşıyorum.

Elim masanın altında onun uyluğunu bulur ve o, fark etmeme yetecek kadar hızlı bir nefes alır. Dizini benimkine bastırır, sanki bir meydan okuma gibi.

Bana başka bir
Şeye gerek yok.
"Gidelim."

Gözünün ucuyla bana bakar, dudakları kendini beğenmiş, tatlı ve tamamen tehlikeli bir Şekilde kıvrılır. "Evet, efendim."

Onun elini tutup onu yemek odasından çıkarırken, kahkahaların yankısı ve bardakların tıkırtısı arasında içimden bir homurtu yükselir.

Yatak odamıza vardığımızda, kapıyı arkamızdan kapatıyorum, ona hiç olmadığı kadar ihtiyacım var. Odanın ortasında durmuş beni izliyor, sanki kendini bana sunuyormuş gibi. Ve bu her seferinde bir armağan, her zaman değer vereceğim bir Şey.

Ona doğru yavaşça yaklaşırken, dudakları aralanıyor, o mükemmel kırmızı ruj, benim onu mahvetmemi bekliyor. Ona ulaştığımda, ona dokunmadan hemen önce duruyorum, aramızdaki beklentiyi alevlendiriyorum. Parmak eklemlerim yanağına değiyor ve o yumuşak bir ses çıkarıyor, benim kadar o da bu dokunuşa ihtiyaç duyuyormuş gibi elime yaslanıyor.

"Seni çok seviyorum, Fiona. Bana hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir Şey verdin."

"Peki o nedir?" "Bir
gelecek."

Yüzündeki ifade bir anlığına değişir. Sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi. Ama bu gerçektir. Babamın düşündüğünden daha fazlasıyım. Bir kocam ve bir babayım. Ve bu sorumluluğu hayatımın geri kalanında gururla taşıyacağım.

"Sen harika bir baba olacaksın." Çenem
titrer. "Nasıl olacağını bilmiyorum."

Yanağıma yumuşak ve emin bir öpücük kondurur. "Beni sevmeyi öğrendiğin gibi, bunu da öğreneceksin."

Ve bir şekilde, gözlerine bakarak, buna inanıyorum.

"Bunda iyi olacağımı hiç düşünmemiştim. Evlilikte. Aşkta. Olduğumdan başka bir şey olabileceğimi düşünmemiştim."

O bana doğru eğildi, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uydu, bakışları sabit ve kararlıydı. "Sen bundan daha fazlasısın Aleksei. Her zaman öyleydin. Sadece sana bunu hatırlatacak birine ihtiyacın vardı."

Yavaşça nefes verip, elimi sırtında gezdirerek, onun hissettirdikleriyle kendimi sakinleştiriyorum. "Eğer bir oğlumuz olursa, onun benim gibi olmasını istemiyorum. Onun için bu hayatı istemiyorum. Senin gibi olmasını istiyorum."

"O, olması gereken kişi olacak. Bizim görevimiz onu o yola yönlendirmek. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve onun her şeyi ne kadar değiştirdiğini anlıyorum. Eskiden olduğum adamdan ne kadar uzaklaştığımı.

"Bunu istediğini söyle," diyorum ona, saçlarını yüzünden çekerek. "Beni istediğini söyle."

Hissetmek yetmez. Duymam lazım. Onun bu kelimeleri söylemesi, onları gerçek hale getirmesi lazım.

Elini boynuma koyuyor. "Hepsini istiyorum. Seni. Bizi. Bu hayat. Ne pahasına olursa olsun."

Hepsi bu. İhtiyacım olan tek şey bu. İçimdeki her şey duruyor.

Sonra üstüne çıkıyorum, elim çenesini kavrarken, sanki açlıktan ölmüş gibi dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Zaten benim olanı sahiplenircesine, onu morartacak kadar şiddetle öpüyorum. Onu zahmetsizce kaldırırken kolları boynuma dolanıyor, vücudu benimkine eriyor. Onu yatağımıza taşıyorum, dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Yatağa yuvarlanırsınız ve onu yavaşça soyarım, sanki o kutsal bir varlıkmiş ve ben ona dokunmaya hakkı olmayan bir günahkarmışım gibi, ama yine de onu taparcasına sevmek niyetindeyim. Ben kıyafetlerimi çıkarırken o gözlerini benden ayırmaz, gözleri

benim, hayatım boyunca kazanmaya çalışacağım bir güveni taşıyor.

Onun beni görmesini istiyorum. Gerçekten görmesini. Eskiden olduğum adamı değil, şu anda önünde duran adamı. Onun yarattığı adamı.

Avuç içimi, karnının pürüzsüz, çıplak derisine bastırıyorum. Henüz bir şişkinlik yok. Henüz çok erken olduğunu bilsem de, hayal ettiğim en hafif bir kıvrım var. Ama yemin ederim ki hissediyorum.

Tam burada. Geleceğimiz burada başlıyor.

"O, ya da o, babasını çok sevecek," diye fısıldıyor, eli benimkinin üzerinde kayıyor, orada tutuyor.

Sözleri içimde yankılanıyor ve ben onlara inanmak için can atıyorum.

"Senin için ölürüm. Bu çocuk için."

Başını kaldırıp beni öper. "Bizim için ölmene gerek yok. Yaşaman gerekiyor."

"Yaşayacağım."

Çünkü hayatımda ilk kez, yaşamaya değer bir şeyim var.

Vücudumu bacaklarının arasına indiriyorum, sikim ağır ve zonkluyor, onu ona doğru konumlandırırken, piercinglerimin metali boğazından boğuk bir inilti koparan bir şekilde üzerinde sürükleniyor. Elim aşağı kayarken ağzım onun ağzına değiyor, bacaklarının arasına zorla giriyor. Onu bir kez okşuyorum, sonra daha derine itiyorum, nefesini kesmeye yetecek kadar.

"Aferin kızım. Benim için her zaman bu kadar ıslaksın," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum, parmaklarımı daha sert sokuyorum ve üçüncü parmağımı da ekleyerek onu tam da sevdiği şekilde gerginleştiriyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet..."

Elime bastırıyor ve ona verdiğim her şeyi alıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor, vücudu parmaklarımı sıkıca sıkıyor, tam sınırda. Ve orgazma saniyeler kala, titreyerek, elimi çekiyorum.

Şoktan nefesini keser, parmakları saçlarıma kayar ve sıkıca tutunur. "Yemin ederim, şimdi durursan..."

"Ne yapacaksın? Hmm?" İki elimle bacaklarını açıp parıldayan amını izliyorum. "Ne yapacaksın, karıcığım?" Amını tokatlıyorum ve gözleri geriye dönüyor.

"Siktir, Aleksei, lütfen."

"İşte böyle." Ona bir tokat daha atıyorum, avucumu onun üzerinde gezdiriyorum, sonra aşağı inip onu ağzıma alıyorum.

"Evet, evet, evet!" Parmakları saçımı kavrar, vücudu kıvranır, o kadar çok ihtiyaç duyduğu orgazmı arar ki, her titremesi beni de sarsar. "Çok yaklaştım."

Klitorisini emip dilimin ucuyla okşadığımda, çığlık atar.

"Aleksei! Tanrım!"

Sert bir şekilde boşalır, boğazıma akar ve ben her damlasını içerim. Çünkü hepsi benimdir. Onun her şeyi bana aittir. Bacakları titrer, vücudu kavislenir ve onu böyle görmek... cenneti görmek gibidir.

Yukarı çıkıp onu öptüğümde, o gülerek nefesini dışarı üfledi. "Bu konuda gerçekten çok iyisin."

"Yemek yemekte mi?" Dudaklarım çenesini izliyor. "Evet, ben çok aç bir adamım."

Penisim onun içine girmek için can atıyor; o yüzünü buruştururken ben onu ona sürüyorum.

"Lütfen beni sık," diye inliyor, gözleri ağırlaşmış.

Ona düşünmesi için bir saniye bile vermeden, kendimi hizalayıp tek bir sert vuruşla içine giriyorum, her santimimi onun içine gömüyorum. Vücudu etrafımda sıkılaşıyor, boğazından çıkan ses, kalçalarını daha sıkı kavramamı sağlıyor. Parmaklarım klitorisini buluyor, önce yavaşça ovuşturuyorum, onu titretmeye yetecek kadar.

"Siktir, bu kadar çabuk tekrar boşalamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Sana neler yaptırabileceğimi göster bana."

Nefesi kesik kesik, tereddütlerinin izleri yok oluyor. Hızlanıyorum — kalçalarım, parmaklarım — onu tam istediğim yere itiyorum. Vücudundaki gerginlik azalıyor

ve saniyeler içinde titremeye başlar, daha fazlasını ister, rahatlamayı diler.

Ve ben ona bunu veriyorum. Her iki bacağını omuzlarıma üzerine çekerek, onu açıyorum ve ihtiyacı olduğu şekilde onu dolduruyorum.

Benim gibi bir adamın bu kadar güzel bir şeye sahip olabileceğini kim bilebilirdi?

"Sen benim her şeyimsin." Onu daha sert alırken, sanki gerçeği onun derisine kazımaya çalışır gibi, bu sözler ciğerlerimden kopar. "Moya zhizn. Moya sem'ya. Moya krov." *Hayatım. Ailem. Kanım.*

Beni kendine doğru çekiyor, sanki beni yeniden seçiyormuş gibi öpüyor.

"Ya tebya lyublyu, Aleksei," diye nefes nefese, nabızı kalbime çarpıyor, sanki sadece ona aitmiş gibi adımı söylüyor.

Ve hayatımın geri kalanını bunu duymaya hak kazanmak için harcayacağım.

Sevgili Okuyucu,
Aleksei*'yi okuduğunuz için teşekkürler! Aleksei ve Fiona'nın devamını mı istiyorsunuz? Bonus sahne için **BURAYA** **TIKLAYIN!*

Umarım sahiplenici bekar baba **Kirill ve sevgilisi Sloane'a hazırsındır.**

Beklerken, **Savage Kings serisine dalarak Quinn ailesini daha yakından tanıyın!**

PLAYLIST

[Spotify'da dinleyin!](#)

- "Enemies to Lovers" Ruby Darkrose
- "Obsessed" - Henri Werner
- Ash to Eden'in "Under My Skin – Soft Version"
- April Jai'nin "Good Girl" şarkısı
- Jonathan Roy'un "Hate That I Love You" şarkısı
- Austin Giorgio'nun "Come and Get It"
- Chandler Leighton'ın "Touchin' Me" adlı eseri
- David Kushner'ın "Poison" şarkısı
- Omido feat. Mandrazo ve Rick Jansen'in "I Want It All" şarkısı
- Omido'nun "Never Ever" şarkısı
- Psylosia'nın "Darling U Don't Make Me Wanna Stay" şarkısı
- "Watch It Burn" - Oscan
- Ex Habit'in "Want Me"
- Psylosia'nın "Cold Touch" şarkısı
- Josh Alexander'ın "Raw"
- Allegra Jordyn'den "Everything on Earth With You"
- Sam Short'un "Masterpiece"
- Raphael Lake'in "Y.O.U."
- Shaker feat. COBRA'nın "Love You Right" şarkısı

- “Let Me Fall” Ex Habit feat. BURY
- Rumelis'in "Nasty Nasty"
- April Jai'nin "Fantasy"
- Omido feat. Rick Jansen ve Ordell'in "Outta My Head" şarkısı
- Ex Habit'in "Love Me" şarkısı
- Rumelis feat. Beneld ve Omido'nun "Sweat On Your Skin" şarkısı
- Elvis Drew'un "Not a Love Song" şarkısı
- Sam Short'un "Aphrodite" şarkısı
- Wavey Vayn feat. KAIT'in "All Mine – Remix" şarkısı
- Psylosia'dan "Pay for You"
- Omido'nun "Don't U Cry" şarkısı
- Rob the Sun feat. Roby Fayer'in "Daydream" şarkısı
- LIBERTO feat. Tara'nın "Prey" şarkısı
- PatrickReza'nın "The Wall" şarkısı
- Faouzia'nın "Porcelain" şarkısı
- EMO'nun "Dancing With the Devil" şarkısı
- “Sleep Through” memyself&vi
- MOT feat. JONY'nin "Лилии"
- Jared Benjamin'in "Believe It" adlı eseri
- Sam Tinnesz feat. Yacht Money'den "Play With Fire"
- Velvet Desires'in "Claim You Tonight" şarkısı
- Velvet Desires'in "Mine Tonight" şarkısı
- Velvet Desires'in "Lock & Key" şarkısı

AYRICA LILIAN HARRIS TARAFINDAN

FRAGILE HEARTS SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri* (Damian & Lilah)
2. *Kırılğan Yalanlar* (Jax & Lexi Bölüm 1)
3. *Kırılğan Gerçekler* (Jax & Lexi Bölüm 2)
4. *Kırılğan Parçalar* (Gabe & Mia)

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. *Şeytanın Anlaşması* (Dominic & Chiara)
2. *Şeytanın Piyonları* (Dante & Raquel)
3. *Şeytanın Sırrı* (Enzo & Jade)
4. *Şeytanın Sığınağı* (Matteo & Aida)
5. *Şeytanın Sonu* (Uzatılmış Epilog)

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. *Günahkar Yeminler* (Michael & Elsie)
2. *Zalim Yalanlar* (Raph & Nicolette)
3. *Çarpık Sözler* (Gio & Iseult)
4. *Vahşi Yaralar* (Adriel & Kayla)

VAHŞİ KRALLAR SERİSİ

1. Acımasız Vahşi (Devlin & Eriu)
2. Acımasız Vahşi (Tynan & Elara)
3. Pis Vahşi (Fionn & Amara)
4. Kötü Vahşi (Cillian & Dinara)

MARINOV BRATVA SERİSİ

1. Konstantin (Konstantin & Emilia)
2. Aleksei (Aleksei & Fiona)
3. *Kirill* (Kirill & Sloane - 2026 İlkbaharında Çıkacak)
4. *Anton* (2026 Kışında Çıkacak)

BAĞIMSIZ

1. Parçalanmış Sırlar (Hudson & Hadleigh)

ABOUT THE AUTHOR

Lilian için yazma sevgisi, kitap sevgisiyle başladı. Goosebumps'tan kapaklarında seksi erkeklerin olduğu romantik romanlara kadar, hepsini severdi. Sekiz yaşında şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması hiç de şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda kocası, üç çocuğu ve birçok hayvanıyla birlikte New York'un Long Island bölgesinde yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen, şu anda avukatlık yapmıyor. Yazmak veya okumakla meşgul olmadığında, Lilian fırıncılık veya aşçılıkla uğraşıyor. Çocuklar yatmaya gittikten sonra, genellikle elinde bir kadeh kırmızı şarap oluyor. Sadece kahveyle hayatta kalmak mümkün değil!

En son haberleri, alıntıları almak ve hatta en sevdiğiniz yeni diziyi tartışmak için okuyucu grubuna katılın: [Okuyucu Grubu](#)

Onunla buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar Web](#)

[Sitesi](#)

[Haber](#)

[Bülteni](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM